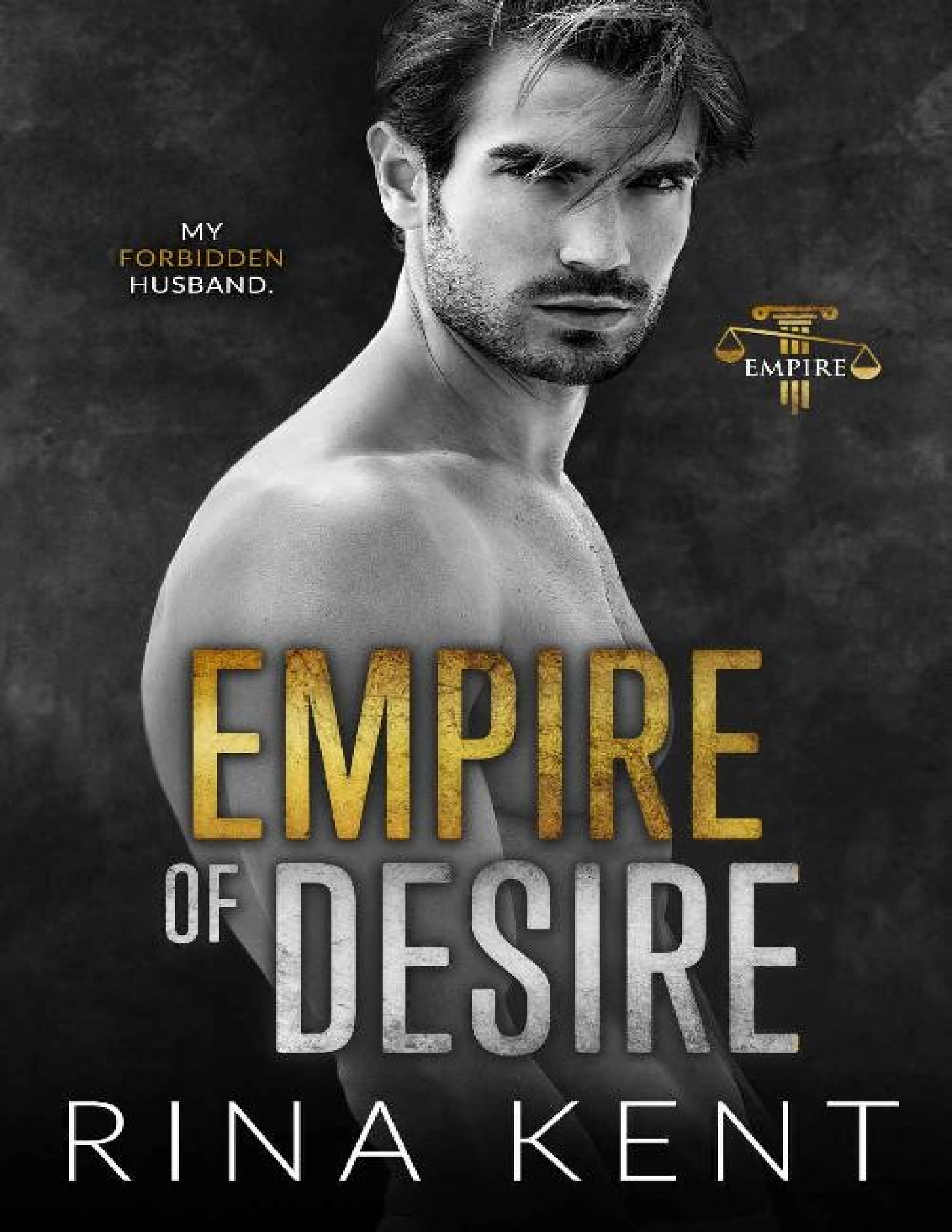

MY
FORBIDDEN
HUSBAND.
EMPIRE
EMPIRE
OF DESIRE
RINA KENT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💖💜🦜💫⚜️

ARZU İMPARATORLUĞU

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İMPARATORLUK SERİSİ
KİTAP 1

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

RINA KENT

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Arzu İmparatorluğu Copyright © 2021 by Rina Kent
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine koymak veya başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır.
bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, izin alınmaksızın kullanılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. Bu kitapta tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

EMPIRE SERİSİ

Arzu İmparatorluğu

Günah İmparatorluğu

Nefret İmparatorluğu

Şehvet İmparatorluğu

ROYAL ELITE SERİSİ

Zalim Kral

SapkınKrallık

Kral Çarpık Çelik

Prenses Kara

Şövalye

Kısır Prens

Acımasız İmparatorluk

Kraliyet Eliti Sonsözü

YALANLAR VE GERÇEKLER DÜETİ

Tüm Yalanlar

Tüm Gerçekler

THORNS DUET

Sarı Dikenler (Ücretsiz Önsöz)

Kırmızı Dikenler

Siyah Dikenler

KINGDOM DUET

Bir Yönetimi KrallığınBir Kralın Hükümdarlığı(Ücretsiz Ön Bölüm)

Bir Kraliçenin Yükselişi

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

THRONE DUET

Güç Tahtı

İntikam Tahtı

ALDATMA ÜÇLEMESİ

Karanlık Aldatma Aldatma

Yemini(Ücretsiz Ön Bölüm)

Aldatmacanın Baştan Çıkardığı

Aldatmacanın Tükettiği

NEFRET & AŞK DÜETİ

Benden Nefret

Ediyor Benden

Nefret Etmiyor

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sadece umut etmeye cesaret etmekle
kalmayıp bunun peşinden gidenlere,
Ve o orospu çocuğunu boğazından yakaladım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucu dostum,

Bu kitabı diğer kitaplarım gibi karanlık değil, ancak çok fazla endişe ile dolu ve yaş farkı, babanın en iyi arkadaşı, mantık evliliği, karşılıksız aşk ve ofis romantizmi gibi tropik öğeler içeriyor.

Arzu İmparatorluğu tam bir STANDALONE'dur.

Gelecekteki yayınlar hakkında haberler ve özel bir hediye için Rina Kent'in Bültenine kaydolun.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BLURB

Benim yasak kocam.

Babamın en yakın arkadaşını öptüm ve pek iyi gitmedi.

Sadece benden on sekiz yaş büyük olduğu için değil, aynı zamanda bundan hoşlanmadı.

Hiç de bile.

Kendimi savunmam gerekirse, ona aşık olmak istememiştim. Bir anda oluverdi.

Nathaniel Weaver gördüğüm en çekici adam ve güneşi kör edecek kadar karizması var.

O dünyadan daha büyük, dünyanın yarısına sahip ve diğer yarısını da fethetti.

Yarım. Yasaklanmıştı. Yanlış.

Yani onu tamamen unuttum. Ya da kendime öyle söyledim. Ta ki evlenmeye zorlanana kadar.

Şimdi kapana kısıldım.

Ama belki o da kapana kısılmıştır.

Çünkü ikimiz de o yasak meyveye uzanıyoruz.

Biz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

OYUN LİSTESİ

Araba Radyosu - Twenty One
Pilots Trees - Twenty One Pilots
Doubt - Twenty One Pilots
The Hype - Twenty One Pilots
Fall Away - Twenty One Pilots
Chlorine - Twenty One Pilots
Intro III - NF
Giriş 2 - NF
The Search - NF
Tıpkı Senin Gibi -
NF

Çalma listesinin tamamını Spotify'da bulabilirsiniz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

PROLOGUE

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hırsla ilgili olan şey, durdurulamaz, ölçülemez veya kontrol altına alınamaz olmasıdır.

Her zaman yapacak bir şey ve peşinden gidilecek bir güç vardır. Hangi yöne gidersem gideyim, ulaşmam gereken bir hedef ve fethetmem gereken bir durum var. Ancak hırs kör olmamalı, aksi takdirde yıkıcı olur.

Şu anda bu çizgiyle oynuyorum.

Daha fazlasına duyulan ihtiyaç ve daha azından duyulan korku.

Sürekli enerji darbeleri ve ardından gelen boşluğun çöküşü.

Gerçek şu ki, hırs benim itici gücümdür ve yine de onun kenarında durup karanlık, sisli bir uçuruma nasıl baktığıma dair hiçbir fikrim yok.

Dumanlı dalları etrafımda dönüyor, beni altına çekmek için bekliyor. Bu uçuruma ilk kez bakmıyorum ve o da bana bakıyor. Ne zaman bir yol ayrımına gelsem, buraya nasıl geldiğimi hatırlıyorum.

Bana "ayrıcalıklı" yetiştirilme tarzımı ve bununla birlikte gelen tüm prangaları hatırlattı. Hiçbir değerli faydanın fedakarlık olmadan elde edilemeyeceği söylenmez mi?

Yine de bu tür imgeler ya da düşünceler için uygun bir zaman değil. Ne de olsa bunun neşeli bir olay olması gerekiyor. Anahtar kelime *sözde*.

Kızının on sekizinci yaş gününü kutlamak için arkadaşımın evine gelmek yapmak istediğim son şeydi. Masamda sayısız dava dosyası durmakla kalmıyor, aynı zamanda şirkette yapısal bir planlama toplantım da var. Bununla birlikte, en iyi arkadaşıma/ortağıma küçük prensesin doğum gününe katılmak yerine şirketi tercih ettiğimi söyleseydim, taşaklarımı bir tepsiye koyardı. Prensesin doğum gününün kutlandığı kutsal günde firmanın onun firması olması hiçbir şey ifade etmiyor.

On beş dakika. Arabamdan inip ceketimin düğmelerini iliklerken kendime söylüyorum. *Sadece o kadar süre kalacağım ve sonra gitmek için bir bahane uyduracağım.*

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ortağıma, "kötü" üvey annesini türlü yasal davalarla kovduktan sonra babasından malikane miras kaldı. Bu eski mülkün hiç anlamamıştım. Evet, çok büyük ve iki havuzu var, ama onu yenilemek ve bugünkü haline getirmek için bir servet harcadı.

Ev beyaz renkte olup, renkli egzotik bitkilerle süslenmiş ve doğum günü partisinin yapılacağı geniş bahçeye uzanan sade ve düzgün bir verandaya sahiptir.

Havuzun yanında uzun bir masa var ve etrafı sayısız insanla çevrili. Bazıları bizim şirketten ortaklar ve yardımcılar. Kingsley'in kıçını öpmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyorlar.

Lisedeyken dövüşürken sık sık parmaklarımı kanattığım o serseri piçin kendisi, neredeyse kendisinden daha uzun olan kocaman pembe bir pastayla evden çıkıyor ve *Mutlu Yıllar* şarkısını söylemeye başladığında herkes ona katılıyor.

Evin girişine yakın bir yerde durup tüm bu maskaralığın bitmesini bekliyorum. Evet, lanet olası doğum gününe geldim, ama bu mutlu-şanslı kalabalığın tadını çıkaracağım anlamına gelmiyor.

Mutluluk bana göre değil.

Doğum günleri de öyle. Benimkinin cenaze olması gerekirken değil.

Kingsley'in tek kızı olan Gwyneth, göz kapaklarında yaşlar birikirken genişçe sırıtıyor ve ellerinin tersiyle onları hızla siliyor. Babasınınkine hiç benzemeyen yumuşak bir gülümsemesi var - aslında ona neredeyse hiç benzemiyor. Babasının saçları koyu renk, onunkiler ise kumral ve daha açık telli. Babasının gözleri mavi-gri, onunkiler ise nadir görülen bir heterokromiye sahip; iç kısımları yeşil, dış kısımları ise mavi ve gri karışımı.

Artık büyüdüğüne göre, kızı değil de kız kardeşi gibi görünüyor. Ama yine de, katıldığı tüm fiziksel aktivitelerle neredeyse hiç yaşlanmamış.

King kızına ulaştığında şarkı sona erer ve her ikisi de kızını kucaklamak için çekmeden önce kalabalıktan gelen tezahüratlar ve rastgele "Mutlu yıllar" bağırışları arasında on sekiz mumu üflerler. Uzun süre öyle kalırlar, sonra geri çekilir ve kızını alnından öper.

Eğer biri bana, şampiyon gibi sokak dövüşü yapan acımasız Kral'ın büyüyünce duygusal bir baba olacağını söyleseydi, küfretme yoluna giderdim.

Ama kanıtlar tam önümde. O kızın parmağına dolanmış ve en kötüsü de bunun farkında.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Lise son sınıftayken onu doğurduğu ve çocuk sahibi olmanın anlamı hakkında hiçbir fikri olmadığı için olabilir - bazen hala öyledir. Ya da ona her zaman hayattaki ikinci şansım dediği için.

Bir ağacın yanında durup e-postalarımı kontrol ediyorum, tüm bu sahnenin bitmesini beklerken acil olanları yanıtlıyorum.

On dakikadan fazla sürüyor -kendi kendime dayattığım son tarihten beş dakika uzakta- ve ben daha yüzümü bile göstermedim. Gwyneth nihayet doğum günü dileklerini kabul etmeye gittikten ve King muhtemelen daha fazla içki almak için evin içinde kaybolduktan sonra ona doğru ilerliyorum.

Orada bulunan insanların çoğu ya benim için çalışıyorken ya da eskiden benimle çalışıyorken fark edilmemek çok zor ama pasta ve doğum günü kızının kendisi onları meşgul ediyor. Ben güvendeyim. Şimdilik.

King'i mutfağında, buzdolabındaki bira şişelerini karıştırırken ve yemek servisi yapan personele belirgin, metodik emirler verirken buluyorum. İşte benim tanıdığım King bu. Kesin ve net. Zaten onunla iyi geçinmemin nedenlerinden biri de buydu.

Ne de olsa şeytanlar birbirlerini tanırlar.

Ya da belki de artık eski bir şeytandır, kızı söz konusu olduğunda yaptığı tüm o duygusal şeyleri düşünürsek.

Tezgâha yaslanıyorum ve bacaklarımı bileklerimden çapraz yapıyorum. "Rolünü tamamlamak için sadece bir hizmetçi kıyafetin eksik."

King elinde iki kasa birayla arkasını döner ve ifadesi hemen keskinleşir. Kısa bir süre önce *Mutlu Yıllar* şarkısını söyleyen o yumuşak adam gitmiştir.

Boyunu uzatıyor ama ne kadar üzerime çıkmaya çalışsa da 1.80'lik boyu hâlâ benden bir santim kısa. Ama daha kaslı.

Eski günlerin hatırına onunla boks yapmak ve biraz yürüyüş yapmak dışında, spora onun kadar takıntılı değilim.

"Gidebilirsiniz." Birayı çalışanlardan birine uzatıyor ve onun emriyle hepsi mutfaktan dışarı fırlıyor.

Buzdolabını kapattıktan sonra cebinden bir Zippo çıkarıyor ve önce açıp sonra kapatıyor. Sigarayı uzun zaman önce, Gwyneth'in doğumundan kısa bir süre sonra bırakmıştı ama o çakmağa olan ihtiyacını hiç kaybetmemişti. "Gelmeyeceğini sanıyordum."

", değil mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"İyi kurtardın, çünkü kıçını tekmelemeyi planlıyordum."

"Bana karşı kazanamazsın. En azından bu hayatta." "Geçen haftaki maç aksini söylüyor."

"Geçen haftaki maçta yüzüme havlu atarak hile yaptın." "Buna sokak dövüşü denir, asil dövüş sanatları değil. Bunu kazanmana izin vereceğim. hafta."

"Siktir git. Düşerken iyi niyetli davranma." "Bunu göreceğiz. Şimdi, neden geç kaldın?"

"Bu sadece bir doğum günü, Kral. Bu kadar büyütecek ne anlamıyorum." "Kızımın doğum günü. Önemli olan bu, Nate."

Ona bunun sadece bir doğum günü olduğunu söyleme isteğime direniyorum çünkü bu sözler kesinlikle yumruk yememe neden olacak. Yüzüm artık bir tür gayrimenkul ve hiçbir şekilde zedelenemez. King'inki de öyle. Bu yüzden kavgalarımızda yüz kırmızı bölgedir.

King çakmağını çakıp kapatıyor, cebine geri koyuyor ve dolaba uzanıyor. Bir şişe The Balvenie 21 Year Old PortWood Finish çıkarıyor ve iki bardak dolduruyor, sonra birini tezgahın üzerinden bana uzatıyor.

"Bu kadar erken mi içiyorsun?" İçindekileri karıştırıyorum. "Bu özel bir durum."

Yüzümü buruşturmak üzere olan ağzımı saklamak için bir yudum alıyorum. "Doğum günü olduğu için mi yoksa sana annesini hatırlattığı için mi?"

"Annesi gidip kendini becerebilir. Öyle bir kadın ." Bardağın tamamını içiyor.

"Belli ki. Son on sekiz yılda işe aldığınız milyonlarca özel dedektife bakılırsa."

"Birinin düşmanlarının nerede olduğunu bilmesinde hiçbir sakınca yoktur."

"Onu bulduğunuzda hiçbir şey yapmayacağınıza inanmamı mı istiyorsunuz? Gerçekten mi, King?"

Kendine bir içki daha koyarken dudaklarının kenarı sırıtarak kıvrılıyor. "Ben öyle bir şey demedim."

"Beni ve şirketi bu karmaşanın dışında tutun."

"Firma, belki. Ama sen, dostum, kesinlikle Ben."

Benim yanıma geliyor ve tezgâha yaslanıyor. Sessizce içiyoruz, kavga ettikten sonraki ritüelimiz buydu. O zamanlar kanlar içindeydik, yara bere içindeydik ve zar zor nefes alıyorduk ama okulun çatısında oturuyorduk.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

New York'a tepeden bakıp bira içtik. Aynı zamanda bu şehri fethetmeye yemin ettiğimiz zamanlardı.

Neredeyse yirmi yıl sonra, Amerika'nın her yerinde, Londra ve Fransa'da şubelerimiz var.

Ve hala yeterli gelmiyor. Hiçbir şey

yetmiyor.

"Çok hızlı büyüyor." King iç çekerek Gwyneth'in yemek personeline yardım edişini izliyor. "Onun benim küçük meleğim olmaya geri dönmesini istiyorum."

"Çocuklar sabit değildir."

"Bilmiyor muyum amına koyayım. Geçen gün arkadaşıyla bekaret konuşması yapıyordu."

"Neden bana kızının bekaretinden bahsediyorsun?

Ya da hiç mi?"

Beni başından savıyor ve devam ediyor: "Bunun olacağını bilmeliydim ama yine de birinin onu nasıl alabileceğine dair karanlık düşüncelerim vardı. Sonra onu korumak için bir katil olma seçeneğini ciddi ciddi düşünmeye başladım."

"Şunu açıklığa kavuşturalım, avukatın

olmayacağım." "Siktir git, Nate."

"Aptalca bir şey yaptığında seni terk ettiği için mi?"

"Kıskanç bir orospu çocuğu olduğum için, çünkü sadece sokak kavgalarında ve yüksek notlarımla değil, aynı zamanda senden önce bir çocuğum olduğu için de hep ben kazanıyorum."

"Öncelikle, tüm dövüşleri kazanmadınız ve kazandıklarınız da her zaman kirli bir oyunla oldu. İkincisi, notlar özneldir. Ben hala senden daha fazla dava kazanıyorum ve senin gereğinden fazla sorun çıkaran sert ve acımasız yöntemlerinin aksine benim yöntemlerim akıllıca ve etkili. Çocuklara gelince, hayır teşekkürler. Yeğenimi neredeyse ben büyüttüm ve o bir ömür boyu yetecek kadar çocuk." Saatimi kontrol ediyorum. Geldiğimden beri yirmi dakika geçmiş. Kalmayı planladığımdan beş dakika daha fazla. Bardağımı tezgâhın üzerine koyuyorum. "Ben çıkıyorum."

"Nereye?"

"Bir müşteriyle toplantı."

"Hafta sonu mu?"

"Kötülere rahat yok." Dönüp gitmeye başladım ama sesi beni durdurdu.

Be

n. "Bekle."

"Ne?" Omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Gwen'e mutlu yıllar dilemedin." "Bunu benim adıma yap. Hediyeyi sana bırakacağım."

"Sikeyim hayır. Oraya gidip kendin yapacaksın. Nate amcasının onu özel gününde tamamen görmezden geldiğini öğrendiğinde meleğimin yüzündeki hayal kırıklığını görmek istemiyorum."

Beş dakika. Daha fazla kalmayacağım.

GWYNETH

ARTIK RESMEN BIR YETIŞKINIM.

Ya da ben öyle düşünmek istiyorum. Babam kesinlikle beni hala her zaman koruması gereken küçük bir kız olarak görüyor.

Gözden uzakta olsa bile beni izlediğini hissedebiliyorum. Özellikle de onun onaylamadığı bir şey yapmayı planladığım anlarda.

Bir günlükken kapısına geldiğimden beri Kingsley Shaw beni her ne pahasına olursa olsun korumayı kendine görev edinmişti. O zamanlar on yedi yaşında ve liseye gidiyor olması ve bir çocuğu nasıl yetiştireceğine dair hiçbir fikrinin olmaması önemli değildi.

Özellikle de benim gibi yaramaz ve aktif biri için.

Üniversiteye ve ardından hukuk fakültesine gidip baroyu geçerken beni tek başına büyütmeye devam etti. Diyelim ki yürümeye yeni başlayan ben, babamın üniversite hayatını tam olarak kolaylaştırmadı, ama bana hiçbir zaman yokmuş gibi hissettirmedi.

Her zaman sevilen bir kız çocuğu oldum, yalnız olsam da, görünürde hiçbir neden yokken aniden boşalan bir beyne sahiptim. Babamın beni götürdüğü terapist bunun depresyon olduğunu söyledi. Ben buna hiçbir terapistin tedavi edemeyeceği boş bir beyin diyorum ama mesele bu değil. Mesele şu ki, sevildim ama asla şımartılmadım ya da sırf büyükbabam zengin ya da babam hukuk bürosu sahibi diye kraliyet ailesindenmişim gibi davranılmadı.

Hâlâ çok katı ve bana sokağa çıkma yasağı koyuyor - umarım bugün bundan kurtulacağım.

Babamın arkadaşlarına içecek bir şeyler almaya gideceğimi söylüyorum. Kendi arkadaşlarım pek yok, o yüzden babam genelde kendi arkadaşlarını getiriyor. Sınıf arkadaşlarımı davet ettiğimde ise, tüm bu havalı insanlar gözlerini korkutuyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

işadamları ve siyasi figürler mevcut, bu yüzden onları ve kendimi telaşlandırmayı bıraktım.

Doğum günümü zaten sevmiyorum. Bana boş beynimin doğduğu günü hatırlatıyor.

Ve onu bana veren kadın.

Her neyse, gülümsemeye zorlayarak kalabalığın arasında yürüyorum. Gülümsemek bana doğal gelmiyor, babama geldiği gibi değil. Onun üstün olduğu pek çok şey benim zayıf yönlerim; fiziksel aktiviteler, karizma ve eksiksiz bir beyin gibi sanırım.

Yine de çoklu görevlerde iyiyim, bu yüzden gülümserken ve doğum günü kızı rolümü oynarken - her yıl babam için oynadığım rol - bakışlarımı orada bulunan tüm insanlar üzerinde gezdirmekte sorun yaşamıyorum.

Koyu kırmızı elbisem tenime yapışıyor ama bunun o kadar hareket ettikten sonra terlememle hiçbir ilgisi . Terli ellerimi elbisenin üzerine silme isteğime direniyorum. Sadece tasarım değil, aynı zamanda bir yetişkin gibi görünebilmek için özenle seçtim.

Kıvrımlarıma göre şekilleniyor ve belimi ortaya çıkarıyor, ayrıca derin bir V yakası var, göğüslerimi vurguluyor ve biraz dekolte ile alay ediyor. En sevdiğim beyaz spor ayakkabılarımı bile şu anda zavallı ayaklarımı öldüren siyah yüksek topuklu ayakkabılar için feda ettim.

Ama onu bulamazsam hepsi boşa gider.

Ensem ısınıyor ve uzun saçlarımın telleri boynuma ve şakaklarıma yapışıyor. Mesafe kat ettikçe tırnaklarımı birbirine daha çok geçiriyorum.

Babamın tanıdığı hemen herkes burada, *neredeyse*, çünkü üvey büyükannem babamın sözlerine göre büyükbabamın evinde asla hoş karşılanmıyor.

Ve *onu*.

Hiç hakkım yokken kalabalıkta aramaya başladığım adam.

Sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelen bir zamandan sonra, babamın benim için yaptığı ve çocukken arka bahçedeki ikinci havuzun yanına koyduğu salıncağa ağırlığımı veriyorum. Bakışlarım sudan parlayan ışıklarda kayboluyor ve uzun bir nefes alıyorum.

Bölge fenerler ve ağaçların arasına asılmış sayısız peri ışığıyla aydınlatılmış, ancak evin ön tarafına kıyasla hala loş.

Böyle hissetmek için hiçbir mantıklı nedenim olmamasına rağmen kalbim biraz yaralanmış, ezilmiş gibi hissediyor.

Ama mantık nedir ki zaten? Babam tüm iyi şeylerin biraz yorgun ve kusurlu olduğunu söylüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Mantıksız, hatta.

Uzun zamandır beklediğim on sekizinci doğum günümde sefalet içinde yuvarlanmamam gerekiyordu ama işte buradayım. Göğsümde meydana gelen yıkımın ardından bir ileri bir geri sallanıyorum.

Bugün için harika planlarım vardı. Doğum günlerini sevdiğim için değil, bu özel olduğu için. Bu, resmi olarak artık bir çocuk olmadığım anlamına geliyor.

Ancak en önemli planım daha uygulanmadan iptal edildi.

Telefonumu sütyenimden çıkarıp "Anılar" adlı fotoğraf albümüne ilerliyorum. İlk doğum günümden bir fotoğraf buluyorum; Nate Amca beni yakalamaya çalışırken babamın kollarında ciyak ciyak bağırıyordum.

Nate.

Nate Amca değil. O Nate.

Parmaklarımı yüzünde gezdiriyorum ve tüm bedenimi saran sarsıntıyla duraklıyorum.

Onu her gördüğümde veya düşündüğümde bu garip zapları hissetmeye başladığımdan beri bir süre geçti. Hatta beni terleten ve ıslatan yaramaz rüyalarda bile görünmeye başladı ve gecenin bir yarısı kendimi rahatlatmak zorunda kaldım.

Bu yüzden artık Nate Amca olamıyor.

Babamın arkadaşı ya da dünyadan daha güçlü bir adam bile değil. Bir senatörün oğlu olabilir ama bundan çok daha fazlası.

Dünyanın yarısına sahip ve geri kalanını kahvaltıda yiyor. "İşte buradasın."

Donup kalıyorum, elim telefonda sıkılaşıyor. Doğum günümde büyücü yetenekleri kazanmış ve onu çağırmış olabilir miyim?

Elbette bu aptalca, çünkü vücudunun her zaman yaydığı sıcaklığı hissedebiliyor ve kolonyasının kokusunu alabiliyorum. Biraz miskli, biraz baharatlı. Biraz...yanlış.

Onu sadece kokusundan tanımamalı ya da evimizi dolduran onlarca insan arasında onu tanıyamamalıydım. Sadece sert ve ciddi şeyler söylemek için kullanılan sesinin derin ve sert tonunu duydum diye kulaklarım ısınmamalı ve boynum zonklamamalıydı.

Kendime rağmen hayalini kurmaya başladığım bir ses. Ve şimdi, o benim arkamda.

Bu da telefonumu görebileceği anlamına geliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sarsılıyorum, göğsüme sarılıyorum ve geriye dönüp baktığımda bunun çok kötü bir fikir olduğunu görüyorum, çünkü şimdi onu göğüslerimin arasında düşünüyorum ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Tepkim o andan itibaren yokuş aşağı gidiyor ve bunu durdurmanın hiçbir yolu yok. Dudaklarım aralanıyor ve yüz ifadem farlara yakalanmış bir geyik gibi donup kalıyor.

Ama telefonumdaki fotoğrafına yorum yapmak yerine, salıncağımın önüne geçiyor, lanet bir tanrı gibi üzerimde yükseliyor.

Adonis bakışlı ve heykel kadar soğuk biri.

Dergilerden biri onu buna benzetmiş. Senatör Brian Weaver'ın oğlu için - bu arada adı Nate - en çok aranan bekarlardan biri ve içlerinde en ilgisiz olanı demişler.

Ama hiçbir zaman herkesin bahsettiği gibi soğuk bir muamele görmedim. Benim için her zaman sıcak oldu. Yani, *biraz* sıcak. Çünkü Nate Amca geleneksel anlamda sıcak olamayacak kadar işkoliktir.

Nate. Kendimi azarlıyorum. *Bu Nate.*

"Merak etme. Erkek arkadaşınla konuşmalarına göz atmayacağım."

Kalbim sanki kusacakmışım ya da bayılacakmışım ya da belki ikisi birden olacakmış gibi hissettiren o taklalı şeyi yapıyor.

Gelmeyeceğini düşündüğüm bir anda yanımda olmasıyla bir ilgisi olsa da, daha çok söyledikleriyle ilgili.

Erkek arkadaşım.

Yani, ona baktığımdan beri o benim erkek arkadaşım. Aslında tam olarak bunu kastetmemişti ama benim çarpık beynime göre kesinlikle öyle sayılır.

Onun tamamını görebilmek için başımı arkaya eğiyorum. Yine de onu içine alabilecek bir resim çerçevesi olduğundan şüpheliyim.

Yüzü keskin hatlardan ve ışığın nereden geldiğine bağlı olarak gölgelenen belirgin elmacık kemiklerinden oluşuyor. En ufak bir seğirme ve en ufak bir hareketle iletişim kuran türden özelliklere sahip. Nate beden dili ve yüz ifadeleri üzerinde her zaman kusursuz bir kontrole sahip olmuştur ve bu her hareketinde kendini gösterir.

Yaşım ilerledikçe onun heybetli, sessiz ve sözden çok eylemleriyle konuşan karakterinin daha çok farkına vardım. Ayrıca babam için neden mükemmel bir ortak olduğunu da anlamaya başladım. Bir bakıma birbirlerine benziyorlar ama Nate'i okumak hala daha zor. Sert tavrı nedeniyle, yüz ifadelerindeki herhangi bir değişikliği deşifre etmek için ekstra dikkatli olmam gerekiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şu an boş, bu da birçok anlama gelebilir. Kızgın mı, onaylamıyor mu?

Ya da belki de çoğu zaman olduğu gibi kayıtsızdır.

Ona bakmaktan, onu incelemekten, sanki onu bir süre görmeyecekmişim gibi yüzüne doymaktan kendimi alamıyorum. Takım elbisesini nasıl doldurduğu ya da içinde nasıl heybetli göründüğü gibi her şeyi hafızama kazıyorum.

Kalın kaşlarına ve kirpiklerine, çenesini kaplayan hafif kirli sakalına ve her rüzgârda birkaç tutam koyu sarı saçın alnını öpmesine bakmaktan kendimi alamıyorum.

Ve küçücük bir an için, keşke başıboş bir saç teli ya da hava olsaydım diyorum. İkisi de olurdu.

Ama asıl bakmaktan kendimi alamadığım şey, şu anda neredeyse siyah görünen koyu renk gözleri. O gözlerin, ne kadar çabalarlarsa çabalasınlar, kimsenin öğrenmesine izin verilmeyen kendilerine ait bir dili var.

Bir süredir umutsuzca konuşmaya çalıştığım bir dil.

Telefonu daha sıkı kavrıyorum, "Erkek arkadaşım yok," derken bana verdiği cesarete ihtiyacım var.

"King'in endişeleneceği bir şey daha azaldı."

Alt dudağımı ısırıyorum, söylediklerimi göz göre göre görmezden gelip her şeyi babama yüklemesinin yarattığı hayal kırıklığını gizleyemiyorum.

Dursam daha iyi olacak.

Genelde yapardım.

Nate kimsenin zorlamaktan hoşlanacağı bir adam değil, ben de istisna değilim.

Ama eğer , çabaladığım şeyi nasıl başarabilirdim? Artık bir kadın olduğumu haykırmak için on sekizinci yaş günümü bekledim.

Beni öyle görmesini istediğimi.

Muhtemelen bu yüzden "Sence bir erkek arkadaşım olmalı mı?" diye soruyorum. "Bu beni ilgilendirmez, ufaklık."

"Ben çocuk değilim."

Dudakları seğirdi. "Biri gibi surat astın."

Lanet olsun. Beni hala küçük bir kızmışım gibi düşündüğünü biliyordum. Artık büyüdüğümü göremiyor mu? Ona baktığımı?

Ona bakmadan *duramadığımı* mı?

"Bunu senin işin yapıyorum," diye ısrar ediyorum. "Peki ne düşünüyorsun?" "Ne hakkında?"

"Bir erkek arkadaş bulmalı mıyım?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır."

Kalbim neredeyse göğüs kafesimi yırtacak ve ayaklarının dibinde dans etmek için dışarı fırlayacak.

Erkek arkadaş edinmemem gerektiğini söyledi. Bu anlamsız olamaz, değil mi?

"Neden olmasın?" Havalı görünmeye çalışıyorum ama sesimin titremesini kontrol edemiyorum.

Bitti

. "Kral bundan hoşlanmazdı."

Oh.

Yani yine babama döndük.

Görünüşe göre kan , çünkü hala bırakmayı reddediyorum.

"Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Bir erkek arkadaşım olsaydı hoşuna gider miydi?" Duraklıyor, sonra "Tarafsız olurum." diyor. Doğru.

Tabii ki yapardı.

Ormanın kralı, yanında sayısız dişi aslan varken neden başıboş bir yavruya doğru baksın ki?

Gelmeyeceğini düşündüğümde göğsümde hissettiğim kırılma sesi geri dönüyor ve tarafsız bir görünüm sergilemeye çabalarken telefonumun kenarını göğüs kafesime gömüyorum.

Dolapta saklanırken vanilyalı dondurma ya da milkshake ile karnımı doyurmak için mükemmel bir zaman.

"Mutlu yıllar, Gwyneth." Elini cebine attı ve küçük mavi bir kutu çıkarıp bana doğru fırlattı.

Yakalayabilmek için telefonun kucağıma düşmesine izin veriyorum. Ondan bir hediye almak neredeyse bana onun sözlerini unutturmaya yetiyor. Medyadaki herkesin bahsettiği ilgisizliği.

Neredeyse.

"Açabilir miyim?"

"Tabii."

Diğer hediyelerimi açmadım bile ama Nate'den aldıklarım her zaman listemin ilk sırasında yer alır. Geçmişte bana hep oyuncak ve kitap alırdı. Bu ikisinin de ambalajı değil.

İçinde, zincirinden sarkan bir terazi tılsımı olan altın bir bileklik buluyorum. Parmaklarımın arasında sallanmasına izin veriyorum ve gülümsüyorum. "Bu çok güzel."

"Asistanım seçti."

Bakışlarımı bilezikten ona doğru sürüklüyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Benim için asla böyle bir şey seçmeyeceğini söylüyor, ama her neyse, bunu alan o ve önemli olan da bu.

"Hâlâ çok güzel. Teşekkür ederim."

"King hukuk okumak istediğinizi söyledi."

"Evet. O benim rol modelim." *Ve sen.*

Bunu söylemiyorum, çünkü bir şekilde, saniyeler içinde duvarlar örmüş gibi hissediyorum. Çenesindeki ve yüzündeki gerginlik beni korkutuyor.

Ama görünüşe göre beni yeterince korkutmuyorlar, çünkü "Takmama yardım eder misin?" diye soruyorum.

"Hayır."

Bu beni irkiltecek kadar açık bir ret. Genellikle isteklerimi reddetmez, sık sık yaptığımdan değil. Nate'i hayatım boyunca tanımış olmama rağmen, öyle ya da böyle ondan hep korkmuşumdur.

Sanırım insanlar babamdan korkuyor. "Neden olmasın?"

"Bunu kendi başına yapabilirsin." Yüz ifadesi kapanıyor ve her türlü konuşmayı bitirdiğini ve tüm kapıları yüzüme kapatarak gideceğini biliyorum.

Ve eğer o giderse, bugünkü planım destansı bir başarısızlık olacak. Eğer o giderse, elimde hiçbir şey kalmayacak.

Beni hâlâ bir yetişkin olarak görmüyor. Hâlâ çocuk olduğumu düşünüyor ve eğer bu konuda bir şey yapmazsam, bu asla değişmeyecek.

Eğer konuda bir şey yapmazsam, biliyorum, hayatımın geri kalanında pişman olacağımı biliyorum.

Cesaretimin kalıntılarını topladım ve ayağa kalkarken telefonumun ve kutunun salıncağa düşmesine izin verdim.

Babamın genleri sayesinde hiçbir şekilde kısa değilim ama topuklu ayakkabılarla bile Nate'in omuzlarına zar zor ulaşıyorum. Ayrıca onun geniş yapısına ve tonlanmış kaslarına ben çok küçüğüm.

Ama bunun beni durdurmasına izin vermiyorum ve iri göğüslerim neredeyse göğsünü sıyırana kadar yaklaşıyorum. Elbisemin kumaşı onun özel dikim ceketinden sadece birkaç santim ötede olana kadar.

Ona ilk kez bu kadar yakın olmuyorum, ancak bu yeni koşullar altında ve her zaman ana karakteri olduğu tüm sarsıntıların ve rüyaların ortasında ilk kez oluyor.

Beni sırılsıklam eden ve tek bir dokunuşa hasret bırakan rüyalar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Sesi de vücudu gibi sert ama geri adım atmıyor ya da beni itmiyor.

Her zaman tırmanmak istediğim sağlam bir duvar gibi orada duruyor.

"Bileziği takmama yardım edemez misin?"

"Hayır dedim."

"Bunu yapmanın nesi yanlış?"

Kendi sözlerim karşısında

duraksadım.

Yapıyorum.

Ben ve Nate.

Nate ve ben yapıyoruz.

Kahretsin. Zihnimi çamaşır suyuyla yıkamalıyım ve tüm kirli düşüncelerin yok olmasını ummalıyım.

"Partine geri dön, Gwyneth."

Onaylamamak için dudaklarımı büküyorum. Bana asla herkesin benim için kullandığı lakapla hitap etmiyor ve bundan nefret ediyorum.

Gwyneth'in sesi kişiliksiz ve kopuk geliyor.

Aramıza mesafe koymak istediğim son şey, bu yüzden bedenimi ileri itiyorum, onun dünyasının benimkinden ayrıldığı görünmez bir çizgiyle oynuyorum.

O çizgiyi eziyorum, yok ediyorum, yakıp kül ediyorum.

Çünkü artık bir yetişkinim ve bunu yapabilirim.

"Tam burada olmak istiyorum, Nate."

Kalın kaşları ortadan ikiye ayrılıyor. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Nate," diyorum, bu sefer daha alçak sesle, biraz kararsız, biraz korkmuş bir şekilde. Çünkü, lanet olsun, onun derin, sert sesi ve vücudundaki gerginlik korkutucu olabiliyor.

Düşüncelerim, beni iliklerime kadar sarsan bir otoriterlikle, "Ben Nate Amca" dediğinde doğrulanıyor.

"Artık sana öyle hitap etmek istemiyorum."

"Karar vermek sana düşmez. Nate Amca, mı?"

Pazarlık kabul etmeyen ses tonu ve sert tavrı karşısında yutkunuyorum. Mahkeme salonunda hesaba katılması gereken bir güç olmasına şaşmamalı. Eğer bir suçlu olsaydım, şu anda dizlerimin üzerine çökmüş olurdum.

Suçlu kısmı olmasaydı bile dizlerimin üzerine çökerdim.

"Cevap ver, Gwyneth."

"Evet. Tamam. Anladım. ."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunun üzerine gözlerini kısıyor ve aynı şey için iki ya da üç farklı terim kullanmamdan nefret ettiğini biliyorum. Bir keresinde bana kelimelerimi serbest bırakmadan önce ölçmemi söylemişti ama ben onun kadar disiplinli ya da iddialı değilim. Hiç olmadım ve muhtemelen hiç olmayacağım.

Ama bir yanım öyle olmayı arzuluyor, çünkü öyle olursam beni bir çocuk olarak değil, bir kadın olarak görecek.

Bir kadın.

Ancak sözlerime yorum yapmak yerine, "Şimdi doğum günü partine geri dön" dedi.

"İstemiyorum"

"Gwyneth," diye uyarıyor.

"Doğum günü hediyesi istiyorum." "Ben sana zaten bir tane verdim."

"Bilezik sayılmaz, çünkü onu asistanınız seçti." Aslında hiç de öyle düşünmüyorum ama bunu bilmesine gerek yok.

Bir nefes bırakıyor. "Ne istiyorsun?" "Bir şey alabilir miyim?"

"Mantık çerçevesinde."

"Bir keresinde bana aklın öznel olduğunu söylemiştin. Bu, sizin mantık olarak gördüğünüz şeyin benim gördüğümden tamamen farklı olduğu anlamına gelir."

"Doğru."

"O zaman mantıksız davrandığımı söyleme, tamam mı?"

Düşüncelerini ya da teorilerini oluşturamadan ceketinin yakasını kavrıyorum, göğüslerimi göğsüne yaslıyorum ve parmak uçlarımda yükseliyorum.

Dudaklarım onunkilere değdiği an, varlığından haberdar olmadığım başka bir varoluş seviyesine ulaştığımı düşünüyorum. Çok yumuşak ve sıcaklar ama onun geri kalanı gibi altta yatan bir sertliğe sahipler.

Ağzımı kapalı olana karşı hareket ettiriyorum ve hatta dilimi alt dudağını yalamak için dışarı çıkarıyorum. En iyi ihtimalle tereddütlü ve garip ama durmuyorum.

Yapamam.

Tanrım. Tadı yasak fantezilerimden bile daha güzel.

Ağzını açmıyor ya da beni geri öpmüyor ve tüm vücudu benimkine karşı granite dönüyor.

Babamla sayısız kez boks yaptığına tanık olduğum için çelik gibi bir vücudu olduğunu biliyorum ama karın kaslarının bana karşı kasıldığını hissetmek başlı başına bir deneyim.

Burada bir ömür boyu kalabilecek olsam, hiç düşünmeden kalmayı tercih ederdim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu anı tekrar tekrar yaşayabileceğim anlamına geliyorsa, kaçınılmaz boşluk patlamalarını kabul etmeye hazırım. Yaşamak zorunda olduğum kalan yıllar boyunca burada var olabileceksem.

Ancak, bir avuç saçım tarafından geri çekildiğimde küçük coşku anım durdu.

Sert gözlerine bakarken çekilmesini engellemek için başımı geriye eğiyorum. Gözlerinde, saçlarımdaki parmaklarının gerginliğiyle eşleşen vahşi bir karanlık var. Siyah, derin bir akıntı ve ben tam ortasında kapana kısılmış durumdayım.

"Bunu bir daha asla yapma. Anlaşıldı mı?"

Dudaklarım titriyor ve onları yalamaktan kendimi alamıyorum -ve onun tadını. Nate'in gözleri bu harekete odaklanıyor ve sert çenesinde bir kas geriliyor. Bu çok küçük bir hareket ama şu anda çok büyük, çok önemli hissettiriyor.

"Anladığını söyle, Gwyneth," diyor, bakışlarını uyumsuz gözlerime kaydırmadan önce hâlâ dudaklarıma bakıyor.

"Anlıyorum."

Eğer bu sözlerin onu yatıştırmasını bekliyorsam, yatıştırmadı. Çenesi bir kez daha bükülüyor ve saçlarımdaki sıkı, lezzetli tutuşunu bırakarak beni itiyor.

Bana bir kez başını sallıyor, sonra arkasını dönüp gidiyor. Adımları uzun ve emin, ama bu sefer farklı bir şey var; omuzlarındaki gerginlik gibi.

Dudaklarımı yalayarak ve bileziği parmaklayarak arkasını izliyorum ve "Mutlu yıllar bana" diye mırıldanırken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GWYNETH

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İKİ YIL SONRA

"Baba!"

Merdivenlerden inip ön kapıya doğru koşuyorum, spor ayakkabılarım her adımda mermere çarpıyor.

Sesimi duyunca durdu ve sorgulayan bakışları ve gülümsemesiyle bana döndü.

Bana her baktığında babamın yüzünde hep bir gülümseme oluyor. Bana kızdığında bile, kısa sürede her şeyi unutur ve gülümser.

Hizmetçimiz Martha, onu yürekten gülümseten tek kişinin ben olduğumu söylüyor. Bu yüzden medyanın deyimiyle "vahşi şeytanı" sadece bana gülümsetebilme süper gücüne sahip olduğum için gurur duyuyorum.

Ancak medya bir avuç pislik, çünkü onun gençliğinden beri çok dindar bir bekar ebeveyn olduğunu unutuyorlar.

Babam fazla yaşlanmadı. Otuz yedi yaşında ve otuz sekizine girmek üzere, hâlâ takım elbisesini dolduran güçlü bir yapısı var. Uzun boylu, iri yapılı ve baklavaları var. Şaka yapmıyorum. Tanıdığım en sağlıklı adam. Ama aynı zamanda onu gelmiş geçmiş en bilge kişi yapan birkaç yaş çizgisi de var - belli biri dışında.

Ayrıca, mavi-gri gözlerindeki bakış, şimdi bana sevgiyle bakan aynı gözler, öldürebilir. Birçok insanın onu neden korkutucu ve kesinlikle acımasız bulduğunu anlayabiliyorum. Birisi onun servetine, bakışlarına ve kişiliğine sahipse, insanlar ya boyun eğer ya da uzak durur.

Ama bir kez daha, onun kanından ve canından biri olmanın süper gücüne sahibim.

"Telefonunu unutmuşsun." Önünde sallıyorum ve vanilyalı milkshake'imden bir yudum alıyorum - ki bu benim sabah kahvesi versiyonum.

Babam telefonu alırken iç geçiriyor. *Asla* unutan biri değildir, hafızası fil hafızası gibidir ama sanki son zamanlarda her zamankinden daha fazla meşgulmüş gibi hissediyor.

Belki önemli bir davadır. Ya da üvey büyükannem Susan'la bitmek bilmeyen hukuk savaşları. Yemin ederim, ikisi de peşini bırakmayacak ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Biri ölene kadar mahkemede sonsuza dek sürecek.

Telefonu cebine koyduktan sonra yanağımı çimdikliyor. "Sensiz ne yapardım, benim küçük meleğim?"

Geri çekiliyorum. "Hey! Artık küçük değilim. Bir ay önce yirminci yaş günümü kutladık."

"Benim için her zaman küçük kalacaksın. Ayrıca vanilyalı milkshake hâlâ en sevdiğin içecek, bu da teorimi kanıtlıyor."

"Bu benim mutluluk
içkim." "Uh-huh."

"Gerçekten büyüdüm. Ne kadar uzun olduğumu görüyor musun?"

"Ne kadar uzun ya da yaşlı olduğun önemli değil. Benim için hep küçük kalacaksın." "Yaşlandığımda, buruştuğumda ve sana baktığımda bile mi?"

"O zaman bile. Bununla
başa çık." "Sen umutsuz
vakasın, baba."

"Gwyneth Catherine Shaw, sen kime umutsuz diyorsun?"

Çarpık kravatını düzeltip üzülmüş gibi yapıyorum. "Yaşlanmasına rağmen biriyle yuva kurmayı reddeden Kingsley."

"Benim küçük meleğim var ve bu yüzden başka kimseye
ihtiyacım yok." "Bir gün gideceğim, baba."

"Eğer benim söz hakkım varsa, hayır."

"Beni sonsuza kadar bekar mı bırakacaksın?"

"Hmm." Sanki insanlığın sefaletinin sonunu çalışıyormuş düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Varsayımsal olarak hayır, çünkü torun sahibi olmak istiyorum, eninde sonunda. Ama bu sonuca giden yolculuğu sevmiyorum."

"Her zaman sürpriz bir hamilelik olabilir."

Babam sertleşiyor ve çenemi kapalı tutmadığım için içimden kendime lanet ediyorum. Sanırım annem yüzünden, bu konu onun pek hoşlandığı bir konu değil.

Sekiz yaşıma kadar benden sakladı. O zamana kadar bana onun öldüğünü söylerdi ama sonra Nate ile konuşurken kulak misafiri oldum ve bana acı gerçeği o zaman söyledi.

O zamandan beri birbirimize asla yalan söylemeyeceğimize
dair bir anlaşma yaptık. "Hamile misin?" Sesi tüm mizahını
kaybetti.

"Ne? Hayır, tabii ki hayır, baba."

Omuzlarımı tutuyor ve gözleri benimkilerle aynı hizaya gelecek şekilde eğiliyor. "Gwen, eğer öyleysen, söyle bana."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır..."

"Bisikletli çocuk mu? Onu öldüreceğim." "Chris değil. Sadece şaka yapıyordum. Özür dilerim."

"Emin misin? Çünkü o orospu çocuğuna ben ve Azrail'i sürpriz bir ziyarette bulunacağız."

"Yapma baba. Gerçekten hamile değilim. Söz veriyorum."

Bir nefes bırakıyor, sonra yumruk yemiş gibi geriye doğru sendeliyor.

Az önce söylediklerim ona kapısına nasıl geldiğimi hatırlatmış olmalı. Gizemli annem -ki buralarda tabu bir konudur- babam henüz lisedeyken beni dedemin evinin önünde terk etmişti ve üzerinde "O senin, Kingsley. Onunla ne istersen yap."

İşte ben böyle hayata geldim. Terk edilmiş. Atıldım.

Ona benimle ilgilenmesini bile söylemedi. Sadece "ne isterse." "Böyle şeyler hakkında şaka yapma, Gwen," dedi babam bana.

saçma bir ses.

"Biliyorum. Bunu yapmak istememiştim." Havayı değiştirmek için ona sırıtıyorum. "Başka bir şeyi unutmuyor musun?"

Evrak çantasını yere bırakır ve kollarını açar. "Buraya gel." Kollarımı ona dolayarak içeri daldım. "Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum, Angel. Sen şimdiye kadar aldığım en güzel hediyesin."

Göz kapaklarımda nem birikiyor ve duygusallaşıp ona annemin hediyesi olmadığım için ne kadar üzüldüğüm gibi aptalca şeyler söylememek için kendimi zor tutuyorum. Beni atılacak bir çöp olarak gördüğünü. İkimizi de terk eden bir korkak olduğunu.

Çünkü, bir bakıma, onu beklediğine dair içimde hep bir his vardı.

Yirmi yıl sonra tükenmiş olmalı. Sınırına gelmiş olmalı.

Belki ben de sınıra geldim. Babamın tüm sevgisine rağmen, her zaman bir parçamın eksik olduğunu, asla ulaşamayacağım bir yerde kaybolduğunu hissettim.

Özümde neredeyse hiçbir şey olmayan içi boş bir insan olarak büyümemin nedeni bu olabilir. Dışarıdan tatlı ama içi tamamen ve tamamen boş biri.

İşlevsiz bir beyni olan biri.

Ayakta kalmak için listelere ve başa çıkma mekanizmalarına ihtiyaç duyan biri.

"Şampuanını mı değiştirdin, Gwen? Hâlâ vanilyalı ama farklı bir marka mı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Geri çekilirken gözlerimi deviriyorum. Çok hassas bir burnu var, dişlerimi fırçaladıktan ve bol miktarda gargara yaptıktan sonra bile arkasından içki içtiğimin kokusunu alabiliyor.

"İki markayı birbirine karıştırdım. Cidden baba, tuhaf bir koku alma duyun var."

"Meleğim gerekirken içmeye karar zamanlar için."

Yüzümü buruşturuyorum ve babam saçlarımı karıştırarak kumral tellerin uçuşmasına neden oluyor.

"Saç değil!" Sarsılarak uzaklaşıyorum ve inatçı şeyi . "Hâlâ çok güzel görünüyorsun."

"Bunu sadece babam olduğun için ."

"Benim genlerimi almışsın Angel ve bu önemsiz bir şey değil. Herkes seni güzel bulur."

Nate değil.

Sadece adını düşündüğüm için bile içimde bir sarsıntı oluyor. Öfkeden kıpkırmızı olmadan babama veda etmek için tüm kararlılığımı göstermem gerekiyor.

O gittikten sonra merdivenlere oturuyorum, milkshake'imi yanıma koyuyorum ve bilekliğimi alıyorum. İki yıl önce doğum günümde bana verdiği bilekliği.

Onu öptüğüm ve beni o kadar acımasızca reddettiği doğum günü, hâlâ aklıma geldikçe iliklerime kadar kızarıyorum.

Eğer Nate'in on sekizinci yaş günümde soğuklaştığını düşündüysem, şimdi granit kadar sert. Çok gerekli olmadıkça benimle konuşmuyor. Birbirimizi nadiren görüyoruz ve babama öğle yemeği götürme bahanesiyle şirkete gittiğimde beni görmezden geliyor.

Bunu babamın fark etmesini sağlayacak kaba bir şekilde yapmıyor. Kurnaz ama etkili. Son birkaç yıldır onu kaç kez gördüğümü artık sayabilirim.

Kesişen yollar - yaklaşık yirmi.

Sohbet sıfır. Başıboş bir "Nasılsın?" dışında, kopuk ve sıcaklıktan yoksun.

Nate Amca'yken her zaman yanımda değildi. Çoğunlukla babam için oradaydı ve sanki ben arka plandaki bir gürültüymüşüm gibi bana pek dikkat etmezdi.

Bir duvar çiçeği, belki.

Bir çocuk.

Ama en azından onun yakınında içten dışa doğru patlayacakmışım gibi hissetmeden var olabilirdim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu öptükten sonra, on sekiz yıldır sürdürdüğümüz rahat ilişkimizi mahvettim.

Ama pişman değilim.

Çünkü onun için bir çocuktan fazlası olacağımı ummuştum. Beni farklı bir gözle göreceğini ummuştum.

Artık tüm umutlarım havada kaldı.

Ama önümüzdeki birkaç hafta içinde babamın doğum gününü planlamam gerekiyor ve bu da onun da orada olacağı anlamına geliyor.

Yutkunuyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

Gerçi olmamalıydı, çünkü onu unuttum, biliyorsun. En iyisi de bu zaten, babam çılgına dönerdi, o yüzden her şey yolunda.

Ben *iyiyim*.

İki yıldır kendime bunu söylüyorum ama hiç doğru gelmedi. Sanırım bunun nedeni onun Nate olması.

Bana içimdeki boşluğu kontrol etmeyi ve onu bir güce dönüştürmeyi öğreten aynı Nate.

"O kofluk asla geçmez. Hoşuna gitse de gitmese de bu artık senin kim olduğunun bir parçası" demişti on beşinci doğum günümde, beni babamın şarap mahzeninde saklanırken bulduğunda. Çok fazla olduğunda ve babamı üzmek istemediğimde yaptığım şey bu: saklanmak.

O gün de o bunaltıcı günlerden biriydi. O günden, doğum günümden ve kendimden nefret ettim. Hiçbirini hatırlamıyor olsam da kendimi yine yol kenarında terk edilmiş yeni doğmuş bir bebek gibi hissettim. İstenmeyen bir varlık gibi hissettim ve bu beni boşluğa düşürdü. O kadar boş hissediyordum ki nefes alamıyordum ve babam bana *Mutlu Yıllar* şarkısını söylerken gözyaşlarımı tutmak zorunda .

Dünyanın en iyi babasına sahip olmama rağmen kendimi tamamlanmış hissetmediğimi fark ettiğim gündü. Tuhaf olduğumu düşünüyordum çünkü tek istediğim bir anneydi.

Her doğum günümde tek şey buydu. Bir anne. *Benim*
Anne. Keşke geri gelip bana bunu neden yaptığını açıklasaydı.

Ama babam tüm doğum günlerimde olduğu gibi o gün de çok mutluydu. Doğum günlerimi hep haftalar öncesinden planladığı bir etkinlik haline getirirdi. Bu yüzden nankör bir sürtük gibi davranıp onun önünde ağlamaya başlayamazdım.

Bu yüzden şarap mahzenine gizlice girdim ve bunu tek başıma, sessizce yaptım.

Ta ki kapı açılıp o görünene kadar. Nate Amca. O zamanlar hala bir amcaydı, zorbalık yapan bir ebeveynin ailesine birkaç kelimeyle haddini bildiren göz korkutucu bir amca. Bunu bir kez yapmıştı, ben on yaşındayken ve bir kız

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

annem bir fahişe olduğu için bana eğitimsiz dedi. Kingsley Shaw'ın bir fahişeyle yattığı ve fahişe ortadan kaybolunca tek başına bir ebeveyn olmak zorunda kaldığı süregelen bir söylentiydi.

Babama söylemedim çünkü gürültü yapıp olay çıkaracağını biliyordum ama Nate o gün beni okuldan onun adına aldı ve bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Çirkin bir şekilde ağlarken her şeyi itiraf edene kadar beni sorguladı. Aynı akşam kızın evini ziyaret etti ve anneye ya kızını kontrol altında tutacağını ya da sahip olduğu her şey için onu dava edeceğini söyledi.

"Sana zarar veren insanların üstünü örtmezsin Gwyneth, beni duyuyor musun? Bu tam da onları sana ve başkalarına zarar vermeye devam etmeleri için cesaretlendirecek bir tutum. King'in bu işe karışmasını istemiyorsan bana gel. Anladın mı?"

Arabasında sessiz kaldım, zorbanın ve annesinin gerçekten korkmuş görünmeleri karşısında hâlâ biraz şaşkındım. O anda, Nate'i neredeyse babam kadar idolüm olarak görüyordum.

"Anlıyor musun?" diye ısrar etti o sert sesiyle ve sonunda başımı salladım.

"Güzel. Şimdi, tüm unutabileceğin bir yere gidelim."

Beni lunaparka götürdü ve bana vanilyalı dondurma aldı. Hayatımın en mutlu günlerinden biriydi.

Ertesi sabah, zorba benden özür diledi. İşte o zaman insanların Nate'ten sadece babasının kim olduğu için değil, aynı zamanda verdiği sözleri her zaman tuttuğu için de korktuklarını anladım.

On beşinci doğum günümde olanlar kabadayı olayına biraz benziyordu. Nate beni buldu ve yanıma çömeldi ama bana dokunmadı.

"Ama bundan nefret ediyorum." Yüzümü ellerimle sakladım. "İçimde bir şeylerin eksik olmasından nefret ediyorum."

"Seni yönetmesine izin mi vereceksin yoksa önünde diz çökmesini mi sağlayacaksın? Çünkü bunlar senin iki seçeneğin, Gwyneth. Onu neyle doldurmaya karar vereceğin sana kalmış. Güç ya da zayıflık."

Ben ikisini de seçmedim.

Onunla doldurmayı seçtim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

2
KINGSLEY

Nate'i aramak için sesli komutu kullanıyorum.

Zil sesi arabayı dolduruyor ama cevap yok.

"Lanet olsun." Sağa doğru keskin bir dönüş yaparken yumruklarımdan birini direksiyona vuruyorum.

Arabaların arasında zikzaklar çiziyor, korna çalmalarına ve ara sıra isim takmalarına aldırmıyorum.

Şu anda bir görevdeyim.

Sadece şirkete gittiğimde ve o aşağılık hayatla konuştuğumda gerçekleşecek bir şey.

Bu sabah belgeyi ilk gördüğümde bir şeylerin yanlış olduğunu düşündüm. Elbette, önümde duran isim ve lanet olası kanıt bir çeşit hataydı.

Bir yanlış

hesaplama.

Bir *tesadüf*.

Sistemdeki lanet bir anormallik. Ama

değildi.

Özel dedektiften öğrendiğim gerçekler de öyle. Elde etmek için alçalmak ve iyilik yapmak zorunda kaldığım kayıtlar da öyle.

Gerçek bunca zamandır tam karşımda duruyordu, gözümün önünde saklanıyordu ve ben onu göremeyecek kadar kördüm.

Kibir miydi?

Cehalet mi?

Ne de olsa çok kısa sürede çok hızlı büyüdüm. Sadece bu da değil, aynı zamanda gururum uğruna gereksiz ve sonu gelmeyen savaşlara girdim. Beni neredeyse öldürtecek olan orospu üvey annem acımasızlığımı kanıtlayabilir. O kadını yok etmeye çalışıyorum ama sadece küçük dozlarda.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

kendi boğazına bir ip geçirmeyi düşünecektir. Ama yine bu seçeneği düşünemeyecek kadar narsisttir.

Bunca zaman, kendimi manipüle edilmekten ya da oyuncak edilmekten üstün gördüm. Ne de olsa ben, sadece birkaç yıl içinde muazzam bir şekilde büyüyen Weaver & Shaw'ın sahibi ve kurucu ortağı Kingsley lanet Shaw'ım.

İki dahi dövüş günlerini geride bırakıp dünyayı ele geçirmeye karar verdiğinde böyle olur. Bir keresinde Nate'in hırsı ve benim gücüm çarpışırsa ne olacağını merak etmiştik. Senatör babasının gölgesinden çıkıp hesaba katılması gereken bir güç olmayı seçerse ne olurdu?

Ya babamın geride bıraktığı serveti kullanıp en iyi arkadaşımın hırsından beslenseydim?

Cevap basitti. Sınır yok.

Birbirimizi yumrukladığımız, araba yarıştırdığımız ve en ateşli kızları kimin kapacağı konusunda rekabet ettiğimiz zamanlarda bile Nate'in en çok sevdiğim yanı buydu. Ben kazansam bile, o daha güçlü bir şekilde geri döner ve kıyameti koparmanın eşiğine gelir.

Azmi sonsuzdur.

Bir döngü ya da sonsuzluk

işareti gibi. Lanet bir ufuk gibi.

Nathaniel Weaver'a doğru kaynakları verirseniz, bir kale inşa eder, sonra daha fazlasını ve sonra onlardan oluşan koca bir şehir. Diğer insanlar büyük hayaller kurabilir ama o dünyayı ele geçirmeyi hayal ediyor. Babası gibi politik bir şekilde değil, gizli bir şekilde. Gölgelerden, kimsenin onu göremeyeceği ya da incitemeyeceği bir yerden.

Tam tercih ettiğim gibi.

Bu yüzden yin ve yang gibiyiz.

Lisede ilk tanıştığımızda, ilk görüşte nefret etmiştik. İkimiz de hırslıydık, o daha içten, ben daha dıştan ve çatışmamız an meselesiydi. Sık sık maçlara katıldığımız için bu yeraltı dövüş ringlerinden birinde oldu. Kendimi öldürmekten alıkoymak için boks yapıyorum. O ise stres atmak için yapıyor.

O zamanlar onu öldüresiye dövmüştüm. Ama asla yere düşmedi ve kanı zemini kırmızıya boyadığında bile yenilmeyi reddetti. Ben onu öldürmeden önce organizatörler dövüşü durdurmak zorunda kaldı.

İlk kez değerli bir rakip görüyordum. Bana bakıp öksürdüğünde kararlılığının gücünü hala hatırlıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve tekrar ayağa kalktı.

İşte o zaman onun şımarık bir senatörün oğlu olmadığını anladım. Daha fazlasıydı.

Ondan sonra onu birkaç kez eşek sudan gelinceye kadar dövdüm, ama yine de bana karşı kazanana kadar tekrar tekrar geri geldi. Sonra bu bir çeşit ritüel haline geldi.

Birbirimize rakiptik ama çoğu zaman müdürden, ailelerimizden ve hatta polisten birbirimizin kıçını kurtarırdık.

Kendi dünyamız vardı ve yabancıların içeri girmesine izin verilmezdi. Birçok kadın içeri girmeye çalıştı; her iki tarafta da oynamak istediler, ama onları bir dakika içinde bıraktık. Her şey için kavga edebilirdik -görüşler, strateji, çalışanlar- ama asla bir kadın için değil.

Bunun için ortaklığımızı ve dostluğumuzu tehlikeye atmaya değmez. Gerçi dostluk tam olarak doğru olmayabilir; bir hâlâ rakibiz. Hâlâ rekabet ediyor, kavga ediyor ve birbirimize boktan şeyler söylüyoruz.

Ama yin ve yang gibi, birbirimizi tamamlıyoruz. Onun sessiz olduğu yerde, ben gürültülüyüm. Onun soğuk olduğu yerde ben sıcak kanlı olabiliyorum, bu da ortaklığımızı son derece kârlı kılıyor.

Nate ve ben bir görevdeyken, hiçbir şey bizi durduramaz. Ya da en azından bu sabaha kadar ben öyle sanıyordum.

Ta ki kısa süre önce gelen o lanet telefona kadar.

Kızımın hayatındaki gerçek tehlikeyi fark edene kadar.

Kapımda belirdiğinde istemediğimi düşündüğüm kızım. Ama onun masum gökkuşağı gözlerine bir bakış, bu duyguyu yaşayamayacağımı düşünürken aşık olmamı sağladı. Onu vermeyi hiç düşünmedim bile, veremezdim. O benim bir parçamdı ve onu korumam gerektiğini biliyordum. O zamanlar genç ve umursamaz olmam önemli değildi. Çocuk yetiştirmek hakkında bir bok bilmemem de önemli değildi.

Metresiyle evlenmek için annemi evden kovan katı bir babayla yaşamak beni tek amacı yıkım olan duygusuz bir orospu çocuğuna dönüştürdü.

-Kendim de dahil. Ve aynı anne kendini öldürdüğünde, babamı, karısını ya da annemin hayatına son vermesine neden olan lanet olası dünyayı asla affetmemeye yemin ettim.

Bu yüzden gençken pervasızca bir yola girdim ve neredeyse her şeyi mahvediyordum.

Ama bu, küçük elleri ve pembe yüzü olan bu minik bebeğin boktan varlığımı buldozer gibi ezip geçmesinden önceydi. DNA testi yapmadan önceydi,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onun benim etim ve kanım olduğunu biliyordum. Bana ait olduğunu biliyordum.

O, kendimi asla layık görmediğim bir lütuf. İsminin arkasındaki sebep de bu. Gwyneth.

Onun varlığı bana hayatımı mahvetmekten tamamen farklı yeni bir amaç verdi. Her zaman güce bağımlıydım, ama onu elde etmek için her şeyi yapmamın nedeni oydu.

Çünkü gücü olanlar ailelerini koruyabilir. Ve Gwen

benim sahip olduğum tek aile.

Yoluma çıkan herkesi katledeceğim aile, sırf o kalsın diye

Güv

enli. Ama benim açımdan bir yanlış hesaplama vardı.

Etrafıma yeterince yakından bakmadım ve bu nedenle

onu tehdit edebilecek tek kişiyi tespit etmek. Yirmi yıl boyunca onu büyüttükten sonra onu benden alabilecek tek kişi.

"Siktir!" Gaza bastım ve Nate'i tekrar aradım.

Sonunda telefonu açıyor ve sıkılmış bir ses tonuyla konuşuyor. "Ne oldu, Kral? Bir toplantım var."

"Toplantıları siktir et. Bu acil bir

durum." "Ne oldu?" Sesi ayıldı.

Üzerine cehennemi yağdırmak için ağzımı açtım ama korna sesleri beni böldü. Bir araba önüme kırıyor ve sert bir şekilde frene basıyorum, yüksek sesli gıcırtı havada yankılanıyor.

Ama işe yaramaz.

Metalin metale çarpmasından çıkan rahatsız edici bir ses kulaklarımı dolduruyor ve boynum neredeyse çatlayana kadar hava yastığı tarafından geriye savruluyorum.

Sıvı alnımdan aşağı akarken ve görüşümde kırmızı bir pus oluştururken gözlerim yarı açık.

Saniyeden kısa bir süre içinde bedenimle bağlantım kesiliyor, sanki bir şekilde onun sınırlarını terk etmişim ve şimdi başka bir yerde var oluyorum.

Kulaklarım uzun ve sert bir şekilde uğulduyor ve bedenim artık benimmiş gibi hissetmiyor. Bir yerlerde yüzüyorum, hareketsiz, gözümü kırpmadan, ama hareket var.

Benden değil.

Sesler, renkler ve hisler birbirine karışırken dışarıdan gelen bir kargaşa yavaşça içeri süzülür ve onunla birlikte Nate'in sesi gelir. "King! Kingsley... bir şey söyle. Ne oldu lan?"

"Gwen..." . "Ona iyi ..."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Daha fazlasını söylemek istiyorum.

Hayatımıza soktuğu şey için onu lanetlemek istiyorum. Her şey onun ve onun güvenli ve stratejik planları yüzünden cehenneme dönüyor.

Ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Görüşüm yavaşça kararıyor ve görünmez eller beni aşağıya sürüklüyor.

Çok üzgünüm, küçük meleğim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

3

GWYNETH

Su bardağı elimden kayıyor ve büyük bir *gürültüyle* lavaboya çarparak tüm yüzeye dağılıyor.

Ses, Alexa'dan çalan Twenty One Pilots'un *Car Radio şarkısının* doruk noktasıyla çarpışıyor.

Küçük parçaları dikkatlice alıp çöpe atarken bir yandan da telefonumda geziniyorum.

Üniversite arkadaşlarımla grup sohbetimdeki memler ve akılsız konuşmalar dışında önemli bir şey yok. Gerçi onlara arkadaş demek abartılı olur. İş arkadaşı demek daha uygun olur.

Chris, Jenny, Alex ve ben aynı üniversitede hukuk hazırlık okuyoruz, bu yüzden birbirimize doğru akın ettik. Herhangi birini gerçek bir arkadaş olarak görmek benim için zor, çünkü ilkokuldan beri tanıştığım insanların çoğu ya süper başarılı babamla ya da aile dramamızla, yani babam ve üvey büyükannem arasındaki dramayla ilgileniyordu. Hukuk fakültesinde durum daha da kötüleşti çünkü herkes Weaver & Shaw'da staj yapmak için can atıyor.

Stajyerlerin eleme süreci o kadar sıkı ve kapsamlı ki, benim bile girip giremeyeceğimden emin değilim. Babam bana ayrıcalıklı muamele yapılmayacağını ve dünyanın en iyi hukuk firmalarından birinde staj yapmak istiyorsam kendimi kanıtlamam gerektiğini açıkça belirtti.

Ama ona değil. Etkilemem gereken kişi Nate, çünkü o New York şubesinin yönetici ortağı. Weaver & Shaw'ın giriş kapısının anahtarı da onda ve mükemmeliyetçi olmasının yanı sıra sert biri.

Nate ile ilgili her şey öyle, ister iş ister kişisel ilişkiler olsun.

Grup sohbetini görmezden geliyorum ve ismi bulana kadar rehberimde ilerliyorum

Susan.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tamam, babam üvey annesinin numarasını gizlice aldığımı kesinlikle bilmiyor. Ya da belki o kadar da gizli değildir, çünkü bir restoranda karşılaştığımızda ondan istemiştim.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ve o da benim kadar şaşırmış olmalı, çünkü beni biraz kıvrandıran o şahin gözlü bakışını bana attı. Belki de numarayı neden istediğimi çok iyi biliyordum. Bugünkü gibi bir şey için. Babamın doğum gününü planlıyorum ve umarım bir şekilde anlaşırlar.

Büyükbabam öldüğünde, babamın biyolojik annesiyle evlenirken aldığı bu evi Susan'a bıraktı ve babam daha önce hiç görmediğim bir şekilde öfkelendi. Büyükbabamın daha önce Weaver & Shaw'da sahip olduğu hisselerin kendisine miras kalmış olması önemli değildi; ev onun bir numaralı önceliğiydi. Büyükbabamın bunadığını ve vasiyetini yazarken akli dengesinin yerinde olmadığını kanıtlayacak kadar ileri gitti. Kazandı ve vasiyet hükümsüz hale geldi. Daha sonra evin onun için manevi değeri nedeniyle miras kalmasıyla ilgili uzun bir dava daha açtılar ve Susan dişiyle tırnağıyla mücadele etmesine rağmen hiç şansı olmadı. Ama şimdi temyize gidiyor. Sadece ev için değil, W&S hisseleri için de. İddiası, vasiyetname hükümsüz ve geçersiz olduğu için, hepsini olmasa bile bir kısmını alması gerektiği yönünde. Babam asla kazanamayacağını söyledi, bir milyon yıl geçse bile.

Yasal savaşlarından nefret ediyorum.

İkisinden biri ölene kadar babamın onunla mahkemede savaşmaya devam etmesini istemiyorum. Annesinin evini çaldığı ve onu intihara sürüklediği için bunun en mantıklı fikir olmayabileceğini biliyorum ama barışmaya inanıyorum.

Ve en önemlisi, hala milyonlarca başka şeyle uğraşmak zorunda olsa bile, babamı daha az stresli hale getirmeye inanıyorum.

Korkup kararlılığımı kaybetmeden önce Ara tuşuna basıyorum. Telefonun zil sesini dinlerken işaret parmağım lavabodaki cam parçalarının arasında dönüyor.

Susan telefonu açıyor ve ben parmağımı oynatmayı bırakıp pencereden bahçeye bakıyorum.

"Kim bu?" diye soruyor her zamanki kapalı, hafif züppe, hafif yargılayıcı ses tonuyla.

"Benim. Gwen."

Neredeyse bir dakikaya uzayan uzun bir duraklama oluyor. "Ne istiyorsun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yakında babamın doğum günü olacak ve ben de gelmek isteyip istemediğini merak ediyordum."

"Babanın doğum günü için istediğim tek şey onun ölümü." *Bip.*

Yutkunuyorum ve telefonu tutan elimi yanıma bırakıyorum.

Bunu beklemediğimi söyleyemem. Onları bir araya getirmenin bir yolu olabileceğini umuyordum ama belki de bu mümkün değildir.

Bu, hayatımın geri kalanında onların birbirlerini boğazlamalarını izlemek zorunda olduğum anlamına mı geliyor?

Sanki bir cevap vereceklermiş gibi dışarıdaki çiçeklere ve ağaçlara bakıyorum. Belki de düşündüğümden daha açıktır ve beni ilgilendirmeyen şeylere bırakmam gerekiyordur.

Ya da bana dikkat etmeyen insanlar.

Telefonum bir mesajla titriyor.

Sonra dışarı çıkmak ister misin?

Alt dudağımı ısırıyorum. Chris ve ben bir süredir çıkıyoruz. Hafta sonları dışarı çıkıp Harley'sinin arkasında öpüşmek gibi. Jenny ondan çok motorundan etkilendiğimi söylüyor ve bu doğru olabilir. Babamın içkisinden bir yudum çalmak, sokağa çıkma yasağından sonra eve gelmek ve babamın en iyi arkadaşını öpmek gibi yapmamam gereken şeyleri yapmanın heyecanını seviyorum.

Bu bir karakter kusuru.

Her neyse, Chris ve ben hala sonuna kadar gitmedik ve gitmek de istemiyorum. Eğer yaparsam kendimi hayal kırıklığına uğratacakmışım gibi hissediyorum. Bana baskı yaptığından falan değil, ama öpüşme ve elleme seanslarından ne kadar hoşlansa da sonsuza kadar sabırlı olamaz.

Yine de onu yönlendirmek doğru değil, bu yüzden bir karar vermem gerekiyor. Ya buna bir son vereceğim ya da sonuna kadar gideceğim.

Chris'e ilk etapta evet dememin ana nedeni, pazarlık becerileri bir yana, yoluma devam etmem gerektiğiydi.

Boşluğu dolduracak başka birini bulmam gerekiyordu.

Yine de küçük bir sorun var. Orayı daha önce işgal eden Nate'in yerini başkasına bırakmayı reddedeceğini düşünmemiştim.

Ama onu yavaş yavaş dışarı itiyorum. Yakında ondan tamamen kurtulacağım ve belki de Chris gibi beni gerçekten seven biri bu boşluğu dolduracak.

Bu yüzden titrek ellerle yazıyorum.

Ben: Elbette!

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Chris: Evinize gelebilir miyim yoksa babanız özelliklerimi yeniden mi düzenleyecek?

Chris beni bisikletiyle almanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğünde babamın gerçek tehditlerini hatırlayarak gülümsüyorum.

Ben: Hafta sonu çalışıyor ve geç saate kadar evde olmayacak. Güvendeyiz.

Seni görmek için sabırsızlanıyorum,

güzelim. Bu kelimeyi duyunca kalbim

daralıyor.

Çok güzel.

Chris'in bunu söylediğini duymak neden bu kadar acı veriyor? Muhtemelen bunu duymak istediğim kişi o olmadığı için.

Evet, hayır. Oraya gitmeyeceğim.

Dışarıdaki hareket çevresel görüşüme takıldığında cam parçalarını toplamaya geri dönüyorum.

.

Başımı o kadar hızlı kaldırıyorum ki bir tendonumun kopmadığına şaşırıyorum. Bahçeden ön kapıya doğru ilerlerken gözlerim onu takip ediyor.

Bu o.

Gerçekten o.

Nate.

Parmaklarım titriyor ve bir şey tenime batıyor. Cam elimi kesmiş olmalı, ama uzun bacaklarıyla aradaki mesafeyi kısa sürede kapatan adama bakarken buna aldırış etmiyorum.

Yürüyüşü bile eşsiz. Sadece, yürümüyor, adım atıyor, her zaman bir tür amaçla. Hareketleri amaçlı, kendinden emin ve çok erkeksi. Onunla ilgili her şey erkeksi, sert ve inatçı. Yüzünün her çizgisinde, kirpiklerinin her çırpınışında bu var.

Geniş omuzları özel dikim siyah ceketini geriyor. Yine de bu derli toplu görünüm beni yanıltmıyor, çünkü ceketin altında neyin gizlendiğinin farkındayım.

Kaslar. Göğsü, karnı, pazıları ya da güçlü kalçaları. Biliyorum çünkü onu birçok kez babamla yarı çıplak boks yaparken izledim ve bana erkek güzelliğini ilk kez o gösterdi. Kesik karnını ve şişkin kaslarını gördüm. Akıcı hareketlerini ve hızlı reflekslerini gördüm.

Benim yaşımdaki genç kızların gözü sadece genç erkeklerde ve sporcularda ama ben daha iyilerini gördüm.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sadece çok fazla fiziksel aktivite ve yaşla gelen yetişkin güzelliğini gördüm. Ve ne yazık ki benim için artık hiçbir şey bunun üstesinden gelemez. Ne lisedeki sporcular ne de üniversiteli erkekler.

Çünkü benim gözümde her zaman öyle olacaklar. Oğlanlar.

Ancak evime yaklaşan adam erkekliğin tanımı. Babamın arkasından okuduğum aşk romanları bundan bahsediyor.

"Alexa, dur," diyorum, en sevdiğim çalma listesini durduruyorum ve işaret parmağımdan akan kan damlacıklarını görmezden gelerek yavaşça arkamı dönüyorum. Kapıdan içeri girdiğinde onu görmem gerekiyor. Yanlış bir şey yapmıyorum, tamam mı? Sadece onu yakından izlemek istiyorum.

Bu bir suç değil.

Ve ben onu *tamamen* aştım.

İş gününün ortasında neden burada olduğunu düşünmek bile istemiyorum. Nate iki yıl önceki öpüşmeden bu yana evimize nadiren geliyor, geldiğinde de sadece ben yokken geliyor, o zaman da Martha'dan duymak zorunda kalıyorum ve bir sürü vanilyalı dondurma yiyerek sefalet içinde kıvranıyorum.

Evet, bu yönden sıkıcıyım.

Her neyse, Nate babam yokken burada olmamalı ve kesinlikle yalnız olmamalı. Bu bir tuzak mı?

Belki de babamın doğum gününü planladığımı biliyor ve yardım etmek istiyordur. "Gwyneth nerede?"

Onun beni her zaman ürperten ve biraz da ısıtan o derin sesiyle adımı duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Martha'ya beni soruyor. *Beni*, babamı değil. Yani benim için burada.

Oh, Tanrım.

Bu kırılgan kalbim için kötü. Burada olduğumu haykırmak istiyorum ama sesim çıkmıyor. Görünüşe göre buna gerek yok çünkü Martha onu mutfağa yönlendiriyor.

Güçlü ayak sesleri koridorda yankılanırken kendime nefes almam gerektiğini hatırlatıyorum.

Havaya ihtiyacın var, Gwen. Nefes al.

İşe yaramıyor. Nefes alma kısmı yani. Çünkü mutfağa adımını attığı anda tüm oksijeni emiyor ve beni havanın tadını almak için çırpınırken bırakıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onunla sarhoş olsa bile.

Ama yüzündeki ifade beni duraksattı. Nefes almak için yutkunmam mı yoksa başka bir şey mi?

Sadece durdum.

Nate her zaman az konuşan ve sert bir adam olmuştur. Onu öpmek için o pervasız kararı verdiğimde bunu hissettim -aslında nefes aldım-.

Ama ilk kez yüzünün karardığını ve yumruklarının sıkıldığını gördüm. Sanki sert bir şeye vurmuş gibi parmak eklemleri morarmış yumruklar. Güvenlik konusunda dikkatli oldukları için babamla boks yaptığı onca yıl boyunca böyle bir şey nadiren olmuştu. Ya da en azından Nate öyleydi.

Yaralandın mı? Sormak istiyorum ama kelimeler kuru boğazıma takılıyor, bir çıkış yolu bulamıyorum.

Havamı ve şimdi de sesimi kaybettim ve görünüşe göre motor aktivitemi de kaybettim çünkü yerimde sıkışıp kaldım, hareket edemiyorum.

"Benimle gelmelisin, Gwyneth."

Tek bir cümle. Tek bir cümle, yine de bir şeylerin çok yanlış olduğunu biliyorum. Nate beni hiçbir yere götürmüyor.

Hiç.

Bir cam parçası alıp kesik işaret parmağıma bastırıyorum ve kan damlacıklarının mutfak zeminini lekelemesine neden oluyorum.

Daml

a.

Daml

a.

Daml

a.

Etrafımızdaki boşlukta gizlenen uğursuz his yerine buna ve acının sızısına odaklanıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Sesimdeki kekemelikten nefret ediyorum ama elimde değil.

Bir sorun var ve ben kaçıp bir dolaba saklanmak istiyorum. Belki bir süre orada uyumak ve asla dışarı çıkmamak.

"Bu Kingsley. Bir kaza geçirdi ve durumu kritik."

Dünyam ekseninden kayıyor ve kanlı parçalara ayrılıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

4

NATHANIEL

Bir koma.

Doktor bize Kingsley'in bitkisel hayatta olduğunu söylüyor. Darbe nedeniyle beyninde şişme olduğunu ve önümüzdeki birkaç gün, hafta içinde uyanabileceğini ya da hiç uyanamayacağını söylüyor.

Bu usta cerrah, adamlarıyla birlikte arkadaşım üzerinde saatlerce çalıştı ama yine de onu geri getiremedi.

King'in uyanabileceğini ya da uyanamayacağını söylemek için saatlerce ameliyathanede kaldı. Sahte sempatisini ya da umut vermeme çabalarını özlemiyorum.

Ama onu tutup sarssam, sonra da suratına yumruk atsam bile, bu King'i geri getirmeyecek ve kesinlikle hiçbir amaca hizmet etmeyecek. İçimde biriken hüsranın bir kısmından kurtulmak dışında.

Gwyneth doktorun sözlerini dudaklarını hafifçe aralayarak dinliyor. Yüzünün geri kalanı gibi onlar da cansız ve solgun. Baş ve işaret parmaklarının tırnaklarını çılgınca, neredeyse manik bir şekilde birbirine geçiriyor. Bu, çocukluğundan beri -annesi hakkındaki gerçeği öğrendiğinden beri- sahip olduğu gergin bir alışkanlık.

Doktorun her açıklamasında hafifçe irkiliyor ve renkli gözlerinden umudun sönmeye başladığı anı tam olarak görebiliyorum.

Çünkü anlatacak bir şeyi var.

Ne zaman üzgün ya da keyifsiz olsa, mavi-gri yeşili soldurur, neredeyse bir fırtınanın parlak bir gökyüzünü yutması gibi onu yer bitirir. Ve tıpkı bunun gibi, yağmurun işaretleri kızaran göz kapaklarında nem şeklinde yoğunlaşır.

Yine de ağlamıyor.

Kingsley'in yetiştirilme tarzından mı yoksa annesini öğrendiğinden beri aradığı kayıp parçadan mı kaynaklanıyor bilinmez ama Gwyneth toplum içinde ağlamıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

En azından küçüklüğünden beri.

Tırnaklarını birbirine geçirip duruyor ve işaret parmağındaki kesiği tekrar tekrar tahriş ediyor.

Clink. Clink. Çın.

Ve her tıkırtıda, içine bir şey gömüyor. Bir iğne, bir bıçak ya da daha keskin ve ölümcül bir şey. Zehrin ölümcüllüğünün farkında olmasına rağmen onu yutuyor.

İşim gereği, sayısız insanın keder karşısında verdiği tepkilere tanık oldum. Bazıları zihinsel çöküntü yaşarken, diğerleri bunu çığlık atmak, ağlamak, vurmak ya da bazen doğrudan cinayet işlemek gibi mümkün olan her türlü fiziksel biçimde ifade ediyor.

Bu duygu o kadar güçlüdür ki, tepkiler bir insandan diğerine farklılık gösterir. Ancak bundan en çok zarar görenler, her şey yolundaymış gibi davrananlardır. Dik duranlar ve olayı sıradan bir gün gibi ele alanlar.

Psikopat değillerse ya da empati duygularını kaybetmemişlerse, bu normal değil. Gwyneth'in antisosyal eğilimleri olmadığı kesin, o yüzden şu anda o kanlı tırnaklarıyla kendi mezarını kazıyor.

Doktor konuşmasını bitirir bitirmez Kingsley'i görebileceğimizi, ancak hâlâ yoğun bakımda olduğu için sadece bir pencereden görebileceğimizi söyler.

Gwyneth babasının odasına doğru adım atıyor ama ayakları sendeliyor ve sallanıyor. Düşmeden önce onu üst kolundan yakalıyorum, elim onu sabitlemek için kolunun etrafında bükülüyor.

"Ben iyiyim." Sesi alçak, hatta uyuşuk.

Dengesini koruyabildiği anda onu bırakıyorum. Yapmak istediğim son şey ona dokunmak.

Ya da ona yakın olmak.

Ama durumu anormal ve izlenmesi gerekiyor. Kingsley'in onun dünyası olduğunu söyleyebiliriz, sadece babası değil. annesi, kardeşi ve en iyi arkadaşı, bu yüzden hayır, iyi olduğuna bir an bile inanmıyorum. Gwyneth odanın yolunu geçerken adımları sert ve doğal değil. Camın önünde duruyor ve donup kalıyor. Tamamen. Ne göz kırpıyor ne de düzgün nefes alıyor. Göğsü garip bir şekilde yükselip alçalıyor. Onu neredeyse nefes nefese bırakacak şekilde.

Onun olduğu yere doğru ilerliyorum ve tepkisine neden olan sahneyi gözlemliyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hastane yatağının görüntüsü, serumdan damarlarına yavaşça damlayan sıvı kadar uğursuz.

King'in kolu alçıda ve göğsü sargılı ama en kötü yanı bu değil. Yüzünü ve şakaklarını kaplayan mavi, mor ve pembe galaksi. Alnındaki ve boynundaki kesikler. Dehşet verici sahne, çarşafların ve bandajların beyazlığına karşı küçük çirkin ayrıntılarla göze çarpıyor.

"Baba..." Gwyneth iki elini cama vururken çenesi titriyor. "Hey, uyan. Yarın birlikte öğle yemeği yiyeceğimizi söylemiştin. O gün için kıyafetimi bile seçtim. Uzun zamanımı aldı, biliyorsun, bu yüzden beni öylece ekemezsin."

Geri çekiliyorum, anını bölmek istemiyorum ama sesini hâlâ duyabiliyorum. İçindeki titremeyi, arkasındaki çaresizliği, inkârı.

Her şeyi.

"Baba... uyuyormuş gibi davranmayı bırak. Sen bir sabah insanısın, hatırladın mı? Uyumaktan çok nefret ediyorsun." Tırnaklarını cama geçiriyor. "Baba... beni asla yalnız bırakmayacağına söz vermiştin. O olmadığını söylemiştin, değil mi? Annem gibi sorumsuz, onun gibi zalim ya da kalpsiz değilsin. Sen... sen benim babamsın. En iyi arkadaşım ve her şeyimsin. En iyi arkadaşlar haber vermeden uyumazlar, o yüzden uyan! Uyan, baba!"

Yumruklarını giderek artan bir güçle cama vuruyor ve ince omuzları sarsılıyor.

Kral'ı çağırdığı süre uzadıkça sesi boğuklaşıyor ve acılaşıyor. İnkâr, her çığlığında ve vuruşunda kendini belli ediyor.

Ona doğru yürüdüm ve elimi uzattım ama sonra durakladım. Gwyneth'e dokunmamam gerekiyordu. Herhangi bir nedenle.

Ama onu durdurmazsam, ellerini kıracak ya da kimsenin onu bulamayacağı bir deliğe girecek.

Bunaldığında yaptığı şey bu. Saklanır. Ve bunu o kadar iyi yapıyor ki, kendini tekrar görünür kılmadığı sürece ona ulaşmak imkansız.

Onu omzundan tutarken düşünmeme izin vermiyorum. "Durmalısın, Gwyneth."

"Bırakın gideyim. Ben iyiyim." Onu tutuşumu gevşetmek için omzunu döndürüyor ama ben sadece sıkıyorum.

"Baban komada. İyi olmama hakkın var."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"O komada değil. Uyanacaktır." Avucunu tekrar cama vuruyor. "Uyan baba. Bu doğru değil. Uyan artık!"

Kollarını sallamaya başlıyor ve panik atak belirtilerini yavaş yavaş onda somutlaşırken fark ediyorum. Nefesinin daralması, alnındaki boncuk boncuk terler ve dudaklarının titremesi. Muhtemelen ruhunun uçurumun kenarına geldiğinin farkında bile değil.

Diğer omzundan tutup doğru çeviriyorum. "Gwyneth,
dur."

İrkildi, tüm vücudunu bir titreme kapladı. Muhtemelen bu kadar sert olmamalıydım ama işe yaradı.

Elleri yanlarına düşer ama titremesi durmaz. Aksine daha güçlü, daha bilinçaltı ve belirgin bir düzeni yok. Mavi-gri modunda takılıp kalmış, aradan sızmaya çalışan tüm yeşili boğan o büyüleyici gözleriyle bana bakıyor.

Bana bakışını sikeyim.

Sanki tüm cevaplara ve çözümlere sahip bir tanrıymışım gibi. Sanki her şeyi düzeltebilecek tek kişi benmişim gibi.

Gwyneth'in bana bakışından hep nefret etmişimdir. Düzeltiyorum, bizi ayıran tuğla duvarı yıktığı on sekizinci doğum günü partisinden beri nefret ediyorum.

Çünkü bende gördüğü Tanrı mı? O kesinlikle kılık değiştirmiş bir iblis.

"Bu doğru değil. Bana doğru olmadığını söyle, Nate."

Bana her zaman yaptığım gibi amca demediği için onu azarlamalıyım ama bunun ne yeri ne de zamanı.

"İnkâr etmek size yardımcı olmaz. Gerçeği ne kadar çabuk kabul ederseniz, onunla o kadar hızlı başa çıkabilirsiniz."

"Hayır." Dişlerini sıkıyor, sonra bir kez daha haykırıyor: "Hayır..."

"Bırak, Gwyneth." Ses tonumu yumuşatmaya çalışıyorum, elimden geldiğince, ama yine de sert çıkıyor. Bir emir gibi.

Başını tekrar sallıyor, ama tıpkı dokunuşumun altında olduğu gibi uysal ve zayıf. Şimdiye kadar bana kıyasla ne kadar küçük olduğunu hiç fark etmemiştim.

Ne kadar kırılgan.

Aslında bir kere yaptım. Dudakları dudaklarımdayken bana doğru bastırdığında.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama bunu düşünmemeliyim. En iyi arkadaşımın kızının ne kadar küçük olduğunu ya da hastane odasının önündeyken kucağımda nasıl hissettiğini düşünmemeliyim.

Çenemde bir kas sıkıştı ve omuzlarındaki tutuşumu gevşeterek ondan uzaklaşmaya başladım.

Yine de yaptığı şeye hazırlıksızdım.

Tamamen ve tamamen hazırlıksız yakalandım.

Tıpkı iki yıl önce olduğu gibi.

Gwyneth bana doğru atılıyor ve iki kolunu belime doluyor. Bu da yetmezmiş yüzünü göğsüme sokuyor, nemli yüzünü.

Nemin gömleğime yapıştığını ve tenime sızdığını hissedebiliyorum. Ama orada durmuyor, hayır. Asit gibi, etimi ve kemiklerimi eritiyor ve sadece kan pompalamakla görevli olduğunu düşündüğüm bir organıma ulaşıyor.

Daha önce çenem sıkılıyorduysa, şimdi dişlerimi sıkmaktan yerinden çıkacakmış gibi hissediyorum.

"Gwyneth, bırak beni."

Tırnaklarını ceketimin kumaşına batırıyor, sırtımı sıyırıyor ve başını gömleğime doğru sallıyor. Daha fazla nem, daha fazla titreme.

Havaya uçmak ve parçalara ayrılmak üzere olan bir yaprak gibi.

"Bir dakika..." diye fısıldıyor göğsüme doğru.

"Gwyneth," diye uyarıyorum, sesim gırtlaktan ve güçlü geliyor ve yüzünün saklandığı yerden geldiğini hissettiğini söyleyebilirim.

"Lütfen... Senden başka kimsem yok."

İfadesi beni duraksattı. Sözlerinin ardındaki gerçek, on sekiz yaşından beri kendisi için kazdığı o küçük kuyunun derinliklerinde beni vuruyor.

Hay sikeyim. Bu doğru.

Kingsley gittiğine göre, benden başka kimsesi yok.

Telefonda bana söylediği son sözleri hatırlayarak bu bilginin aklımda yer etmesine izin verdim. Ona iyi bakmam gerektiği gerçeğini.

Lanet kızına iyi bak.

Onu itmem, kendimden uzaklaştırmam gerektiğini unutuyorum. Böylece Gwyneth sessizliğimi onay olarak yorumluyor ve Gwyneth'in en iyi yaptığı şeyi yapıyor.

Özgürlükleri alır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Vücudunu benimkine bastırıyor, göğsüme doğru burnunu çekiyor. Ve vanilya kokusu iliklerime kadar işliyor. Ağlama sesi alçak, perili ve bu yönünü her gün kimseye göstermediğini biliyorum. Özellikle de bana.

Yas tutmasına izin veriyorum, fazla enerjisini atmasına izin veriyorum, çünkü atmazsa patlayacak.

Ama ona dokunmuyorum, sarılmıyorum ve onu rahatlatmadığımdan eminim. Ellerimi iki yanımda tutuyorum ve bedenim kaskatı kesilmiş, hoş olmayan hisler yayıyor.

Ya bunları anlamıyor ya da umursamıyor, çünkü bana daha sıkı sarılıyor. Bu kız *sınır* kelimesinden hiç anlamıyor.

Başının üzerinden ve pencereden Kingsley'nin hareketsiz bedenine bakıyorum ve derin bir iç çekiyorum, ama bu bile onun hafifçe burnunu çekmesiyle karışıyor.

Acı dolu sesi, yumuşak vücudu ve lanet vanilya kokusu her şeyi bulandırıyor. Ama dikkatim ölüm döşeğinde gibi görünen yerde yatan adamda.

Bu kadar zeki birine göre çok aptalca bir şey yaptın King. Onu bana asla emanet etmemeliydin.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

5
NATHANIEL

Gwyneth uykuya dalıyor.

Kingsley'in odasının önünde saatlerce ayakta durup mücadele ettikten sonra fiziksel savaşı kaybetti ve bekleme alanındaki sandalyelerden birine yığıldı.

Ona eve gidebileceğini söyledim ama o şiddetle başını salladı, dizlerini göğsüne çekti ve gözlerini kapattı.

Bu yüzden öne doğru düşmek üzere.

Parmağımı alnına koyuyorum ve yere düşmemesi için onu geri itiyorum. Hafif bir temas, sadece lanet bir parmak, ama yine de sanki derim alev almış ve alevler şimdi vücudumun geri kalanına yayılıyormuş gibi hissediyorum.

Geriye dönüp baktığımda, bana sarılmasına izin vermemeliydim. Ya da onu daha önce uzaklaştırmalıydım. Çünkü şimdi, sadece bir dokunuş bile göğsüme bastırdığı bedeninin anılarını geri getiriyor.

Benimkine kıyasla ne kadar küçük olduğunu düşünmeden edemediğim ince vücudu.

Yumruğumu sıkıyorum ve sisi kovmak için gözlerimi kapatıyorum. Ama işe yaramıyor. Çünkü gözden kaybolmuş olsa da, kokusu sahibi gibi inatla bana yapışıyor.

Vanilya hiçbir zaman bana göre olmadı. Ama yine de kokusunu alabildiğim tek şey.

Düşmeyeceğinden emin olduğumda onu bırakıyorum. Sandalyede yana doğru düşüyor, hala bir çeşit kendini rahatlatmak için dizlerini göğsüne sarıyor.

"Baba..." diye mırıldanıyor uykusunda, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor.

Daha önce yaptığı onca ağlamadan sonra hiç gözyaşı kalmadığı düşünülebilir ama kederin gizemli yolları vardır. Belki de ağlamayı hiç bırakmayacak. Belki de bu olay o ana kadar bildiği hayatı değiştirecek.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Benimkinde çukurlar açtığı kesin.

Ceketimi çıkardım ve ona giydirdim. Tek bir hareket olması gerekiyordu ama hazırlıksız yakalandım. Tekrar.

Eli benimkine uzanıyor ve gözleri kapalı olmasına rağmen elini çelik gibi tutuyor.

"Gitme..."

Perili mırıltı çok fazla acı ve kalp kırıklığı ile doludur.

Belki de bu bir yalvarıştır, belki de daha önce yaptığı gibi yalvarıyordur.

İşte bu yüzden Gwyneth'i görmekten hoşlanmıyorum ve son iki yıldır onu mümkün olduğunca görünmez kılmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

O artık hayatı boyunca tanıdığım masum çocuk değil, masumiyeti hala yerinde olsa da. Babasını incitmek istemediği için benden ondan bir şeyler saklamamı isteyen çocuk değil.

Çocuk gibi davranmayı bıraktığında tüm bunlar sona erdi - en azından bana karşı.

Ne kadar sağlam ve aşılmaz görünürse görünsün, kendini her zırhın içine sokmanın bir yolunu bulur. Kaba kuvvet bile kullanmıyor. Yöntemleri yumuşak, masum, hatta koordinasyonsuz.

Keşke bu bir taktik olsaydı ya da kurnazlık yapıyor olsaydı. Bunu fark eder ve ona göre bir son verirdim. İşin en vahim kısmı ise bunun gerçek bir kararlılık olması.

Bu konuda King'e çekmiş. Tıpkı onun gibi, istediğini elde edene kadar durmayacak. Onu kaç kez uzaklaştırdığımın önemi yok, tozunu alıp tekrar içeri giriyor.

Eğer onu görünmez yaparsam, düğmeyi tekrar açıyor ve eskisinden daha parlak bir şekilde parlıyor.

Onu görmezden gelsem de küçük bedeni, renkli gözleri ve vanilya kokusuyla dikkat çekiyor.

Kızgın saçlarından bir tutam alnına yapışıyor, neredeyse gözlerinin içine girecek. Ona dokunmamam gerektiği halde elimi uzatıp saçını çekiyorum.

Ona dokunmak ateşin içinden geçmek ve tam olarak nasıl yanacağımı bilmek anlamına gelse bile.

Ve bir an için, bunun bir önemi yok.

Sadece bir an. Zamanda bir saniye. Sonuçlar bulanıklaşıyor ve vahşi içgüdülerim devreye giriyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gençken müvekkil kazanmak, dava kazanmak ve zirveye çıkmak için bu içgüdüye güvenirdim. İçgüdülerim benim en değerli varlıklarımdan biri. Yalan söylemez ve aklım yetişmeden önce daima ileriyi görür.

Ama şu anda, her zamanki soğukkanlılığından yoksun, dürtüsel. Çünkü, lanet olsun, sonuçları görmezden gelmemem gerekiyor. Ruhumun derinliklerinden başını kaldıran şeytana teslim olmamam gerekiyor.

Ama yine de . Hareketlerimi yönlendirmesine

izin veriyorum. Bir dokunuş.

Bir saniye.

Bir-

"İşte buradasın."

Elimi geri çekiyorum, sesin kaynağıyla yüzleşmek için dönmeden önce derin nefes alıyorum.

Aspen.

Kingsley'den başka tek arkadaşım o. Hırsımız ve saçma sapan olmayan kişiliğimiz ortak. Şirketteki herkes ona stratejistim diyor çünkü işleri halletmek için alışılmadık yöntemler kullanmaktan çekinmiyor.

Düşüncesiz bir anı durdurduğu için minnettar olmalıyım, ama tam tersi bir duygu damarlarımda dolaşıyor.

Aspen'in keskin ela gözleri benden Gwyneth'e kayıyor ve tekrar bana takılıyor. "Kingsley ile ilgili herhangi bir gelişme var mı?"

İşaret parmağımı dudaklarıma götürüyorum. İsteyeceğim son şey Gwyneth'in uyanması ve yine sinir krizi geçirmesi. Bu yüzden Aspen'e koridorda beni takip etmesini işaret ediyorum. Görüş ve duyuş mesafesinden çıktıktan sonra ona durumu anlatıyorum.

Duvara yaslanıp kollarını lacivert özel dikim ceketinin üzerinde kavuşturuyor ve her ayrıntıyı ilgiyle dinliyor. Aspen'in her zaman sahip olacağından emin olduğum bir şey varsa o da detaylara gösterdiği dikkattir.

"Yani Weaver & Shaw'ın başında sadece sen kalıyorsun," diyor sözümü bitirdiğimde.

"Uyanabilir."

"Buna inanmıyorsun, Nate."

Bilmiyorum. Onu muhtemelen sonsuza dek kaybettiğimizi bilecek kadar pratik biriyim. Ama bunu yüksek sesle itiraf etmek kendi karnıma yumruk atmak gibi geliyor, o yüzden söylemiyorum.

"Peki ya küçük prensesi?" diye soruyor ve normalde bunu küçümseyici bir tavırla söylese de şimdi söylemiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Aspen, Kingsley'in boğazına sarılmaktan hiç çekinmedi ve kızıl saçlarına uygun bir öfkeye sahip olduğunu kanıtladı. Benim gibi daha metodik olduğu için genellikle onun pervasız yöntemlerine katılmaz.

Ve onun kıdemli bir ortak olarak yerini kazanmasından hiç hoşlanmadı ve istese de onu kovamazdı. Ona izin vereceğimden değil. Aspen şirket için bir değer ve onu başka bir şirketten çalıp yeni girişimlerimizde bana ve Kingsley'e katılmaya ikna ettiğimden beri hayatımın temel direği oldu.

Duvara yaslanıp bileklerimi çapraz yapıyorum. "Peki ya o?"

"Kingsley'in gidişiyle, boyundan büyük işlere . Eminim üvey annesinin bu fırsatı mahkemeye başvurmak için kullanacağını ."

"Gwyneth'i temsil edeceğiz ve her şeyi olduğu gibi bırakacağız."

"Davayı şahsen üstlenseniz bile, Susan'ın bu işten eli boş çıkmasına imkân yok. Gwyneth yirmi bir yaşına gelene kadar mirasına ya da vakıf fonuna dokunamaz. Bu da Susan'ın evi ve şirket hisselerini talep etmesi için koca bir yıl demek. Kingsley babasının vasiyetini geçersiz ve hükümsüz kıldığı için Susan'ın da bir dayanağı olacak. Weaver & Shaw'ın sermayesi için babasının parasını kullandığı için, kocasının Kingsley'e miras kalan hisseleri için dava açabilir. Henüz parasına dokunamayan bir kızla karşı karşıya olacağından bahsetmiyorum bile. Ve siz söylemeden önce, evet, mahkemede oyalanabiliriz, ama Susan ve Kingsley'nin geçmişteki tüm yasal mücadelelerini göz önünde bulundurarak, Gwyneth'in hiç şansı olmadığını söylüyorum. Babasının yasal deneyimine, intikam ruhuna ya da acımasızlığına sahip değil. Susan tarafından canlı canlı yenecektir."

Katılmamak istiyorum ama yapamam. Aspen haklı. Kingsley'nin Susan'a karşı açtığı davalar tamamen kinden kaynaklanıyordu. Ondan nefret ediyordu ve onu yok etmek istiyordu. Gwyneth babasının Susan hakkındaki duygularını paylaşmıyor, bu yüzden onu temsil etsek bile nasıl sonuçlanacağını bilemeyiz.

Kavganın sonsuza dek sürebileceğinden ve uzun vadede ona duygusal zarar vereceğinden bahsetmiyorum bile.

"Susan şirketin hisselerini alabilir, Nate." Aspen gözlerimin içine bakarak bu noktada ısrar ediyor. "Kingsley'e babasından miras kalan hisselerin aynısı, vasiyetnamenin mahkemede bir hükmü kalmadığına göre, alınabilir."

"Sanki yapabilirmiş gibi."

"Aynen öyle. İşte bu yüzden tüm meseleyi kendi ellerinize almanız gerekiyor."

Gözlerindeki parıltıyı fark ederek duraklıyorum. "Ne öneriyorsun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Birkaç gün içinde doktordan Kingsley'in fonksiyonlarını geri kazanamayacağını açıklamasını isteyebiliriz. Ölmediği için vasiyetini işleme koyamayız ama neyse ki, aciz duruma düşmesi halinde Gwyneth'i mirasın yöneticisi yapan belgeleri imzaladı bile. Mal varlığını kontrol altına alır almaz, hisseleri size satmasını sağlayın."

"Ne?"

"Size güveniyor ve sizi sorgulamaz. Şirketi açgözlü ellerden uzak tutmak için en iyi çözüm bu. Sahip olduğunuz yüzde elli yerine ezici bir çoğunluğa sahip olursanız, Susan size karşı çıkmaya ya da bir şey talep etmeye cesaret bile edemez."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu Aspen? Arkadaşımın biricik kızından faydalanma pahasına Weaver & Shaw'ın tam mülkiyetini almamı söylüyorsun."

Küçümseyen bir elini havaya kaldırıyor. "O hala bir çocuk ve bir hukuk firmasını yönetmek hakkında hiçbir şey bilmiyor. Layık olduğunu kanıtlarsa daha sonra ona geri verebilirsin, ama ikimiz de biliyoruz ki o sadece dünyanın nasıl işlediğini zar zor anlayan deneyimsiz bir hukuk öğrencisi. Onun ellerine bir şey bırakmayı düşünüyor olamazsın, değil mi?"

"Hayır, ama King'in güvenine ihanet etmeyeceğim."

"O komada, Nate."

"Eğer onu sırtından bıçaklarsam bu beni daha da aşağılık biri yapar."

"Yapmıyorsun. Sadece ikinizin de mal varlığını koruyorsunuz."

"Onun durumundan yararlanarak ve kızını kullanarak mı?"

"Evet."

"Hayır, Aspen. Bu seçenek söz konusu değil ve bu son sözüm."

Kaşları çatılıyor ama kısa süre sonra normale dönüyor. Beni bu konuda benimle tartışmayacak kadar iyi tanıyor. Bir piç olabilirim ama hiçbir şeyin ve hiç kimsenin dokunamayacağı ya da değiştiremeyeceği kendime ait ilkelerim var.

"O zaman ne yapacaksın, Nate?"

Nefesimi bırakıyorum, kravatımı gevşetiyorum ve tren beynime odaklanıyorum. Babam ona tren beyni derdi, çünkü bir kez hareket etmeye başladı mı, onu durdurmak ya da geri döndürmek mümkün değildir. Herhangi bir nedenle değil.

"Bunu bir düşüneyim."

Gözlerini kısıyor ve ayağını yere vuruyor. "Bilmediğim bir şey mi var?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ceketinin onu örtmesi ya da elinin ona uzanması gibi belki. Sen bunu yapmazsın, yattığın kadınlarla bile."

Tabii ki Aspen bunu gördü ve ezeli hafızasına kaydetti. O hiçbir şeyi unutmaz, bu yüzden neden bunu görmezden geleceğini düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yok.

"Gwyneth becerdiğim bir kadın değil Aspen. King'in kızı ve babasının uyanmayabileceğini yeni öğrendi."

"Hepsi bu kadar mı?"

Başımı sallıyorum ama lanet yalanı dile getirmiyorum. Kelimeler boğazımda yanıyor ve onları dışarı çıkarmak imkansız, bu yüzden onları kanlarıyla birlikte yutuyorum.

Aspen hâlâ tuhaf bir şekilde beni izliyor ama "O halde hızlı düşün. Kaybedecek zamanımız yok."

Bunun herkesten daha fazla farkındayım. Bu tür durumlarda zaman asla bizim tarafımızda değildir. Bu yüzden hızlı hareket etmeliyim.

Bu fikrin kafamda yüksek sesle ve net bir şekilde oluşmasını istemiyorum ama ben bile yapılacak en mantıklı şeyin bu olduğunu biliyorum.

Pek çok mantıklı olmamasına rağmen.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

6
GWYNETH

Çocukken kelimeleri öğrenmekte sorun yaşardım. Nedenini bilmiyorum. Yüksek bir IQ'ya sahibim ve bir şeyleri çözebiliyorum ama kelimeleri ezberlemek biraz zordu.

Babamın beni götürdüğü uzmanlar bir çeşit disleksim olduğunu düşündüler, ama bu okuyamadığım ya da kelimeleri tanıyamadığım anlamına gelmiyordu. Hepsi aynı görünmüyordu. Sadece canlı görünüyorlardı.

Hani bir şey okurken neredeyse sayfadan fırlayacakmış gibi hissedersiniz ya? Benim için bu gerçekti ve tam olarak böyle hissettim. Sanki kelimeler peşimden geliyormuş gibi.

Meğer tüm kelimelerle bir sorunum yokmuş. Sadece olumsuz olanlarla. Cildimi kaşındıran ve görüşümü bulanıklaştıran kelimeler. Sadece okumak yerine hissettiğim kelimeler.

Endişe derimi ürpertti ve burnumu sızlattı.

Zalimlik yanaklarımı kızarttı ve bedenim ona boyun eğen kişiyi savunma ihtiyacıyla gerildi.

Korku dişlerimin sıkılmasına ve kalbimin olacakları beklerken büzüşmesine neden oldu.

Üzüntü gülümsememi ve beni ağlamanın eşiğine getirdi.

Trajik filmleri ya da beni tetikleyebilecek duyguları sergileyen filmleri izlemememin nedenlerinden biri de bu. Bu tür şeylerle çok fazla ilişki kuruyorum.

Birileri, bu çılgın insanın tehlikeli derecede empatik olduğu halde neden hukukla uğraşmayı seçtiğini merak ediyor olabilir. Güzel soru. Yani, mantıken yapmamalıydım. Muhtemelen sosyal hizmet uzmanı, çocuklarla ve genç yetişkinlerle ilgilenen biri olmalıydım.

Ama var ki, tüm avukatların işlerini yapmak için bağımsız olmaları gerektiğini düşünmüyorum. Üst katlara tırmanmak için insanlıklarını öldürmeleri gerektiğini düşünmüyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

kurumsal merdiven. Bendenizin görüşüne göre bunu yapanlar gerçek avukat değiller.

Avukatlar empatik olabilir, çünkü bu sayede müvekkillerimizi anlayabilir ve onlara mümkün olan en iyi şekilde yardımcı olabiliriz. Yine bendeniz tarafından yapılan bir araştırmaya göre empatik avukatlar insanların favorisi. Onları anlamamızdan, dinlememizden ve kişiliksiz olmamamızdan hoşlanıyorlar.

Neyse, empati sorunuma geri dönelim. Özellikle kelimeler konusunda zorlanıyorum.

Sanırım bu benim için her şeyi başlatan şey olduğu için. Basit olumsuz kelimeler.

Beni tetikliyorlar. Yani, beni gerçekten bunalıma sokuyorlar ve uzaklaşıp saklanmak zorunda kalıyorum ve o kelimeler her ne yaptıysa bitmesini diliyorum.

Bu yüzden bir başa çıkma mekanizması bulmam gerekti. Bilirsiniz, *cinayet* ya da *delilik* okuduğum anda aklımı kaçırmak istememe neden olmayacak bir şey.

Pratik yapmak mükemmelleştirir diye dahiyane bir fikrim vardı. Demek istediğim, eğer bu kelimelere çok maruz kalırsam, kesinlikle duyarsızlaşacağım. Onları görüp "Meh" diyeceğim ve beyaz tek boynuzlu atımı gökkuşaklarına doğru süreceğim bir gün olacak.

Ben de alfabetik sıraya göre bir liste yaptım. Defterin adı "Sözcük Yok."

Her harfin altında renklerine göre sıralanmış olumsuz kelimeler var. Sarı olanlar daha kolay, turuncu kelimeler biraz daha zor ve kırmızı olanlar? Tanrım, kırmızı olanları yazarken bile cehenneme doğru bir yolculuğa çıktım.

Başlarda işe yaramadı. İçinde olumsuz sözcükler olan kapalı deftere bakıyor, ürperiyor ve sonra onu çekmeceme geri tıkıyordum.

Bu da kendimi duyarsızlaştırma amacıma ters düşüyordu.

Gençlik yıllarımda o listeyi çıkarıp yüksek sesle okur, biraz kusar, midem bulanır, bir saat dolabımda saklanır, sonra soğuk bir duş alır ve vanilyalı dondurma yerdim.

Bu bir süreçti. Neredeyse kendimi öldürmek istememe ve babamdan yardım istememe neden olacak kadar uzun bir süreçti.

Ama ben yapmadım. Bu boku kendim yapmam gerekiyordu çünkü o sıralarda babam gibi avukat olmaya karar vermiştim ve bir avukatın *olay yeri*, *bıçaklanma* ya da *katil* kelimeleri karşısında irkilmesinin normal olmasına imkân yoktu. Bu benim empatik avukatlar çalışmam için utanç verici olurdu.

Neyse, kelimelere karşı verdiğim savaşın sonunda kazanan ben oldum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yani, neredeyse. Hemen saklanma, kusma ya da arabamı bir ağaca sürme ihtiyacı hissetmeden defterimi okumaya başladım.

Neredeyse, çünkü bugün bile hala alfabenin bir harfiyle ilgili sorunlarım var. *D*. Eğlenceli gerçek: bu lanet harfin altında olumsuz kelimelerin çoğu var ve bunların çoğu kırmızı renkte.

Hasar.

Çürüme.

Pislik.

Sıkıntı.

İğrenme.

Depresyon.

Hastalık.

Ve en korktuğum şey. *Ölümcül*. *Ölümcül*. *Ölüm.*

Ne kadar denediysem de bununla başa çıkamadım. Her söylediğimde takılıyor, ses tellerime baskı yapıyor ve sesimi kesiyor. Bu yüzden *D* harfini kendime kaltak yaptım. Her kelimeyi binlerce kez yazdım. *Ölümü* yazdım, birkaç bin kez.

Bileklerim çığlık attı, kalbim boğazımda düğümlendi ve neredeyse kendimi bıçaklayıp kanlar içinde yere yığılacaktım.

Büyükbabam beş yıl önce öldüğünde yıkılmadım ya da ağlamadım. Sadece kendimi toparladım ve Susan'la birbirlerini doğrarken babamın yanında oldum.

Yani bunu aşmıştım,

değil mi? Yanlış.

Ölümün gerçekliği yavaş yavaş bilincimde şekillenirken gözlerim açılıyor.

Babamın ölebileceği ihtimali.

Tek aile üyem. Beni bir arada tutan ve beni tek başına büyütürken dünyaya orta parmağını çeviren tek kişi.

Ağzımda tuzlu bir tat patlıyor ve bunun kendi gözyaşlarımı içtiğim için olduğunu fark ediyorum.

C harfine ve sözcüklerine -*ağlamak* da dahil olmak üzere- duyarsızlaştığımdan beri artık bunu yapmıyorum. Ben de pek yapmıyorum.

Ama sanki bu gözyaşlarının kendi aklı varmış gibi. Kelimenin kendisinden kaynaklanmıyor. Bu benim rastgele bir kelimeye verdiğim mantıksız bir tepki değil. Bu, içimde o kadar derin bir yerden geliyor ki, nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Boynumun ağrıması ve vücudumun uyuduğum rahatsız pozisyondan dolayı kaskatı kesilmiş olması önemli değil. Ruhumun algılayabildiği tek şey babamın ölmüş olabileceği.

Babam olmadan yapayalnız kalacağım.

Dünyayı parlak renklerle boyayan ve sonra onu benim

Aya

klar. Dünyaya kaşlarını çatan ama sadece bana gülümseyen adam.

Artık bana *Mutlu Yıllar* söyleyecek kimsem olmayacak. Hiç kimse her sabah bana sarılıp vedalaşacak ya da her akşam benimle yemek yiyecek.

Üzerinde çalıştığım projeye kendimi kaptırdığım için masamda tekrar uyuyakalmadığımdan emin olmak için gece geç saatlerde kapımı yavaşça açacak kimse olmayacak. Uyuyamadığımda kimse bana vanilya ile demlenmiş en sevdiğim yeşil çayı getirmeyecek.

Yağmurda dans ederken beni içeri çekmek için yanımda olmayacak çünkü üşütebilirim.

Hiç var olmamış gibi ortadan kaybolacak. Ve büyükbabamın ölümünden farklı olarak, bundan sağ çıkabileceğimi sanmıyorum.

Bizim dediğimiz eve geri dönemem ve var olmayan parçalarımı toplayamam.

Oradaki her şey beni ne kadar iyi ve sıkı yetiştirdiğine ve benim için kendini ne kadar feda ettiğine tanıklık ederken nasıl yapabilirim?

Liseden sonra taşınmayı düşünmedim bile. Benim yaşımdaki insanlar ailelerinden uzaklaşmak ister ama ben istemedim. Evim orası.

Üzerimi örten ceket kollarımdan kucağıma düştüğünde ani bir ürperti beni ayağa kaldırıyor.

Parmaklarım kumaşın üzerinde geziniyor ve alev almamalarına şaşırıyorum. Onu bana giydirdiğini ya da sandalyeye nasıl uzandığımı hatırlamamam önemli değil. Koku her şeyi ele veriyor. Biraz baharatlı ve odunsu, alt tonunda da misk var ama yine de güçlü, erkeksi ve ona çok benziyor.

Sarıldığım ve ağladığım adam. Gömleğini

muhtemelen berbat ettiğim adam.

Bana dokunmadı, beni teselli etmedi ama hareketsiz bile olsa orada olması benim için yeterliydi.

Vücudu hala öpüştüğümüz günkü gibi sıkı ve sertti. Tıpkı o zamanki gibi hâlâ benimle temas kurmayı reddediyordu ama sorun değil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beni ceketiyle örttü. Ve belki de onun çoğunu yanımda tuttuğum gibi onu da yanımda tutabilirim.

Defteri, bir keresinde unuttuğu gömleği, babamla koşarken giydiği kapüşonları gibi. Bunların çoğu babamındı ama Nate bir kez bile giyse onun oluyordu. Nedenini sormayın. Kanun böyle. Bir de havalar soğuduğu için bana verdiği bir atkı var. Hukuk hakkında bir kitap. Çoğul olsun. Bir kalem. Tamam, kalemler, yine çoğul.

Ve hayır, ben bir sapık değilim. Sadece koleksiyon yapmayı seviyorum. Koleksiyon derken, ona ait olan şeyleri kastediyorum.

Ama şu an burada değil.

Ve midemin çukurunda kıta büyüklüğünde bir delik var çünkü şimdi beni terk ettiğini ve bu karmakarışık duygularla kendi başıma başa çıkmam gerektiğini düşünüyorum.

Yine çok sert çıktım, değil mi? Şimdi gerçekten de benim durdurulamaz bir sapık olduğumu ve her fırsatta ona dokunmaya devam edeceğimi düşünüyor.

Yapmamam gerekiyordu. Önce bana dokunmasaydı ve her şeyi tetikleyen o sözleri söylemeseydi yapmazdım. Bunu aşmak için bununla yüzleşmem gerektiği gerçeği.

Ama bununla başa çıktığımda yanımda olması gerekiyordu. Bana kendisinden bir hatıra daha bırakıp ortadan kaybolmamalıydı.

Sendeleyerek ayağa kalkıyorum, ellerimin tersiyle yüzümü ovuşturuyorum ve ceketimi koluma düzgünce yerleştirmeden önce kot şortuma siliyorum. Onun gibi şık ve düzgün olmalıydı. Gerçi muhtemelen daha önce sümüğüm ve gözyaşlarımla lekelemiştim.

Vay be.

Parmaklarım bana verdiği bileziği sıyırarak köşeyi dönüyorum ve gözleri insanı cehenneme gönderebilecek kadar tanıdık, uzun boylu bir adamı arıyorum.

Özellikle de ben.

Yine de devam ediyorum çünkü bunu tek başıma yapamam. Babamın morarmış, cansız bedenine bakıp ayakta kalamam. Hiçbir liste, duyarsızlaştırma ya da boş beyin sendromu beni buna hazırlayamazdı.

Onu ararken spor ayakkabılarım yerde duyulmaz bir ses çıkarıyor. Onu bulmam uzun sürmüyor ama sevinemeden kalbim sıkışıyor.

O yalnız değil. Cadı ile birlikte. Aspen.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Babam ona öyle diyor. Cadı. Geçmişte onun için bu ismi kullanmamıştım ama şimdi kullanıyorum çünkü belki de Nate'i kara büyüyle büyülüyor. Ne de olsa Nate'in ilgi gösterdiği tek kadın o. Yanında rahatladığı ve dudaklarındaki o hafif seğirmeyi gösterdiği tek kadın.

Bazıları buna gülümseme der. Ama ben bunu hep yarım bir gülümseme olarak gördüm.

Neredeyse oldu ama tam olarak değil.

Her neyse, bunu sadece ona gösteriyor ve ben de ondan nefret ediyorum. Onun bu kadar derli toplu olmasından nefret ediyorum. Yüksek topuklu ayakkabılar giymesinden ve sanki hiç yokmuş gibi onlarla rahatça yürümesinden ve benim sıkıcı jean şortum ve en sevdiğim beyaz spor ayakkabılarım gibi değil, gelmiş geçmiş en iyi pantolon ve etek takım koleksiyonuna sahip olmasından nefret ediyorum. Saçlarının ruju gibi parlak kırmızı olmasından nefret ediyorum, benimki gibi bakırımsı ve paslı değil.

Ama en nefret ettiğim şey Nate ile ne kadar uyumlu olduğu. Nasıl da zahmetsizce akıyorlar, çabalamadan bile birlikte ne kadar iyi görünüyorlar. Başarılı, kurnaz ve çalıştıkları şirkette bir patroniçe. Tam da Nate'in çekici bulduğu kadın tipi.

Bir keresinde babama söylerken duydum, kariyerlerinin peşinden erkekler kadar agresif bir şekilde giden kadınlardan hoşlanıyormuş. Aspen gibi ateşi olan zeki kadınları seviyor.

Kralın kraliçeyi sevmesi sürpriz değil.

Çünkü mesele bu, değil mi? Kral zor durumdaki kadınlara bakmaz, onları kurtarmayı sevmez.

Birdenbire, onun için ne olduğumun aşırı farkına vardım. Onu aşağı çeken bir engel. En iyi arkadaşı tarafından geride bırakılan bir zorunluluk.

Tırnaklarım cekete batıyor ve içindeki baharatlı kokunun boğazıma kadar yükselip beni boğduğunu hissedebiliyorum. Orman kokusunun, içinden geçemediğim ya da tırmanamadığım yüksek ağaçlara dönüştüğünü hissedebiliyorum.

Geri adım atıp beni bıraktığı sandalyeye koşuyorum. Ceketini geri vereceğim ve baş belası olmayı bırakacağım. İsteyeceğim son şey, arkadaşı adına ilgilenmek zorunda olduğu sinir bozucu çocuk olmak

Artık çocuk değilim. Yirmi yaşındayım ve kendi başımın çaresine bakabilirim. Babamın komasından eve ve geride bıraktıklarına kadar her şeyi halledebilirim.

Babamın durumunu hatırladığımda göğsüm sıkışıyor. Artık başvurabileceğim kimsem bile yok.

Babamın odasının penceresinin önünde duran tanıdık bir yüzle karşılaşınca ayaklarım durdu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İçinde renk kokteyli olan gösterişli pembe bir elbise giyiyor. Gökkuşağının tonlarını taşıyan tüylü bir şapka kafasında rahatça oturuyor ve ağartılmış saç tellerinin görünmesine izin veriyor.

Ona yavaşça yaklaşıyorum, yüzüne yaptırdığı tüm botoks ve şeylere rağmen aslında ne kadar yaşlı göründüğüne şaşırıyorum. Sanki bir maskeye dönüşmüş gibi. Dudaklarının ne kadar şiş ve büyük olduğundan bahsetmiyorum bile, sanki onlarca arı sokmuş gibi.

"Susan?"

Babamla göz temasını kesmiyor ve bu haliyle ona tekrar bakacak kadar güçlü değilim ama onu nasıl gözlemlediğini görebiliyorum.

Eldivenli elini deri çantasının üzerinde gözleri onu nasıl da bütünüyle kavrıyor, bir ileri bir geri gidip geliyor. Ayrıca pembe.

"Susan," diye tekrar deniyorum, ilk seferinde beni duyup duymadığından emin değilim.

"Durumu çok kötü," diyor sessizce, yüzünde hiçbir ifade olmadan.

Kaçmaya çalışan gözyaşlarımla savaşıyorum ve başparmağımı Nate'in ceketinin altındaki işaret parmağımla tokuşturuyorum. Yani benim tırnaklarım onun ceketine değiyor. Bir bakıma, o da burada benimle.

Ayrıca parmağımın etrafında daha önce fark etmediğim bir bandaj var. Onu oraya koyan o muydu?

Susan yüzünü bana döndüğünde düşüncelerim dağıldı, züppe ifadesi sıkıca yerine oturmuştu. "Piç kurusu sonunda hak ettiğini buldu."

Sözlerinin gücü karşısında geri çekiliyorum, çenem titriyor. "Nasıl... bunu nasıl söylersin? Siz dövüşmüş olsanız bile, o şu anda ölümle yüz yüze."

"Uzun zaman önce olması gerektiği gibi. Onun türündeki kötülüklerin bir an önce cezalandırılması gerekiyordu."

"Susan!"

"Sana bir tavsiyede bulunacağım, her ne kadar şeytanın dölü olsan da." Baş döndürücü parfümünün güçlü notalarını koklayabileceğim kadar yaklaşıyor. "Tüm davaları bırakıp evden taşınırsan daha iyi olur. Avukatım evi ve Weaver & Shaw'da kocamın sahip olduğu hisseleri geri kazanabileceğimi söyledi."

Etkilenmemiş görünme çabalarıma rağmen başımı sallıyorum. Babam evi ve şirketi güvence altına almak için çok zaman, çaba ve para harcadı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Her şeyi almasına imkan yok, değil mi? Eminim yapabileceğim bir şey vardır.

Susan eldivenli elini uzatıp çenemi baş ve işaret parmakları arasında kavrıyor ve hafifçe sallıyor. "Senin gibi küçük bir kızı ezmekten nefret ederim, o yüzden neden ikimizi de zahmetten kurtarmıyor ve her şeyi bırakmıyorsun? Yirmi bir yaşına geldiğinde güven fonuna sahip olacaksın ve bu seni bir ömür boyu zengin tutmaya yeter. Avukatıma bir sözleşme hazırlatıyorum, böylece tek yapman gereken imzalamak olacak."

"Hayır," diye mırıldanıyorum, tırnaklarım cekete batıyor. Şişmiş dudakları bükülüyor. "Az önce ne dedin sen?"

"Hayır!" Vücudum titreyerek ondan uzaklaşıyorum. "Babamın zorlukla kazandığı şeyleri almana izin . Asla! Ve o ölmedi, Susan! Geri dönecek ve bana bunu önerdiğin için seni pişman edecek."

"Büyük konuşuyorsun ama elinde hiçbir şey yok, küçük kız. Mahkemede ezilmeye hazır ol."

Yüzüne vurmak için doğru kelimeleri ararken kalbim göğüs kafesimde sert ve hızlı bir şekilde çarpıyor. Yapacağım son şey olsa bile, bu kadının babamın emeklerini elinden almasına asla izin vermeyeceğim.

"Bu size gitmeli Bayan Shaw."

İrkiliyorum, göğsüm onun sesini duyunca bir zap ile birlikte o sıkışma şeyini yapıyor.

Nate.

Bulunduğumuz yere doğru adım atıyor ve ben daha rahatlamanın tadını kolu omzuma dolanıyor.

Nate'in kolu omzumda.

Bu bir çeşit rüya mı? Ya da belki kabusla birleşmiş rüyadır.

Susan çenesini kaldırdı, hâlâ dudaklarını büküyordu. "Onu temsil etsen bile hiçbir şey yapamazsın. Kanun bu kez benim tarafımda."

"Avukatıyla konuşuyor olsaydınız öyle olabilirdi ama şu anda ailesinin bir üyesine hitap ediyorsunuz. Daha spesifik olmak gerekirse müstakbel kocasıyla."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

7

NATHANIEL

Gereklilik.

Bu kelimeyi hiç sevmedim. Bu zorunluluk yüzünden kardeşim ülkeyi terk etmeye karar verdi ve bu yüzden öldürüldü.

İnsanlar, sadece kendisini düşünmesine rağmen, kendilerini temsil etmesi için babam gibilere oy veriyorsa bu zorunluluktan dolayıdır.

Bir , gereklilik tüm kötülüklerin anasıdır. Buna dayalı kararlar biraz düşüncesizdir ve neredeyse her zaman ileride korkunç sonuçlar doğurur. Tehlikeli, hatta ölümcül olabilecek sonuçlar.

Herkes gibi ben de aceleci hareket etmenin tehlikeli sonuçlarının farkındayım. Tüm durumu ve olası sonuçlarını 360 derece görmeden hiçbir şeye karar vermem. İlk kez dikkatlice planlanmamış bir bölgeye adım atıyorum. Mayın tarlasında gözüm bağlı yürümek gibi bir şey.

Ama tıpkı daha önce olduğu gibi, olası yansımaları düşünmüyorum. Onları zihnimin gerisine itiyorum ve şu ana odaklanıyorum. Şu ana ve onun sebep-sonuç ilişkisine. Yaptığım şey zorunluluktan kaynaklanıyor. Kingsley'in mirasını canlı tutmanın aciliyeti. Geride bıraktıklarını koruma yükü.

Ancak kolumu Gwyneth'in omzuna doladığımda hissettiğim son şey *yük* oluyor. Her zamanki ateş var, saçlarının rengine benzeyen kavurucu sıcak alevler. Vücudunun yumuşaklığı, gül goncası dudaklarının ayrılması ve kendime rağmen üzerimde büyümeye başlayan o lanet vanilya kokusu var.

Ama resimde bir yük yok. Azıcık

bile değil.

Yakınından bile geçemezsin.

Bir şey varsa, o da bir rahatlama hissi. Küçücük, sürekli kaosun ortasında neredeyse kaybolmuş, ama orada. Bunun tek yol olduğu bilgisi

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

King'in son sözlerini gerçekten onurlandırmak için. Durumu bu yöntem dışında etkili bir şekilde ele almanın başka bir yolu yok.

Elimde titriyor. Kederini ifade etmekte zorlandığı zamankinden farklı. Bu seferki daha güçlü, sanki bedeni içinde gizlenen her ne varsa onu ele geçiren titremeler dışında aktaramıyor.

Tüm bu durum çok fazla olmalı. Bazen, diğer insanların baskı dolu durumlar için yaratılmadığını göremiyorum. Benim aksime, onların duyguları ön plandadır, kimsenin bulamayacağı bir yerde unutulmamıştır.

-Ya da ulaşmak.

Susan hain yüzünü göstermemiş olsaydı, Aspen'le konuşurken verdiğim karara Gwyneth'i hazırlamaya çalışırdım. Muhtemelen bunu yaptığım gibi açıklamazdım, sanki patlamasını şu anda hazmedemediği bir bomba gibi.

Susan, King'in bazen ona taktığı isimle cehennemden gelen üvey anne, benden çok daha kısa olmasına rağmen bana dik dik bakıyor. Dudakları seğiriyor ve bükülüyor ama bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum.

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyor King'i her zaman kızdıran o küçümseyici tavırla. Eskiden sadece sesinin bile onu suç işleme havasına soktuğunu söylerdi ve ben de nedenini anlamaya başlıyorum. Kurtulmak ve havadan dezenfekte etmek için sabırsızlandığınız, genel olarak rahatsız edici bir varlığı var.

"Aynen söylediğim gibi. Gwyneth ve ben evleniyoruz."

İki çift göz bana boş boş, hatta soğuk bir şekilde bakıyor. Gwyneth'inkilere odaklanmıyorum, en azından tam olarak. Bunu yaparsam, haberi şimdi vermemin nedenini gözden kaçırırım - Susan'dan sonsuza dek kurtulmak için.

"Bunu kastetmiş olamazsın. Sen onun iki katı yaşında falan değil misin? Daha yirmi yaşında."

Sanki yaşını bilmiyormuşum gibi. Çok iyi biliyorum. Hem de çok iyi. Doğduğundan beri oradaydım.

Ama Susan'a aradığı fırsatı vermek yerine Gwyneth'in omzunu sıkıyorum. "Bu onu kendi kararlarını verebilecek bir yetişkin yapar. Bunlardan biri de benimle evleneceği, ortak mülkümüz olacağı ve bana vekâlet vereceği. Bu yüzden avukatını arayıp onunla yapacağın her türlü yasal ya da yasadışı kavganın benim aracılığımla olacağını söylemek isteyebilirsin."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Susan'ın dudaklarındaki seğirme bana bakarken artıyor, ama göz temasını uzun süre sürdürmüyor. Yeğenim bana, bakışlarım olmasa bile insanları kendi tenlerinde rahatsız eden bir bakışım olduğunu söylüyor.

Ve kendisinden daha güçlü olanlara karşı koyamayan her zayıf gibi, daha zayıf olduğuna inandığı kişilere yapışıyor ve Gwyneth'e doğru adım atarak omzuna bir parmak sıkıştırıyor. "Başından beri planladığın şey bu muydu, seni şeytanın dölü?"

Lanet olası elini kırmak ve saldırı suçlamasını göze almak üzereyim ama buna gerek yok. Gwyneth üvey büyükannesinin parmağını tutuyor ve sanki iğrenç bir şeymiş gibi fırlatıp atıyor. "Sana babamın mal varlığını son nefesime kadar koruyacağımı söyledim. Şimdi git ve bir daha buraya gelme. Saldırgan ve tehditkâr davranışların nedeniyle babamın yanına asla yaklaşamaman için uzaklaştırma emri çıkartıyorum."

Susan yanmış gibi geri çekiliyor. Neredeyse mahkemede yaşayan ve avukatına bir servet ödeyen biri için, ne zaman durması gerektiğini bilme konusunda zayıf bir duyguya sahip.

Kocası öldükten sonra olmalıydı.

Ya da daha iyisi, birkaç on yıl önce King'in annesini kovmaya karar verdiğinde ve bunu unutacağını düşündüğünde.

Ama şu anda ya da hiçbir zaman önemi yok çünkü Gwyneth'in kadına haddini bildirmesinden gurur duymaktan kendimi alamıyorum. Ne de olsa o King'in kızı, her ne kadar ondan daha empatik olsa da.

"Bu iş daha bitmedi." Susan dilini şaklattı, döndü ve göz kamaştırıcı, sinir bozucu bir pembelik ve ayakkabılarının gürültülü tıkırtılarıyla oradan ayrıldı.

Hareketlerini izliyorum, komik bir şey yapmadığından emin oluyorum. Susan'ın ondan yasal bir belge almaya çalışması ihtimaline karşı Aspen doktorun yanında. Lisansını kaybetme riskine girmek bir şey vereceğinden değil. Ama Susan gibi insanlara güvenmiyorum.

Mücadele etmek için yasaları kullanabilirler, ancak istediklerini elde etmek için yasadışı, ahlaksız yöntemlere başvurmaktan çekinmezler.

"Bu doğru mu? Benimle evlenmek istiyor musun?"

Dikkatim tekrar yanıma sokulmuş olan kadına kayıyor, içimi acıtan ve lanet olası içimi büken o lanet olası şekilde bana bakıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gözleri sayısız mavi, gri ve yeşil renkte parlıyor. King'in kazasından sonra bir daha ortaya çıkmayacağını düşündüğüm parlak lanet yeşil.

Bana bakışından nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

Çünkü bu sadece bir bakış değil, sadece göz teması değil. Deşifre etmek istemediğim kelimeler ve cümleler.

Onu bırakıyorum ve sanki havada süzülüyormuş da ayakları nihayet yere değiyormuş gibi biraz sendeliyor. Her zaman yerde olması gereken yerde, bazen yükseldiği bulutlarda değil.

Ama artık ona dokunmuyor olsam da, o hâlâ benim bir parçama dokunuyor. Ceketim sanki bir tür zırhmış gibi göğsüne sıkıca yapışmış, bırakmıyor.

Ve o ceketin neye dokunduğunu düşünmeyi bırakmalıyım, çünkü bu berbat bir şey.

"Seninle evlenmek istediğimden değil."

Bir kırlangıç, bir tırnak şıngırtısı, omuzlarında hafif bir sıçrama. Bu kadar etkileyici olmasından ama yine de gösterdiğinden daha fazlasını saklayabilmesinden hep nefret etmişimdir.

"O zaman bunu Susan'a neden söyledin? Yalan mıydı? Onu korkutup kaçırmak için bir sis perdesi miydi?"

"Bu onu korkutup kaçırmak içindi ve bir bakıma bir sis perdesi ama yalan değil."

"Ben...anlamıyorum."

"Söylediklerimde ciddiydim. Ev ve hisseler için ortak mülkiyete ihtiyacımız var çünkü artık onları sen kontrol ediyorsun ve bana vekalet vermen gerekiyor. Bu şekilde, yirmi bir yaşına geldiğinde sen onlara dokunana kadar mal varlığını ben yönetebilirim. Evlenmeden önce sahip olduklarımız da dahil olmak üzere her iki mal varlığımızı birleştiren bir sözleşme hazırlayacağım. Bunu yapabilmenin tek yolu bir koca. Evlilik fikri de buradan geliyor."

"Yani... benimle evlenmek istiyorsun." Kıvılcım geri dönüyor, yeşili parlak, maviyi açık ve griyi neredeyse yok hale getiriyor.

"Söylediklerimin tek kelimesini bile duydun mu, Gwyneth?" "Evet, benimle evlenmek istiyorsun."

"Bunun dışında."

"Benim ve babamın mal varlığını Susan'dan korumak için, tabii ki bunu yapmak istiyorum ama aptal yaşım nedeniyle buna gücüm yok."

Son kısımda burnu kırışıyor. *Benim aptal yaşım*. Kaşları da düşüyor, King ona dondurma dışında herhangi bir dondurma yedirmeye çalıştığında olduğu gibi

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Seni seviyorum baba, ama seni her zaman sevmiyorum." O da ona sağlıksız galonlarca dondurma alırdı. Vanilyalı,
doğal olarak.

Ve biraz korunaklı bir prenses olduğu için öğrenmesi gereken çok şey vardır. King'in ona öğretemeyecek kadar yufka yürekli olduğu şeyler.

Yumuşak kalplilik, birinin beni suçlayabileceği son şeydir. "Ortak mülkiyet kısmını merak ediyor olmanız gerekmiyor mu? Bununla birlikte,
ve vekaletnameyi alırsam, seni son kuruşuna kadar soyup bir kenara atabilirim."

"." Hiç tereddüt etmeden. Bunu düşünmek için durmuyor bile. "Ya yaparsam?"

"Hayır. Pek çok şey olabilirsin ama kalleş değilsin. Ayrıca sana güveniyorum."

"Yapmamalısın. Körü körüne güven aptallıktır."

"Kör değil. Zaman içinde dikkatlice inşa ettim. Ayrıca, eğer evleneceksek bir çeşit güvene ihtiyacımız var."

"Bu EVLİLİK o sadece için Kolaylık. Yapmak sen anlıyor musun, Gwyneth?"

"Oh."

"Bu bir evet ya da hayır sorusu. Anlıyor musun?" "Bu... bu bana dokunmayacağın anlamına mı geliyor?"

Çenem iki hızlı tikle sıkılıyor ve başımı sallıyorum. "Hayır. Sadece kağıt üzerinde olacak."

Bukalemun gözlerinde gri hakimiyet kazanıyor ama ne düşündüğünü anlayamıyorum. Tıkırtıları durduğunda ve yaklaştığında bile. "Ya bana dokunursan?"

" bir şey olmayacak."

"Ama bu daha önce de oldu. İki yıl önce, hatırladın mı? Gerçi sana dokunan bendim ama yine de sayılır, değil mi?"

"Gwyneth," diye dişlerimi gıcırdatarak söylüyorum.

İrkildi ama devam etti: "Söylemeye çalıştığım şey, bunun tekrar olabileceği. Bunu durduramazsınız."

"Yapabilirim."

Dudaklarını , kaşları çatılıyor. "Dokunmak yok, Gwyneth, ciddiyim."

Bir omzunu kaldırıyor. "Tamam."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Gerçekten mi?" Nedense onun bu kadar kolay pes edeceğine inanmıyorum.

Kırılması imkânsız, sinir bozucu bir kararlılığı var. "Evet. Fikrini değiştirmeyecek değilsin ya."

"Gwyneth," diye uyarıyorum.

Tekrar sıçradı, irkildi. Ve bunu ona çok yaptığımı fark ettim. Katı, sert ve genel olarak sert davranarak onu korkutuyorum. Ama uzak durmayan en aptal kişi o.

Bir adım geri atar. "Ben... ah... doktora içeri girip giremeyeceğimi soracağım."

Arkasını dönüyor ve benden kaçabildiği kadar hızlı kaçıyor. Şortu solgun kalçalarına kadar iniyor ve üstü sırtına doğru geriliyor. Başka tarafa bakmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Saçlarının sırtına dökülüşünü ve önümde durmadığı için artık o kadar da kısa görünmeyen bacaklarını açıkça izlerken kendime bunun ne yapacağını görmek için olduğunu söylüyorum.

O küçük biri değil. Sadece bana göre küçük.

Bu görüntü karşısında yumruğum sıkılıyor ve sakin kalıp olacaklara odaklanmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor.

Köşeyi dönmeden önce cırtlak bir sesle durdu ve bana doğru dönerek bunca zamandır göğsüne sardığı ceketimi işaret etti. "Bu bende kalacak."

Ve sonra koridorda kayboluyor. Bir iç

çekiyorum, yavaşça gözlerimi

kapatıyorum. *Zorunluluk.*

Onu suçlamak, tüm bu durumu onun boğazına tıkmak istiyorum ama kimi kandırıyorum ki?

Bunu zorunluluk başlatmış olabilir ama sonuna kadar devam ettirecek olan benim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

8
NATHANIEL

"Ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

Bugün bininci kez iç çekiyorum ve gereksiz sorunun kaynağı olan yeğenimle yüzleşiyorum.

"Öyle," diyor Aspen ona her zamanki iddialı tavrıyla.

Üçümüz Belediye Binası'nın yakınında durmuş, etrafımızda vızıldayan insanları görmezden geliyor ve saate odaklanıyoruz. Ya da muhtemelen saatime karşı sağlıksız bir takıntısı olan bir tek ben varım.

Gwyneth yirmi dakika gecikti.

Geç kalmasının bir sebebi olmalı. Hiçbir zaman randevularına geç kalan bir tip olmadı. Ya da sorumsuz.

Babasının kazasından sadece beş gün sonra evlenmesinin normal bir durum olmadığı doğru olsa da, zamanımız yok gibi. Bana ne kadar çabuk vekalet verirse, Susan'ın hamlelerini o kadar kolay durdurabilirim. Çünkü biz konuşurken o planlarını yapıyor. Telefonlar ettim, yargıçlarla konuştum ve avukatının çıkarmaya çalıştığı mahkeme celplerinden haberim var. Seçeneklerim tükenmeden önce onu ancak bu kadar oyalayabilirim.

Zaman bizim yanımızda değil, acele evliliğin arkasındaki sebep de bu.

Tekrar saatime bakıyorum, sonra yaptığım cevapsız telefon görüşmelerine. Belki de kızların evlendiklerinde yaptıkları şey için daha fazla zamana ihtiyacı vardır. Gerçi ona bir sonraki adıma geçebilmemiz için basit bir tören olacağını söylemiştim. Süslü bir şey olmayacak. Hazırlanmasını gerektirecek bir şey yok.

Ama bu Gwyneth. Rüya gibi görünen, bukalemun gözlü Gwyneth. Muhtemelen düğün günü için planları vardı. Çoğu kızın vardır. Ve bunu, her birimizin hemen ardından kendi dünyalarımıza geri döneceğimiz sıradan bir iş günü olayı olarak hayal etmek istemezler.

Çünkü olacak olan bu. Çok gerekli olmadıkça kimse bu evlilikten haberdar olmayacak. Getirdiğim iki tanık gibi

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Benimle birlikte. Sadece bir tanesine ihtiyacım olsa da, ikisinin de olması daha güvenli, böylece biri tanıklık edemezse diğeri edebilir.

Sonuçta, bu evlilik sadece bir formalite. Mahkemede kullanılacak bir şey. Ne daha fazlası ne de daha azı. Evlilikle ilgili kızlık hayallerini bir sonraki evliliğine saklayabilir.

Yeğenim Sebastian, "Hâlâ mantıklı gelmiyor," diyor.

Çenem titriyor ve bunun onun sözlerinden mi yoksa daha önceki düşüncelerimden mi kaynaklandığını bilmiyorum.

"*Vekaletnameye ihtiyacım var* sözünün neresini anlamadın, serseri?"

Bana tuhaf tuhaf bakıyor, eskiden birine vurmak istediği ama bunu dizginlemesi gerektiğini bildiği zamanlardaki gibi. Ama normalde bu bakışları bana yöneltmezdi, belki de bana vurmak istiyordur.

Sebastian benden on yaş küçük ve ailemden saydığım tek kişi. Ailem sayılmaz. Onlar zaten zihnimde ölüler.

Babamın yolsuzluğa bulaşmış siyasetinin peşinden gitmek yerine benim yolumu izlemeye karar verdiği gün, daha önce hiç hissetmediğim bir başarı duygusu hissettim. Sanki varlığımın başından beri bir anlamı varmış gibi.

"Evlilik kısmı olmadan da sana vekalet verebilirdi." "önemli olan ortak mülkiyet kısmı. Evlendikten sonra mal varlığımızın ortak olacağını söyleyen sözleşmeyi zaten imzaladı,
Bu da bana mahkemede güçlü bir duruş kazandıracak."

"Ve onun kim bilir nereye gitmesi konusunda endişelenmesine gerek kalmayacak." Aspen yanıma geldi.

Kendisi evlilik fikrine pek sıcak bakmıyordu ama o da benim gibi Weaver ve Shaw'u korumak için bunu yapmamız gerektiğini anlıyor. King'in kazasını tam olarak atlatamamış olmamıza rağmen.

Ya da ben işlemedim. Aspen'in umurunda bile değil; onun tek derdi şirketin menfaati.

Kendime , onun gittiğini asla düşünebileceğimi sanmıyorum.

Bu yüzden bu düşünceyi zihnimin arkasına itiyorum. Aklım gereksiz şeylerle, trenin ilerlemesini engelleyen şeylerle dolu.

Sebastian arabasına yaslanıyor ve bacak bacak üstüne atıyor. Bazen sanki babası Nicholas'a bakıyormuşum gibi hissediyorum. Ailemin pislik davranışları yüzünden benden çaldığı bir başka insan.

Saçları annesi gibi açık sarı. Weaver gücü yüzünden kaybolan insanlar listesine eklenecek bir kişi daha

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çift.

Medyada annemle babama böyle diyorlar, güçlü bir çift. Yıkıcı çift onlara daha çok yakışıyor.

"Sadece Gwen için üzülüyorum," diyor ve ben onu arabasına çarpma dürtüsüne direniyorum - ve asla kendi yeğenime zarar vermeyi hayal etmiyorum.

Ama onun lakabını kullandığını duymak bana ters geldi. Çok yanlış. Aslında, o kadar yanlış ki bunun arkasındaki nedenleri düşünmek bile istemiyorum.

Evet, Sebastian onunla birkaç kez tanıştı ve şaşırtıcı bir şekilde iyi anlaşıyorlar ama lakap hala yanlış. Kafamda kırmızı alarmlar yanıyor.

"Ona neden acıyorsun?" diye sorduğumda, boyumun ölçüsünü alıyorum ama o bunu ve vücudumun sertliğini fark etmiyor.

"Sence neden?" Çenesini bana doğru uzattı. "Çünkü seninle sıkışıp kalacak."

"Ve bu bir sorun çünkü?"

"Senin ve sevgili Aspen' onu şirket için kullanıyor olmanız dışında, hmm. Bir düşüneyim." Küçük bir piç gibi sırıtıyor. "Oh, sen soğuksun, katısın ve onun ruhunu geri dönüşü olmayan bir kara deliğe çekeceksin."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve bu sefer beden dilimi fark etmiş olmalı ki ellerini havaya kaldırıyor. "Hey, sen benim amcamsın ama senin için yalan söylemeyeceğim ya da bir şeyleri yumuşatmayacağım. Bana bunu sen öğrettin, unuttun mu?"

"Kapa çeneni Sebastian." Aspen ayağıyla hafifçe ve saçını savurarak ona başını sallıyor.

"Onun suç ortağı olduğun için bu konuda fikir beyan Aspen. Merhaba? Çıkar çatışması yaşayan var mı?"

"O zaman işimizi bırakıp Kingsley'in bekleyen binlerce davasına odaklanmamızı mı öneriyorsun? Şirketteki işini kaybetmek mi istiyorsun Sebastian? Doğru, prestijli bir aileden gelen zengin bir çocuk olduğun ve senatör deden sana başka bir iş bulabileceği, hatta belki de kendi şirketini açmana yardım edebileceği için bu önemli değil. Peki ya geçimleri bize bağlı olan diğer yüz kişi ne olacak? Onları da büyükbabana mı göndereceğiz, yoksa daha az zahmetli en mantıklı yolu mu seçeceğiz? Hadi ama, senin akıllı olman gerekiyor. Hangi seçim daha mantıklı?"

Sebastian onun sakince söylediği sözler karşısında kılını bile kıpırdatmıyor. Sanki kapanış konuşması yapıyormuş gibi. Her zaman kesin ve nettir. Hem de sert. Yalnız bir ruh olmasının nedeni de bu; kimse onunla baş edemiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sebastian'ın kendi cevabını vermesini bekliyorum, çünkü ailem onu her zaman son sözü söylemesi için yetiştirdi. Ama o sadece şöyle diyor: "Gwen'in babasının - ve tek ailesinin - ölümcül bir kaza geçirmesinden günler sonra kendini feda etmek zorunda kalmayacağı bir seçim."

Yumruğum o kadar sert sıkılıyor ki, tendonlarımdan birinin kopmamasına şaşırıyorum.

Bu kararı verdiğimden beri bunu düşünüyorum ama yine de başka bir seçenek konusunda elim boş kaldı.

"Burada olmak istemiyorsan, git," diyorum, içimde yanan parlak, sıcak hissi görmezden gelerek, neredeyse hiç duygusuzca.

Saatimi tekrar kontrol

ediyorum. Otuz dakika.

Tam otuz dakika oldu ve hala gelmedi.

Belki de her şeye rağmen süslenmek istiyordu. prenses odasında birbiri ardına bir şeyler denerken hayal edebiliyorum.

Ya da belki.

Numarasını tekrar çeviriyorum ve doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Uyarılarım yükseliyor ve tekrar deniyorum. Cevap gelmeyince King'in evini aradım. Martha birkaç bip sesinden sonra telefonu açtı. "Alo?"

"Benim. Nathaniel. Gwyneth orada mı?"

"Yaklaşık iki saat önce ayrıldı, seninle Belediye 'nda buluşacağını

söyledi." Siktir. Siktir!

Bu sabah yaşadığım uğursuzluk hissi arka plandan yükselip ufku doldururken, sıcak ve öfkeli bir şey boynuma bir ilmik geçiriyor. Artık her yer kırmızı; ufuk, görüşüm, tüm bu lanet sahne.

Kravatımı gevşetiyorum. "Odasını kontrol ettin mi Martha? Peki ya şarap mahzeni? Dolapları? Çoğul."

"Arabasına bindi ve gitti,

efendim." "Onu gördünüz mü?

Emin misiniz?"

"Evet, verdim. Susuz kalmasın diye ona bir şişe su bile verdim." Tereddüt ediyor, sesi biraz düşüyor. "Bir sorun mu var?"

Evet, lanet olası bir sorun var. İki saat önce çıktıysa, uzun zaman önce burada olmalıydı.

Kafamda binlerce senaryo patlıyor, hiçbiri hoş değil. Aslında her biri bir öncekinden daha tehlikeli, daha kanlı, daha çirkin.

Martha'ya Gwyneth dönerse beni aramasını söyleyip telefonu

kapatıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kingsley kaza geçirdiğinde bunun olacağından şüphelenmiştim. Bir şekilde çok bunalacağını ve en iyi yaptığı şeyi yapacağını biliyordum.

Ama Susan'la sanki dünyanın sahibiymiş gibi konuştuğunu gördüm. Babasını her ne pahasına olursa olsun koruma kararlılığını ve ihtiyacını gördüm ve bu da bir bakıma benim görüşümü bulanıklaştırdı. Gwyneth'in gerçekte kim olduğuna ve ne yaptığına dair görüşümü bulanıklaştırdı.

Saklanıyor.

O kadar derine iniyor ki, saklandığı yerden sürünerek çıkmadıkça onu bulmak imkansız. Ve içimden bir ses şu anda bulunmak istemediğini söylüyor.

Elim telefonun etrafında bükülüyor ve nefesimin altında

küfrediyorum. Ama bunu düzelteceğim.

Onu bulacağım.

Gwyneth'i görünür yapacağım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

9
GWYNETH

Bütün gece uyumadım.

Bu da bir tür sorun çünkü uyumadığım zaman gergin ve biraz da nevrotik oluyorum.

Uykusuzluk ve ben yabancı değiliz, özellikle de kendimi bu kelimeye karşı tamamen duyarsızlaştırmayı başaramadığımdan beri. Kırmızı bir kalemle yazılmış olabilir çünkü en çok mücadele ettiğim kelimelerden biri.

Ölümle birlikte.

Sanırım kırmızı listeye *devam etmeyi* de eklemem gerekiyor çünkü bunu yapamıyorum. Yapmam gerekiyor, yapmak *zorundayım* ama zihnim kaçamadığım farklı bir döngüye sıkışmış durumda.

Ben de geceyi dolapta geçirdim. Babamla kalmak istedim ama Nate o sert sesiyle "eve git ve biraz uyu" dedi çünkü yarın -bugün- büyük bir gün. Son kısmı söylemedi ama ben kendim anladım.

Ancak, bir türlü uyuyamadım. Kulaklığımda Twenty One Pilots'u patlattıktan ve dans ederek kendimi yorduktan sonra bile. Üç tane uyku hapı yutmuş olsam bile. Ya da belki beşti. Bir yerlerde saymayı unuttum.

Zihnim kesinlikle kapanmıyordu. Genellikle babam bana vanilya aromalı bir bitki çayı yapar ve sanki küçük bir kızmışım gibi bana bir hikâye okur. Sakinleştirici bir müzik açar ve ben uyuyana kadar yanımda kalır.

Ama onun yokluğuyla bir korku filmi setini andıran bu hayaletli evde o yoktu. Belki de bu yüzden uyuyamıyordum. Ben uyurken ona bir şey olursa ne yapacağımı düşünmeden edemiyordum. Ya ona zamanında ulaşamazsam?

Ya ölüm onu da büyükbabam gibi vurursa?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu yüzden sabah ilk iş buraya geldim. Onu kendim görmeli ve aptal makinelerin öttüğünden emin olmalıydım. Hayatta olduğundan ve beni terk etmediğinden.

Kendi başına nefes alabildiği ve şişlik neredeyse kaybolduğu için onu yoğun bakımdan çıkardılar. Bununla birlikte, onu yakından takip etmeleri gerekiyor, bu yüzden şimdi hastanenin özel bir kanadında, özel bir hemşiresi, özel bir odası ve her şeyi var. Ancak hiçbir şey yüzündeki morlukları iyileştirecek ya da bedenine yeniden hayat verecek kadar özel değil.

Yatağın yanında dizlerimin üzerine çöküp elini tutuyorum. Elim sıyrılmış ve onun geri kalanı gibi cansız görünüyor.

Konuşmaya çalıştığımda, ezici bir duygu dalgası boğazımı tıkıyor, kelimeleri boğuk ve kapalı hale getiriyor. "Baba... her zaman sana her şeyi anlatmamı söylersin çünkü sen benim en iyi arkadaşımsın, değil mi? İleride kullanılacağımdan endişe etmeden içimi dökecek kadar güvendiğim tek arkadaşım sensin. Biraz tuhaf olsam da, kelimelere ve insanlara karşı garip bir fobim olsa da ve bazen boş olsam da beni yargılamayacak tek arkadaşım. Yine öyle hissediyorum baba. Boş hissediyorum. Ve diğer zamanlardan farklı olarak, bir umut ışığı bulamıyorum. Sadece kötü, yanlış ve daha birçok olumsuz kelime var. Ne zaman sıkışsam bana söylediğin gibi dün gece bunu düşündüm. Derin bir nefes almamı ve sorunun kökenini düşünmemi, çünkü bu çözüldüğünde diğer her şeyin de çözüleceğini söylemiştin.

"Sanırım buldum baba. Kaynağı. Nate'le evlenmeyi kabul ediyor. Bunu yapmamam gerekiyor, değil mi? Bu senin mirasını ve bana bıraktıklarını korumak anlamına gelse bile. Ona bir baş belası gibi yapışmamam gerekiyor. Yük olmak istemiyorum baba. Sırf senin kızın olduğum için Nate'in bana bebek gibi bakmasını ya da narin bir çiçekmişim gibi davranmasını istemiyorum."

Dudaklarımı yalıyorum, ağzıma sızan tuzluluğun tadına bakıyorum. "O yüzden lütfen uyan. Eğer bunu yaparsan, onu kullandığım için kendimi kötü hissetmek zorunda kalmam. Onu zorlamak ve sevmediği bir şeyi yaptırmak zorunda kalmayacağım. Bunu daha önce yaptım ve kötü tepki verdi. Fark ettiğini sanmıyorum ama benden kaçıyor, sanki hiç var olmamışım gibi beni arka plana atıyordu. Bu acı veriyor ama sorun değil çünkü artık onu aştım. *Sanırım*. O yüzden lütfen gözlerini aç ve geri gel. Lütfen yük olmama izin verme baba."

Sanki bu onun hareket etmesini ya da beni tanımasını sağlayacakmış gibi başımı eline koyuyorum. Sanki bu onu geri getirme sürecini hızlandıracakmış gibi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çünkü ne söyledim? Evet, beş gündür bunu düşünüyorum, tüm iyi kelimeleri öldürüp sadece olumsuz olanları bırakana kadar içimde iltihaplanmasına izin verdim. Sorun yaşadığım kırmızı liste gibi.

Görev duygusu ile sağduyu arasında gidip geliyorum; buna baş belası olmamak da dahil.

"Sana yük olduğunu kim söyledi?"

Başım hızla kalkıyor. O kadar hızlı ki biraz şaşırıyorum ve dudaklarımdan ani bir ses dökülüyor. Küçük bir ses, ama bir ciyaklama gibi.

Bu o.

Babamın en iyi arkadaşı ve müstakbel kocam.

Doğum günümde her şeyi mahvetmeden önce yıllarca umutsuzca aşık olduğum ve sonra gururum yüzünden onu unuttuğum adam.

Onu kesinlikle aştım.

Yine de kaslı göğsünün takım elbisesinin ceketini nasıl gerdiğini ya da beni izlediği her saniye gözlerinin nasıl karardığını fark etmekten kendimi alamıyorum. O lanet olası inatçı çenesine ve şu anda bir kas tik tak edene kadar nasıl gerildiğine bakmaktan kendimi alamıyorum. Ya da uzun bacaklarının aramızdaki mesafeyi kısa sürede tüketmesine, her güçlü adımda kan dolaşımıma bir tür heyecan iksiri enjekte etmesine.

Yanımda durduğunda, ona bakmak için boynumu eğmek zorunda kalıyorum çünkü o çok büyük. Büyük, güçlü ve bir tanrı.

Ve buna ilk elden tanık olmanın bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum. Din bu yüzden var, değil mi? Çünkü bir tanrı o kadar göz kamaştırıcıdır ki, otomatik olarak takipçiler, dualar ve kurbanlar kazanır.

Bir sürü

fedakarlık.

"Ayağa kalk."

Gözlerimi kapatıp o sesi, derin tınısını, içindeki hafif mırıltıyı ezberlemek istiyorum. Hepsini. Ama bir şey beni durduruyor, çenesindeki sürekli tıkırtı. Bir şeye kızgın.

Ya da belki bazı *şeyler*. Çoğul. Çünkü şu anda neredeyse siyah görünen o kararmış gözleriyle bana dik dik bakıyor.

"Yerden kalk dedim, Gwyneth." Bu kez benim uymamı ve dirseğimden tutarak beni ayağa kaldırıyor.

Yine küçük bir ses çıkardım, o aptal çocuk ciyaklamasıyla karışık bir nefes nefese. Ama şu anda önemli olan bu değil. Önemli olan onun teninin benimkine değmesi. Sıcak teni ve bir tanrıya yakışacak kadar büyük, damarlı eli.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bana dokunduğu yer önce yanıyor, sonra hızla karıncalanıyor ve derin nefes almanın hiçbir faydası olmuyor. Belki de *dokunmak* da olumsuzlar listesinde olmalı, çünkü kendimi buna karşı duyarsızlaştırmam gerekiyor.

Ya da sadece Nate'e dokunmakla sınırlandırabilirsin.

Başını yana eğmiş, bir suçluya yakışan o sert ve eleştirel bakışlarla beni izliyor. Yanlış tanrıyı seçtiğim için mi suçlu oldum?

"Ne dediğimi duydun mu?"

"Ne hakkında?" Kesinlikle dinlemiyordum çünkü hâlâ bana dokunuyordu. Sıcak eli hâlâ dirseğimde. Nate bunu yapmaz, biliyorsun. Bana dokunmaz. Asla. Bunu deneyen ve her seferinde başarısız olan benim.

Ama şu anda bunu yapıyor.

Bulutlarda süzülürken odaklanmak zor oluyor. "Nasıl

bir yük olmadığın hakkında."

Kalbim yerinden fırlıyor ve uzuvlarımdan geçen titremeyi kontrol edemiyorum. Bu, duygularımı ele veren ani bir tepki ve bundan nefret ediyorum. Özellikle de onun önünde. Her seferinde bunun sebebi olan adamın önünde.

"Öyleyim." Başımı eğip beyaz spor ayakkabılarıma bakıyorum ve bu otomatik olarak onun birinci sınıf deri ayakkabılarına bakmama neden oluyor. Onunkilerle benimkiler arasındaki fark o kadar çarpıcı ki, geçici de olsa beni o ana sabitlemeye yardımcı oluyor. "Babamın mal varlığını korumak istediğin için benimle evlendiğini biliyorum ve bu sorun değil, ama yine de bu beni bir yük haline getiriyor. Çünkü işleri kendi başıma halledecek yaşta değilim ve mezun bile olmadım, baroyu da geçemedim, yani avukatlık yapamam ya da mahkemede Susan' karşı duramam ve-"

"Bana bak."

Başımı sallıyorum, yaptığım onca saçmalıktan sonra yutkunuyorum. Ya yüzümdeki utancı ya da daha kötüsü saklamaya çalıştığım şeyleri görürse? Bu kimsenin istemeyeceği bir felaket olur.

"Gwyneth."

İrkiliyorum, kalbim göğsüme çarpıyor ama korktuğum için değil. Yakınından bile geçmiyor. Az önceki konuşmasından dolayı.

Bir insan tek bir kelimeye nasıl bu kadar çok emir sığdırabilir? Adımı basit bir şekilde söyleyerek? Ve benimle bu tonda konuşmaya devam etmesini istemem ürkütücü mü?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sırf bu yüzden, bir kez daha duymak için ona itaatsizlik etmeyi düşünüyorum. Ama aynı zamanda uyarıyı ve ciddiyetini de görmezden gelemiyorum.

Ben de yavaşça bakışlarıyla buluşuyorum ve keşke buluşmasaydım diyorum çünkü dirseğimi bırakıyor ve kendimi var olmayan bir suda boğuluyormuş gibi hissediyorum.

"Bunu sadece senin yanında olmak için ya da parlak zırhlı bir şövalye olduğum için yapmayı seçtiğime gerçekten inanıyor musun? Değilim, Gwyneth. Hiç de değilim."

"O zaman nesin sen?"

"Parlak zırhlı şövalyeler nasıl savaşırsa savaşsın. Bu da demek oluyor ki vücudumda bir tane bile asil, fedakâr kemik yok. Seninle evlenmemin sebebi seni ya da Kral'ın mirasını korumak değil. Şirketimi koruyorum. Kendi mirasımı. Bu yüzden kendini bir yük gibi hissetmen gereksiz ve yersiz. Birbirimizi kullanıyoruz. Anlıyor musun?"

Göğsüm iniyor ve içimden güçlü bir hava boşluğu çıkıyor. Ama bu rahatlama değil. Konuşma tarzına o kadar odaklanmıştım ki nefes almayı unutmuştum.

Her zaman olur.

Ama şimdiye kadar onu çok az görüyordum -ayda bir falan- ve o da benimle neredeyse hiç konuşmuyordu. Şimdi babamın kazasından beri onu her gün görüyorum, onunla konuşuyorum, ona yakın oluyorum, sanırım bir çeşit aşırı doz alıyorum. Hem de ölümcül bir doz.

Alışırım, değil mi? Onu sürekli görürsem, varlığına karşı tamamen duyarsızlaşacağım.

"Soruma cevap ver. Anladın mı?" diye tekrarlıyor o sert ses tonuyla, içindeki katılık içimde dokunulmaması gereken yerlere dokunuyor.

"Evet."

"Zihninizin olmaması gereken yerlerde dolaşmasına izin vermeyin. Bir dahaki sefere aklına bir şüphe ya da düşünce geldiğinde bana gel ve söyle. Saklanmayacaksın ve kesinlikle telefonunu kapatmayacaksın."

Yine irkiliyorum ve bu çılgınca, ama bu sefer sanırım bunu yapıyorum çünkü onun küfrettiğini duymak uçan bir tek boynuzlu at görmek kadar nadir. Ve onun küfretmesi çok seksi. Erkeksi ve otoriterliğine çok yakışıyor.

"Şarjım bitti" diyorum, çünkü evet bitti, ama bilerek bitmesine de izin verdim.

"Bir daha olmamasını sağla. Bir daha aradığımda, telefonu sen aç."

"Sen benim koruyucum değilsin, Nate." Kendimi hâlâ bir yük gibi hissetmemek için bunu bir şekilde ortaya koymalıyım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Duraklıyor, insanların neden göz teması kurmaktan korktuğunu şimdi anladığım o vahşi dikkatle beni izliyor. Sadece bir bakışıyla bir insanın hayatından şüphe etmesini sağlayabilir. O karanlık gözlerden ve içindeki çarpık vaatten kaçınmak daha güvenli olurdu, ama yapmıyorum.

Zaten güvende olmayı hiç

sevmedim. "O zaman ben

neyim?"

"Ha?" O kadar şaşırmışım ki başka bir kelime çıkmıyor ağzımdan. "Eğer

senin koruyucun değilsem, neyim ben?"

Babamın en iyi arkadaşı. Ama bunu söylemek istemiyorum, çünkü bundan nefret ediyorum. Olabileceği tek şeyin bu olmasından nefret ediyorum.

"Bir arkadaş mı?" Deniyorum.

"Ben arkadaş edinmem."

"Ama Aspen var."

"Aspen ve ben birlikte çalışıyoruz ve yaşlarımız birbirine yakın. Sen de bu kategoriye musun?"

Dudaklarımı büküp nemli avucumu kot şortuma sildim. "Öyle mi,

Gwyneth?"

Lanet olsun ona ve Aspen'e. Sorduğu her soruya bir cevap bulma ihtiyacı da neyin nesi? Diktatör.

"Hayır, bilmiyorum. Ama yaş sadece bir sayı, biliyorsun. Daha genç olmam seninle çalışamayacağım ya da arkadaş olamayacağım anlamına gelmez. Bunlar değiştirilebilir."

"Hayır, yapamazlar."

"Evet, yapabilirler." Ayaklarımı iki yana açıyorum.

"Diyelim ki yapabilirler. Bu yakın gelecekte olmayacak. Peki şimdi ben ne oluyorum?"

"Sen."

"Ben mi?"

"Evet, sadece sen. Seni içine sokacak bir kategoriye ihtiyacım yok. Sen sadece Nate'sin."

"Ama bu doğru değil, değil mi?" Akıllı saatimi işaret ediyor ve ben de ona bakıyorum, belki de onun varlığıyla eridiğini düşünüyorum, çünkü bazen böyle hissediyorum. Sanki güneşin yörüngesindeki çaresiz bir yıldızım ve tek kaderim yanmak.

" kaç?" "On bir,

neden?"

"Bir saat önce nerede olman gerekiyordu, Gwyneth?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Oh."

"Oh bir yer değil. Nerede olman gerekiyordu?"

"Belediye binasında."

"Neden?"

"Evlenmek için." "Peki
sen orada mıydın?"

"Bunun cevabını biliyorsun."

"Söylemeni istiyorum. Orada mıydın?"

"Hayır, çünkü buraya geldim ve zamanı unuttum..." "Dur."

İçim titriyor ve bağırsaklarımın yakınında bir şeylerin yeniden düzenlendiğine yemin edebilirim, çünkü bu tek kelime o kadar büyük bir otoriteye sahip ki beni iliklerime kadar sarsıyor.

"Bunu bir daha yapma," diyor.

"Neyi yapmayayım?"

"Kelimeleri düşünmeden ağzınızdan kaçırın. Bahaneler zayıflar içindir, özellikle de kanıtlarla veya geçerli nedenlerle desteklenmiyorlarsa."

"Geçerli bir sebebim vardı."

"Dinliyorum."

"Sana daha önce de söyledim. Yük olmak istemedim."

"Ben de size durumun böyle olmadığını söyledim. Böylece
her şey açıklığa kavuştu." "Sanırım."

"Sanırım ne evet ne de hayır."

"Dünya sadece evet ya da hayırdan ibaret değildir. "Sanırım" anları vardır- belki, emin olamayanlar. Nüanslar ve bunların hepsi."

"Ve tüm bunlar, ha?" diye tekrarlıyor dudaklarında hafif bir seğirmeyle. Bu tek boynuzlu at yarı gülümsemesi. Aptalca onu öpebileceğimi ve bundan kurtulabileceğimi düşündükten sonra bana hiç teklif etmediği gülümseme.

"Hı-hı, ve bende onlardan çok var."

"Bir sürü ne?"

"Nüanslar ve tüm bunlar."

"Bunu aklımda tutacağım." Çenesini kapıya doğru uzatır. "Şimdi gidelim. Geç kaldık."

Düğün töreni.

Bizimkiler. Benim ve Nate'in.

Yanaklarım o kadar yanıyor ki alev almadığıma, patlamadığıma ya da aynı derecede utanç verici bir şey yapmadığıma şaşırıyorum. Çünkü, lanet olsun, bu

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

gerçekten oluyor.

Bir insan bir zamanlar aşık olduğu ama tam olarak unutamadığı ve aynı zamanda babasının en iyi arkadaşı olan biriyle evlenmeye nasıl tepki verir?

Çünkü sanırım bir kılavuza falan ihtiyacım var. Beni, onun açıkça hiçe saydığı yaş gibi davranmaya zorlamayacak bir kılavuza.

"Evet, tamam. Tabii."

"Bunlar aynı şeyi ifade eden üç kelime."

"Yani?" Sesim biraz cızırtılı ve nefes nefese geliyor.

Duraklıyor, o çizgi alnına geri dönüyor. "Gergin misin?" "Hayır!

Bununla başa çıkabilirim."

"Emin misiniz? Çünkü eğer kendini iyi hissetmiyorsan, biz-"

"Ben çocuk değilim, Nate. Uzun zaman önce öyle olmayı bıraktım ve bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Bu, kendi kararlarımı alabildiğim ve stres altında çalışabildiğim anlamına geliyor. Bu evliliğin sadece babamın değil, W&S'deki herkesin ve müşterilerinin varlıklarını korumak için de önemli olduğunu biliyorum. Yani bunu yapabilirim, tamam mı?"

"Tamam."

Sakin ve rahat bir şekilde, sanki sözlerime tüm kalbiyle, hatta benden daha çok inanıyormuş gibi söylüyor.

"Tamam," diye tekrarlıyorum, bir çekiyorum. "Hadi

gidelim." "Hala soruma cevap vermedin."

"Ne sorusu?" "Ben

senin için neyim?"

O zaman aklıma geliyor, soruyu sorduğundan beri aradığı cevap. Ya da belki de benim çarpık beynim bulup çıkarıyor ve bırakmayı reddediyor. Çünkü bu düşünce bir kez oraya yerleşti mi, ondan kurtulmak mümkün olmuyor.

Ben de mantıklı olan tek şeyi söyledim. "Bugünden sonra mı?

Kocam." Dokunmama izin verilmeyen kocam.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

10

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GWYNETH

Evlenme kısmı bende bağırsaklarımı fırlatma isteği uyandırmadı.

Yani, basit olmalıydı, ama gerçekten değildi.

Muhtemelen Aspen'in varlığı karşısında yarı sersemlemiş yarı öfkeli olduğum içindir. Evet, orada olacağını biliyordum. Ne de olsa Nate'in yaşına yakın ve onunla birlikte çalışıyor. *Gag.*

Ama evet, onu orada görmek genelde içime gömmeye çalıştığım öfkemi ortaya çıkarmış olabilir. Bu zehirli, biliyorsun. Süper zehirli ve düğün günümüzde Nate'in önünde o kişi olmak istemiyorum.

Aspen de bir şey yapmadı. Onun varlığı bile beni sınırlarıma kadar zorlamaya yetiyor.

Her neyse, bitti. Evlendik. Hakimin önünde yüzükleri taktık ama tören biter bitmez çıkardık çünkü Nate tüm bu evliliğin bir sır olduğunu ve dördümüz ve Susan dışında kimsenin bunu bilmeyeceğini açıkça belirtti. Yüzükler şu anda cebinde ve muhtemelen gözden kaybolduğu anda onları atacak.

Yakında sertifikamızı alacağız ve sonra her şey domino etkisi gibi yerine oturacak. Ve evet, hala inanamıyorum ama alışacağım. Sanırım alışacağım.

Eve döndükten sonra -Aspen olmadan- kendimi birkaç kez çimdiklediğimde, onun adını olumsuz kelimelerin *A* bölümüne ekleyeceğim.

Çünkü neden ona bu kadar yakın? Ve sadece ona? Babam da ona katlanamıyor, baba, aynı şekilde ve bu karşılıklı. Sosyal oyunlarla ilgilenmiyor, o zaman neden Nate'le ilgileniyor? Neden onun yanında rahat davranıyor ve genellikle kendini beğenmiş, kaba ve cadı gibi davranırken neden onunla konuşuyor?

Sonra belediye binasından çıkarken aklıma geldi. Onu seviyor mu? Ya da belki birlikte yatıyorlar.

İlk onlar çıktığı ve şimdi merdivenlerden indikleri için onlara bir göz atıyorum. Sessiz fısıltılarla konuşuyorlar çünkü

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dünya onların sırlarını bilemez. Birbirleriyle o kadar uyumlu, o kadar rahatlar ki sanırım şimdi gerçekten kusacağım.

Kahretsin. Kesinlikle birlikte , değil mi?

Elim bileziğimi buluyor ve onu öyle ki neredeyse . "İyi misin?"

Nate'in çok daha cana yakın yeğeni Sebastian'a odaklanmak için yavaşça sahne ile göz temasını kesiyorum, sırf güncellemelerinde amcasının bakışlarını görmek için tüm sosyal medyada takip ediyor olabilirim.

Sebastian'ın anne ve babası o küçükken öldüğü için, büyükanne ve büyükbabası onu evlat edinmiş, ancak onu büyüten kişi Nate olmuştur. Sebastian'ın temelde amcasını kızdırmaya çalıştığı ve genellikle başarısız olduğu, kolay giden, iç açıcı bir ilişkileri var. Bu şekilde taş gibi olabiliyor Nate. Ama yeğeni avukat olarak onun izinden gitmeyi seçtiğinde, Nate onu gördüğüm en gururlu haliyle karşımdaydı.

Sebastian muhtemelen Nate'in yakından ilgilendiğine ve her fırsatta izlediğine tanık olduğum tek kişi.

Ve bu konuda biraz kıskançlık duymuş olabilirim.

neyse, Sebastian medyanın göz bebeği ve üniversitedeki yıldız oyun kuruculuğundan beri de öyle. Weaverlar buralarda büyük bir olay.

Brian Weaver başarılı bir senatördür. Karısı Debra nüfuzlu bir kadındır ve birlikte ünlü bir çifttirler.

Sebastian, bir atlet olan ve şu anda bir hukuk firmasında küçük ortak pozisyonunu elde eden en genç insanlardan biri olan zeki torun. Ve Nathaniel Weaver, ailesine isyan eden soğuk Yunan tanrısı ama yine de en uygun bekar.

Benim dışımda Baba.

Artık değil. Artık evli, kimse bilmese bile.

"Evet, iyiyim," diyorum Sebastian'a. Amcasının koyu renk gözlerine hiç benzemeyen açık yeşil gözleriyle beni izliyor. Saçları çok sarı, çok parlak.

Ama o çok güzel. Jenny'nin her zaman dediği gibi "süper seksi". Ve onun çekiciliğini görüyorum, gerçekten. Ama hissetmiyorum.

Sadece onun yanında olduğum için lanet yüzümü ve duygularımı kontrol etme ihtiyacı duyarak karıncalanma ve sıcak hissetmiyorum.

"Emin misin, Gwen?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet."

Hâlâ Aspen'le konuşmakla meşgul olan Nate'e bakıyor, hâlâ bu ikisi birlikteyken ne planlıyorlarsa onu planlıyor, sonra sesini alçaltıyor. "Eğer onunla zor anlar yaşarsan bana haber ver."

Dikkatim Sebastian'a kayıyor ve onu yakından izliyorum. "Peki sen ne yapacaksın?"

"Durdurun onu, tabii ki."

"O senin amcan."

"körü körüne onun tarafını tutacağım

anlamına gelmez." "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

"Yani artık benim müttefikim

misin?" "Eğer ihtiyacın varsa."

İçimi bir sıcaklık kaplıyor ve koluna dokunurken dudaklarımda bir gülümsemenin belirmesine izin veriyorum. "Teşekkürler, Bastian."

Tam bir şey söyleyecekti ki üzerimize bir gölge düştü. Daha doğrusu benim üzerime, çünkü Sebastian gölgeden kaçabilecek kadar uzun.

Peki ya ben? Tam altında, Nate'in ezici incelemesinin merkezindeyim. Bakışları o kadar sert ve keskin ki bilinçsizce kıpırdanıyorum.

"Eve döneceğini söylememiş miydin?" Nate, insanları rahatsız etmek için özel olarak tasarlanmış o ses tonuyla soruyor.

Babamı görmeye gitmeden önce biraz uyumak istediğimi söylemiştim. Şu anda dersleri asıyorum çünkü ya ben çalışırken ona bir şey olursa ve yeterince hızlı gidemezsem? Ya uyumayı bırakır ve *D-kelimesi* evresine girmeye karar verirse?

"Acelen ne?" Sebastian gözlerinde parlak bir parıltıyla soruyor. "Gwen ve ben kahve içip hasret giderecektik."

Öyle miydik? Umursadığımdan değil ama gerçekten çökmek üzereyim. Uykusuzluk ve bol miktarda stres, endişe ve aşırı düşünme insana bunu yaptırıyor. Farklı koşullar altında Sebastian'la çıkardım ama şu anda bunun fiziksel olarak mümkün olduğunu sanmıyorum.

"*Gwyneth*'in dinlenmesi gerekiyor ve senin de yapacak işlerin var." Bana mı öyle geliyor yoksa sesi daha sert, daha güçlü, neredeyse bir kırbaç gibi mi?

Ayrıca, fiziksel sınırlarımda olduğumu nereden biliyor? Hastalıklı solgun tenimden mi yoksa odaklanamayan gözlerimden mi anlıyor? Koyu halkalar, değil mi? O enayiler beyaz gecelerden sonra bir intikamla ortaya çıkarlar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu durumda, başka bir zamana erteleyeceğim." Sebastian, Nate dikkatimi dağıttığı için hâlâ onun kolunda olan elimi okşuyor.

"Beni de götür Sebastian," diyor Aspen merdivenlerin dibinden. Neredeyse orada olduğunu unutuyordum. *Neredeyse.*

Nate beni dirseğimden tutup yeğeninin yanından uzaklaştırıyor. Bu hareket o kadar zahmetsiz ki, başka bir kelime etmeden sahneyi terk ederken havada süzülüyormuşum gibi hissediyorum.

Aspen bana nasıl algılayacağımı bilemediğim bir bakış atıyor. Acıma mı? Bir özür mü? Ama neden bana acısın ya da benden özür dilesin ki? O öyle biri değil. O bir cadı.

Değil mi baba?

"Nereye gidiyoruz?" Şaşkınlığım biraz geçince Nate'e soruyorum. Sadece biraz, çünkü sanırım şeker gibi içtiğim haplar etkisini göstermeye başlıyor.

"Seni eve bırakayım."

"Neden?"

"Çünkü bayılmanıza birkaç dakika kaldı."

Yani yorgunluğumu biliyordu. Vay be. Herkes için bu kadar açık mıyım?

"Taksiye binebilirim. Şirkete geri döneceğinizi söylemiştiniz."

"Geç kaldığınız için sabahki toplantılarımı yeniden planladım, bu yüzden öğleden sonraya kadar hiçbir şeyim yok." Arabasının kilidini açar ve sürücü tarafına geçer.

Gözlerimi deviriyorum. "Sabah toplantılarınızı mahvettiğim için özür dilerim kocacığım."

Elini kapının koluna dayayarak duraklıyor. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Koca. Bilirsiniz, insanlar evlendiklerinde karı koca olurlar."

"Kaybet onu."

"Neyi kaybetmek?"

"O kelime. Kaybet onu."

"Hayır." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Sana ne diyeceğim bana kalmış. Ayrıca, Susan'ın inanmasını istiyorsak her şeyi gerçek tutmalıyız. O kurnazdır, biliyorsun. Babamın hayatı boyunca ona karşı açtığı davalarla mücadele etmesi tesadüf değil."

"Gwyneth," diye uyarıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bütün bunların işe yaraması için bana Gwen ya da başka bir şey demeye başlamalısın."

Soğuk bir gülümseme dudaklarını boyuyor ve daha o söylemeden bir sonraki hoşlanmayacağımı biliyorum. Bu çok acımasız, başkalarının duygularını hiç . "Peki ya ufaklık?"

"Ben çocuk
değilim." "Sen
öyle diyorsan."

"Beni hâlâ öyle mi görüyorsun? Bir çocuk mu?" Arabanın yanından fırlayıp onun önünde durdum. "Bir çocuk seninle evlenebilir mi?"

"Bu sahte bir evlilik."

"Sahte bir illüzyondur, ama bu gerçek, elle tutulur, *dokunulabilir*."

Bu kelimeyle çenesini sıkmasını özlemiyorum. Dokunulabilir. Bu ilişkinin bir parçası olmak istemediğini o kadar net ifade etti ki.

"Geri çekilin."

Yanaklarım kıpkırmızı olmuş olmalı, çünkü ancak o zaman ona yakın olduğumu fark ediyorum. O kadar yakınım ki dilimde onun tadını alıyorum, o kadar yakınım ki sıcaklığı beni bir battaniye gibi sarıyor. Ya da daha doğrusu bir ilmik, çünkü her geçen saniye beni boğuyor.

Normalde, ona güvenli alanını geri verir ve gidip kendi alanımda saklanırdım, çünkü yapılacak doğru şey bu değil mi?

Bununla birlikte, doğru olanın babamın yaşlanıp saçları ağarana kadar güvende olması olduğunu da düşündüm. Ama öyle değil ve kanıksadığım her şey değişiyor, gelişiyor ve kontrolden çıkıyor.

Bu yüzden Nate'in emirlerine uymuyorum.

Orada, kasırgasının yolunda, o karanlık gözlerin incelemesi altında ve bedeninin gölgesinde duruyorum.

Kalıyo
rum.
Bakıy
orum.
Ve kendime nefes almam gerektiğini
hatırlatıyorum. "Gwyneth, sana geri
çekilmeni söyledim." "Ve açıkça
reddediyorum." "Az önce reddettiğini
mi söyledin?"

"Evet. Neden korkuyorsun? Bir şeyden mi korkuyorsun?"

Öne doğru bir adım atıyor ve ben irkiliyorum, o kadar ani sıçrıyorum ki sırtım sert metale çarpıyor. Araba olduğunu fark ettim. Kapıya yapışmış durumdayım ve sanki can simidimmiş gibi yapışmışım, çünkü o yakınımdayken birden öyle hissetmeye başladım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu öptüğüm zamanki kadar yakın. Parmak uçlarımda durup öpmeye çalıştığım zamanki gibi. Ve şimdi, onun günahkâr orantılı dudaklarına bakıyorum. Nasıl da sadece bir nefes uzağımdalar çünkü üzerimde süzülüyor ve güneşi, havayı ve tüm doğal unsurları engelliyor.

Ne de olsa o bir tanrı. Ve tanrılar elementleri tamamen kontrol edebilir ve beni var olmayan oksijenle soluk soluğa bırakabilir.

Bana dokunmuyor ama içim o küçük karıncalanmalarla, o keskin iğnemsi batmalarla dolu ve buna engel olamıyorum. Tıpkı camdan gelen iğneden sonra akan kana engel olamadığım gibi. Bu doğal bir şey.

Kimyasal.

gereken bu.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun, Gwyneth?

Korktuğumu mu?" "Peki, korkmuyor musun?"

"Sana korkmuş gibi mi görünüyorum?"

O zaman onu inceliyorum, gerçekten ona, yüzünün güçlü hatlarına ve ne kadar ölümcül yakışıklı olduğuna bakıyorum, çünkü tanrı imajını ciddiye alıyor. Her zaman mükemmel bakımlı, duyarsızlaşmamış kalbimi acıtacak kadar güzel. Çünkü olumsuz not defterine o kelimeyi eklemedim.

Kalp.

Ama evet, kesinlikle korkmuş görünmüyor. Nate'in korktuğunu, endişelendiğini ya da biz insanların başına bela şeylerden herhangi birini yaptığını hiç görmedim. Ama yüzü o katı soğuk ifadeye de sıkışıp kalmamış.

Vücudunda bir gerginlik, çenesinde bir tik ve gözlerinde tanımadığım bir bakış var. Daha önce hiç görmemiştim. Göz kapaklarının düştüğünü ya da göz bebeklerinin büyüdüğünü hiç görmemiştim.

Ve bu biraz korkutucu.

Ya da belki çok korkutucu, çünkü kontrolsüzce titriyorum. Beni korkutmaya mı çalışıyor? Beni bir tür suçlu gibi göstermeye mi çalışıyor ki sırf karşılık verdim diye beni kırmak zorunda kalıyor?

"Soruya cevap ver, Gwyneth."

"Hayır."

"Hayır, ne?"

"Hayır, korkmuş

görünmüyorsun." "O zaman

nasıl görünüyorum?"

Korkutucu. Ama bunu söylemiyorum, çünkü bu tutamadığım anlamına gelir ve ben bunu kesinlikle yapabilirim. tutuyorum. Şimdi tek yapmam gereken

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

güvenilmez beynim bu gerçeğin.

"Bilmiyorum," diyorum onun yerine. "Bilmiyorsun, ha?"

Başımı bir kez sallıyorum.

"O zaman seni aydınlatayım. Kendimi tuttuğum zaman böyle görünüyorum. Düşündüğüm şeyi yapmadığım ve seni kimsenin ürktüğünü görmeyeceği ya da kendini kaybettiğinde çıkardığın o küçük sesleri duymayacağı bir köşeye sürüklediğim zaman. Bu yüzden korkan sen olmalısın, ben değil."

Artık nefes aldığımı sanmıyorum.

Aksi takdirde, neden hırıltılı nefes alıyorum ve neden boğazımın arkası çölde sıkışmış gibi hissettirecek kadar kuru?

Yutkunuyorum.

Derin nefes alıyorum.

Ama yine de bana akıl sağlığımı geri vermiyor. Sıcak ve güçlü sözleriyle el koyduğu akıl sağlığımı.

"Neden korkayım ki?" Elimde değil, tamam mı? Nedenini bilmek istiyorum, çünkü belki bu bana onun yakınında olmaktan dolayı kaybettiğim havayı geri verir.

Başımın yanındaki arabanın tepesine çarptığında bir patlama sesi duyuyorum ve sıçrıyorum, kalbim beni olduğum yerde donduran garip bir sarsıntı geçiriyor.

Bu ve çenesini sertleştirip gözlerini kararttıktan sonra onları hançer gibi bana yöneltmesi.

Vay . Neden sinirlendiğinde kadar seksi oluyor?
, arkasındaki tüm amaca meydan okumak değil mi? "Söylediğim tek bir kelimeyi bile dinledin mi?"

"Evet, ben de bu yüzden sordum. Neden korkayım ki?"

Eli bana uzanıyor - aslında bana değil, saçıma, son yirmi yıldır yüzümde uçuşan inatçı paslı bir tele. Ne yaparsam yapayım, onu evcilleştiremiyorum.

Nate şimdi o ipi tutuyor ve boğazım titriyor, sonra kalçalarımın arasında da bir şeyler titriyor, çünkü o ipi kıskanıyorlar. Ama bunu asla kabul etmeyecekler.

Bu saç telini kıskanıyorum, onun koyu renk gözlerinin tek dikkatinin bu saç telinde olmasını. Ama uzun süre kıskanmama gerek kalmıyor, çünkü saç telini yavaşça kulağımın arkasına sıkıştırıyor ama şehvetli bir şekilde değil. O soğuk kenar hala yüzünü kaplıyor, hala çenesini sıkıyor ve boynundaki damarları sertleştiriyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Korkmalısın, çünkü..." başparmağı kulağımın arkasından boğazımın çukuruna, şu anda beni kendi kendime yok eden çılgın nabza doğru kayıyor. "Eğer kendini göstermeyi bırakmazsan, beni kışkırtmaya devam edersen ve kendi kulvarında kalmazsan, harekete geçme eğiliminde olacağım. Seni öyle hızlı yutarım ki, alaycılığın ve naifliğin bir yana, senden geriye hiçbir şey kalmaz. Aynaya bakacaksın ve artık kendini tanıyamayacaksın. Bu benim son uyarım ve sana yapacağım tek nezaket. *Dur,* Gwyneth. Neyle uğraştığını bilmiyorsun. O yüzden üniversiteye, güvenli çocuklarına, vanilyalı milkshake'lerine ve sıkıcı küçük hayatına geri dön."

Bir kalbin göğüs kafesini terk etmesi ve hala atması mümkün mü? Çünkü onun ağzından çıkan her kelimede göğsümden dışarı fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Muhtemelen dinlemeliyim. Korkunç görünüyor ve bu moddayken harekete geçtiğinde bunu gerçekten kaldırabilir miyim bilmiyorum.

Ama kendim öğrenmezsem ne anlamı kalır ki? Adım atmazsam ve bizzat görmezsem. Her şeyi.

Kalp krizi geçiriyor olmama ve hâlâ doğru düzgün nefes alamıyor olmama rağmen, "Ama güvenli ve sıkıcı olmasını istemiyorum," diyorum.

Seni istiyorum.

Neredeyse öyle diyecektim. Neredeyse, ama söyleyemiyorum, çünkü bir sonraki sözleri ciğerlerimdeki canlı nefesi dışarı atıyor.

"İyice boku yedin, bebeğim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

11

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NATHANIEL

Babam tren beynine sahip olduğumu söylediğinde, bunun aslında trenleri ne kadar çok sevdiğimle hiçbir ilgisi yoktu.

Tren beynim geri gitmez. Asla. Bir kez ilerlemeye başladı mı, devam eder. Pişmanlık yoktur. Geri dönüş yok ve kesinlikle söylediklerimi ya da yaptıklarımı geri almak yok.

Artık bir tren hayatım var, sadece işleri halletmeye ve bir sonraki işe, sonra ondan sonrakine ve bu şekilde devam etmeye odaklanmış bir hayat. Tren beynim böyle çalışıyor.

İleri.

Dışa

doğru.

Hiçbir şey içeride tutulmaz. Aksi takdirde çürür ve çöküşüme neden olur.

Şimdi de durum farklı değil. Şimdiki zaman ve geçmiş, gelecek için sadece bir adımdır. Bir durak, bir istasyon. Odaklanmam gereken şey onlar değil ve kesinlikle onun lanet olası sözlerini düşünmemeliyim. O boğucu sesiyle söylememesi gereken, duymak istediğim, berbat şeyler söylediği sözleri.

Güvenli ve sıkıcı olmasını istemiyorum.

Her şeyi başlatan buydu. En sevdiği masaldaki büyük kötü kurtmuşum gibi bana baktığı bu ana bizi getiren şey buydu. Eskiden onu korkutsa da, hikayeyi tekrar tekrar dinlemek istedi, çünkü Gwyneth böyle yapar. Normal insanlar gibi kaçmak yerine, onu korkutan şeyin önünde durur ve o bukalemun gözleriyle ona -ya da ona- bakar.

Onları böyle yapan şeyin ne olduğunu görmek istiyorum, derdi. *Herkesin bir nedeni vardır, değil mi?*

Ve şimdi, kişi benim. Belli ki korktuğu ya da en azından endişelendiği kişi. Ama hala isteyerek benim yıkımımın yolunda duruyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu eve geri götürdüğümde de incelemeyi bırakmadı. Meraklı gözleri sanki bir işaret bekliyormuş gibi izlemeye, gözlemlemeye devam etti.

Tam olarak ne, hiçbir fikrim yok.

Şu anda King'in evinin önündeyiz. Burayı boş bırakamayacağımız için değil, aynı zamanda olanlardan sonra onu yalnız bırakmak istemediğim için taşınacağım konusunda anlaştık.

Ancak, o bu bilgiyi bilmiyor ve hiçbir zaman

olac

ak. "Git biraz uyu," dedim ona.

Kaşlarında hafif bir çatıklıkla bana bakıyor. "Nereden biliyorsun Dün gece uyumadın mı? Dikiz aynasından kendime baktım ve koyu halkalarım yok."

"Titremeleriniz var."

"Titreme mi?"

Çenemi ellerine doğru eğiyorum. İki yanında hareketsiz durmalarına rağmen parmakları hafifçe titriyor.

Onları kaldırıyor ve güneşin altında onlara bakıyor, dudakları hafifçe aralanıyor. Parmaklarımı oraya sokmak, ağzını onlarla iyice açmak ve emmesini emretmek istiyorum.

Yumruğumu sıkıyorum.

Ne sikim düşünüyorum ben? King'in evinde mi? Kızını mı?

O lanet kelimeler yüzünden. Onları söylememeliydi. Güvenli ve sıkıcı bir hayat istemediğini itiraf etmemeliydi. Onun gibi kızların istemesi gereken şey bu. Lanet olası güvenli ve sıkıcı. Tahmin edilebilir ve sonucu bilinen bir şey.

Bu yeni şey öyle değil.

"Oh. Bunu fark etmemiştim." Kollarını indiriyor. "Nasıl fark ettin?" "Neyi nasıl yaptım?"

"Ben yapmadığım halde titremelerimi fark ettin mi?"

"Çünkü biz Belediye Binası'ndayken bunu yapıyordun." *Yalan.* Yakından bakmadıkça pek fark edilmiyor, gerçekten çok yakından.

"Öyle miydim?"

Başımı sallıyorum ama başka bir şey söylemiyorum. Yine de beni izlemeye devam ediyor, sanki sözlerimi bekliyormuş gibi. Kelimeler gelmeyince avucunu kot şortuna siliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Peki şimdi ne olacak?" diye soruyor yine o ses tonuyla, o lanet olası parlak, canlı ve meraklı ses tonuyla.

"Şimdi sen uyu, ben de şirkete geri döneyim." "Peki ya sonra?"

"Ondan sonra uyanacaksın ve bir şeyler yiyeceksin. Aslında, bunu şimdi yap. Uyumadan önce ye."

"Çok fazla emir veriyorsun, bunu biliyor muydun?"

"Ve sen de çok konuşuyorsun."

"Çünkü çok esnek değilsin. Birinin havayı biraz yumuşatması gerekiyor."

"Bunun komik olması mı gerekiyor?" "Sen nasıl istersen."

"Beni gülerken görüyor musun?"

Küçümseyen bir elini havaya kaldırıyor. "Seni hiç gülerken görmedim, Nate. Yani sorun sende, bende değil. Her neyse, ben uyanıp yemek yedikten, babamı ziyarete gittikten ve sen işten döndükten sonra ne olacak?"

"Sence ne olacak?" Tehlikeli derecede ince bir buzun üzerinde yürüyorum, ama gözlerinin yeşilimsi kısmından parlayan ışığı, içindeki oyunculuğu görmezden gelemiyorum. Ama şimdi o bile kararıyor, çünkü sesli bir şekilde yutkunuyor ve sesi havaya karışıyor.

"Ben...bilmiyorum."

"Bilmiyorsun, ha?"

"Hayır."

"Bu hiçbir şey olmayacağı anlamına gelmeli."

"Ama benim becerilmemle ilgili bir şey söyledin. Ben de duydum. Ve diğer şeyi de duydum."

"Diğer şey mi?"

Alt dudağını ısırıyor. Sertçe. Kanamaya başlamamasına şaşırdım. "Biliyorsun."

"Söyle."

"Ben...yapamam."

"Gördün mü? İşte bu yüzden sana güvenli ve sıkıcı bir yere dönmeni söylemiştim."

"Bunu istemediğimi söyledim. İsteseydim seni iki yıl önce öpmezdim."

Bundan bahsedince, dudaklarının dudaklarıma değdiği anılar geri geliyor. Vücudunun bedenime değmesi ve kokusunun tenimin altında kanaması gibi sayısız puslu şey.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Öpüşmeyi sevmem bile, ama şimdi onun lanet dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyorum. Olmaması gerekirken her şeyi başlatan dudaklara.

"Bu gurur duyulacak bir an değil, Gwyneth."

"Biliyorum. Seni daha sıkı tutmalıydım, böylece beni itemezdin. Ama sen güçlüsün. Babamla nasıl çalıştığını gördüm, bu yüzden her iki durumda da şansım olduğunu sanmıyorum."

Çenemdeki ve göğsümün üst kısmındaki kasların sıkıştığını hissedebiliyorum. Ağzından çıkan her kelimeyle, rahatsız edilmemesi gereken yerlere bir bıçak saplıyor.

"İlk defa doğru bir şey söyledin." "Hangi
kısmı?"

"Hiç şansınızın olmadığı kısım. Sen . Sen
yok. O yüzden ateşle oynamayı bırak."

"Yoksa... ne?"

Ona yırtıcı gibi yaklaşıyorum, kasten etmiyorum. İlk başta yerinde duruyor, o sürekli değişen gözleriyle bana bakıyor. Gözlerine ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar güçlü bir şekilde yaklaşıyorum. Bu, kurtulma şansımın olmadığı lanet bir trans.

Dokunma mesafesine geldiğimde geri adım , bir ayağını diğerinin arkasına atıyor, hızıma ayak uyduruyor ama yeterince hızlı değil ve takılıyor. Onu dirseğinden yakalayıp kendime doğru çekiyorum.

Göğsüme çarpıyor. Yumuşak kıvrımlarının üzerimde şekillendiği, kalçalarının benimkilere değdiği ve başının gömleğime yaslandığı, tüm vücudunu saran bir çarpma bu.

Eti ve kemiği parçalamak üzere olan onun kalp atışları mı yoksa benimkiler mi?

Sanki aynı ritmi duyuyormuş gibi bana bakıyor -titreme, çekme, çekiştirme- ve dudakları tekrar aralanıyor. Yanaklarında bir allık var, boğazının çukuruna ve kulaklarının kadar uzanan pembe bir renk.

Ve elimde olmadan başparmağım ve işaret parmağımla çenesini kaldırıp başını geriye doğru eğiyorum. Bunu yapıyorum çünkü onun mistik gözlerini, gözlerindeki değişimi, içinde dönen duyguların karışımını izlemek istiyorum. Ama belki de bunu ona dokunmak istediğim için de yapıyorum.

Ellerimi onun üzerine koydum.

O yumuşak ve küçük ve bu bana boktan şeyler yapıyor.

Yapmamalı.

bir şey olamaz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama şu an bunu anlıyorsam ne olayım.

Çünkü bu, tam burada, hiçliğin ortasında asılı duran bu an, çok uzun zamandır yaşadığım en gerçek şey gibi geliyor.

Ama sonra bir şey olur.

Tüm vücudunu bir titreme sarar.

Ve bu sadece uykusuzluğunun yan etkilerinden biri değil; şiddetli bir tür, sanki yanmak üzereymiş gibi. Korktuğunda olduğu gibi çenesi de titriyor.

Saklanmaya gitmeden hemen önceki gibi. Ne yapıyorum lan ben?

Onu bırakıyorum ve geri çekiliyorum. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşmalıyım.

King'in kendi çatısı altında.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

12

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GWYNETH

İki hafta sonra, gerçeğe dönmek zorunda kaldım.

Babam kaza geçirdiğinde sıkı sıkıya tutunduğum umudu bırakmak zorunda kaldım. Çünkü gerçek şu ki, uyanmıyor ve muhtemelen de uyanmayacak. Doktor, komada ne kadar çok zaman geçirirse, komadan çıkma şansının o kadar azalacağını söyledi.

Onu her gün ziyaret etmeme rağmen, hastane yatağının üzerinde dolaşan kasvetli bulutu hissedebiliyorum. Onunla ne kadar konuşsam, ona ne okusam ve aradaki her şeyi yapsam da babamın muhtemelen artık orada olmadığını söyleyebilirim.

Ve bunu düşünmek çok acı vericiydi, bu yüzden yaz tatilinden önce kendimi okulla oyaladım. Ve temizlik. Endişeli ya da stresli olduğumda bunu çok yaparım. Yerleri, tezgahları, bulaşıkları ve banyoyu fırçalarım.

Kafamın içinde, zihnimi fırçalayarak temizliyorum. İşe yarıyor mu? Bir süreliğine, belki, ama uzun vadede değil. Çünkü sorunlar çözümlerden çok daha ağır basıyor. Kendimi her şeyi kaldırabilecek kadar güçlü sanıyordum - içime işlesin ve sonra yok olsun- ama belki de beni içten dışa doğru parçalıyordu.

Babamın başına *D-kelimesinin* gelme düşüncesi dolabımda kontrolsüzce titrememe neden oluyor.

Bu yüzden dikkatimi dağıtmam gerekiyor. Yaz tatili resmen başladı ve eğer kendimi meşgul etmezsem delireceğim. Bir tür kriz geçirene kadar dolabımda yaşayacak, yerleri fırçalayacak ve dondurma yiyeceğim.

Zihinsel bir çöküş. Meltdown. Ya da başka bir şey
Aşağı.

Susan'ın geri çekilmemesi de yardımcı olmuyor. Bir santim bile. Hala sağa sola davalar açıyor, evi geri almaya çalışıyor çünkü ev kocasınındı ve ona ait olmalıydı ama babam onu "çaldı".

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dahil olma çabalarıma rağmen, Nate bana onunla ilgili çok fazla vermiyor.

zaman bir şey sorsam "Ben her şeyi hallederim" diye cevap veriyor.

Yasal , şirketle ve babamın hastane işlemleriyle ilgileniyor.

Her şeyi.

Ben hariç tabii ki.

Evlendiğimiz günden beri bana dokunmadı. Elini ya da parmağını bile sürmedi. Sanki iki yıl öncesini tekrar yaşıyorum. Benden uzaklaştığında bunu anlayabiliyorum. Benimle sadece gerekli olduğunda, tek heceli konuşuyor ve yanımda uzun süre kalmıyor.

Zemin katta, aynı evde yaşamaya devam ederken benimkinden fiziksel olarak mümkün olduğunca uzakta bir misafir odası seçti.

Ama bu sefer farklı.

Onu öpmedim. Aslında hiçbir şey yapmadım. Bana dokunan, beni ateşe veren, gerçekten sikildiğimi söyleyen ve bana bebeğim diyen oydu.

Bana bebeğim derdi.

Hayal gücüm ne kadar aktif olursa olsun, en çılgın haliyle bile bunu uyduramazdı.

Ve sonra işkolik hayatına geri döndü ve beni acaba aklımı mı kaçırıyorum ve düğün günü hissettiğim tüm gerginlik orada değil miydi diye düşünmeye bıraktı. Belki de doğru düşünemeyecek kadar uykusuzdum. Belki de haplar beni delirtti.

Ama hayır, bu doğru olamaz çünkü sonrasında bile tadını alabiliyordum. Yani gerginliği. Kalın ve büyüktü ve aldığım her nefeste ciğerlerime sızıyordu.

Sınıra yaklaşmamın bir başka nedeni de bu. Olduğunda bunu hissedebiliyorum. Bir şeyler yapmaktan zevk almıyorum. Dolaba daha çok saklanıyorum ve vanilyalı dondurmamın ve milkshake'imin tadı bile aynı değil.

Oh, ve beynimin iç kısımlarına vuran boşluğu duyuyorum.

Sınırda olamam. Sınır, tüm felaketlerin yaşanmaya başladığı yerdir. Uykusuzluk, depresif düşünceler ve defterimdeki her olumsuz kelime gibi.

Ben de buraya geldim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Weaver & Shaw'ın hukuk bürosuna.

New York'ta bulunan ana prestijli şube. Belki de Amerika ve Avrupa'ya dağılmış diğer sayısız şubelerden birine gitmek daha güvenli olurdu. Yönetici ortaklar arayıp babamı soruyorlar ve aslında beni seviyorlar. Ki buranın başındaki kişi için bunu söylemek mümkün değil.

Ama bu babamın yanından ayrılmak anlamına gelir ve böyle bir şey olmayacak.

Her neyse, binanın içinde daha önce sayısız kez bulundum, ancak ilk kez bu kadar büyük ve korkutucu hissettim. Yeni başvuru sahipleri uzun koridorlarda yürürken ve asansörle kulelere çıkarken böyle hissediyor olmalılar.

Parlak beyaz zemin ve duvarlar ile lekesiz cam kapılar ve pencereler mekâna temiz ve ticari bir görünüm kazandırıyor. Ortamın bu şekilde olması, mekanı güvenilir kılmak için psikolojik bir hile. Müşteri olsaydım ve bu mekanda yürüseydim, kendimi güvende hissederdim.

Ama değilim ve şu anda damarlarımda akan son şey güvence.

Cam kapılardan birinde yansımama bir an gözüm takılıyor ve ayaklarım bir an duraksıyor. Siyah bir kalem etek ve beyaz bir gömlek giyiyorum. Paslı saçlarım at kuyruğu şeklinde toplanmış ve makyajım hafif, profesyonel.

Kot şortumu giymemek beni öldürdü ama en azından beyaz spor ayakkabılarımı sakladım. Sadece ortama uygun en sade olanları seçtim.

Ayrıca bir kutu rüşvet taşıyorum.

Mesele şu ki, Nate bugün buraya geleceğimi bilmiyor. Ve muhtemelen kızacak. Ama her neyse, o her zaman bir şekilde kızgındır ve umarım buraya gelme sebebimi öğrendiğimde beni kovması için çok geç olur.

Çünkü o bir pislik. Birkaç gün önce, yaz için şirkette staj yapmama izin vermesini istedim ve o da hayır dedi. Açıkça. Nedenini sorduğumda beni görmezden geldi.

Pislik.

Bu yüzden işleri kendi ellerime alıyorum. Ona ve onun pislik davranışlarına rağmen burada staj yapıyorum. Yaz boyunca kendimi meşgul tutmanın tek yolu bu.

Ayrıca, buradaki tek başarılı avukat o değil. Yıllardır W&S'in duvarları arasındayım ve beni en iyi koruyabilecek avukatları tanıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

fazla düşünmemi tamamen durduracak kadar dikkatim dağılmış ve meşguldüm.

"Bunu yapabilirsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında ve koridordan aşağıya, genç asistanların ve stajyerlerin masalarının bulunduğu açık alana doğru ilerliyorum.

Ama ben onların peşinde değilim. Onlar milyon yıl geçse de Nate'e karşı koyamayacak küçük balıklar.

Peşinde olduğum kişiler mola alanında oturmuş kahve içiyor ve kendi aralarında sohbet ediyorlar. Ortaklar.

Nate'e karşı duracak ve işlerini kaybetmeyecek kadar güçleri var - umarım.

Sebastian da onlardan biri.

Ama o şirket hukuku yapıyor ve ben bunu pek sevmiyorum. Bu yüzden diğer ikisiyle daha çok ilgileniyorum. Knox Van Doren ve Daniel Sterling. Sırasıyla ceza hukuku ve uluslararası hukuk.

Her ikisi de İngiliz, mükemmel bir üne sahipler ve sertifikalı playboylar.

Üçünün oturduğu yere doğru giderken dikkat çekmemeye çalışıyorum. Genelde bu saatlerde kahve molası veriyorlar ve Nate'in sabah idari toplantıları var, bu yüzden şimdi geldim.

Her şey planımın başarılı olması için daha fazla şans vermek üzere hesaplandı.

Her şeyi kendi ellerime alıyorum ve her şey girecek.

"Merhaba!" Çok neşeli bir şekilde söylüyorum ve üç çift gözün bana kaymasına neden oluyorum. Sebastian gülümsüyor, Daniel da öyle. Sebastian'ın üniversitedeykenki haline benzeyen çekici bir duruşu var -Nate'in yeğeni şimdi biraz daha ciddi.

Daniel, delici turkuaz gözleri, açık renk saçları ve fit fiziğiyle bir model gibi güzel. Dergilerin onu kapaklarına taşımayı sevmelerinin nedenlerinden biri de bu. Bu ve hukuk dünyasındaki kurnazlığı. "Gwen! Bize keklerinden getirdin mi?"

"Evet." Rüşvet kutumu sallayarak sırıtıyorum. "Onları yapmak için bütün gece uyumadım."

"Sen bir bebeksin." Daniel kutuyu alır, açar ama yemeden önce duraklar. "Kingsley için üzgünüm. Zor olmalı."

"Ben iyiyim." *Kesinlikle.* Zihinsel olarak çökmenin eşiğinde falan değilim.

Ama her zaman iyi olmadığım zamanlarda bile iyi olduğumu söylemenin işe yaradığını düşünmüşümdür. En azından insanlar beni rahat bırakıyor ve onların acıma duygularına maruz kalmak zorunda kalmıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Burada ne yapıyorsun?" Sebastian soruyor. "Nate için mi?" "Hayır."

"Sonra?" Bunu soran Knox, fincanının kenarından bana bakıyor. Birçok tehlikeli suçluyla uğraştığı gerçeğiyle bir ilgisi var mı bilmiyorum ama bir günahkâra en derin, en karanlık sırlarını itiraf ettirebilecek bir bakışı var.

Bu da onun Beyaz Atlı Prens imajıyla çelişiyor. Ama yine de babam Knox'un asla Beyaz Atlı Prens tipi olmadığını söylerdi. Sadece öyle bir izlenim veriyor.

"Bu yaz burada staj yapmak istiyorum."

Kısa bir sessizlik oluyor ve onu doldurmak istiyorum ama yapmıyorum. Profesyonel bir ortamda saçmalayamam. Bu adamlar artık babamın meslektaşları değil. Etkilemem gereken avukatlar.

"Nate ne dedi?" Sebastian soruyor. Onlara düğünden bahsetmediğini biliyorum ama o biliyor ve bu da sürekli ona atıfta bulunacağı anlamına geliyor. Ne de olsa Nate onun amcası.

"Bilmiyor." Durakladım. "Teknik olarak reddetti."

"Teknik olarak mı?" Daniel sırıtıyor ve bu onun yanaklarının muhteşem gamzelerle buruşmasına neden oluyor. "Bize daha fazlasını anlat."

"Nate staj yapmamam gerektiğini düşünüyor ama bu mantıklı değil, değil mi? Hukuk hazırlık okuyorum ve hukuk fakültesine başvurmak için deneyime ihtiyacım var, bu yüzden yaz boyunca hiçbir şey yapamam."

"Yiyebilirsin." Knox bir kek alıyor ve parmaklarının arasında çeviriyor ama bir ısırık almıyor. "Dan ve ben hukuk öncesi staj yapmadık ve gayet iyi durumdayız."

"Çünkü siz dahisiniz. Ben değilim. Ama çok çalışkan ve hızlı öğrenen biriyim ve kesinlikle tembel değilim, bu yüzden her türlü işi halledebilirim."

"Güzel." Sebastian kupasını bana doğru kaldırıyor. "Kendini bu şekilde satmaya devam edersen işe yarayacaktır."

"Weaver Prince'i dinleyin. Pazarlamanın ne bilecek kadar çok şirketle çalıştı," diyor Knox, Sebastian'a atıfta bulunarak

-Ona prens diyorlar çünkü Nate onun amcası ve o da kral.

Benimle ilk tanıştıklarında bana Shaw Princess de dediler, ama onlara sadece Gwen olduğunu söyledim. Bazen bir kralın gölgesinde yaşamak zordur.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Babam gibi uhrevi bir adam ve onun bir uzantısı olarak görülmek.

"Bu varım anlamına mı geliyor?" Umutla soruyorum.

"Stajyerleri kişisel olarak onaylamıyoruz, aşkım." Daniel üçüncü kekini kaptı. "İK yapıyor ve biz sadece seçiyoruz."

"İK'ya teslim olamam."

"Neden?"

"Nate, değil mi?" Sebastian soruyor.

"Evet." Tırnaklarımı çıtlatıyorum. "Emrine karşı geldiğimi bilecek ve ben içeri girene kadar öğrenmemesini tercih ederim."

"Şimdi sen söyleyince, yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum, o yüzden bunu gerçekleştirmeliyiz." Sebastian sırıtıyor.

"Benim, Dokumacı Prensim. Bu bir isyan mı?" Daniel

sırıtıyor. "İkiniz de bayıldınız."

"Ben iyi bir vatandaşım." Daniel kekini çiğniyor. "Knox, ancak..."

İkincisi kahvesinden bir yudum alıyor, gözlerinde bir pırıltı parlıyor. "Eğer bunu yaparsak, biraz eğlence olacak mı, Sebastian?"

"Bundan emin olabilirsin." Bana bilmiş bir bakış atıyor ve ben de kızarmamak için kendimi zor tutuyorum. "Yine de seni yanıma alamam, Gwen. Bir ömür boyu yetecek kadar stajyerim var. Peki ya sen Dan?"

"Korkarım ben de. Ancak Aspen'in hiç stajyeri yok." "Onun yok."

Dudaklarımı büküyorum.

"Neden olmasın?" Knox elindeki bardağı itiyor ve bana odaklanıyor. Lanet olsun. Birlikte çalışmayı en çok istediğim avukatın önünde kıdemli bir ortağı kötüleyemem.

"O Nate'in arkadaşı ve babamdan hoşlanmıyor." Knox'a doğru bir adım attım. "Yani sahip olduğum tek şey sensin."

"Bana senin için Nate'e karşı gelmemi söylüyorsun ve bu çok kötü bir fikir, Gwen."

"Biliyorum ama çok çalışarak bunu telafi edeceğime söz veriyorum. Ceza hukuku benim tutkum."

Daniel sırıtarak başını sallıyor. "Onu dinlemiyorsun, aşkım." "Ha?"

"Bunun kötü bir fikir

olduğunu söyledi." "Evet...

Biliyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Knox ayağa kalkıyor ve bana gülümsüyor, yüz hatları bu hareketle sertleşiyor. "Bilmediğin şey, kötü fikirlere bayıldığım."

"Bu beni içeri alacağın anlamına mı geliyor?"

Mutlu dansımı yapmak için bir baş sallama ya da evet bekliyorum ama Knox sessizleşiyor ve atmosfer hafif ve eğlenceli olmaktan çıkıp tamamen boğucu bir hal alıyor.

Son birkaç haftadır hayatım böyle olduğu için bunu çok iyi anlıyorum. Nefes almak bir angarya ve aradaki her şey çok yüklü ve boğucu.

Yavaşça arkamı dönüp günlerime ve gecelerime işkence eden adamı bir an için gördüğümde kalbim güm güm atıyor.

Şu an görmemem gereken adam.

İzleyicilerin ortasında bize doğru ilerlerken bir eli cebinde. Nate böyle yapar, dikkatleri üzerine çeker.

O bir hırsız.

Çünkü o her görüş alanıma girdiğinde, nefesim ve adını koymak istemediğim diğer şeyler elimden alınıyor.

Ve şimdi, benden başka bir şey daha çalacakmış gibi hissediyorum. Gerçekten vermek istemediğim bir şey.

O yüzden yapmayacağım.

Çünkü artık işleri kendi ellerime alıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

13

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NATHANIEL

Benim iş yerim kutsaldır.

Ne de olsa hırsımın geliştiği yer burası. Planlarımın yapıldığı ve stratejilerimin yürütüldüğü yer.

Burası odaklandığım ve geride bıraktığım kızı unuttuğum ve onu görmemek için geç döndüğüm yer. Ama o bir kız değil, değil mi?

Aletimin aklına fikir gelmesin diye ona böyle hitap etmek istiyorum ama o hiçbir zaman öyle bir kız olmadı. En azından bir süre için.

O artık bir kadın. Kilometrelerce uzanan bacakları ve neredeyse avuçlarımdan sadece birine sığabilecek kadar küçük beliyle yetişkin bir kadın.

Ve o şu anda benim odaklanmam gereken yerde, dikkatimi dağıtmamam gereken yerde.

Gwyneth tam burada, W&S'de ve bu onun ilk seferi olmasa da, genellikle bir iş toplantısındaymış gibi giyinmiyor.

Ve yeğenim de dahil olmak üzere bu üç puştla kesinlikle olmaz. Kingsley onu onlardan ve onların fahişeliklerinden uzak tutmayı kendine görev edindi. Ben de onun adına bu işi hallediyorum. Ona söz verdiğim gibi.

Kesinlikle yüzlerini masaya sıkıştırmak istediğim için değil. En iyi üç avukatımı incitmeyi düşünmemeliyim. Düşünmemeliyim ama yine de damarlarımda kan yerine dolaşan tek dürtü bu.

"Kim kimi içeri alıyor?" Ses tonumu zahmetine girmeden hepsine soruyorum.

Aklımda öyle bir şey yok çünkü o burada. Benim odak alanımda. Ve gitmesi gerekiyor.

"Ben." Knox bir kolunu onun omzuna doluyor. "Gwen benimle birlikte staj yapacak."

O parlak, parlak gözleriyle ona gülümsüyor, tamamen yeşil ve neredeyse hiç gri ya da mavi yok. Mutlu, kendinden geçmiş ve cinayet düşüncesi giderek daha çekici hale geliyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve bu bir avukat için anormal bir durum. Matriste olmaması gereken lanet bir hata.

Ama öyle ve kadın ona gülümsedikçe, adam ellerini onun üzerinde tuttukça, bu düşünce daha da kızarıyor ve ateşleniyor.

"Taciz davası istemiyorsan elini çek, Van Doren," diyorum rahatsız edici iç düşüncelerimi ele vermeyecek kadar soğukkanlılıkla.

Sebastian sırıtıyor ve ben ona ters ters bakıyorum, o da kahvesini yudumluyor ve telefonunu karıştırıyormuş gibi yapıyor. Daniel ayağa kalkıyor, bir kutu hamur işini göğsüne bastırıyor, sonra yeğenimi omzundan tutup dışarı sürüklüyor. "Biz buradan gidiyoruz ama seni destekliyoruz Gwen. Karanlık tarafa hoş geldin." Ona göz kırpıyor ve Sebastian ikisi de mola alanından çıkmadan önce bana bilmiş, alaycı bir bakış atıyor.

Sadece üçümüz varız. Ben, Gwyneth ve hâlâ lanet kolunu onun omzuna atmış olan Knox.

"Hayır, bunu yapmazsın. Değil mi, Gwen?" Knox ona, kadınları etkilemek için kullandığını gördüğüm o hülyalı gülümsemesini gösteriyor. "İyi anlaşıyoruz, değil mi?"

"Evet," diyor kolayca, neşeyle, başkalarının görmesini istemediğim o enerjiyle. Başkalarının onunla ilgili hiçbir şeyi görmesini istemiyorum. Nokta.

"Hayır."

Benim kapalı ses tonum karşısında gülümsemesi düşüyor ve dudakları büzülüyor, sonra Knox'tan uzaklaşıp sert ve kararlı adımlarla bana doğru yürüyor.

Ama onlar benim için. Tüm dikkati ve sürekli değişen gözleri sadece bana ve sadece bana odaklanmış durumda.

"Staj başvurusunda bulunma hakkım var."

"Ve var olmayan başvurunuzu reddetme hakkına sahibim."

"Ama Neden?I var ve notlar için olmak kabul edildi Burada. Bu ayrımcılıktır."

"Ve bunun için dava açabilirsin," diyor Knox ona. "Doğru argümanlarla."

"Ben senin yanlış uygulamaların hakkında bir yönetim kurulu toplantısı düzenlemeden önce sen çeneni kapa."

"Duydun mu, Gwen?" Yanına yaklaşıyor. "Bu tehdit için de onu dava edebilirim. Şahidim olursun, değil mi?"

"Eğer stajyer olmama izin vermezse, olacağım." Knox'la konuşuyor ama tüm dikkati benim üzerimde, gözleri yüzümde delikler açıyor.

Sayısız rakibim oldu ve çoğu bana bakmaya bile cesaret edemedi ama Gwyneth sadece bakmakla kalmıyor, aynı zamanda ters ters ve karşılık veriyor,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

diğer bir sürü lanet şey arasında.

"Mahkemede bana karşı kazanamazsın, Van Doren. Belki birkaç on yıl sonra ve ancak bir çeşit bunama hastalığına yakalanırsam. Ve sen, Gwyneth, beni tehdit etmenin bu işi halletmenin doğru yolu olduğuna gerçekten inanıyor musun?"

"Kibarca sordum ama dinlemedin." "Çünkü

dinlemek istemedim."

"O senin patronun değil, Gwen," diyor Knox. "Babanın şirketinde staj yapmak istiyorsan, kabul etmek zorundasın."

Omuzlarını dikleştirir. "Bu doğru. Sen benim patronum değilsin, Nate Amca."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve bu sadece bana uzun zaman sonra böyle dediği için değil, aynı zamanda bunu alaycı bir şekilde söylediği için. "Sen babamın en iyi arkadaşısın, bu yüzden bana istediğimi vermelisin" tarzında.

Bu kelimeleri yakalayıp bir daha söylememesi için boğazına tıkmamak için kendime hakim olmam gerekiyor. Belki aynı anda parmaklarımda boğulmasını sağlarım. Ya da başka bir parçamda.

"Henüz" diyorum.

"Ne?"

"Henüz senin patronun değilim.

Ben.

" "Senin için değil," diyor yavaşça. "Knox için."

"Bu olmayacak, o yüzden ya benimle olursun ya da

burada."

Dudakları aralanıyor ve yutkunuyor, tekrar açılmadan önce dudaklarını kapatıyor.

Knox cık cık diye bir ses çıkarır. "Amca gibi, yeğen gibi, sen ve Sebastian'ın tek yaptığı stajyerlerimi çalmak."

"Ama... Knox'un yanında staj yapmak istiyorum," diyor daha inançlı bir

şekilde. "O zaman git."

Dudaklarını tekrar büzüyor, vücudu sertleşiyor ve burun delikleri açılıyor. Tırnaklarını da birbirine geçiriyor.

Clink. Clink. Çın.

"Ya da beni takip et." Arkamı dönüyorum, takip edip etmediğini

görmek için beklemiyorum. Gelecek.

Buraya tek bir niyetle gelmekle kalmadı, aynı zamanda taviz vermek zorunda kalsa bile pes edecek bir tip değil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu uzaklaştırması, staj teklif etmemesi ve hatta ofisime davet etmemesi gereken kişi benim.

Ne de olsa burası benim odak alanım ve onun burada olması her şeyi . Ama gözümün önünden kaybolduğunda aklımdan da .

Bunu kim söylediyse tam bir moron.

Ayrıca, ya benimle ya da başkasıyla. Ve onun Knox, Daniel ve hatta Sebastian'la olmasına izin vermem mümkün değil.

Aspen bana "karımın" kek getirdiğini ve üç puştla konuştuğunu söylediğinde beni ele geçiren aynı pus beni de vurdu. Oraya girdiğimde aklımdaki son şey mantıksal düşüncelerdi. Stajyerliği reddettiğimde bundan biliyordum ama ortaya çıkıp pazarlık yaparak bir stajyerlik alacağını düşünmemiştim.

Arkamdan.

Ofisime doğru yürürken arkamdan yarı koşarak geldiğini fark ediyorum ama ona bakmıyorum. Onu görerek dikkatim dağılmadan da yeterince şarj olmuş durumdayım.

Yeterince terbiyeli olsaydım, yavaşlar ve ona yetişmesine izin verirdim, ama bu terim benim sözlüğümde yok.

İçeri girer girmez kapıyı kapattım, kapıya yaslandım ve yüzümü ona döndüm.

Gwyneth ofisin ortasında duruyor, nefesini tutmaya çalışıyor. Ama sonra kollarını göğsünde kavuşturarak bana dik dik bakıyor. "Seninle staj yapmak istemiyorum."

"İyi ki senin söz hakkın yok."

"Ama geçen sefer hayır demiştin. Fikrini değiştiren ne oldu?" Onun başkasına gitmesi.

Knox'un eli onun üzerinde.

Getirdiği lanet kekler. Herhangi biri.

Hepsi.

"Neden burada staj yapmak istiyorsun?" Sorusuna cevap vermek yerine soruyorum.

"Tecrübe edinmek

istiyorum." "Neden şimdi?"

"Yaz mevsimindeyiz ve hukuk fakültesi öğrencileri staj yaparlar."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Ve... meşgul olmak için, tamam mı? Şu anda boş hissetmeyi göze alamam, bu yüzden bunu yapmama engel olmayın."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kingsley hakkında. *Hay sikeyim.*

Martha'nın ve dünyanın önünde takındığı mutlu görüntünün sadece bundan ibaret olduğunu bilmeliydim. Bir cephe. İçinde hissettiklerini saklamak için bir kılık değiştirme.

Bu konuda mükemmeldir. Saklanma. Fiziksel ya da duygusal olarak. Özellikle duygusal acı söz konusu olduğunda, çünkü diğer alanlarda çok daha açık.

Kapıyı itiyorum ve yavaşça ona yaklaşıyorum. Gözlerinin hafifçe açılmasını ya da her hareketimi izlemesini kaçırmıyorum. Bunu evde her zaman yapıyor, bu da lanet mesafemi korumamın bir başka nedeni.

"Benimle staj hakkında ilk konuştuğunda bunu neden söylemedin? Bir şey isterken, bunu tüm doğru argümanlarla desteklemeniz gerekir."

"Bana gerçekten bir şans vermedin. Hayır dedin ve bu sondu. Ve tartışma sona erdi. En sevdiğin üç ifade, hatırladın mı?"

"Ses tonuna dikkat et, Gwyneth."

"Yanında staj yapmama izin verirseniz Knox'un buna aldırmayacağından eminim." "Böyle bir şey söz konusu değil ve bu son sözüm."

"Gördün mü? Yine söyledin! Bu son, bu son. Ben robot değilim, biliyorsun. Duygular denen küçük bir şey var ve ben onlara karşı duyarsız değilim. Negatif listemde o kelime yok."

"Neyiniz?"

"Bu bir şey. Bunu bilmene gerek yok." Sonra nefesinin altında mırıldandı, "Belki de seni listeye eklemeliyim."

"Bana isim mi takıyorsun, Gwyneth?"

Masum bir gülümseme taklidi yapıyor. "Bunu yeni patronuma yapamam." "Peki ya kocana?"

Dudakları tekrar aralanıyor ve ben bundan muhtemelen olması gerekenden daha fazla zevk alıyorum.

Onu hazırlıksız yakalamayı seviyorum, onu kendi lanet derisinde rahatsız ediyorum. Bu onun her zaman yaptığı şeylerin küçük bir tadı.

"Sana isim takabilirim," diye fısıldıyor. "Nate Amca gibi mi?"

"Çünkü ben istedim ki..."

"Ne? Dikkat çekmek mi? Beni kışkırtmak mı? Tam olarak ne düşünüyordun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bilmiyorum."

"O zaman sen anlayana kadar sana ufaklık diyeceğim." " değil! Ben... sadece seni kışkırtmak istedim, sanırım." "Tekrarlayacak mısın?"

"Hayır."

"İyi, yoksa çocukluğuna geri dönersin."

Dudakları tekrar ayrılıyor ve bakışlarında parlak bir ışık parlıyor. Ama dalga dalga yaydığı mutluluğa, artık çocuk olmamaktan ne kadar memnun olduğuna odaklanmak yerine masama yürüyüp kalın bir dosya alıyorum ve göğsüne doğru itiyorum.

"Önceki dava kayıtlarını gözden geçirin ve bana kullanabileceğim bir şey bulun."

Parmakları dosyaya sarılmış halde orada öylece duruyor. "Hepsi bu kadar mı?" "Başka ne olabilir ki? Bir staj istemiştin ve işte burası. I senin için kolay olmayacak, Gwyneth. Aslında, ileride daha da zorlaşacak. Bu yüzden eğer bunu kaldıracak iradeye sahip değilsen, şimdi çek git."

"Yapabilirim. Yapacağım." "Sen öyle diyorsan."

"Bana inanmıyor musun?"

"Görmediğim şeylere inanmam."

"Çok alaycısın, bunu biliyor muydun?"

"Ve sen hala burada duruyorsun. Git çalış ve terbiyeli ol."

Dosyayı tutuşu ve düşürme ihtimaline karşı öne doğru eğiliyorum.

Alt dudağını ısırıyor ve gözlerimi ondan ayırmıyorum, ıslatmasını izliyorum, sonunda bırakmadan önce dişleri dolgun yastığı kemiriyor. "B-behave?"

Sanki kedi-fare oyunu oynuyoruz ve artık bu oyunun gittiği yeri durduracak iradem olduğunu sanmıyorum.

Ya da belki bir süre önce kontrolümü kaybettim ve bunu yeni kabul ediyorum Şimdi.

Her iki da, bu tehlikeli bir yöne doğru gidiyor. izin veriyorum.

Çünkü siktir et bunu. Vicdanımdan geriye ne kaldıysa siktir et. Zaten hiç olmadı, o yüzden varmış gibi davranmayı bırakabilirim.

"Evet, Gwyneth. Uslu dur yoksa ödersin."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

14

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GWYNETH

Uslu dur yoksa ödersin.

Terbiyeli ol. Ya da. Sen. Ödeyeceksin. Ödeyeceksin.

Böyle şeyler söyleyip sonra da çekip gidemez -daha doğrusu beni kovamaz- çünkü sorularım var. Hem de bir sürü. Nasıl ödeyeceğim? Neden ödeyeceğim? Nereye ödeyeceğim? Ne zaman?

Çok fazla soru var.

Sanırım Nate söz konusu olduğunda her şey gibi. Ve neden ödemek istediğimi bilmiyorum, ya da belki biliyorum. Çünkü ben bir bakıma mazoşistim ve mazoşistler acıyı sever, özellikle de yaptığımız bir şeyin sonucu olduğunda.

Sanırım o zamanlar onu bu yüzden öptüm, çünkü mazoşist eğilimlerim beni ele geçirdi ve onlardan kaçamadım. Ve Tanrı babama bundan bahsetmemi yasakladı, çünkü ne derdim? Baba, sanırım arkadaşına karşı mazoşist eğilimlerim var ve onları durduramıyorum. Evet, bir daha onun gözlerinin içine bakamazdım.

Her neyse, Nate'in söyledikleri yüzünden dosyaya odaklanamıyorum. Birkaç satır okudum ve sonra bana söylediği tüm kelimeleri düşünmeye geri döndüm.

Kız

bebek.

Terbiyeli

ol.

Maaş.

Oh, ve gerçekten becerdin. Bu en önemlisi.

Bunlar sadece önemsiz kelimeler, ama derimin altını kazıyor ve kemiklerimi sıkıştırıyorlar. Belki de olumsuz kelimeler gibi onlar için de bir liste yapmalıyım, çünkü empatik tepkilerimden çok daha kötü bir şeyi tetikliyorlar.

"Hey, yeni kız."

Başımı aniden kaldırıyorum ve bu sırada dudağımı ısırıyorum. *Ow*.

Ama buradaki mesele bu değil. Biri beni çağırdı. Bugün stajyer alanındaki tek yeni kız benim ve diğerlerinin her biri

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Stajyerler benden vebadan kaçar gibi kaçıyor. Kingsley Shaw'ın kızı olduğumu öğrenince böyle oluyor. Weaver & Shaw'ın Shaw'ı. Ya kıçımı öperler ya da benden kaçarlar.

Artık staj yaptıkları ve babam ortalıkta olmadığı için yalakalık yapmalarına gerek yok. İlk kez Nate'le evliliğimi kimsenin bilmemesine seviniyorum. Çok hızlı bir şekilde karmaşıklaşabilirdi.

Her neyse, ortaklar beni seviyor ama stajyerler sevmiyor. Sanırım benden nefret bile ediyorlar çünkü staj için onlar kadar sıkı çalışmadığımı düşünüyorlar.

Nate'i etkilemeye çalışın, pislikler.

Yani durup dururken çağrılmak ve Bayan Shaw yerine "yeni kız" diye hitap edilmek birdenbire ortaya çıktı. Başımı kaldırıp bakıyorum ve lakabın arkasındaki kişiyi görüyorum. Kısa boylu bir kadın, haki renkte bir pantolon ve belki de birkaç beden büyük bir gömlek giyiyor. Kalın, siyah saçları küçük yüzünü çerçeveliyor ve siyah çerçeveli gözlükler takıyor. Gözleri iyi görmüyor olmalı, çünkü gözlerini zar zor görebiliyorum; küçük kahverengi noktalar gibi görünüyorlar. Boyu ona bu lüksü vermese de masamın üzerinde yükseliyor. Ama aurası öyle. Karanlık, zifiri karanlık gibi. Poker suratı da yardımcı olmuyor. "Beni mi çağırdın?" diye sordum.

"Evet. Beni takip et."

"Nereye?"

"Daha az konuşup daha çok çalışır mısın?"

Ona kim olduğunu sormak istiyorum ama çoktan uzaklaştı ve benim de peşinden gitmekten başka çarem yok. Bugün insanlar neden bana onları takip etmemi söylüyor?

Asansörle bilgi işlem bölümüne çıktık. Gözlerimi kısarak bakıyorum, etrafta duran tüm makineler ve eşyalar hakkında kesinlikle bilgim yok. Tanrım. Eğer burada kaybolursam, çıkış yolunu asla bulamam.

Bir milyon ekrana bakarak yazı yazan birkaç adam var. Sanırım W&S gibi büyük bir firmanın bu kadar korumaya ihtiyacı var. Destek çalışmalarından çok etkilendim. Tüm övgüyü avukatlar alıyor, ancak IT teknisyenleri olmadan firma parçalanır.

Kısa boylu kız beni yan taraftaki bir bilgisayara götürüp önüne oturtuyor, sonra da yanındaki sandalyeyi işaret ediyor. "Otur."

Hâlâ neler olup bittiğinden emin değilim. Şimdi onu daha yakından incelediğimde, düşündüğümden daha genç görünüyor. Belki benden birkaç yaş büyük, ama

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

kesinlikle yirmili yaşlarında.

Bir kütük alıp önümdeki masanın üzerine bırakıyor. Dışarıdaki tavrına rağmen çok yumuşak, kadınsı bir sesi var. "Şu vaka tarihlerini sıralamama yardım et. Bir çizelge oluşturuyorum."

"Sanırım yanlış kişiyi yakaladınız. Ben staj yapıyorum-"

Tüm dikkatini ekrana vererek hızlı hızlı yazmaya devam ediyor. "Kimin için staj yaptığın umurumda değil. Staj yapıyorsun ve bu da hayal kurmak yerine yardım edebileceğin anlamına geliyor."

Beni hayal kurarken gördü. Eyvah. Beni bu yüzden seçmiş olmalı. "Gerçi ben hukuk mezunuyum. Bilgi işlem konusunda nasıl yardımcı olabilirim bilmiyorum." "Üniversitede size okumayı öğretiyorlar, değil mi? Geçirdiğin zaman
Şikâyet etmek, bazı işleri halletmek için kullanılabilirdi."

"Peki, bu kadar iğneleyici olmana gerek yok." Günlüğü açıyorum. "Ben Gwen.
Senin adın ne?" "Jane.

Şimdi, çalış."

Aslında düşündüğümden çok daha eğlenceli. Davaları yıllara göre listelemesinde ona yardım ediyorum ve o da alfabetik olarak, avukata göre, niteliğine göre, dosya numarasına göre ve hatta hakime göre sıralanabilen tablolar hazırlıyor.

Ve bunu o kadar hızlı yapıyor ki, Nate'in bana verdiği dosyaları incelememin saatler sürmesinden biraz utanıyorum. Belki de diğer stajyerlerin düşmanca bakışları yüzündendi. Ancak Jane beni çalışmaya motive ediyor.

"Bu çok güzel." Ekrandaki sonucu işaret ediyorum ama Jane gülümsemiyor bile, sanki parmakları akıcıymış ve tek bildikleri renkli klavyeymiş gibi devam ediyor.

"Yine gereksiz şeyler mi yapıyorsun, Sade Jane?" diye soruyor çerçevesiz gözlüklü bir adam yanımızda dururken. Daha önce ekranların önünde oturan teknisyenlerden biri.

Rüküş bir flanel gömlek giyen arkadaşı da gülerek ona katılır.

"İşlerimi sizden önce bitirdiğimde sıkılıyorum çocuklar," diyor onlara bakmadan ve bunun onları kızdırdığını söyleyebilirim çünkü artık gülümsemiyorlar.

"Canın cehenneme," diyor pazen gömlekli adam.

"Bunu söylemeden önce onurunu yerden kaldırmak isteyebilirsin," diyorum. Haksızlığa karşı durmak benim için bir içgüdüdür. Bu konuda kimi örnek aldığıma dair bir fikrim yok. Yine de babam olmadığı kesin, çünkü o sadece acımasız adalete inanır. Normal adaletin zayıf ve işe yaramaz olduğunu düşünüyor.

"Peki sen kimsin?" diye soruyor çerçevesiz gözlüklü adam.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sanırım IT'deki hiç kimse W&S'in geri kalanında neler olup bittiğini bilmiyor. Çünkü tüm kıdemsiz ortaklar ve stajyerler beni tanıdı. Ya da en azından çoğu tanıdı.

Çenemi kaldırıyorum. "Jane'in arkadaşı."

"Her neyse." Gözlerini deviriyor ve gidiyor. "Pislikler." Arkalarından havayı yumrukluyorum.

Jane'in manik tıkırtıları bir anlığına duruyor ve bana bakmak için başını eğiyor. Saçlarının bir tarafa düşmesi de biraz ürkütücü. "Bunu neden söyledin?"

"Ne diyeyim?"

"Arkadaşın olduğumu."

"Çünkü pislik gibi davranıyorlardı. Onlara alerjim var." *Biriyle evlenmiş olmama rağmen.*

"Benim için ayağa kalkmana ihtiyacım yok."

"Üzgünüm ama böyle şeyler sessiz kalamam." "Böyle devam edersen, bir gün canın yanacak."

"Bir gün bugün değil." Ayağa kalkıp boynumu büküyorum, sonra da ayaklarımı hareket kanın ayak parmaklarıma doğru dolaşımını sağlıyorum. "Hadi gidip yemek yiyelim."

Bir çekmeceyi açıyor ve bakkaldan alınan sandviçlerden birini alıyor. "Öğle yemeğimi burada yiyorum."

"Buna öğle yemeği denmez. Gerçek bir tane alalım." Ona uzanıyorum ve elimi o kadar hızlı yakalıyor ki irkiliyorum.

"Bilgisayarıma dokunma."

"Sandviç için gidiyordum."

Bileğimi tutuşu yavaşça gevşiyor. Derim hızla kızarırken masaj yapıyorum.

"Vay canına, bilgisayarlarınıza çok düşkünsünüz, değil mi?"

Avucunun içiyle gözlüğünü geriye itiyor. "Özür dilerim. Seni incitmek istememiştim."

"Sorun değil." Gerçekten acımasına rağmen sırıtıyorum. Sanki eğitimli bir ninja gibi. "Öğle yemeği?"

Ekranındaki düğmeye basıp ekranın kararmasını sağlıyor ve isteksizce ayağa kalkıyor. Kolumu onunkiyle birleştiriyorum, bana tuhaf tuhaf bakıyor ama asansöre binip stajyer bölümüne giderken geri çekilmiyor.

"Ev yemeklerini daha mı çok seviyorsun? Çünkü yemek yapabiliyorum. Bazen seviyorum ama yemek yapmayı daha çok seviyorum. Bu sabah kek getirdim,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ama hiç kalacağını sanmıyorum, çünkü Daniel hepsini çaldı. Onu tanıyor musun? Komik, rüya gibi bir aksanı ve gamzeleri var. Tanrım, yasal olmamalılar. Her neyse, yarın sana yeni kekler getireceğim-"

"Hey."

"Öyle mi?"

"Avukatlar genelde bu kadar konuşkan olmazlar."

"Ama öyle olmamız gerekiyor. Davaları kazandıran şey konuşmaktır, Jane." "Ben de bunun aslında hukuk okumak olduğunu sanıyordum."

"Hey! Kaba."

Sanki daha az umursamıyormuş gibi bir omuz kaldırıyor.

Dudaklarımı çeken gülümsemeye engel olamıyorum. "Çok komiksin." "İğneleyiciyim. Arada fark var."

"Ben komik olanla gideceğim." Masamdan çantamı alıyorum, stajyerlerin kesici bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyorum. Jane onlara aldırmıyor bile ve siyah tırnaklarını incelemeye devam ediyor.

Kısa süre sonra asansöre binip kapalı otoparka çıktık. "Hey, Jane." "Ne?"

"Gerçekten kim olduğumu bilmiyor musun?" "Gwen olduğunu söylemiştin."

"Evet, doğru." Birisi beni babamla, şirketle ya da herhangi bir şeyle ilişkilendirmediği için neden hissettiğimi bilmiyorum.

Ben sadece Gwen'im. Ve bu özgürleştirici.

Asansör açıldığı anda gülümsemem de kalbim de düşüyor. Çünkü Aspen Nate'in arabasına biniyor ve gülümsüyor. Hayır, o gülüyor ve *o* da gülümsüyor.

Aspen Nate'in arabasında, mutlu ve öğle yemeği vakti.

Ama bu yanlış.

Evet, yakın olduklarını biliyorum, ama öğle yemeği sırasında onunla birlikte olması ve bundan mutlu olması gerekmiyor. Ya da belki bu normaldir ama benim kafam şu anda bu mantığı anlamıyor.

Bacaklarımın kontrolü ele almasına izin arabaya doğru yürümeye başladığımda düşünmüyorum. Düğün günümüzde beni aldığı arabaya. Aspen'in böyle gülümserken binmemesi gereken arabaya.

Ama geç kaldım, çünkü araba çoktan otoparktan çıktı. Çoktan çıktı ve ben burada durmuş, tekerlek sesleri ve Aspen'in kahkahası kulaklarımda yankılanırken çıkışa bakıyorum.

Kulaklarımı en yakın köpeğe vermek .

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Gwen?"

Çıkıştan yavaşça uzaklaşıp Jane'e odaklanıyorum. Bir an için onun orada olduğunu, beni neredeyse aptal yerine koyduğunu gördüğünü unuttum.

Çünkü yapmamalıyım. Ben iyiyim, değil mi? Nate'in öğle yemeğini kiminle geçirdiği, onun gülümsemesine karşılık vermesi ya da sadece onunla gülmesi önemli değil.

"İyi misin?" Jane bir elini yüzümün önünde gezdiriyor. "Felç geçiriyor gibi görünüyorsun."

"Ben iyiyim. İyiyim. Evet, tamamen iyiyim."

"İyi görünmüyorsun. Eğer bir bilgisayar olsaydın, zararlı yazılım kontrolü yapardım. Ama yapamam, o yüzden burada kayboldum."

Bu bana bir gülümseme kazandırdı. "Hiçbir kötü amaçlı yazılım kontrolünün beni ya da gördüklerimi düzeltebileceğini sanmıyorum."

"Ne gördün? Aspen'i mi kastediyorsun?"

"Onu tanıyor musun?"

"Kimin yok ki? Buralarda bazı erkeklerden daha büyük taşakları olan tek kadın o."

"Yani ondan *hoşlanıyorsun*?"

"Tam olarak değil. Ama yaptığı işi seviyorum. Onun gibi daha fazla
kadına ihtiyacımız var.
onu."

"Kingsley Shaw'ın ondan nefret ettiğini duydum.
çünkü o bir cadı." Tanrım, babamı bile bu şekilde kullanarak çok .
-Üzgünüm baba ama gördüklerim yüzünden değil. "Egoist bir
pislik olduğunu duydum."

"Hey!" Sesim çatlıyor, babam adına bana vurulduğunu hissediyorum.

Bir omzunu kaldırıyor. "Tek söylediğim her hikâyenin iki tarafı olduğu. Kingsley'nin ondan nefret etmesi onun kötü olduğu anlamına gelmez. Ayrıca, Nathaniel daha önemli ve ondan hoşlanıyor."

"O...yok."

"Tabii ki . Şirkete yeni katıldım ve ben bile herkesin ne zaman evleneceğine dair bahis oynadığını biliyorum."

Yapmayacaklar, çünkü o benimle evli. Bunu haykırmak istiyorum ama yapamıyorum. Hem ne anlamı var ki? Şirketteki herkes Nate ve Aspen'in birbirlerine yakıştığına inanırken.

Benim fikrim önemli değil.

O zaman neden kalbim milyonlarca parçaya ayrılacakmış gibi hissediyorum?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Günün geri kalanında ruh halim keskin bir düşüş yaşadı.

Düşmanlığın ortasında masamda çalışmak yerine, dava dosyalarını alıp Jane ile takılıyorum. Takılmak derken, o bilgisayarında bir şeyler yazarken ben de çalışıyorum.

Sürekli otoparkta gördüğüm sahneyi düşünmeden edemiyorum. Aralarındaki sinerji, kahkahalar ve gülümsemeler... Tırnaklarımı birbirine öyle bir geçiriyorum ki bir tanesini kırıyorum.

Sonra yanlışlıkla bir kağıt kesiği oluyor ve başparmağım kanıyor, acıması gerekiyor ama acıyı hissetmiyorum. Çünkü asıl acı göğüs kafesimin duvarlarına çarpıyor.

Ben de dava dosyalarını inceledim. *Hepsini*. Stresli olduğumda böyle yaparım. Yüksek işlevli moda girerim.

Ve onu tekrar görebilmek için bunları bitirmem gerekiyordu. İşimi bitirmeden ofisine gidemezdim. Ama şimdi yaptım.

Böylece dosyaları ve zayıflık olarak kullanılabilecek her bir ayrıntı için tuttuğum Post-it Notları, kendi yaptığım bazı araştırmalar ve Jane'den yardım istediğim ileri düzey araştırmalar yoluyla yaptığım gözlemleri yeniden düzenliyorum.

Onları ofisine taşırken kendime güveniyorum. Harika bir iş çıkardım.

Telefonum titriyor ve bir elimle dosyaları karıştırırken diğer elimle mesajı kontrol ediyorum.

Selam yabancı.

Tırnaklarımı kâğıtların altına geçiriyorum. Son birkaç hafta içinde olanlardan sonra, Chris de dahil olmak üzere üniversite arkadaşlarımdan bir nevi uzaklaşmıştım. Babamın kazasından kısa bir süre sonra eve geldi ve ona kafamı toparlamak için zamana ihtiyacım olduğunu söyledim.

Ve yaptım.

Sonuç olarak artık onu bu karmaşanın içine sürükleyemem. Sanırım bana unutturabileceğini düşündüğümde fazla umutluydum.

Şimdi anlıyorum ki kimse
yapamaz. Bu yüzden tek elle
yazıyorum.

Ben: Hey! Üzgünüm buralarda değildim.

Ben de beni unuttuğunu sanmıştım.

Ben: Ben yapmadım. Konuşmamız lazım.

Chris: Şimdi mi?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Birazdan.

Chris: Neredesin? Ben seni alırım.

Ben: Sana adresi gönderirim.

Arabam olduğu için gerçekten buna ihtiyacı yok ama Nate'in ofisinin önünde olduğum ve tüm işleri hallettiğim için bunu unutuyorum.

Ben de ona bulunduğum yeri gönderdim ve telefonu sakladım.

"Bayan Shaw," diye selamlıyor beni Nate'in asistanı Grace. Her zaman iç açıcı bulduğum nazik bir gülümsemeye sahip orta yaşlı bir kadın.

"Nate mi? Dava dosyalarını bitirdim ve sanırım bazı zayıf noktalar üzerinde sağlam bir temele sahibim."

"eve gitti." "O... ne?"

"Öğle yemeği için dışarı çıktı günün geri kalanında geri gelmeyeceğini söyledi. Yarın sabah ona teslim edeceğim."

Dünya dönmeye başlar ve dosyaları Grace'in masasına yerleştirmek için insanüstü bir kontrol gerekir.

Yanlış duymadım.

Nate öğle yemeği için dışarı çıktı ve günü

bitirdi. Aspen ile.

Bunca zamandır Aspen'le birlikteymiş.

Daha önce göğsümde parçalanan kırıklar kalbime doğru ilerliyor ve nefes alamıyorum.

Ama zorundayım. Nefes almam

lazım. Ben de bunu yapmak için

dışarı çıkıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

15

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GWYNETH

"Dinliyor , Gwen?"

Dikkatimi, pipeti içine sokup çıkardığım saldırıya vanilyalı milkshake'imden, çatık kaşlarla bana bakan Chris'e kaydırıyorum.

Sabah beni almaya geldi ve bir kafede oturup konuşmaya başladık. Ben başka şeyler düşünürken bütün konuşmayı o yapıyordu.

Mesela Nate bütün öğleden sonra Aspen'le ne yapıyordu?

Saatlerce.

Tek başına.

Arabasıyla bile gitmedi.

Mantıken, bu kadar etkilenmemeliydim, çünkü onun üzerinde bir etkim yok, değil mi? Belki de vardır. Ne de olsa benimle evli olduğunu gösteren bir evlilik cüzdanı var ve benim dışımda bir kadınla ayrılmayacağını söylemeye gerek yok.

Sadece kağıt üzerinde. Evlilik gerçek değil.

"Baban için hâlâ üzülüyor musun?" Chris tekrar dener.

Tam bir centilmen. Gelmiş geçmiş en iyisi ve deri ceketi, orta uzunluktaki saçları ve öpüşmeyi çok iyi beceren dudaklarıyla çok da seksi.

Ama öpüşmenin iyi hissettirmesi gerektiğini düşünmüyorum. Sarsıcı bir niteliği olmalı. Belki de şu anda göğsümde oluşan his gibi bir şey.

Acıtması gerekiyordu. Birinin içini dışına çıkarmak ve kanamasını sağlamak için.

Ama incinmek ve paramparça olmak yapılacak doğru şey midir?

Belki Nate haklıdır. Belki de güvenli olanı seçmeliyim. Çünkü kim bir daha kendini toparlama umudu olmadan parçalanmak ister ki?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Görünüşe göre ben, çünkü Chris'e ne kadar uzun süre bakarsam, bana dilediğimi verecek kişinin o olmadığından o kadar emin oluyorum.

"Babamla ilgili değil." Ona bakmadan önce milkshake'ime bakıyor, pipetimin takip ediyorum. "Üzgünüm, Chris."

"Ne için?"

"Seni yönlendirdiğim için. Yemin ederim istemedim, ama..."

"Benden o kadar hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Çekiniyorum.

"Gururum biraz incinmiş olsa da sorun değil. Bence Jen haklı ve sen beni Harley için kullandın."

"Teselli olacaksa, bence sen ." "Sadece senin için

mükemmel değil miyim?"

"Evet, sanırım. Eğer deli olmasaydım, seni seçerdim."

"Biraz çılgın olduğun için senden hoşlanıyorum, Gwen. Senin bu yönünü takdir etmeyen insanlar seni hak etmiyorlar."

"Öyle değil mi?"

"Hayır ve onları hayatından çıkarman gerekiyor."

"Ama ya yapamazsam? Ya çoktan orada kendilerine rahat bir yer yapmışlarsa ve onları çıkarmak bir yana, bulmak bile imkansızsa?"

Bir bileğini diğerinin üzerinden geçirerek koltuğunda rahatlıyor ve buzlu kahvesinden bir yudum alıyor. En sevdiği içecek kişiliğine benzer
-Soğuk, lezzetli ve kesinlikle rahatlatıcı. "Sanırım bu çok derine indiğin anlamına geliyor."

"Hayır, hayır. Bana onları uzaklaştırmanın bir yolunu bulmam gerektiğini söylemen gerekiyor, bu süreçte zarar görecek olsam bile."

Başını yana doğru eğiyor. "Neden bu süreçte incinmek zorundasın? Acı çekmesi gereken biri varsa, o da onlardır."

"Bundan hoşlanmıyorum, yani insanları incitmekten. Bunu sana yaptığım için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Beni boş ver. Ben sadece senin pratiğin olacağım, bebeğim. Şimdi söyle bakalım, kimmiş o pislik?"

"Sen... onu tanımıyorsun."

Tabii ki tanıyor.

Ülkedeki herkes Dokumacıları ve güçlerini biliyor.
Ayrıca, Chris hukuk öncesi okuyor, yüzden W&S'den fazlasıyla haberdar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama ben bir korkağım, tamam mı? Babamın en iyi arkadaşına umutsuzca ve aptalca ilgi duyduğum için beni yargılamasını istemiyorum. Normalde umursamazdım ama Chris özel biri. Tuhaflığımı seviyor ve onun gibi insanlar kalıcıdır. Benden yaşça büyük birinin daha uygun biriyle çıkmasına üzüldüğüm için onun tepelere kaçmasını istemiyorum. Onun yaşına yakın ve onunla çalışan biriyle.

Yanmakta olan boğazımı yatıştırmak için pipet kullanmadan milkshake'in yarısını höpürdeterek içiyorum.

"O her , senin zamanını hak etmeyen bir pislik." "Evet, o

lanet olası bir pislik."

"Orospu çocuğu."

"Duyguları olmayan soğuk bir piç."

"Dök içini, Gwen."

"Ve... onun hakkında her şeyi öğrenmiş olmama rağmen bana bir şeyler sormak için hiç durmadı bile. Benim bir çocuk olduğumu düşünüyor, çünkü bana *genç* olduğumu hatırlatmayı seviyor. Yaş konusunu açmayı seviyor çünkü buna karşı koyamıyorum. Yani o gelmiş geçmiş en büyük pislik ve bazen ondan nefret ediyorum. Keşke ondan her zaman nefret edebilsem."

Chris biraz gülümser. "Pratik yapman gerekecek ama başaracaksın."

Patlamamdan sonra biraz rahatlamış hissederek iç çektim. "Sana karşı bir sürtük gibi davrandığım halde beni dinlediğin için teşekkür ederim."

"Sen asla bir sürtük olmadın, Gwen. Beni uzaklaştırmak için yeterince işaret verdin ama ben yakın kalmak istedim. Bu benim seçimimdi ve hâlâ arkasındayım."

"Hâlâ arkadaş olmak istiyor musun?"

"Tabii ki. Ayrıca, yaz boyunca benimle kalacaksın." "Ne?"

"W&S'de staja kabul edildim." "Aman Tanrım,

Chris! Neden bana söylemedin?"

"Az önce yaptım." O büyüleyici, neşeli haliyle sırıtıyor ve ben de buna çok seviniyorum. Onu güzel gülümsemesini elinden alacak kadar incitmediğim için mutluyum.

"Birlikte vakit geçirebildiğimiz için çok mutluyum."

"Benden kurtulmak için her şeyi yapacağını ."

"Tabii ki hayır! Arkadaş olabiliriz, değil mi?"

Buzlu kahvesini benim içeceğime . "Elbette."

Kolay bir sohbete daldık, ki bu yeni bir şey değil. Chris ve ben her zaman iyi anlaştık, bu yüzden bana çıkma teklif etti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bir sonraki seviyeye taşımak istedim. Açıkçası bu işe yaramadı, bu yüzden hala dostane bir ilişkimiz olduğu için minnettarım.

Üniversiteden, sınavlardan ve meslektaşlarımızın nerede staj yaptıklarından bahsediyoruz. Bana W&S'deki mülakat sürecinden ve ne kadar zor olduğundan ama onları etkilediği için geçtiğinden ve bir dahi olduğundan bahsediyor.

Tüm düşman stajyerlerin ortasında yalnız bir yüz olmayacağımı bilmek harika. Chris yanımdayken, daha katlanılabilir bir yaz geçireceğim.

Birkaç takım elbise için alışverişe çıktık, çünkü her ne kadar harika bir görünüm olsa da deri ceketiyle gelemezdi. Sonra ben de kendim için birkaç şey alıyorum. Yaptığımız tüm alışverişlerde zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum ama umurumda değil.

Meşgul olmak güzeldir. Bana çok fazla boş zaman verilmemesi gereken bir tipim, çünkü kendimi çıldırtana kadar hepsini fazla düşünmeye harcayacağım.

Chris beni eve bıraktığında saat geç olmuştu. Kalem eteğimi kalçalarımdan aşağı çekmek için birkaç dakika ayırdım. Arkasına binebilmek için eteğimi bağlamak zorunda kaldım ve örtünmek için çantaları kullandım. Görünüşe göre kalem etekler ve Harley'ler iyi arkadaş değiller.

Saçlarım da kaska düşman çünkü içine sıkışıyor.
Bugün üçüncü kez.

"Aptal saçlar." Köklerinden koparmadan çözmeye çalışırken inliyorum.

Chris kıkırdıyor ve görevi devralmak için bisikletinden aşağı kayıyor. Benden daha nazik davranıyor ve saçımı yolmadan kaskı çıkarmayı başarıyor.

"Sabırlı olman gerekiyor, Gwen." "Bu
sıkıcı için başka bir kelime değil mi?"

Saçımı düzeltirken başını sallıyor. "Teşekkürler
Chris. Her şey için."

Kollarını bana doladı. "Seni tuttum."

Ben de ona sarılıyorum. "Şimdi seni kullanıyormuşum gibi
hissediyorum."

"W&S'in sahibi olduğunuzda bana kalıcı bir iş vermeniz için sizi kullanan benim."

Gülerek geri itiyorum. "Sana sahip oldukları için şanslılar."

"Seni tutuyorum." Bisikletine atlamadan önce saçlarımı karıştırıyor. O giderken motorun devir sesi havada yankılanıyor ve ben o gözden kaybolana kadar el sallayarak orada kalıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sonra parmak uçlarımda girişe doğru ilerliyorum çünkü babam geç kaldığım ve bisiklete bindiğim için kıçıma tekmeyi basacak.

Ön kapıyı açtığımda omuzlarım çöktü.

Doğru ya. Babam artık burada değil. Sanırım hala her şeyi inkar ediyorum, çünkü her gün onu mutfakta bulacağımı ya da kapımı çalıp okula geç kaldığımı söyleyeceğini düşünerek uyanıyorum.

Aklımda, babam hala burada. Geri dönecek, çünkü babalar böyle yapar. Kalırlar.

Onlar anneler gibi gitmezler.

Babam beni onun gibi terk . "Saat kaç?"

Zıplıyorum, çantalar parmaklarımdan düşüyor ve büyük bir gürültüyle yere çarpıyor.

Giriş holü, pencerelerden süzülen bahçe ışıkları dışında karanlık. Ancak bunun bir kısmı, orada duran, yumuşak tonları engelleyen, onları katledip gölgeye dönüştüren uzun, geniş bir figür tarafından kamufle ediliyor.

Yüz hatlarını net olarak göremiyorum ama sertliği hissedebiliyorum. Havada asılı duruyor ve göğsüme hayali hançerler saplıyor.

"Saatin kaç olduğunu sordum, Gwyneth."

Sesinin soğuk kenarı ve içindeki künt otorite karşısında omurgam bir çizgi halinde sarsılıyor. Her zaman kararlı ve sertti ama ilk kez sesi bu kadar öfkeli geliyor ve bu da beni konuşmaya itiyor.

"Uh, 11, sanırım."

"Öyle mi düşünüyorsun? Ortadan kaybolduktan, telefonuna cevap vermedikten ve lanet bir bisikletin arkasında döndükten sonra bulabildiğin en iyi cevap bu mu?"

"Beni mi aradın?" Tüm alışveriş malzemelerinin ortasında duran çantama uzanıyorum ve telefonumu bulana kadar karıştırıyorum.

Elbette, Nate'den üç cevapsız arama var.

"Sessiz moddaydı," diyorum yavaşça ve bu kulağa yetersiz bir mazeret gibi geliyor. "Telefonuna cevap vermen konusunda ne demiştim?"

"Çalışıyordum ve tekrar açmayı unuttum..." "Lanet soruya cevap ver, Gwyneth."

Öfkesinin gücü doğrudan benimkine çarpıyor ve onu kaotik ihtişamıyla dışarı sürüklüyor.

Ne var biliyor musun? *Siktir et onu*.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beni inciten o olduktan sonra benimle bu şekilde konuşamaz. Peki ya bir arkadaşımla takılarak onu birkaç saatliğine unutmak istediysem? Neden bu konuda kendimi suçlu hissettirmeye çalışıyor?

Çenemi kaldırıyorum. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, tamam mı? Telefonuma cevap vermemeyi, bisikletle dışarı çıkmayı ve geç dönmeyi seçebilirim ve senin bu konuda hiçbir söz hakkın yok. Sen benim babam değilsin, Nate!"

Aramıza giren sessizlik sağır edici ve bu beni kendi nefesimin sesinin, boynumdaki nabzın ve göğsümdeki gürlemenin aşırı farkında yapıyor.

Duraklama o kadar uzun sürüyor ki hiç bitmeyeceğini düşünüyorum. Ya da belki sadece hayal görüyorum ve sadece birkaç saniye oldu.

Nate bana doğru adım atıyor, ayak sesleri emin ve güçlü ve neredeyse içimdeki bir şeyi ezdiklerini duyabiliyorum. Spor ayakkabılarım yerde kayana kadar geri çekildiğimi fark etmiyorum, çünkü lanet olsun, nasıl aynı anda hem dehşete düşüp hem de heyecanlanabiliyorum?

Sanırım korku kısmı kazanıyor, çünkü yüzündeki gölgeler her geçen saniye çoğalmaya devam ediyor.

Sırtım bir şeye çarptığında ciyaklıyorum. Bu sadece bir duvar, ama o kadar sarsılmışım ki burun deliklerimden hava emiyorum, bu da onun baharatlı, odunsu kokusunu içime çekmeme neden oluyor.

Yaklaştı.

O kadar yakın ki, cezalandırıcı kara gözlerine bakmak zorunda kalıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Kekelemek ya da böyle havalı bir sesle konuşmak istemiyorum, gerçekten istemiyorum, ama benden bir şeyler çaldı.

Çünkü o bir hırsız. Tek yaptığı benden bir şeyler çalmak. İlk
olarak, saygımı.
Sonra kızlık hayallerim.
Şimdi de bedenimin peşinde. "Şu andan
itibaren, benim de söz hakkım olacak."
"Neyde?"
"Sokağa çıkma yasağı. Lanet telefonuna cevap vermek. Lanet bir çocuğun bisikletinin arkasına binmemek."
"Sen...yapamazsın. Sen benim
babam değilsin." "Hayır, ama ben
senin kocanım."
"Kağıt üzerinde, hatırladın mı? Dokunmak yok, hatırladın mı? Yirmi bir yaşıma geldiğimde her şey bitmiş olacak. Bunların hepsini hatırlıyor musun? Çünkü ben hatırlıyorum. Ve bu evliliğin hiçbir anlamı yok."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çenesinde bir tik var. Küçük ve belli belirsiz, ama fark ediyorum çünkü onunla ilgili her şeyi fark ediyorum. Bu benim tek süper gücüm.

"Hiçbir anlamı yok, ha?" Sözcükleri uzatıyor, yavaş konuşuyor ama düpedüz tehditkâr.

"Evet, hiçbir şey."

"Bu yüzden mi eteğini toplayıp bir çocukla bisikletin arkasına atladın? Hiçbir şey ifade etmediği için mi?"

"Chris çocuk değil, tamam mı? Ve o Harley'i kimseyi ilgilendirmezmiş gibi sürebilir. Bu arada ona Harley deniyor, normal bir bisiklet değil."

"Peki neden o normal olmayan bisiklete bindin?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Seni ilgilendirmez."

"Ses tonuna dikkat et. Benim önümde savunmaya geçme yoksa söz veriyorum sonu çirkin olur, senin için, benim için değil. O yüzden tavrını ve lanet kollarını bırak."

İstemiyorum, gerçekten istemiyorum, ama kollarım yanlarıma doğru gevşekçe düşerken kendi akıllarına sahip gibi görünüyorlar.

"Beni kimin bıraktığı ya da zamanımı kiminle geçirdiğim neden umurunda olsun ki?"

"O senin erkek arkadaşın mı?"

Soru beni hazırlıksız yakalıyor ya da ses tonu öyle. Sakin ama beyaz spor ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımı kıvırmama neden olan derin, hain bir alt ton var.

"Ya öyleyse?" İlgisizmişim gibi davranıyorum. "Soruya cevap ver. Öyle mi?"

"Bir tane edinmeme izin yok mu? Yirmi yaşındayım ve bu da aşık olduğum, erkek arkadaş edindiğim ve dürtülerim olduğu anlamına geliyor. Dışarı çıkıp motosiklete biniyorum ve ne istersem onu yapıyorum demek."

"Ne tür dürtüler?"

"Ha?"

"Aşkların, erkek arkadaşların ve dürtülerin olduğunu söyledin. Nedir bu dürtüler?"

Kahretsin. Tabii ki kelime kusmuğumun o kısmına odaklanacaktı. Geri adım atıp hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmalıyım ama kendimi çok cesur hissediyorum. Ekstra kötü olmak istiyorum.

Belki sonrasında daha çok acıyacak ama umurumda değil. Acı bazen buna değer.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Cinsel dürtüler," diye fısıldıyorum beni şaşırtan nefesli bir sesle.

Görünüşe göre Nate'i de şaşırtıyor, ya da belki benim sözlerim şaşırtıyor, çünkü o kadar gergin ki, sanırım kendi kendine patlayacak.

Sesi bile geri kalanı gibi sert. "Ne gibi cinsel dürtüler?" "Bilirsin işte."

"Bilmiyorum. Söylesene Gwyneth, normal olmayan bisikletli çocuğa hangi cinsel dürtülerin için ihtiyacın var?"

"Öpüşmek, başlangıç için."

"Öpüşmek."

"Evet, dille ve el ." "Ve?"

Ateşin tüm boynuma ve kulaklarıma yayıldığını hissedebiliyorum ama durmuyorum.

Yapamam. "O zaman beni parmaklardı." "Nasıl?"

"Ha?"

"Nasıl yapardı? Parmakları içinize girip sizi tamamen doyurur muydu?"

Vay anasını. Şimdi doydum. Tamamen doluyum, yani, ve bu sadece onun sözleriyle oldu. Onlar artık gerçekten kelime değil. Bir boyut kazandılar ve şimdi içimde yaşıyorlar, bana dokunuyorlar, beni onunla dolduruyorlar.

"Evet... ve çok da iyi hissettiriyorlar." "Öyle, ha?"

İçimdeki her şey kasılıyor; göğsüm, karnım ve amım. Sanki parmaklarını orada tutmaya çalışıyormuşum gibi çok sert sıkıyor.

"Ne kadar iyi?" Sesindeki ve duruşundaki sertlik . bir şeyin eşiğindeymiş gibi konuşuyor. Ne, hiçbir yok. "Çok."

"Tarif et."

"Ben...yapam am."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sadece hissedebiliyorum. Ve bu sadece o anda oluyor." Bu an, görünüşe göre, çok ateşli ve rahatsız olduğum için, çok ihtiyacım olan rahatlamayı elde etmek için sadece birkaç saniye kendime dokunmam gerekecek.

"Göster o zaman."

Başım o kadar hızlı kalkıyor ki duvara çarpıyor. Ama acıyı hissetmiyorum, çünkü sözleri hala kafamın içinde dönüp duruyor.

"Az önce ne dedin sen?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ne yüzünü görebiliyorum ne de tepkisine odaklanabiliyorum çünkü ayaklarım tutmuyor ve dünya tersine dönüyor. Hayır, ayaklarım ya da dünya değil. Beni kaldırıp omzunun üzerinden fırlatan o.

"Bana tüm o cinsel dürtülerini göstereceksin. Şimdi."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

16

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GWYNETH

Yerçekimi binayı terk etmiş gibi görünüyor.

Ya da belki akıl sağlığım

içindir. Belki ikisi de.

Çünkü ikisini de hissetmiyorum; ne yerçekimini ne de akıl sağlığımı. Havada süzülüyorum ve yere inemiyorum.

Daha doğrusu Nate'in omzunda süzülüyorum. Her zaman baktığım ve dokunmayı hayal ettiğim geniş omzunda ama karnımla değil. O kadar da deli değildim.

Görünüşe göre öyleyim, çünkü tek düşünebildiğim şey bu - karnımın onun omzunda olması. Tamam, bu bir yalan. Güçlü kolunun baldırlarıma dolanması ve merdivenleri çıkarken her adımda başımın onun güçlü sırtına çarpması gibi pek çok şey düşünüyorum.

Beni ağırlıksız bir tüymüşüm gibi taşıyor. Bu hareketin zahmetsizliği bana bir şeyler yapıyor. Onun gücü. Acımasızlığı. Hakimiyeti.

Hepsini.

Ve onu içime çekiyorum, beni parçalamasına ve içime sızmasına izin veriyorum. Mazoşistlerin yaptığı da bu değil mi? Sadece acıyı aramakla kalmayız, aynı zamanda onun içinde debelenir ve köklerinin o kadar derine inmesine izin veririz ki ondan ayrılmak imkansızdır.

Başıma hücum eden kanı ya da gözlerimin kafatasımdan fırlayacakmış gibi hissettiğini düşünmek için bile durmuyorum. Muhtemelen onları kapatmalıyım ama kapatırsam olanları kaçıracağım. Hayır, teşekkürler.

Ancak çok geçmeden, yerçekimi ve akıl sağlığımı kaybetme arasında asılı kaldığım kısa evreden çıkmak zorunda kalıyorum.

Ve beni dışarı çeken de o.

Tıpkı daha önce toprağı altımdan çektiği zaman yaptığı gibi.

Ayaklar.

Şimdi de beni yatağa fırlatarak karşılık veriyor, o kadar da nazik değil

çünkü

nazik davranmaz. Aslında, Nate nazik olmaktan çok uzaktır. O kaba, sert ve katıdır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

O kadar katı ki, beni duvara sıkıştırdığı zamanki otoriter, şehvetli sorularını hatırlayınca kalçalarım sıkıştı.

Şimdi beni yine tuzağa düşürüyor ama bedeniyle değil. İşi gözleri yapıyor ve öncekinden daha da şiddetli.

Artık karanlık.

O kadar karanlık ki bir kara deliğe dönüşüp beni içine çekeceğini düşünüyorum.

Dipsiz bir kuyuda mahsur kalma düşüncesi beni korkutmalı, özellikle de boş beynim bazen bana bu hareketi yaptığından beri. Ama Chris'in dediği gibi ben biraz deliyim ve tek düşünebildiğim orada nasıl görüneceğim. Nate'in kendisi kadar katı olan gözlerinde. Sesini kullanmasına gerek kalmadan sesi kadar otoriter.

Ben de nasıl hissedeceğimi merak ediyorum. Belki beni yatağa attığı zamanki gibi çok nazik olmayacak ya da belki beni omzunda taşıdığı zamanki gibi zahmetsiz ve ani olacak.

Ve sanırım elini hareket ettirdiğinde tam da bunu yapacak. Sanırım bana uzanacak ve beni karanlığına çekecek. Ama yapmıyor. Sadece elini cebine sokuyor ve duvara yaslanıyor. Geniş omuzları duvara yaslandığında vanilya-orkide ve güllerden oluşan duvar kağıdım çok kızsı görünüyor.

Kabarık çarşafları ve sonsuz yastıklarıyla tüm odam birdenbire çok küçük ve boğucu oldu. Buraya ilk kez geliyor ve tüm atmosferi çalmayı başardı.

Tıpkı diğer her şeyi çaldığı gibi. "Göster

bana."

"Ne?"

"Daha önce bahsettiğin şey, Gwyneth. Cinsel dürtülerin olduğunda nasıl olduğunu görmek istiyorum."

Yanaklarım kızarmış olmalı, belki de tüm vücudum kızarmıştır. Bu konuda konuşmak bir şeydir, ama eylem tamamen başka bir şeydir.

Ayrıca, bu Nate. Ben... Nate'in yanında hiç çıplak ya da böyle bir pozisyonda olmamıştım.

Dirseklerimin üzerinde arkama yaslanıyorum, bacaklarım önümde uzanmış, doğrudan onun görüş alanındayım ve bu çok farklı, yeni ve yanlış hissettiriyor.

Yine de aynı zamanda doğru.

Bu uzun zamandır hissettiğim en doğru şey.

"Dürtülerin olduğunu, çoğul olduğunu ve doymak için içinde parmaklara ihtiyacın olduğunu söylememiş miydin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yutkunuyorum. Kahretsin.

Sanırım Nate'in edepsiz konuşmalarını duymak kalp krizi geçirmeme neden olacak ve sonra mezar taşıma ölüm nedeni olarak onun adını yazacaklar.

"Soruya cevap ver, Gwyneth. Bunu sen söylemedin mi?"

"Evet."

"Ayrıca anın içinde ve tarif edemeyeceğini de söyledin."

"Dedim."

"O zaman bacaklarını aç ve bana göster."

Dirseklerim artık beni zor tutuyor, ne kadar titriyorlar, amım onun sözlerinden ve sözlerindeki emirden ne kadar karıncalanıyor.

Ama bu hakimiyet karşısında çaresizim, bu yüzden bir dirseğimin üzerinde dururken, diğer elimi eteğimin fermuarına uzatıyorum ve kontrolsüzce titrerken aşağı çekiyorum. Sonra da o kadar sıcak ve hassas olan bacaklarımı tekmelemek için uğraşıyorum ki çarşafın bacaklarıma sürtündüğünü hissedebiliyorum.

Kalçalarımın açılmasına izin veriyorum ve vanilya rengi külotumu ortaya çıkarıyorum. Dantelli, transparan ve o kadar sırılsıklamlar ki, onun görebildiğini fark ettiğimde vücudumu başka bir sıcaklık dalgası kaplıyor.

Uyarılmayı ve yapışkanlığı görebiliyor.

Bu daha önce yaşadığım her şeyden farklı. Çünkü bana bakıyor.

Islak külotuma, titreyen bacaklarıma ve dantelin altından sızan parmaklarıma bakıyor. Ama sadece bakmakla kalmıyor. Burun delikleri de açılıyor ve yanında duran elindeki damarlar daha belirgin ve erkeksi görünüyor. Aynı elin üzerimde olduğu, bana dokunduğu düşüncesi beni neredeyse uçuruma sürüklüyor.

Meme uçlarım sertleşip sütyenime ve gömleğime baskı yapıyor, ağrıyor ama parmaklarımın gittiği yer kadar değil. En çok acıyan yer orası, çünkü gözleri orada.

Bu yüzden parmaklarımı kıvrımlarımın arasına sokuyorum, onu bir çapa olarak kullanıyorum. Ve o izlerken farklı hissettiriyor, sanki orgazm değil de bir patlamaya hazırlanıyormuşum gibi.

Ama ellerim çok yumuşak ve klitorisimi büküp kalçalarımı döndürdüğümde bile yeterli olmuyor.

Sanırım orada olduğu ve çenesini bir çizgiye oturtarak izlediği için. Yine de beni izlemesini, görmesini istiyorum, sorun ne?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ne kadar denersem deneyeyim o zirveye ulaşamıyorum ve bunun nedeni uyarılmamış olmam değil, çünkü o kadar sırılsıklamım ki muhtemelen çarşafın üzerinde ıslak noktalar var.

"Neyin , bebeğim? Sorun mu var?"

Parmaklarım durakladı. *Kızım.*

Sanırım ben de ıslandım, ama bunun nedeni duvarı itmesi ve bana doğru yaklaşması olabilir. Omuzlarını dikleştirmiş, adımlarını yavaş ve ölçülü atıyor.

Ve büyük, kötü kurdun dikkatini çeken bir av olduğumu hissetmekten kendimi alamıyorum, ama masaldakinin aksine, kaçamayacağım.

Lanet olsun ne kadar güzel. Ve bu sadece mermerden kesilmiş gibi görünen yüzüyle ya da beni taşıdığı gibi zahmetsizce ezebilecek fiziğiyle ilgili değil. Diğer her şeyle ilgili. Her hareketinden sızan erkeklikle ilgili. Bu, tadına doyamadığım o lezzetli otoriteyle ilgili.

Bana tekrar "bebeğim" demesi için söyleyecek bir şey bulamadan bir şey yaptı.

Dizlerinin üzerine çöküyor. Yatağın ayak ucunda. Doğrudan kalçalarımın tepesini görecek şekilde.

Elim donuyor ve o eliyle işaret edene kadar bunu fark etmiyorum. "Kendini alamıyor musun?"

"Ben...yapabilirim."

"Pek öyle görünmüyor."

"Öyle... genellikle."

"Görünüşe göre bugün değil." Bir elini külotumun kalçamla buluştuğu yere uzatıyor ve temas ettiğinde nefes almayı bırakıyorum. Teni benimkini öptüğünde ve sonra onları uyluklarımdan aşağı sürüklediğinde.

Bu sabah seçtiğim için minnettar olduğum dantel külotum şimdi onun elinde.

Ve sonra cebinde. Yerde değil, kimsenin umursamayacağı bir yerde değil. Onunla beraberler.

"Bacaklarını iyice aç. Bakayım."

Parmaklarım kıvrımlarımda titriyor ve bana söylediği gibi yapıyorum, uyluklarımı ayırıyorum, beni izlediği için ne kadar sırılsıklam olduğumu gözlemlemesine izin veriyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bileğimden tutup çekiyor. Dirseğim kırılıyor ve beni yatağın ayak ucuna sürüklerken sırtım yatağa çarptığında ciyaklıyorum. Ama hepsi bu kadar değil.

Bacaklarım onun omuzlarında. O geniş, sert omuzlarında gevşekçe sallanıyorlar ve o kadar yakın ki kokusuyla sarhoş oluyorum. Şimdi kendimi onun kokusundaki baharatlar gibi hissediyorum, sıcak ve karıncalı ve su olsa bile serinleyemiyorum.

"Elini amından çekebileceğini söyledim mi, Gwyneth?" O zaman elimin yana düştüğünü fark ediyorum. "Hayır."

"Hayır, yapmadım ve bu da onu geri taktığın ve ben söyleyene kadar çıkarmayacağın anlamına geliyor."

Tanrım. Sanki bu bir savaşmış ve ben de onun taburundaki bir askermişim gibi emir verirken sesi neden bu kadar ateşli çıkıyor?

Çünkü onun emirlerinin yaptığı başka bir şey daha var. Bakışlarının altında erime ihtimalimle beni daha da ateşli yapıyorlar.

Emrine uymak için acele etmediğimde elimi tutuyor ve tekrar göbeğime yerleştiriyor. Şimdi yanıyorum, dokunuşunun altında öfkeli bir şekilde kızarıyorum. Ama orada bitmiyor, çünkü orta parmağımı içime sokuyor.

Aynen böyle.

Sanki bunu yapmaya uzun zamandır hakkı varmış gibi. Sırtım yataktan kalkıyor ve bir fahişe gibi inlememek ya da çığlık atmamak için alt dudağımı ısırıyorum.

Ama belki de şu anda olduğum şey budur.

Onun elinde bir fahişeyim ve tek istediğim daha fazlası.

"İçinde böyle mi hissettin? Parmakları seni doldururken?"

"Parmak olabilmeleri için bir tane daha olması gerekiyor. Şimdi sadece bir parmak var," diye nefes alıyorum, kendimi aptal durumuna düşürmemek için mümkün olduğunca tutarlı olmaya çalışıyorum.

"Lanet olası geri konuşma." Diğer parmağımı da tutuyor ve ben de müdahaleye hazırım. Kendimi boşaltabilmemin tek yolu bu. İki parmak ve klitorisimle alay etmek."

Kapüşonlu gözlerinin odaklandığı yere, hâlâ elimi nasıl tuttuğuna bakmaktan kendimi alamıyorum.

Ama içime giren benim parmağım değil. Bu daha kalın, daha sert ve beni nefessiz bırakıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şimdi orta parmağı içimde ve benimkini de okşuyor. Sürtünme garip, dayanılmaz ve o kadar yeni ki neredeyse bayılıyorum.

"Oh, Tanrım..."

"Bu kadar mı dolu hissettin bebeğim?"

İnme.

Yukarı.

Aşağı.

İtiş

gücü.

"Yoksa onun gevşek parmaklarını hissedemediğiniz için mi daha az tatmin edici oldu?"

Sesi kızgın geliyor ama buna odaklanamıyorum çünkü içimde beni tüketen bir ateş var ve o kadar vahşi ve büyük ki nefes alamıyorum.

Oksijen emme girişimleri, bir parmağını daha kaydırdığında yok olur. -onun, benim değil- dar kanalıma. Her iki parmağı da benimkileri hapsediyor ve üçünü de çıldırtıcı bir ritimle hareket ettiriyor. Sürtünme sert, hızlı ve *kaba* bir şekilde artıyor. İçimde hissedebiliyorum ve kusmak istiyorum ya da belki de boşalmak istiyorum, çünkü sanırım titremenin anlamı bu.

"Ya da belki doludur. O kadar dolu ki patlamak istiyorsun."

"Evet, oh, kahretsin..."

"Tsk. Dil."

"Oh, lütfen. Sanki kendin söylemiyorsun."

"Seni tatminsiz bırakabilecekken benimle tekrar konuşmak istediğinden emin misin?"

"Hayır, hayır...lütfen...lütfen..."

Neredeyse oradayım, içimde derinlerde hissedebiliyorum. Parmaklarını okşadıkça ve kıvırdıkça, içimdeki suları parmaklarımızın üzerine daha fazla yayıyor.

Onları içime pompalıyor ve ben de onu -bizi- boğar gibi sıkıyorum.

"Sikeyim. Dar amının beni nasıl boğduğunu hissediyor

musun?" "Evet..."

Boğazının derinliklerinde inliyor ve bu bana bir şeyler yapıyor, etrafına daha sıkı sarılmamı, onu daha derin yutmamı sağlamak gibi şeyler.

Ve inlememe engel olamıyorum. Bunu ya da içimden çıkan diğer sesleri kontrol edecek zihin boşluğuna sahip değilim.

Kaotik duygular ve hisler karmaşası içindeyim ve artık kendimi susturmamın bir yolu yok.

"Dolu hissettiğin için mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet, dolu ve iyi ve...ve...ben..."

"Ve sen nesin?" Avuç içimin topuğunu klitorisime bastırarak daha hızlı pompalıyor.

Hareketlerindeki kesinlik, saf hakimiyet, beni tek bir hızlı hareketle altına çekiyor.

"Geliyorum!"

Bu dalga içime çökerken ona en sert şekilde sarılıyorum. Orgazm ne nazik ne de yumuşak. Duygusuz ve talepkâr, tıpkı onun gibi. Bacaklarım omuzlarının üzerinde titriyor ve kafam karışık duygularla dolu bir sis

-Elde edemediğim duygular, bu yüzden onların bir hale gibi etrafımda dönmesine izin veriyorum.

Ya da belki de halenin içinde olan benim, her şeyin çok iyi hissettirdiği rüyasız bir diyarda yüzüyorum.

Sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir süreçten sonra, aniden ve hiçbir uyarıda bulunmadan parmaklarını içimden çıkardığında şimdiki zamana geri dönüyorum

-Onun ve benim. Ve ona tutunuyorum, ne onu ne de bu duyguyu bırakmak istiyorum.

Ya bu bir rüyaysa ve bir daha asla böyle hissetmeyeceksem? Ya uyanırsam ve geri dönüş yolunu asla bulamazsam?

Ama sonraki sözleri bunun ne kadar gerçek olduğu konusundaki tüm yanılgılarımı siliyor. "Şu andan itibaren, eğer cinsel dürtülerin olursa, onları tatmin eden tek kişi ben olacağım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

17

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NATHANIEL

Bir hata.

gereken de bu.

İçeri girdiği ve benim soğukkanlılığımı kaybettiğim andan, sanki tüm hayatı boyunca benim gelmemi beklemiş gibi elimde patladığı ana kadar her saniye.

Sanki benim için biriktiriyormuş gibi, etrafımda patlayacağı, parmaklarımı boğacağı ve onları bırakmayı reddedeceği an için.

Ve her şey onu çocuğun motosikletinden atlarken gördüğümde başladı. Dudakları kırmızıydı, saçları rüzgârla savrulmuştu ve gülümsüyordu. Geniş.

Diğer tarafa bakmalı ve her zamanki gibi mesafemi korumalıydım - taşındığımdan beri yaptığım şey buydu. İhtiyacı olan her şeye uzaktan sahip olmasını sağlıyorum. Vanilyalı dondurma stoğu, milkshake'leri - yine vanilyalı - ve en sevdiği meyve olan muz gibi, çünkü vanilyalı meyvenin bir versiyonu yok.

Martha'nın bu şeyler bittiğinde bana haber vermesi için özel emirleri var, böylece birimiz daha fazlasını almakla ilgilenebilir.

Hepsi Kingsley yüzünden, dedim kendi kendime. Eğer o olsaydı, kendini kötü hissediyorsa rahatlatıcı yiyeceklerini almasını sağlardı.

Lanet olası karanlığın ortasında durup, *normal olmayan* bir bisiklete bindiği için kıçını zar zor örten diz boyu eteğinin çocuğa yapışmasını izlediğimde, kafamda yine bu bahaneyi kullandım.

İstemediğini söylediği ama yine de onunla birlikte olan güvenli, *sıkıcı* çocuk.

Sonra ellerini onun üzerinde gezdirdi, saçlarına dokundu, onu kendine çekti ve sarıldı. Ben de King'i yine bahane ederek dışarı çıkmak üzereydim, çünkü onun motosiklete binmesinden nefret ettiğini biliyordum. Tehlikeli olan her şeyi onun hayatından çıkarmak konusunda çok titizdi.

Ama siktir et, King yüzünden değildi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Benim yüzümden oldu.

Yetişkin bir adam bir çocuğu dövmeyi düşündü. Bu kadar kötüydü ve bu düşünceyle harekete geçmemek için bir an durmak zorunda kaldım.

Ve işte o zaman içeri girdi. Ondan sonraki her şey bir olaylar zinciriydi. Ne kadar mantıksız olsalar da, doğal olarak bir araya geldiler.

Daracık amcığı parmaklarımı zorlukla içine alabildiği için evi inlettiği zamanki kadar mantıksız bir şeyden hiç hoşlanmamıştım. Çoğunlukla yeşil olan o sarkık bukalemun gözleriyle beni izlerken odasından çıktığımdan beri aletimi o dar açıklığın içinde düşünmek beni rahatsız ediyordu.

Tahrik olduğunda böyle görünüyorlar. Parmaklardan, dolu olmaktan ve sikişme dürtülerinden bahsederken.

Cinsel. Çoğul.

Şimdi benim de dürtülerim var ama cinsel değiller. Şiddet içeriyorlar, onu o piçin bisikletinden inerken gördüğümde olduğu gibi.

Çünkü şu an onunla birlikte.

Bu sabah erkenden, kahvaltı yapmadan çıkmasının nedeni, şirkete gidip onunla görüşmek için sabırsızlanıyor olmasıydı.

Bir şekilde staj yaptı. *Bir şekilde*, yani W&S'e başvurduğunu bile bilmiyordum. Gerçi bunun olacağını görüp onu en başından kovmalıydım.

Adı Christoph. Ve hayır, her stajyerin adını bilmek gibi misyonum yok ama Christoph'un dosyasını almam gerekiyordu.

Ve evet, onu programdan atmak için bir boşluk bulmak isteyebilirdim.

İK'nın bana gönderdiği dosyaları incelerken bir yandan da köşedeki pozisyonumdan stajyer alanına bakıyorum.

Gwyneth ve pek de normal olmayan bisikletli çocuk birlikte oturuyor, omuzlarını çarpıştırıyor ve birbirlerine gülüyorlar.

Kaytardıkları için onları azarlaması gereken avukat yardımcısına ters ters bakıyorum. Ya da Christoph'u yanına alan Knox'a. Stajyerine işinin başına dönmesini söylemesi şaşırtıcı değil.

İkisi de olmadı tabii ki.

Christoph'un dosyasına tekrar bakıyorum ve okuduğum her bilgiyle çenem geriliyor. Notlar, mülakat soruları ve devamlılık yüksek işaretlenmiş. İK'nın onun hakkında bıraktığı not *son derece umut verici.*

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Belki onu başka bir şubeye gönderebilir ve ondan dek kurtulabilirim.

Telefonum bir aramayla titreyip e-postayı görmemi engellediğinde ve *Bayan Weaver* ekranda yanıp söndüğünde komplolarım durdu.

Sebastian ve ben anneme arkasından böyle hitap ediyoruz. Şu anda konuşmak istediğim son kişi o Ya da hiçbir zaman.

Yoksay'a basar basmaz bir mesaj gönderdi.

Bayan Weaver: Beni görmezden mi geldin, Nathaniel?

Besbelli.

Bayan Weaver: İstediğiniz kadar zoru oynayabilirsiniz, ama endişe verici bir şey duydum ve kıyameti koparmadan önce teyide ihtiyacım var. Beni hemen ara.

Endişe verici bir şey, yani muhtemelen birisi ona eşcinsel olup olmadığımı sormuştur. Sosyetik arkadaşları, kızlarıyla tanışmayı reddettiğimde hakkımda böyle konuşuyorlar. Eşcinsel olduğumu.

Annemi ve onun sığ çevresini görmezden geliyorum. Onu ve babamı düşünmek onlarca yıldır kurtulmaya çalıştığım mide bulantısını ortaya çıkarıyor.

Ama Gwyneth ve normal olmayan bisikletli çocuk hâlâ konuşuyor ve gülüyorlar. Sanki çevrelerindeki diğer insanlar yokmuş gibi hâlâ kendi dünyalarına hapsolmuş durumdalar.

Ben de telefonumu alıp onu aradım.

Ekranda adımı gördüğünde gülümsemesi düşüyor ve telefonu açmadan önce birkaç kez yutkunuyor.

"Alo?"

"Bu sabah sana gönderdiğim raporu bitirdin mi?" "Bitirmek üzereyim."

"Oraya varmak işin bittiği anlamına gelmez, Gwyneth." "Birkaç dakika içinde bitirmiş olacağım."

"Ofisime. Şimdi." Telefonu kapatıp asansörü en üst kata çıkarıyorum, sonra ofisime gidip masamın arkasına oturuyorum.

Kısa bir süre sonra, Gwyneth içeri girmeden önce kapı çalınır. Yüzünde hafif bir kızarıklık var, muhtemelen birlikte gülmekten Christoph. Onun sesinin müzikal kalitesini ve neşesini dinlediğini düşünmek çenemi sıkıyor ve içimi ani ama güçlü bir öfkeyle dolduruyor.

Ofisin ortasında durur ve elini eteğine siler. Bugün eteği daha kısa ve gömleğinin ilk iki düğmesi açık ve daha dar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama beyaz spor ayakkabıları hâlâ aynı, sanki onlardan ayrılamıyormuş gibi.

Ve bir bakıma, yapamaz da. Belirli bir zevke sahip olmaya başladığından beri, bir şeylere olan takıntısı da yavaş yavaş şekillenmeye başladı. İlk kez milkshake içtiği zamanı hatırlıyorum, üç yaşında falan.

King ve ben liseden sonra taşındığı küçük dairesinde üniversite sınavlarımıza çalışıyorduk. O sırada bininci bakıcıyı kovarak kendini ayağından vurdu çünkü onun yanında onlara güvenmiyordu.

-Kimseye güvendiğinden değil. Sonuç olarak, çalışmak, onu beslemek, altını değiştirmek ve onunla oynamak zorundaydı.

Söylemeye gerek yok, ben de bu işin içine sürüklendim ve kıpırdanmayı ve genel olarak sinirli olmayı bırakması için onu şımartmak zorunda kaldım. Sadece çok talepkar olmakla kalmadı, aynı zamanda uyumayı ve bize mola vermeyi de reddetti.

King'in bacağına tutunmaya devam edince, "Sızlanmayı kes ve yatağına git, Gwyneth," diye azarladım.

Çenesi titredi ve sanki dünyanın sonu gelmiş gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. King bana pis bir bakış attı, çeneme tekme attı, sonra küçük prensesini kucakladı ve onu teselli etmeye başladı.

Yine de ağlamayı kesmedi. Çünkü uyuması gerekiyordu ama uyumayı reddediyordu. Ne zaman ona ters ters baksam, yüzünü babasının boynuna saklıyor ve ona bir kalkan gibi sarılıyordu.

Bir çözüm ararken, Sebastian'ın küçükken yüzünü sütle doldurmayı sevdiğini hatırladım, bu yüzden biraz ısıtmak için mutfağa gittim ama durdum. King ona bir biberon ısıttı ama işe yaramadı.

Ben de doğaçlama yaptım ve milkshake yaptım, sonra da vanilya gibi rastgele bir tat ekledim.

Ona bebek fincanını verdiğimde, King'e sarıldı ve dünyadaki en haksızlığa uğramış kişi gibi burnunu çekti.

King, sadece kızına karşı kullandığı o güzel ses tonuyla, "Sorun değil Gwen, dayanabilirsin," dedi. "Eğer Nate Amca sana bağırırsa, suratına yumruğu yapıştırırım."

"Hayır, baba," diye fısıldadı. "Ona zarar verme."

Buna gülümsedim ve o da fincanı dikkatlice almadan önce bana karşılık verdi. İlk yudumunu aldığı anda dondu kaldı, gözleri üç renkle birden parlıyordu, sonra genişçe sırıttı ve rekor bir sürede bitirdi.

Üç dakika sonra nihayet dışarı çıktı ve düzgün çalışmamıza izin verdi.

Şimdi kendisinin de öğrenci olduğunu, o zamanlar bizim yaşlarımızda olduğunu düşünmek çılgınca.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bakışları benimkilerle buluşuyor, hâlâ çocukluğundaki kadar parlak ve masum ama şimdi biraz daha hüzünlü. "Beni mi çağırdınız?"

"Neden yaptığımı
düşünüyorsun?" "Rapor
yüzünden mi?"

"Doğru. Neden bitmedi?" "Hala
üzerinde çalışıyorum."

"Bunu yaptığına emin misin yoksa iş saatinde flört mü ediyorsun?" "Flört etmiyordum."

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Gözle görülür bir şekilde titriyor, yanakları kırmızının koyu bir tonuna dönüşüyor.

"Dün ne dedim ben?" "Ne?"

"Parmaklarıma boşaldıktan sonra ne dedim ben?" Bir elimi uzatıyorum ve gözlerini kapatıyor, dudakları birbirine yapışmadan önce titriyor, ama etrafına uzanıp kapıyı tıklatıyorum.

O anda irkiliyor, gözleri açılıyor ve bana bakmak için yukarı doğru hareket ediyor. Narin yüz hatlarına kazınmış bir beklenti ile zıt kutuplu bir belirsizlik var. O her zaman vahşi, kontrolsüz duyguların bir spektrumu olmuştur.

"Ne dedim ben, Gwyneth?"

"Cinsel dürtülerimle ilgileneceğini." "Peki bunun ne
anlama geldiğini biliyor musun?"

Başını yavaşça sallıyor.

"Bu, o erkek arkadaşından derhal ayrılacağın anlamına geliyor. Onunla flört etmeyi ya da bisikletine binmeyi bırakacaksın."

Dudakları titriyor, ama gözlerinde bir ateş var, mavi yeşili devirmeye ve griyi boğmaya çalışıyor. "Hayır."

Çenesinden tuttum ve başını kaldırmak için kullandım. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Chris'in Harley'sinin arkasını seviyorum ve bunu benden alamayacaksın."

"Bunu bitireceksin ve bu son."

"Hayır."

"Seni sikmemi istemiyorsun, Gwyneth."

Biraz irkilmesinden hem korktuğunu hem de heyecanlandığını anlayabiliyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Seni yapmamı mı istiyorsun? Bu kadar mı?" Bakışlarımı onun mütevazı kıvrımlarında ve daha yirmi dört saat önce omzumun üzerinden geçen bacaklarında gezdirirken sesim alçalıyor.

Beni dikkatle izliyor ama bir şey söylemiyor, ben de devam ediyorum: "Çığlık atana kadar parmaklarımı yine o daracık amına sokmamı ister misin? Ya da belki bu sefer sikimi kullanırım ve seni öyle bir sikerim ki, hiçbir çocuğu düşünecek zihin boşluğun kalmaz."

Dudakları aralanıyor ve "Durmamı istiyorsan sen de dur" demeden önce keskin bir nefes çekiyor.

"Neyi durdurayım?"

"Aspen'i alıyorum." Tırnaklarını sertçe çıtlatıyor, ses her saniye daha da yükseliyor. "Ona gülümsemeyi, onunla flört etmeyi, hepsini bırak."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Seni dün gördüm. Öğle yemeği için birlikte dışarı çıktınız ve bir daha geri dönmediniz."

"Çünkü yargıçlarla toplantılarımız vardı."

Martha ne zaman yemeğine en sevdiği içeceği eklememe hatasını yapsa yaptığı gibi burnunu kıvırıyor. "Hâlâ hoşuma gitmiyor, yani arabanda olmasından. Eğer beni Harley'de istemiyorsan, Mercedes'ine binmesine de izin verme."

Pazarlık yapma şekline gülümsemeden edemiyorum. O da çok gergin ve ciddi, pireyi deve yapıyor. Benim ve Aspen hakkındaki tüm varsayımları asılsız ama onu düzeltmiyorum çünkü şu anda tuhaf bir şekilde sevimli görünüyor.

"Sonra ne olacak?"

Bu onu hazırlıksız yakaladı ve kaşlarının çatılmasına neden oldu. "Sonra?"

"Aspen arabamda olmadıktan ve sen bisikletin arkasında olmadıktan sonra ne olacak?"

"Ben...bilmiyorum."

"Uslu duracak mısın?"

Vahşi gözlerle bana bakarken yutkunma sesini duyuyorum. "Yapmalı mıyım?"

"İyi kızlar yapar." "Ama ben değilim."

"Sen değil misin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet, ben biraz deliyim. Bilirsin, o gün seni öptüğümde olduğu gibi. yüzden iyi bir kız olabileceğimi sanmıyorum."

"Hayır, yapamazsın."

"Ama ben kötü bir kızım."

, o tahrik olmuş ses tonuyla konuşması sikimi öyle sertleştiriyor ki, acı veriyor.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Bu konuda bir şeyler yapmalıyız. Karım ve stajyerim kötü bir kız olamaz."

"Katılıyorum. Bir şeyler yapmalısınız."

Onu bırakıyorum ve omuzları kamburlaşıyor, sanırım hayal kırıklığı içinde, ama onun için ne planladığım hakkında hiçbir fikri yok.

Çünkü elimdeki son suçluluk duygusunu da ezdim ve onu yutacağım, en başta bana bulaşmaması gerektiğini anlayana kadar onu tüketeceğim.

Ta ki güvenli ve sıkıcı olanı seçmediği için pişman olana kadar.

Gözlerinin beni takip edişini kaçırmadan adımlarımı masamın arkasına doğru atıyorum, sonra oturuyorum ve onu yanıma çağırıyorum. "Buraya gel."

Korkmuş bir kedi yavrusu gibi yavaşça bana yaklaşıyor ama korkmuyor. Korkmuş, yani. Hem de hiç.

Gözleri parladı ve tıkırtıları kesildi.

Bacaklarımı açıyorum ve çenemi aralarındaki boşluğa doğru eğiyorum ve o da buna uyuyor, yanakları içlerini emerken çukurlaşıyor. "Bana ne yapacaksın?"

"Sana terbiyeli olmayı öğreteceğim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

18

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GWYNETH

Bana nasıl davranacağımı öğretecek.

Söylediği buydu. Ben de duydum ama yine de inanamıyorum. Dün geceden beri pek çok şeye inanamıyorum.

Bu sabah uyandığımda, belki de her şeyin bir rüya olduğunu ve hâlâ içinde sıkışıp kaldığımı düşündüm, ama sonra onu kokladım. Baharat ve odun kokusu o yatak odamdan çıktıktan sonra da çarşaflarımda ve üzerimde kaldı.

Yani bu bir rüya olamaz, çünkü Nate asla odama girmez. *Asla.*

Oh, ve külotum kayıptı. Evet. Bütün gece iç çamaşırsız uyudum ve sürtünmeyi yeniden yaratmak için umutsuz bir girişimde uyluklarımı birbirine sürtmeye devam ettim ama sefil bir şekilde başarısız oldum.

Bu yüzden bu sabah erkenden çıktım çünkü onu kahvaltıda başımda dikilirken görürsem ne olacağını bilmiyordum. Buraya taşındığından beri bazen böyle yapıyor. Tezgâha yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor ve bir şeyler yediğimden emin olana kadar kahvesini içiyor. Çünkü görünüşe göre milkshake içmek kahvaltıdan sayılmıyor.

Ve onun tarafından bebekleştirilmek istemiyordum. Ayrıca onun sert yüz hatları ve cezalandırıcı gözleriyle ya da hiçbir şey olmamış gibi davranabileceği gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordum.

Bu beni yavaş yavaş öldürecekti ve henüz D-kelimesi için hazır değildim. Ama işte buradayım. Bir kez daha onun gözetimi altındayım ve o hiçbir şey olmamış gibi davranmıyor.

Hatta bana karım bile dedi. Ofisinde. Çalışma saatleri içinde. Peki bu neden bu kadar ateşli? Çünkü onun kalçalarının arasına girdiğimde bile kendimi hiperventilasyonun eşiğinde hissediyorum. Beni kolaylıkla sıkıp bükebilen güçlü, kuvvetli kalçaları.

"Peki şimdi ne olacak?" Nefes veriyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sıcaklığını içime çekebileceğim kadar yakın olduğunda, çenesinin çizgisini görebileceğim ve yüzünün hatlarını izleyebileceğim kadar yakın olduğunda sesim böyle çıkıyor, tabii ki bakışlarımla, çünkü ona dokunmaya cesaretim olduğunu sanmıyorum. Ya da dokunmaya iznim olup olmadığını. Bu yüzden arkamdaki masayı kavrayıp ellerime yaslanıyorum, böylece bu dürtüyle hareket etme şansım olmayacak.

"Tek kelime etme,
Gwyneth." "Neden?"
"Sen kötü bir kızsın, değil
mi?" "Öyleyim. Çok, *çok*
kötüyüm."
"Kötü kızlar konuşamaz, o yüzden sana sus dediğimde ." "Tamam."
"Hâlâ konuşuyorsun."

Dudaklarımı büzüyorum, parmak boğumlarım sırtımın çukuruna girene kadar ellerime daha fazla eğiliyorum. Sırtım mı yoksa omurgam mı karıncalanıyor, emin değilim. Duyguların patlaması kaldırabileceğimden ya da kavrayabileceğimden çok daha fazla.

"Şimdi masanın üzerine çık." Sesindeki emir, gözbebeklerinin yavaş yavaş kararmasıyla birleşiyor.

Ayaklarım sallanana ve aşağıya bakıp ereksiyonunu doğrudan görebilene kadar masanın üzerine zıplamak için ellerimi kullanırken uzuvlarım titriyor.

Kutsal. Cehennem.

Daha önce fark etmemiştim -yüzüne bakarken fırsatım olmamıştı- ama şimdi koyu renk pantolonundaki şişkinlikten şaşmak mümkün değil. Ve gözlerimi ondan alamıyorum. Ondan *başka* hiçbir şeye odaklanamıyorum, titreyen içime bile.

"Gördüğünüzü beğendiniz mi?"
"Evet..." Dalgın dalgın
söylüyorum. "Neden hoşuna
gidiyor?"
"Çünkü beni istiyorsun." Sözcükler beni bir anda terk ediyor ve nihayet bakışlarıyla buluştuğumda kesik kesik aldığım nefesler de hemen ardından geliyor.

Yüzünde bir gölge beliriyor ve çenesindeki bir kas titriyor. İfadesindeki sertlik havamı kesiyor ve beni şişiriyor.

"Beni isteyeceğini hiç düşünmemiştim," diye alçak sesle itiraf ediyorum, onu üzen her neyse gitmesi için ısrar ediyorum. Ama daha da kötüleşiyor. Boynundaki damarlar geriliyor, şişiyor ve göğüs kasları o kadar genişliyor ki gömleğinden ve ceketinden dışarı fırlayacağını düşünüyorum.

"Seni istediğimi kim söyledi? Belki de sadece seninle oynamak
istiyorumdur." "Benimle oynamak istemen için beni istemen
gerekir, Nate."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gözlerini bana dikti. "Senin bir oyuncak olmadığını ve seninle oynamak istememem gerektiğini söylemen gerekiyordu."

Bir omzumu kaldırıyorum.

"Umurumda değil."

"Umurunda değil mi?"

"Normal bir insan muhtemelen yapardı, ama ben biraz tuhaf ve çok kötü bir kızım, bu yüzden benimle istediğin gibi oynayabilirsin. Ben senin oyuncağın olacağım." En azından bu şekilde aramıza binlerce duvar örmüyor.

Bu şekilde, sadece seksle bile olsa yakınlaşabilirim. Seks konusunda iyiyim. Getirdiği duyguları ve her şeye teslim olmayı seviyorum. Ve eğer dün gece olanlar bir gösterge ise, Nate ile seks muhtemelen tüm düşüncelerimi ve beklentilerimi buldozer gibi ezip geçecek.

Hayal ettiğimden çok daha farklı olacağını kanıtlamak istercesine, Nate bir elini eteğimin bel bandına uzatıp fermuarla oynuyor, başparmağı gömleğimin altından kalça kemiğimi sıyırıyor. "Benim oyuncağım olacaksın, ha?"

"Evet."

"Seninle oynayabilir

miyim?" "Oynayabilirsin."

"Erkeklerin seninle oynamasına sık sık izin verir misin,

Gwyneth?" "Bazen..."

Bundan hoşlanmıyor. Bundan zerre kadar hoşlanmıyor ve bu, omuzlarındaki kalabalık gerginlikten ve dokunuşunun keşiften düpedüz hükmetmeye dönüşmesinden anlaşılıyor. Ses tonu hâlâ sakin olsa da beni kalçamdan sertçe kavrıyor. "Öyle mi?"

"Uh..."

"Soruya cevap ver." "Evet."

Az önceki sözlerimi teyit etmeye çalıştığını düşünmüştüm ama her saniye daha da sıkılaşıyor. "Ne yapmalarına izin veriyorsun?"

"Bana dokunmalarına, beni okşamalarına ve meme uçlarımı ağızlarına almalarına izin veriyorum." Bunu neden söylediğimden emin değilim, ama içindeki sert egemenliği ortaya çıkarması hoşuma gidiyor, bu yüzden durmuyorum. "Meme uçlarım dişlerinin arasındayken, çekiştirip çekiştirip ısırdıklarında iyi hissettiriyor."

Beni hala kalçamdan kavrıyor, gömleğimi eteğimin içinden yırtıyor ve ben hareketle sarsılarak masasının üzerinden kayıyorum. Eli çıplak karnıma ve sütyenimin altına girdiğinde neredeyse çığlık atacaktım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başparmağı ve işaret parmağı göğüs ucumu kavradığında, ağzım sözsüz bir iniltiyle açılıyor. Sıkıyor, başparmağını dün bana dokunduğundan beri ağrıyan sıkı tomurcuğun üzerine bastırıyor.

"Çocuklar bunlarla oynarken iyi hissettiniz, değil mi?"

"Uh-huh. Öyle hissettiler."

Kalçalarımın arasında zevk birikene kadar daha sert bastırıyor ve ıslaklığın sızmasını önlemek için çaresiz bir girişimle onları kapatıyorum.

"Bacaklarını aç, Gwyneth."

"Ama..."

"*Aç*."

Nabzım bu pazarlık edilemez emir karşısında kulaklarımda uğulduyor ve ben de yapıyorum. Bacaklarımın ayrılmasına izin veriyorum, orada tutmaya çalıştığım sürtünmeyi serbest bırakıyorum.

"Şimdi ayaklarını masanın üzerine koy, dizlerini bük ve bacaklarını birbirinden ayır." Her emirle birlikte, nefesim kesilene kadar meme ucumu okşuyor ve sıkıyor.

Ama bana söyleneni yapıyorum, eteğimi yukarı çekiyorum ve bacaklarımı açıyorum. "Daha geniş. Şu amcığa bir bakayım."

Vay anasını.

Beni dikkatle izlerken kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim, sanki dün gece beni tam olarak görmemiş gibi. Sanki parmakları içimde tahribat yaratmamış ve beni bitkin bırakmamış gibi.

Hâlâ meme ucuma işkence ediyor, bir elini uzatıp külotumun üzerinden beni kavrıyor ve ben ürperiyorum, başımı yana sallıyorum çünkü onun beni izlemesini izlemek istiyorum.

"Mmm. , bebeğim." "Islandım mı?"

". Çok, *çok* ıslaksın." Parmaklarını kıvrımlarımda yukarı ve aşağı kaydırıyor ve sadece malzemenin içinden olmasına rağmen, amım ihtiyaçla nabız atıyor.

"Nate..."

"Evet?"

"İhtiyacım var... İhtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın var? Söyle bana." "Daha fazla... sadece daha fazla."

"Ama sen kötü bir kızsın. Erkeklerin dokunmasına, ellemesine, ellerini bu meme uçlarına ve bu amcığa koymasına izin veriyorsun, değil mi?"

"Ben... artık yapmayacağım..."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yapmayacaksın, ha?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben onları istemiyorum... Ben seni istiyorum."

O anda durdu, iki eli de bir saldırılarını durdurdu ve ben de ona baktım.

Keşke yapmasaydım.

İfadesi ciğerlerimdeki canlı nefesi söküp atıyor.

Çenesi sıkıca kenetlenmiş ama bu hoşnutsuzluktan değil, yüzünde daha önce hiç görmediğim ya da belki de görmeme izin vermediği bir duygudan kaynaklanıyor.

Sahiplik. Ham, derin ve çok tehlikeli.

Ama ondan kaçmak yerine, doğrudan ona doğru atılıyorum. Onun için ruhumu ve bedenimi ortaya koyuyorum. Onu istiyorum. Onun sahipleniciliğini.

Son damlasına kadar istiyorum.

"Siktir, Gwyneth. Ne zamandan beri şeyler söylemeyi öğrendin?"

"Senden beri."

"Ben mi?"

"Uh-huh. Çünkü kadın olmak istememi sağladın."

"Benim için mi kadın olmak istedin?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü bana dokunurdun. Beni isterdin."

"Yani bu meme uçları bana ait, değil mi?" Birini kabaca, sertçe sıkıyor ve inliyorum, ama göbeğimi aynı sertlikte kavradığında bir inlemeye dönüşüyor. "Bu amcık da benim. Benim amım, değil mi?"

"Oh, lanet

olsun..." "Dil."

"Mmm."

"Cevap ver bana, Gwyneth. Bu kimin amı?"

"Senin."

"Bu doğru. Benim. Peki neden başkasına verdin? Bırak dokunmayı, neden başka biri amıma baktı?"

Tanrım. Böyle edepsizce konuşmaya devam ederse, hemen buraya

gelebilirim.

"Çünkü sen orada değildin... bana dokunmuyordun, bu yüzden çocukların yapmasına izin vermek zorunda kaldım, ama biliyor musun?"

"Ne?" Külotumu bacaklarımdan aşağı indiriyor ve ben kaplayan ıslaklık izine odaklanmıyorum. Nasıl olduğuna odaklanmıyorum

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Utanmadan parmaklarını ıslatıyorum, çünkü başka bir şeyle meşgulüm.

Yüzü beni rehin aldı. Onu bir erkek olarak görmeye başladığımdan beri rüyalarımı çalan o güzel, ruhani yüzü.

Sesimi alçaltarak kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "Bana dokundukları süre boyunca seni düşünüyordum. Parmaklarının içimde olduğunu ve dilinin beni yaladığını hayal ettim. Ellerin de üzerimdeydi ve o kadar güçlü ve erkeksiydiler ki onları düşünmeden edemiyorum."

Elinde külotumla duraklıyor, gözleri lezzetli kahverenginin öfkeli bir tonuna dönüyor. "Sikeyim. Benim ölümüm olacaksın."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Tam bir felaket."

"Bunun için de para

ödeyecek miyim?"

"Yapacaksın amına koyayım." Meme ucumu bırakıyor ve ben de temasın kesilmesinden dolayı hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkarıyorum.

Ama bir sonraki hamlesini uzun süre beklemem gerekmiyor çünkü külotumu cebine tıkıştırıyor -tekrar- ve ayaklarım hala masasının üzerindeyken bacaklarımı mümkün olduğunu düşündüğümden daha geniş bir şekilde çekiyor. Sonra eteğimin ucunu yukarı çekip ağzıma soktu. "Isır ve sakın bırakma."

Yapıyorum, dişlerim siyah malzemeye batıyor ama o başını eğene kadar neden bana bırakmamamı söylediğini anlamıyorum.

Ta ki ağzı zonklayan amımın üzerine gelene kadar. Ve lanet olsun, eğer parmaklarının kitlesel zevk silahları olduğunu düşündüysem, ağzı tamamen farklı bir ligde.

Dilini ıslak kıvrımlarımın üzerinde gezdirerek onları daha da ıslatıyor, daha da kayganlaştırıyor ve başım o kadar geriye yuvarlanıyor ki boynumun kırılmamasına şaşırıyorum. Zevk o kadar güçlü ki, vücudunun benimkiyle buluştuğu yer dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Ağzını üzerime kapatıyor ve *sertçe* emiyor. O kadar sert ki her yerim titriyor, o kadar sert ki ruhumu kovduğunu düşünüyorum.

Etek dişlerimin arasından düşüyor. Elimde değil. Öyle işte. "Kahretsin... Siktir..."

"Dil hakkında ne dedim ben?" Bana karşı konuşuyor ve bu benim aşırı hassas tenimde bir gümbürtü gibi.

"... kontrol edemiyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yakın olduğun için mi?"

"Evet." Ve o olduğu için. Ama bunu söyleyemiyorum, çünkü o başka bir şeyi berbat ediyor.

Klitorisim.

Vay anasını. *Hassiktir*!

Spazmlar beni ansızın ele geçiriyor ve düşüyorum. O kadar sert düşüyorum ki hiç durmayacak sanıyorum.

Düşüş.

Zevk.

Her şeyin ahlaksızlığı.

Yine de, beni bir pus içinde bırakıyor ve bittiğini düşünüyorum. Ama kirli sakalları kalçalarımın hassas etleri üzerinde kayıyor ve hala beni yalıyor, emiyor, kemiriyor, hassas klitorisime işkence ediyor.

Nedense, şimdi beni parmakladığı zamankinden çok daha hassasım. Ve acıyor. Çok iyi acıyor.

"Nate... Dayanamıyorum..." Saç tellerine dokunmak, onu geri itmek için bir elimi saçlarına uzattım.

"Ellerini ve ayaklarını masaya koy, Gwyneth."

Kalçalarım kasılıyor ve kendimi ateşe veriliyor gibi hissediyor olsam da pozisyonuma geri dönüyorum. "Bu çok fazla. Dayanabileceğimi sanmıyorum."

Başını kalçalarımın arasından kaldırıyor ve ben nedenini bilmesem de biraz hayal kırıklığına uğruyorum.

"Durmalı mıyım, bebeğim?"

Başımı sallarken bunu bile.

"Güzel, çünkü bunu planlamıyordum. Şimdi tüm zemini aşağı indirmeden önce eteği ısır."

Oh, Tanrım. Buranın bir işyeri olduğunu ve birilerinin duyabileceğini unutmuşum. Lütfen bana burada bir tür ses geçirmez sistem olduğunu söyleyin, çünkü emmeye ve yalamaya geri döndüğünde dudaklarımın arasındaki etekle bile serbestçe yayılan sesleri kontrol edemiyorum. Ama bu sefer farklı. Bu sefer bana bir ders veriyor, nasıl davranmam gerektiğini öğretiyor.

Ağzı açıklığıma doğru kaydığında, yine eşikteyim. Ama o orada durmuyor. Dilini dar açıklığımın içine sokuyor ve o kadar dar ki, daha dün gece üç parmağımı soktuğuma inanamıyorum.

Mırıldanan bir karmaşa içindeyim, beni diliyle becerirken tükürüğüm eteğimin etrafında birikiyor, beni nefessiz bırakan ve kesinlikle delirten bir ritimle girip çıkıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ağzıyla bu şekilde sikiyorsa, sikiyle nasıl hissedecek?
Ve onun sikinin içimde olduğunu düşünmek beni boşaltıyor.

Aynen böyle, masanın üzerinde kasılıyorum, bacaklarım düşüyor ve kalbim göğsümde çarpıyor.

Nate emmeye, yalamaya, sikmeye devam ediyor, ben çökmenin eşiğine gelene kadar dalgayı tekrar tekrar çekiyor.

Sonunda başını jöleye dönmüş bacaklarımın arasından kaldırdığında, buna gerçekten odaklanmıyorum çünkü dudaklarını yalıyor. Aynı dudaklar amımı emiyor, kemiriyor ve sikiyordu.

Bu manzara beni büyülüyor, beni nasıl yediğini, diliyle nasıl tadını çıkardığını göstermesi beni büyülüyor. Başka tarafa bakamıyorum. Açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerime hava bile alamıyorum.

"Tadın çok kötü bir kıza benziyor."

Siktir.

Sanırım bir şey beni bırakıp ona atladı. O şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama önemli olduğunu hissediyorum.

Hayati.

Ve şimdi, onu geri alamıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

19

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NATHANIEL

Hiçbir zaman oyun oynayan biri olmadım.

Bunlar zaman kaybıdır ve amaçtan yoksundur - aptalların kendilerini kurnaz ya da önemli hissetmek için yaptıkları bir şeydir. Bu tür bir onaylama benim için kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyor.

Aksine, oyunları yapan ve herkesin uyması gereken kuralları koyan benim.

Bu yüzden kendimi kaydolmadığım bir oyuna sürüklenmiş bulduğumda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. En başından beri var olmaması gereken bir oyuna.

Şu an tam ortasındayım. Tam orada, oyunun-Gwyneth-
öyle.

Benimle istediğin kadar oynayabilirsin. Senin oyuncağın olacağım.

Sadece bu kelimeler bile beni doyumsuz bir canavara dönüştürdü. Ben yapmadım
Onu sadece oyunun ortasında kazanabilirdim, ama aynı zamanda onunla oynama, ona işkence etme, ona eziyet etme hakkım da vardı.

Bir hafta oldu. Kendi protokolümü çiğneyip iş yerime seksi getirdiğim günden bu yana bir hafta geçti. Onu yiyip tatlı amının tadına baktığımdan beri.

İşle eğlenceyi karıştırmam. *Asla.* Bu profesyonelce değil, rahatsız edici ve dikkat dağıtıcı.

Ya da ondan önce böyle düşünüyordum, Gwyneth, benim istenmeyen oyunum. Çünkü ona bacaklarını açmasını söylediğimde ve ardından öğle yemeği için onu yemeye başladığımda riskleri düşünmediğimden eminim.

Ve bir bağımlı gibi, daha fazlasına olan ihtiyacım her gün katlanarak arttı. Şimdi, o lanet dikkat dağıtıcıyı arayan benim.

Ona uslu durmasını söylüyorum ama o bunu yapmıyor. Gwyneth *gerçekten* nasıl davranacağını bilmiyor. Ya bir şey düşürüyor ve almak için eğiliyor, kıçını sergiliyor ya da Christoph'la flört ediyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bana *sadece konuştuğumuzu* söyledi. *Biz arkadaşız ve konuşuyoruz. Onunla flört etmiyordum*. Ama siktir et, eğer onunla gülüyorsa ve konuştuğu tek stajyer oysa, o zaman bu lanet olası bir flörttür.

Ben de onu ofisime çağırıp masanın üzerine domaltıyorum ve onu yiyorum. Bazen çığlık atıp kıvranana ve yalvarana kadar onu parmaklıyorum. Yalvarmasına bayılıyorum, küçük bedeni o kadar merhametime kalmış ki yalvarmadıkça gazabımdan kaçamayacağını biliyor.

Sonra eve gittiğimde odasına çıkıyorum ve onu akşam yemeğine davet ediyorum. Ona şirkette nasıl davranması gerektiğini, başka hiçbir şeye değil işine odaklanması gerektiğini öğretiyorum. Sebastian, Daniel ve Knox'la öğle yemeği yiyemeyeceğini. Evet, onlardan biri yeğenim ama yine de. Onların yanında çok rahat, çok canlı, çok hayat dolu ve ben bundan nefret ediyorum.

Ayrıca artık herkesin ondan kek bekliyor gibi görünmesinden de nefret ediyorum. Herkese, özellikle de bilişimci kıza ve lanet Christoph'a sürekli kek götürüyor.

Alexa en sevdiği grup olan Twenty One Pilots'u çalarken akortsuz şarkı söylerken onları pişirmek için ya geç yatıyor ya da erken kalkıyor. Bana en sevdiği grubun onlar olduğunu hiç söylemedi ama duştayken, yemek pişirirken ya da mutfakta Martha'ya yardım ederken hep onları dinliyor. Her zaman, her yerde. Şimdi anlıyorum ki bunlar onun işitsel vanilyalı milkshake'leri ve dondurmaları. Huzuru gürültülü olsa da onu huzur içinde tutan şey onlar.

Her şey çok fazla. Ondan müziğe ve vücut diline kadar. Çünkü sadece şarkı söyleyip dinleyip pişirmekle kalmıyor, dans da ediyor ve bu da akortsuz sesi gibi ritimsiz.

Gwyneth yalnızken gürültülü bir insan. O kadar gürültülü ki, onu susturmak çok zor. O kadar gürültülü ki benim şiddetli sessizliğimi bölüyor. Eskiden bu basit hiçliği, seslerin yokluğunu ve konsantre olmama ve çalışmama yardımcı olan zihin açıklığını tercih ederdim, ama o şiddetli huzuru öldürdüğünden beri, ne zaman "Alexa, Gwen'in çalma listesini çal" dediğini duysam, şovu izlemek için dışarı çıkmaya karşı koyamıyorum.

Şu anda olduğu gibi.

Mutfağın girişine yaslanıyorum ve bacaklarımı bileklerimden çapraz yapıyorum. Bir süre önce eve geldikten sonra duş aldım ve havluyla su almaya gittim. Bu da Gwen'in yanakları, kulakları ve boynu kızarırken bana dik dik bakmasına neden oldu. Ben de eşofman altımı ve gri tişörtümü giydim. Bazen artık tek başıma olmadığımı unutuyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bana sanki gördüğü en güzel ve sinir bozucu şeymişim gibi bakan bir kadın var.

Geçmişte kadınların beni nasıl gördüğü umurumda değildi. Evet, King ve ben görünüşümüz ve atletik vücutlarımızla sık sık dikkat çekiyorduk ama bunların hepsi bir oyundu. Hayatımı hiçbir şekilde etkilemeyen sığ, anlamsız bir oyun. Öyleyse neden Gwyneth bana sanki gördüğü tek erkek benmişim gibi baktığında gurur duyuyorum?

Şimdiki zamana dönersek, beni fark etmesin diye genelde dışarıda dururum ama siktir et, bugün onu yakından ve kişisel olarak izliyorum.

Bir spatulayı mikrofon gibi tutarak, o anda rap yapan kişinin vokalisti rolünü oynuyor. Hareketli müzik mutfağı dolduruyor ve o da kalçalarını sallayıp bacaklarını tekmeleyerek şarkının içinde kaybolmuş gibi görünüyor.

Bir dava dosyasını gerekiyor ama bunu o uyuduktan sonra yapacağım. İşte o zaman şiddetli sessizliğim geri gelir ve konsantre olabilirim.

Ancak bu lanet bir yalan olabilir, çünkü bu kaotik kızı karım yaptığımdan beri *konsantrasyon* kelimesinin anlamını yitiriyorum.

Düşüncelerime davetsizce dalmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Ne zaman çalışsam, bir toplantıda ya da hatta mahkemede olsam, onu masamda bacaklarını iki yana açmış, adımı inlerken ve bana çok kötü bir kız olduğunu ve ona nasıl iyi bir kız olabileceğini öğretmemi istediğini söylerken düşünüyorum. Gerçi her zaman bir şekilde yaramazlık yaptığı düşünüldüğünde bunu gerçekten kastetmiyor.

Ve bunu, onun gizli eğilimlerini ve tatlı tadını düşünmeden edemiyorum. İlk seferden beri duramadım.

Ona dokunduğumdan ve arkadaşımın lanet kızına karşı ereksiyon olduğumdan beri. Bu düşünceyi kovmak için gözlerimi kapattım.

Tekrar açtığımda, Gwyneth müziğe atlıyor, şarkıcıyla birlikte sessizlik hakkında çığlık atıyor. Şu anda katlettiği sessizlikle aynı.

Tam o anda bana doğru dönüyor ve donup kalıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor, spatula mikrofonu hâlâ ağzında.

"Nate." Adım, yüksek sesli müziğin ortasında telaşlı bir ses olarak çıkıyor, sonra boğazını temizleyip "Alexa, dur" diye bağırıyor.

Müzik durur ve yüzünü buruşturur. "Çok mu ses çıkardım?"

"Sence?"

"Özür dilerim. Daha önce müzikten hiç şikayet etmediğiniz için gürültü önleyici kulaklıklarınız falan var sanmıştım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çünkü izlemek için dışarı çıktım. Ama bunu söylemiyorum, onun yerine onu gözlemlemeye devam ediyorum. Şarkı söylemekten ve dans etmekten kızarmış yanaklarında un var. Kumral saçlarını bir takke örtüyor ama birkaç inatçı saç teli aradan görünüyor ve ne zaman gözüne kaçsa onlara üflüyor.

"Yemek yapıyorum," diye anons ediyor ve kaseleri, unu, tereyağını ve tezgahın üzerindeki dağınıklığı işaret ediyor.

"Bunu görebiliyorum. Cupcakes, sanırım?"

"Evet. Daniel onları çaldığı için her zamankinden daha fazla yapmak zorundayım. Ayrıca tüm aromalardan yapıyorum çünkü görünüşe göre herkes vanilya sevmiyor."

Surat asışına gülümsüyorum. Gerçekten kırgın görünüyor. Hem de çok. Umarım Christoph da vanilyayı sevmiyordur.

"Sanırım bu bir küfür?"

"Öyle!" Kasedekileri nazik ve zarif hareketlerle karıştırıyor. "Vanilyanın nefret edilecek nesi var? Huzur verici, lezzetli ve güzel kokuyor."

"Aynı zamanda sıkıcı."

Başı yukarı fırlıyor ve çenesi hafifçe titriyor. Konuştuğunda sesi ağlamak üzere olan biri gibi tıkanıyor. "Vanilyanın sıkıcı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bazen."

"Ama neden? Vanilya ekleyebileceğiniz pek çok şey var; şampuanlar, duş jelleri, uçucu yağlar ve... ve... tüm kekler, milkshake'ler ve dondurmalar gibi."

"Kulağa çok fazla gibi geliyor."

"Ve vanilya sosu, krema, yoğurt ve smoothie gibi daha pek çok şey var. Oh, ve birçok alkollü içecekte de kullanıldığını biliyor muydunuz? Çünkü alkolün sert kenarlarını yumuşatır."

"Ve bu önemli mi?"

"Tabii ki! Bir denge olması gerekir ve vanilya bunun için mükemmeldir."

"Anlıyorum."

"Bu fikrini değiştirdiğin anlamına mı geliyor?" "Fikrimi değiştirmek için bundan daha fazlası gerekir."

"O zaman seni ikna etmeye çalışmaya devam edeceğim. Bir gün vanilyaya aşık olacaksın ve geri dönemeyeceksin."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"?"

Başıyla onaylıyor. "Eminim."

"İyi güzel de akşam yemeği nerede?" "Ha?"

"Sakın bana unuttuğunu söyleme."

Kaşlarının arasına narin bir çatıklık yerleşiyor. "Neyi unuttun?"

"Martha bugün izin istediğinde ne dedin?" "Temizlik yapacağımı, yemek pişireceğimi ve her şeyle ilgileneceğimi."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve dudakları aralanıyor. "Ah." "Doğru. *Oh*."

"Ben... kendimi yemek yapmaya kaptırdım. Akşam yemeği aklımdan çıkmış."

"Bunu çok yapar mısın? Kendini bir şeye o kadar kaptırırsın ki diğer her şeyi unutursun?"

"Evet, bu babamı çıldırtırdı. Bazen kitap okurken ya da temizlik yaparken adımı söyler ama cevap alamazdım. Sonra beni bulur ve göbek adımla seslenirdi çünkü bunun onu daha sert gösterdiğini düşünürdü, ki öyle değil bu arada." Gülümsemek üzereyken dudakları aşağı doğru çekiliyor ve sanki hiç yaşanmamış gibi konuyu kapattığı anı görüyorum.

Gwyneth, babası komada olduğu için onu unutacak biri değil. Ama son zamanlarda öyle görünüyor. Odasına girmeyi bıraktı, evin giriş holünden onunla olan resmini kaldırdı ve artık onun hakkında hiç konuşmuyor. Az önce ondan bahsederek ağzından kaçırdı.

"Bir şeyler ayarlarım," diyorum.

"zorunda değilsin. İşim bitince makarna pişireceğim."

"Sen pişirirsen ve ben de aynı anda pişirirsem daha hızlı olur." Çoktan mutfağa girmiş, ihtiyacım olan şeyleri bulmak için dolabı karıştırıyordum.

"Yemek yapabildiğini bilmiyordum." Omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Nasıl yapılacağını öğrenecek kadar uzun süre yalnız yaşadım."

"Yani sadece zorunluluktan mı? Bundan zevk almıyor musunuz?" "Özellikle değil."

"O zaman nelerden hoşlanırsın?"

"Çalışmaktan."

Hamuru küçük kek doldururken gözlerini deviriyor. "İş bir hobi değildir."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Olabilir." Domatesleri hızlı hızlı doğruyorum ve o bana garip bir hayranlıkla bakıyor.

"Vay canına, bıçağı iyi kullanıyorsun," diyor çünkü dikkati kolayca dağılıyor ve aklındaki her şeyi ifade etmek zorunda kalıyor, sonra başını sallıyor. "Her neyse, iş dışında hoşlandığın başka bir şey olmalı."

"Hayır, yok."

Tepsiyi fırına iter ve kirli tezgâha yaslandığında üst kısmı soluk göbeğine kadar çıkar ve un kot şortuna, kalçalarına ve hatta spor ayakkabılarına kadar bulaşır. Sonunda bunu fark ettiğinde mutlu olmayacaktır.

"Peki ya... Aspen ile birlikteyken? Siz ne yapıyorsunuz?" "İş."

"Gerçekten mi? Birlikte başka bir şey yapmıyor

musunuz?" "İş dışında, hayır."

Biraz gülümsüyor, sonra da "Ama bu çok üzücü" diyor.

Malzemeleri tavaya atıp zeytinyağı ve biraz sarımsak ekliyorum. "İşkolik olduğumuzu ve zamanımızı boşa harcayan hiçbir şeye ilgi duymadığımızı mı?"

"Hobilerin olmadığını. Ben sana bir tane

bulurum." "Gerek yok."

"Evet, ihtiyaç var. Hobiler önemlidir. Tanıdığım herkesin en az bir, bazılarının ise birkaç hobisi var."

"Tanıdığınız herkes çocuk. Bütün çocukların hobileri vardır."

"Bu doğru değil. Daniel ve Knox var ve spor ve kulüp gibi pek çok şeyden hoşlanıyorlar."

"Bunu sana söylediler mi?"

"Evet."

Sakin kalma çabalarıma rağmen omurgam sert bir çizgi halinde sarsılıyor. Gerçek şu ki, onun o iki piçle neşeli sohbetler yaptığını düşünmeden edemiyorum. Evet, dışa dönük biri, özellikle de ona iyi davrananlara karşı. Ve muhtemelen bunun hiçbir anlamı yok, ama bu, bu fikrin beni daha önce hiç yaşamadığım çiğ bir duyguyla doldurduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Nedenini bulmak istemediğim mantıksız bir his. "Onlarla ne hakkında konuşuyorsun?"

"Şeyler."

"Gibi mi?"

"Önemli bir şey değil."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Eğer önemli değilse, o zaman onlarla bir şey hakkında konuşma." "Ama onlardan hoşlanıyorum."

"Bunu durduracaksın ve bu son."

"Hayır."

"Gwyneth."

"Sana Aspen'le konuşmayı kes demiyorum. Ondan nefret etmeme rağmen bir yetişkin gibi davranıyorum, bu yüzden sen de bana söyleyemezsin."

Gözlerimi kısıyorum. Pazarlık yapma ve ayak diretme konusunda giderek daha da kurnazlaşıyor. Ama o iki puştla ve ona kulüpler hakkında verdikleri bilgilerle ben ilgileneceğim.

O her hareketimi izlerken ben tencereye sıcak su doldurup kaynatıyorum. "Peki Aspen'den neden nefret ediyorsun?"

"Çünkü... Çünkü o kötü biri." "Sana kötü davrandı mı?"

"Benimle konuşmuyor bile."

"Aynen öyle. Peki neden onun kötü olduğunu düşünüyorsun?" "W&S'deki herkes onun öyle olduğunu düşünüyor."

"Herkesin böyle düşünmesinin nedenini araştırmayacağım. Ben sizinkini soruyorum."

"Şey... Babam ondan nefret ediyor."

"Sen baban değilsin, Gwyneth."

"Babam kimden nefret ederse, ben de ondan nefret ederim. Bu kadar basit. Biz ." "Bu yüzden mi bir haftadır onu ziyaret etmedin?"

Bunun üzerine sarsıldı, dudakları . Demek haklıymışım. Ondan ya da ona olanlarla ilgili duygularından kaçıyordu.

Sessizlik aramızda uzun anlar boyunca uzanıyor ve havada sadece kaynayan suyun sesi duyuluyor.

İç çalkantılarını ele veren o hızlı, manik şekilde tırnaklarını şıklatıyor.

"Cevap ver, Gwyneth."

"Ben... sadece stajla meşguldüm. Daha sonra yaparım."

"Ne zaman sonra? Yarın mı? Gelecek hafta mı?"

"Daha sonra." Gitmek için döner, muhtemelen en yakın dolaba saklanmak için.

"Dur."

İrkiliyor, tırnakları hâlâ birbirine çarpıyor ama bana bakmıyor. "Arkanı dön, Gwyneth."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başını sallaması o kadar güçlü, o kadar kuvvetli ki tüm vücudunu sarsıyor.

"Bebeğim, bana bak."

Bunu yavaşça yapıyor, ta ki gözleri benimkilerle buluşana kadar. Sessizler, gri diğer renklerin üzerine yayılıyor, her bir göz çok kasvetli, çok cansız olana kadar onları örtüyor.

"Bana neden artık King'i ziyaret etmek istemediğini söyle."

Eğer benim yüzümden, o komadayken bunu yaptığımız için kendini çok suçlu hissediyorsa, lanet olsun, bununla başa çıkamayacağım.

Benim suçluluk duygum iyi, bununla başa çıkabilirim, ama onun da kendi suçluluk duygusu tarafından boğularak öldürüldüğü düşüncesine katlanamıyorum.

Ben daha yaşlıyım ve bunu kontrol edebilecek kadar yaşam koşulları ve ceza davalarıyla uğraştım. O yapmadı. Hâlâ çok genç ve deneyimsiz.

Bazen uyuyamamasına ve boş bir beyne sahip olduğunu iddia etmesine rağmen, o hala masum.

Ve saf.

Ve tüm bunları lekelemeye bu kadar hevesli olmamalıyım.

Bir bez alır, ıslatır ve tezgahı fırçalamaya başlar. Sert, hızlı ve hassas hareketlerle. Ama aynı alanda kalıyor, tekrar tekrar fırçaladığı bir noktaya takılıp kalıyor.

"Çünkü onun yokluğunu düşünmek istemiyorum. Çünkü hastaneye gidip o iğrenç antiseptik kokusunu aldığımda ve odasına girdiğimde bana gülümsemeyeceğini, sarılmayacağını ya da bana meleğim demeyeceğini biliyorum. Çünkü orada ama gerçekte değil. Çünkü onun için kitap okuduğumda, eline dokunduğumda ve ağladığımda beni duyduğunu sanmıyorum. Eğer duysaydı, geri gelirdi. Beni yalnız bırakmayacağını, annem olmadığını söyledi. Ama sözünü tutmadı. Annem gibi o da beni terk etti ve şimdi burada değil. Onu ya da annemle babamın hayatımın iki farklı evresinde beni terk edecek kadar benden nefret ettiklerini düşünmek çok acı veriyor. Yani hayır, yarın, gelecek hafta ya da gelecek ay gitmeyeceğim. Gidersem onu göreceğim ama konuşmayacağım ve sözünü tutmadığı için ona biraz kızgınım. Bu yüzden onu sanki uzun bir iş seyahatine çıkmış ve yakında dönecekmiş gibi düşüneceğim. Kendimi ancak bu şekilde toparlayabiliyorum."

Bitirdiğinde ağır ağır nefes alıyor ve yanağından aşağı akan bir gözyaşı ağzına doğru ilerliyor, ancak daha hızlı, daha sert, daha uzun süre keseledikçe buna dikkat etmiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yavaşça ona yaklaştım ve elini tuttum. Islaktı ve kırmızıya dönmüştü. Ayrıca birkaç damla kan çıkana kadar tırnağını yüzeye sürttü.

King'in kazasını ona anlattığım gün cam parçasına yaptığı gibi hâlâ paçavrayı sıkıca tutuyor.

"Bırak gitsin."

Başını sallıyor, tüm dikkati hâlâ tezgâhta.

"Bırak onu, Gwyneth." Bileğine öyle sert bastırıyorum ki ölümcül tutuşunu açıp nemli, kanlı bezi bırakıyor.

"Şimdi, bana bak."

Tereddütle de olsa yapıyor. Hay sikeyim. Bana bakışı o kadar saf ve güven dolu ki, neden göğsüme saplandığını bilmiyorum.

"King seni terk etmedi, anlıyor musun? Bu bir kazaydı. Eğer ona kalsaydı, uyanır ve sana geri dönerdi. Seni asla isteyerek terk etmezdi. Eğer onu ziyaret etmek istemiyorsan seni zorlamayacağım ama bence onunla konuşmaya devam edersen uyanma şansı daha yüksek."

"Öyle mi
düşünüyorsu
n?" "Öyle
düşünüyoru
m."

Uysalca başını sallıyor.

"İyi miyiz? Seni terk ettiğini düşünmeyi bıraktın mı? O senin annen değil. O kadından nefret ediyordu. Çünkü siktir et onu. Duydun mu beni? Seni sokaklarda bıraktığı ve gecenin karanlığında kaçan bir korkak olduğu için siktir et onu."

"Evet, becer
onu." "Güzel."

Gözyaşlarının arasından gülümsüyor ve ben bu görüntüye bayılıyorum, yeşilin tekrar yüzeye çıkıp griyi kovalamasına. Asla çok uzun süre üzülmüyor. Her zaman ilerlemek için çabalıyor ve ayakta kalmak için elinden geleni yapıyor.

Çünkü o özel biri. "Hey, Nate."

"Ne?"

"Konuşma tarzım hakkında yorum
yapmadın." "Geçebilirsin."

"Aynen öyle."

"Gwyneth."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne? olduğunu söylemiştin."

"İki kere değil." Parmağını inceliyorum ve neyse ki artık kanamıyor. "Ve kendine zarar vermeyi bırak, yoksa Tanrı'ya yemin ederim..."

"Ne?" Kelime o kadar nefes nefese ki zar zor duyuluyor.

Sonuçlarını bilmek istemek gibi bir alışkanlığı var. Bazen, sadece tepkimi görmek için bunu bilerek yaptığından şüpheleniyorum.

"Ya da seni yiyip , uçurumun kenarına sürüklerim ama gelmene izin vermem." "Hayır... o değil."

"O zaman kendine zarar vermeyi bırak." "Bu bilinçaltı."

"O zaman bilinçli yap.

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Özdenetim ve disiplin uygulayarak asla beklenenin dışına çıkmazsınız."

Başını sallıyor ama elini benimkinden çekmiyor. Sanki bu benim için olduğu gibi çok doğal bir hismiş gibi. "Bu mümkün değil, Nate. İnsanlar bazen kontrolden çıkabilir. Bizi insan yapan da bu. Hepimiz mükemmel olsaydık, bilimkurgu filmi izliyor gibi olurduk ki ben bunu pek sevmem. Korkuyu tercih ederim."

"Seni korkutmalarına rağmen mi?"

"Sınırda yaşamayı severim... bekle. Beni korkuttuklarını nereden biliyorsun? Sana bundan bahsettiğimi sanmıyorum."

"Kral yaptı."

Dudaklarını bir gülümseme boyuyor. "Ve sen bunu hatırladın." "Güçlü bir hafızam var."

"Her neyse." Parmak uçlarında yükselirken hâlâ gülümsüyor. Onun yakınlığında, iki yıl öncesinin görüntüleri geri geliyor.

Ama şimdi farklı. Çok, çok farklı.

Yakın olması garip ya da rahatsız edici gelmiyor. O zamanın aksine, ahlakımı ya da lanet olası insanlığımı sorgulamıyorum. Siktirip gidebilirler.

Gwyneth beni öpmüyor, en azından dudaklarımdan. Ayak tabanlarının üzerine geri dönerken dudakları kirli sakallarımı sıyırıyor. "Benimle babam hakkında konuştuğun için teşekkür ederim. Sen olmasan bunu nasıl yapardım bilmiyorum, Nate."

Sikeyim.

Sikeyim. Siktir!

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İçimdeki o lanet olası hayatı boğan sahiplenme duygusu tarafından çarpılıyorum.

Ve bu sefer tek düşünebildiğim, canavarımı kızının üzerine saldıktan hemen sonra onu ziyaret ettiğim gün en iyi arkadaşıma söylediğim sözler.

Küçük meleğini elinden alıyorum King ve artık saf ve masum olmayacak, çünkü onu da elinden alıyorum. Üzgün olduğumu söylemeliyim ama değilim. Yapmak üzere olduğum şey için özür dilemeyeceğim. Onun benim için tam olarak ne olduğunu ya da buradan nereye gideceğimizi bilmiyorum. Ama bir şeyden eminim.

Gwyneth artık benim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GWYNETH

Hani mutlu olursunuz ama her şeyin eninde sonunda bir karmaşaya dönüşeceğini hissedersiniz ya?

Evet, şu anda ben buyum.

Çünkü son birkaç gün çok huzurlu, çok mutlu, çok sağlıklı geçti. Hatta Nate ile konuşmamın ertesi günü onu ziyarete gittiğimde babam elini benimkinin içinde gezdirdi. Hafifçe sıktı ve neredeyse mutluluktan bayılacaktım.

Doktor bana fazla umut vermedi ve bunun büyük olasılıkla bilinçaltı bir motor reaksiyon olduğunu ve bir şey ifade etmediğini söyledi ama ben buna inanmıyorum. Babamın uyanmak istediğine eminim. Ayrıca, onu son ziyaretimden bu yana epey zaman geçtiği için bana hoş geldin diyordu.

Hâlâ hayattayken onu gömmek istediğim için özür diledim. Bunu yapmak istemediğimi ve sadece annemin yaptığı gibi beni terk etmesini istemediğimi söyledim ve tam o anda elimi sıktı.

Yani evet, doktor yanılıyor, çünkü babam beni dinliyor ve yanıt veriyordu, bu yüzden orada olduğunu, beni terk etmediğini biliyorum.

O benim annem değil.

Bu olaydan sonra moralim yükseldi ve neredeyse her fırsatta onu ziyaret etmeye devam ettim, ona günümü anlattım ve sonra Nate'in bana verdiği ödevler üzerinde çalıştım.

Tanrım, ne kadar katı bir pislik.

Muhteşem biri, ama yine de bir pislik. İş söz konusu olduğunda hiç soğukkanlı değil - her ne kadar beni masasında ya da kanepesinde kendi deyimiyle *amımı yememi* emretmekten çekinmese de. Benim dediği anda benim olmaktan çıktı.

Ama bunun dışında, bana karşı hiç nazik değil. Hatta bilerek zor davranabiliyor, çünkü o tam bir pislik.

Nate'in karakterini, ayrıcalıklı muamele görmek gibi bir yanılgıya düşmeyecek kadar tanıyorum ama en azından bana

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

diğer ortaklar stajyerlerini yapıyor. Hiçbirine benim gibi zorluk çıkarıldığını görmedim.

Evde yalnız olduğumuz zamanlar biraz farklı. Artık beni pişirirken izlemeye geliyor ve yüksek sesli müziğe aldırdığını *sanmıyorum*. Ve ona bir hobi bulma görevindeydim, bu yüzden geçen hafta boyunca kart oyunları, masa oyunları ve aklıma gelen tüm oyunları oynadık. Her seferinde kaybettim ve Nate "Sıradaki" dedi. Bu yüzden çeşitli filmler izledik ve bahçede piknik ve kamp gibi açık hava etkinlikleri yaptık. Hiçbirini önemsediğini sanmıyorum ama beni şımarttı. Bir yandan da bana söylüyordu.

Yapmayacağım.

Hiçbir şeyden zevk almaması iyi değil. Bu yüzden, bugünlerde bana yaşattığı tüm mutluluklar için ona minnettarlığımın bir göstergesi olarak bir şey bulacağım.

Ve orgazm.

Kirli, *kirli* orgazmlar.

Şimdi, bir şeylerin yanlış olduğu hissi gitse, doğru olan her şeyi düşünerek daha rahat olacağım. Ama her geçen saat daha da kötüleşiyor. Belki de bugün Nate'i görmediğim içindir.

Dün gece bir korku filmi izlerken onun kucağında uyuyakalmışım. Nate'e de söylediğim gibi, ben hiçbir zaman beni korkutan şeylerden kaçan bir tip olmadım.

Hâlâ bazen defterimle birlikte dolabıma saklanıyorum ama son zamanlarda bunu pek yapmıyorum.

Son zamanlarda pek sorun yaşamadığım bir başka şey de uykusuzluk, çünkü onun kalçasını yastık olarak kullandıktan sonra bebek gibi uyudum.

Yatağımda yalnız uyandım ve hayır, hayal kırıklığına uğramadım. Tamam, belki birazcık.

Neyse, aşağı indiğimde çoktan gitmişti. Martha bu sabah erkenden işe gittiğini söyledi ve bana "Kahvaltını yap" yazılı bir not bıraktığını fark edince onu cebime sakladım. Onun notlarını topladığımdan değil. Tamam, kesinlikle topluyorum.

Sonra W&S'e gittiğimde o da burada değildi. Grace bugün tesis dışında toplantıları olduğunu söyledi.

Belki de tüm bu kötü hislerin sebebi budur. Onu bugün hiç görmemiş olmam. Geçmişte ona göz ucuyla bakarak hayatta kaldığımı düşünmek çılgınca ama onu bütün bir gün boyunca görmemek dengemi bozuyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Dünya'dan Gwen'e," diye sesleniyor bir erkek sesi.

Şaşkınlığımdan kurtulup Chris ve Jane'e odaklanıyorum. IT departmanında birlikte öğle yemeği yiyoruz çünkü biz havalı çocuklarız ve kafeteryadaki kalabalığı umursamıyoruz. Ve çünkü Jane çok fazla insan olmasından hoşlanmıyor. Bu onu çok kıpır kıpır ve garip yapıyor, bu yüzden Chris ve ben onu yalnız bırakmayacağız.

"Sonunda yaşayanların dünyasına döndün mü?" diye soruyor. "Başından beri buradaydım," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Hayır, değildin."

"Evet, hiç gitmedin." Jane sandviçinden bir ısırık alır. "Hey! Sen kimin tarafındasın, Jane?"

"Kimse yok mu?"

Omzuna kendi omzumla vuruyorum. "Seni ilk ben buldum, biliyorsun. Chris ders dışı."

"Sen kime müfredat dışı diyorsun?" Ben onu durduramadan patateslerimi çalıyor ve ağzına atıyor.

"Sen!"

"Yalanlar. Beni seviyorsun, Gwen."

"Belki de şu anda sana vurmayı çok isterdim."

"Uh... gitmeli miyim?" Jane düz bir suratla söylüyor. "Size bir oda falan ayarlayayım mı?"

"Biz öyle değiliz," diyorum.

"Evet, değiliz." Chris göğsüne vuruyor. "Zavallı küçük kalbimi kırdı, ben de onu bir şeylerle doldurmaya çalışıyorum."

"Kulüp gibi şeyler mi?" Ben soruyorum.

"Yargılama hakkına sahip değilsin, bebeğim."

"Bekle, siz bir şey miydiniz?" Jane bakıyor.

"Gwen'in acımasızca öldürdüğü küçücük bir şey. Masum görünüşüne aldanmayın. O kalpleri kırar." Üzgün bir ifade takınıyor ve kaşlarını bana doğru sallıyor. Salak.

"Evet, Chris'in benim için fazla iyi olduğunu fark ettim. Ama hey, sizi eşleştirebilirim çocuklar."

"Ne oluyor lan? Ben yaralıyım, Gwen. Jane'i tavlamak için senin yardımına ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?

"Belki cesaretlendirilmeye ya da başka bir şeye ihtiyacın vardır." "Teşekkürler çocuklar, ama... benim zevklerim farklı."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İkimiz de aynı anda ona doğru dönüyoruz ve o umursamaz bir şekilde suyundan içiyor.

"Diğer yöne de sapıyor musun?" Soruyorum, sonra da "Üzgünüm, bunu sormamalıydım. Cevap vermene gerek yok."

"Ben lezbiyen değilim. Sadece... yaşlı erkeklerden hoşlanıyorum, sanırım." "Oh," hem Chris hem de ben aynı anda haykırıyoruz.

Jane aslında benim yaşımda, düşündüğüm gibi yirmili yaşların ortasında değil. Ama o bir dahi - üniversiteden erken mezun olmuş ve ben gelmeden kısa bir süre önce burada çalışmaya başlamış.

Ama tüm bu detaylar arka planda kayboluyor. Sadece bir tanesi önemliydi ve aklımda kaldı; yaşlı erkeklerden hoşlandığı gerçeği. Onu ilginç bulmamın bir nedeni olduğunu biliyordum.

"Biraz yaralıyım," diye nefes alıyor Chris. "Şimdi radarınıza girmek için hızla yaşlanmam gerekiyor hanımlar."

"Benim bununla ne alakam var?" Hamburgerimden büyük bir ısırık alarak fısıldıyorum.

"Hadi ama, Nathaniel'den hoşlanıyorsun."

Ağzımdaki lokmada boğuluyorum ve Jane su şişesini elime tutuşturuyor. Neredeyse hepsini yudum yudum içiyorum ama boğazımdaki yanma geçmiyor. Chris'e sanki iki kafası birden çıkmış gibi bakıyorum. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Ona sanki sunağında tapınmadan hayatta kalamayacağınız özel yapım tanrınızmış gibi bakıyorsunuz."

"Ben...Ben bilmiyorum."

"Öyle sayılır," diye onaylıyor Jane.

"Bunu başından beri biliyor muydunuz?" Başımı öne eğdim. "Bu kadar açık olduğuma inanamıyorum. Acaba kaç kişi daha öğrendi?"

Chris, "Size bizim kadar uyumlu değiller, bu yüzden muhtemelen hiçbir fikirleri yok," diyor.

Jane, "Ama bence Nathaniel kendini belli ediyor," diyor.

"Evet, bulduğu her fırsatta onu arayıp duruyor." Chris patates kızartmalarımdan biraz daha çalıyor ve benim onu durduracak iradem bile yok. "Yine de kendini daha iyi ediyor. Bu yüzden her şeyi ele verenin o olduğunu söyleyebilirim."

"Ve o kadar da kurnazca değil. Bu sabah adam ortalıkta olmadığı için depresyonda."

"Değil mi?"

"Hey! Sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşmayı keser misin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sadece bize ne zaman başladığını söylerseniz." Chris gözlerini kısar. "Benden ayrılmadan önceydi, değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Jane bir şişe daha su alıp pipetle içerken Chris soruyor. Bazen gerçek bir prenses gibi davranabiliyor.

"Bilmiyorum. Bir anda oldu. Bir anda mı oldu yoksa yavaş yavaş mı oldu emin değilim ama bir anda oldu ve ben bunu on beş yaşındayken fark ettim. Bununla savaşmanın imkansız olduğunu da fark ettim. Başta denedim. Gerçekten, *gerçekten* denedim. O babamın en iyi arkadaşı ve ortağı ve onunla aynı yaşta, bu yüzden yanlış olmalıydı. Yanlış *hissediyordum* ve bu yüzden onu unutmak için elimden geleni yaptım. Ama yapamadım." Ve bu bazen acı veriyor. Şu anda olduğu gibi, etrafta olmadığında ve onu arayamadığımda ya da mesaj atamadığımda, çünkü o bir toplantıda ve onu rahatsız etmemem gerekiyor.

"Peki ya o?" Chris soruyor. "O da senin duygularını paylaşıyor mu?" "O... o sadece ben yirmi bir yaşıma gelene kadar benimle ilgileniyor."

Chris patates kızartmalarımdan biraz daha çalıyor. "Yani karşılıksız mı?"

"Sanırım." Aşk ve aptalca duygular öyle zaten. Fiziksel olarak değil, çünkü benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini söyleyebilirim.

"Bu bağımlılık," diye anons ediyor Jane birden. "Ondan hoşlanıyorsun ama senin üzerinde bir tür vesayeti var. Bu sağlıklı değil."

"Bu doğru değil."

"Bir bakıma öyle," diye araya giriyor Chris. "Yani, en iyi arkadaşının kızını beceriyor olsaydı da ürkütücü olurdu."

"Neden buna ürkütücü diyorsun?" Neredeyse bağıracaktım. "Yargılayıcı olmadığını sanıyordum, Chris."

"Düşünmüyorum. Sadece babanın bakış açısından düşünüyorum. Sence en iyi arkadaşının kızıyla ilgilenmesi gerekirken ondan faydalandığını öğrense yüzü güler miydi? Yaşça büyük olan o. Daha iyi bilmeli."

"O benden faydalanmadı. Bunu *ben* seçtim. Yirmi yaşındayım ve kendi kararlarımı verebilirim."

"Hey, sakin ol." Chris sesini yumuşatır. "Ben sadece farklı bir bakış açısıyla söylüyordum. Otur."

O zaman ayağa kalktığımı ve hamburgeri sert parmaklarımın arasında ezdiğimi fark ediyorum. Ve bundan nefret ediyorum, bu kadar hızlı çalıştığımdan nefret ediyorum ve neredeyse

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kendimi kaybettim. Eğer Nate olsaydı, böyle davranmazdı. Çünkü o daha yaşlı ve bilge, ve belki Chris haklıdır. Belki de ben daha iyisini bilmiyorumdur.

Sandalyeye geri yaslanıyorum, gözlerim doluyor ve kalbim göğsüme batıyor. Yanımda olması gereken insanlar beni gizlice yargılıyorsa, diğerleri bu konuda nasıl hissedecekti? Nate evliliği gizli tutmakta haklıydı.

Bir kez daha, ben hep şimdiki zamana takılıp kalırken o geleceği öngördü. Evliliğimizin halinde insanların bizi yargılayacağını ve benim de aşırı tepki gösterip her şeyi berbat edeceğimi biliyor olmalıydı.

"Senden hoşlanıyorsa durum farklıdır," diyor Jane yumuşak bir sesle. "Bu karşılıklı olduğu ve bağımlılığın peşinden koşmadığınız anlamına gelir."

Benden hoşlanıyor.

Sanırım öyle.

Değil mi?

Yani, babam hakkında o kadar şey söyleyip beni neden uçurumun kenarından döndürsün ki?

Sadece koruyucu rolünü oynuyor olabilir.

Ama bir vasi bana böyle dokunmazdı. Düşünürken bile soğuk bir duş almamı gerektirecek kadar edepsiz konuşmazdı.

Sadece bu da olabilir. Seks.

"Demek buradaydın."

Üçümüz de Knox'un durduğu kapı aralığına bakıyoruz, gözlerini stajyeri Chris'e dikmiş.

Ama kaskatı kesilen, neredeyse bir heykele dönüşen o değildir.

Jane.

Pipet dudaklarının arasında ama emmiyor. Omuzlarını dikleştirmiş bir şekilde duran Knox'a bakıyor. Bu neredeyse agresif bir duruş - ki onun gibi biri için alışılmadık bir durum.

Chris ayağa kalkar ve büyüleyici gülümsemesini sunar. "Sadece öğle yemeği yiyordum.

Ben bittim."

"O zaman neden hâlâ orada dikiliyorsun?" Knox ondan nadiren duyduğum o ciddi ses tonuyla konuşuyor. Benim yanımda genellikle dışa dönüktür ama şu anda sesi İngiliz bir kötü adam gibi çıkıyor.

Arkadaşım da bunu hissetmiş olmalı, çünkü adımlarını hızlandırıyor ve IT odasından . Knox çıkmıyor. Bakmaya devam ediyor. Chris'e baktığını sanmıştım ama bilgisayara bakıyormuş. Ya da belki Jane'dir, ama neden baksın ki?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ona mı? Kimse onun varlığından bile haberdar değil. Nate ona IT kızı diyor ve sadece ondan bahsettiğim için. Herkes için görünmez ve bu şekilde olmayı seviyor.

"Aspen seni arıyor, Gwen," diyor bana, bana odaklanmak için Jane'le göz temasını yavaşça keserek.

"Neden?"

"Hiçbir yok. Ama gitmelisin. Bekletilmekten hoşlanmaz."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direnerek ayağa kalkıyorum. Aspen görmek isteyeceğim son kişi. Ama ben hâlâ bir stajyerim ve stajyerler kıdemli ortaklara karşı inatçı küçük sürtükler gibi davranmazlar.

Jane gömleğimin kolunu sertçe kavrıyor, o kadar sert ki neredeyse düşmeme neden olacak. Ona bakıyorum ve gözlerindeki telaş, kalın gözlüklerinin ardından bile net ve açık bir şekilde görülüyor.

"Gwyneth." Knox ve sesi kesinlikle sabırsız geliyor. Onu daha önce böyle görmemiştim ama onun kötü tarafında olmak istemiyorum. Hem de hiç.

"Bir dakika." Eğildim ve fısıldadım, "Sorun ne?"

Jane beni bırakmadan önce gömleğimi bir saniyeliğine sıkıca tutuyor ve "Hiçbir şey" diye mırıldanıyor.

Az önce sinir krizinin eşiğinde olduğu gerçeğini göz önünde bulundurduğumda hâlâ ikna olmuş değilim. Ama Knox'un gazabını da riske atmak istemiyorum, bu yüzden hamburgerimin kalıntılarını çöpe atıyorum ve geçip gidiyorum. Beni takip etmesini bekliyordum ama etmedi.

Tuhaf.

Asansörle yukarı çıkıp Aspen'in ofisine gidiyorum. Daha önce de ona bazı dosyalar bırakmıştım, yani buraya ilk kez gelmiyorum ama yine de nefret ediyorum.

Asistanı içeri girmemi söylüyor ve ben de kapıyı çalıyorum, içeri adım atmadan önce "Girin" demesini bekliyorum.

Tanıdığım en zarif kadın olmasına rağmen ofisi büyük, temiz ve biraz erkeksi. Bir bakıma Jane ve hatta Chris gibi insanların ona neden saygı duyduğunu anlıyorum. Çok çalışkan bir kadın ve erkek egemen bir dünyada, tüm zorluklar ona karşıyken bunu başardı. Muhtemelen ona şüpheyle yaklaşmalıyım ama yapamıyorum.

Babası onu her zaman bir cadı olarak resmetmekle kalmamış, aynı zamanda yakın olduğu tek erkek olarak Nate'i seçmiştir.

Herhangi bir adam olabilirdi, peki neden Nate?

"Beni mi çağırdınız?" İçeri girer girmez sordum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Aspen önünde yığılı duran dosya yığınından başını kaldırıp bakıyor. "Hayır. Ben yapmadım."

"Knox senin yaptığını söyledi... Bir hata olmalı. O zaman..."

"Bekle." Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü, sonra üzerimde yükseldi. Bilerek yapıyor, yemin ederim. Benden daha uzun, daha güzel ve daha yaşlı olmayı seviyor. Her şeyde üstünlük kurmayı seviyor.

Cadı.

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve ben de aynısını yapıyorum. Ne yapıyorsun? Savunmada olan tek kişi o olmamalı.

"Nate muhtemelen bunu size söylememiştir ama bilmeniz gerektiğine inanıyorum."

Yumruğum büyüklüğünde bir top boğazıma yerleşti. Bana ne söyleyecek? Onunla bir ilişkisi olduğunu ve ben reşit olur olmaz onunla evleneceğini ve beni boşayacağını mı?

Sakin ol, Gwen, sakin ol.

"Neyi biliyorsun?"

"Kingsley'in kazası kaza olmayabilir." Yani o ve Nate hakkında değil. *Vay* be. "Bekle. Ne?"

"Arabasının frenlerinde bir sorun buldular. Minimal, bir kontrol sırasında fark edilebilecek bir şey. Ancak Kingsley arabasını bir süredir kontrol ettirmemişti, bu yüzden polis kaza olduğuna karar verdi."

"Evet, yani?"

"Yani? Gerçekten Kingsley'in arabasında ne sorun olduğunu bilmeyeceğini mi düşünüyorsun? O adam her şeyi fark eder."

"Ne diyorsun...?" Top sıkılaşıyor ve nefes almamı engelliyor. "Birinin onun frenleriyle oynadığını mı söylüyorsun?"

"Bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

"Tabii ki hayır! Ama ona kim zarar vermek ister ki?"

"Ciddi misin Shaw? Biriktirdiği servetten daha fazla düşmanı var. Sana karşı müşfik bir baba olabilirdi ama diğer herkes için acımasız bir şeytandı."

"Peki Nate bunu biliyor mu? Şüphelerin farkında ama bana hiç söylemedi mi?"

"Bir şey olmadığını düşünüyor. Elimizde kanıt yok ve bu da ikinci bir soruşturma talep edemeyeceğimiz anlamına geliyor."

"O zaman neden bana söylüyorsun?"

"Böylece arkanı kollayacaksın, Shaw'un yavrusu. Kendi iyiliğin için fazla açıktasın. Eğer bu doğruysa ve biri Kingsley'i öldürmeye çalıştıysa,

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

belki de sırada sen varsın."

"Benim için endişelendiğini bilmiyordum."

"Bilmiyorum." Boğazını temizliyor. "Şirket ve Nate için endişeleniyorum, yaptığınız her karışıklığın içine çekilecekler."

"O benim kocam."

"Kağıt üzerinde."

Dudaklarımı büzüyorum. "Belki de sadece kağıt

üzerinde değildir." "Ne?"

"Yok bir şey." Kahretsin, neredeyse ona sırrımızı söylüyordum. Bir kez daha, öfkem neredeyse beni alt ediyordu. Yemin ederim bu onun yüzü. Çok güzel ve çok derli toplu ve ben bundan nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum.

Ama bütün gün onun sözlerini düşünüp duruyorum. Kim babama zarar vermek ister ki?

Kendi başıma araştırmaya karar verdim. Chris saatler sonra bana yardım etmeyi kabul etti ve yargılayıcı davrandığı zamanlar için bana bir özür borçlu olduğunu söyledi.

Beni Harley'sinin arkasında karakola götürüyor ve babamın kaza kayıtlarını almak istiyorum ama beni geri çeviriyorlar.

Ancak, babamı tanıyan NYPD'den bir dedektif beni ofisine alıp kapıyı kapatana kadar oradan ayrılmıyorum.

Suni deri koltuğa oturup Dedektif Ford'a bakıyorum. Uzun boylu, zayıf, kel kafalı ve siyah tenli. Bazen babama karşı geldiği için ona babamla arkadaş diyemem. Cidden, Nate babamın tek arkadaşı. Diğer herkes sadece bir tanıdık. Oh, ve Dedektif Ford'un güçlü bir adalet duygusu var, bu da bizi aynı tarafa koyuyor, çünkü babamda kesinlikle böyle bir şey yok.

"Burada olmamanız gerekiyor Bayan Shaw."

"Sadece babamın kaza gününe ait kayıtlarını istiyorum."

"Kayıtlar," diye tekrarlıyor gözlerini hafifçe kısarak. "Evet.

Kiminle konuştuğu ve her şey."

"Neden?"

"Çünkü bir cinayet olabileceği dikkatimi çekti." "Kanıtınız nedir?"

"O sabah izinliydi." "İzinli

mi?"

"Kendisi gibi davranmıyordu ve sanki bir şeyin eşiğindeymiş gibi hissediyordu."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Neden bundan daha önce bahsetmedin?"

"Bunun önemli olduğunu düşünmüyordum ama şimdi düşünüyorum. Lütfen, sadece neye sahip olduğunuzu bilmek ."

"Cinayete teşebbüs olduğunu düşünmediğimiz için elimizde bir şey yok Bayan Shaw. Evinize dönmelisiniz ve bir dahaki sefere belki de Nathaniel'i göndermelisiniz."

"Bu babamla ilgili. Kimseyi göndermeme gerek yok."

Dedektif Ford, çok fazla zamanını aldığım için beni yine de kovuyor. Ofisten çıkarken omuzlarım çöktü.

"Şansın yok mu?" Chris dışarı çıktığımda

soruyor. "Hayır."

"Belki de Nate'e sormalısın. O babanın avukatı, değil mi? Polisi araştırabilir."

"Benden sakladı. Sihirli bir şekilde yardım etmeye karar vermeyecek. Bunu kendim görmeli ve bir yolunu bulmalıyım... Ah, araç kamerası! Artık kanıt olarak kullanılmıyor ve şirketten görüntüleri göndermesini isteyebilirim."

"Eğer kanıt yoksa, muhtemelen orada bir şey yok demektir."

"Deneyene kadar bilemeyeceğim."

Chris beni eve bıraktığında başım dönüyordu. Tek yapmam gereken enkazın sahibi olan araba şirketine ulaşmak ve görüntüleri almak. Muhtemelen umudumu dizginlemeliyim ama elimde değil.

Babam komaya girdiğinden beri kendimi çaresiz, hiçbir şey yapamazmış gibi hissettim, bu da beni terk ettiğine dair o karanlık düşüncelerin içimi kemirmesine izin vermemin nedenlerinden biri.

Ama artık yapabilirim.

Artık gerçeği arayabilirim. Eğer babamla uğraşan biri varsa, onu yok edeceğim.

Harley'sinin sesi mahalleyi doldururken Chris'e el sallıyorum. Kesinlikle ondan nefret ediyorlar ve muhtemelen onu buraya getirdiğim için benden de.

Araba şirketinin telefon numarasını almak için babamın ofisine gidebilmek için merdivenlere koşuyorum.

Uğursuz bir ses havayı doldurduğunda ayaklarım işlevini

yitiriyor. "O lanet bisiklete binme konusunda ne demiştim,

Gwyneth?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

21

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GWYNETH

Omurgam karıncalanıyor, zıplıyor ve onun sesini duymanın şokuyla neredeyse kendimden geçiyorum.

Sadece kendimi duvara yapıştırmakla kalmıyorum, aynı zamanda tüm vücudum da canlanıyor. Kekeleyerek aldığım havadan, beyaz spor ayakkabılarımın içinde kıvrılan ayak parmaklarıma ve kabaran göğsüme kadar. Meme uçlarım sıkılaşıyor ve amım da öyle.

Bu sadece bir ses, lanet olsun, milyarlarca ses arasında bir ses; ancak bu herhangi bir ses değil. Bu *onun* sesi. Ezilmemem gereken adam, çünkü bu bir çeşit bağımlılık.

Bu sağlıklı değil.

Ve babam bunu öğrendiğinde onu öldürecek.

Ama tüm bu düşünceler arka planda bulanıklaşıyor, bunların hiçbir önemi yok, çünkü hissettiklerim zihnimde sağlıklı ve babam burada değil. Hâlâ uyanmak istemiyor, o yüzden uyandığında diğer her şeyi düşüneceğim.

Şu anda sadece Nate'in sesi ve ben varız, içindeki öfkeyi fark edebildiğim sert sesi. Sesinde hafif bir titreşim var, bu yüzden kulağa sakin gelse de öyle olmadığını biliyorum. Oh, ve küfürler. Bunu sadece kızdığında ya da tahrik olduğunda yapar. Şu anda ikincisi olduğunu sanmıyorum.

Her neyse, Nate'in sesi muhtemelen listeye girmeli ki kendimi duyarsızlaştırabileyim ve ne zaman duysam kendimi kaybetmeyeyim. Çünkü her ne kadar iyi bir ruh hali içinde görünmese de, tek düşünebildiğim o sesle fısıldadığı, hırladığı ve emrettiği kirli kelimeler.

"Cevap ver bana," diye ısrar ediyor, hâlâ kızgın, hâlâ bir şeylerin eşiğinde.

Ona bakıyorum ve Nate'in yüzünün de listede olması gerektiğini düşünüyorum. Nate'in vücudu da ve daha spesifik olarak Nate'in varlığı da. Çünkü beni aşırı bilinçli bir sinir yumağına dönüştüren şey bu. Nefesimi ve akıl sağlığımı çalan asıl hırsız o.

Ama ona, öğleden sonra güneşiyle yıkanan geniş siluetine ve o kadar mükemmel olan muhteşem saçlarına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Parmaklarımı üzerinde gezdirip biraz bozabilirim, belki *onu* da biraz bozabilirim, çünkü o mükemmel ve ben bundan nefret ediyorum.

Bağımlılıktan nefret ediyorum.

"Chris ve ben dışarı çıktık." Ona polisten bahsedemem, çünkü hiçbir şey bulamayacağımdan emin olur. Soruşturmamı elimden alacak ve devam etmesi için ısrar edersem, soruşturmayı devralacak.

Bu da bağımlılık, değil mi? Her şeyi onun ellerine bırakmak ve her şeyi onun halletmesine izin vermek. Ve bu düşünceden nefret ettiğim için, değiştireceğim. Siktir et o kelimeyi. *Bağımlılığın* canı cehenneme. Artık ona bağımlı olmayacağım. Şu andan itibaren her şeyi kendim halledeceğim, böylece kimse o kelimeyi bir daha söyleyemeyecek.

Büyümeye devam eden aptal *D* listesine *bağımlılığı* da ekliyorum.

"Christoph'la çıktın," diye tekrarlıyor yavaşça, tehditkâr bir şekilde ve parmaklarım titriyor. O kadar sert titriyorlar ki, sanırım üzerimdeki etkisini görüyor. Beni ne kadar sarstığını görüyor. Ama bunu saklamıyorum çünkü gözleri beni nefessiz bırakan koyu bir renge bürünüyor.

Titrememe verdiği tepki yanlış. Benim ona verdiğim tepki daha da yanlış.

Yanılıyoruz.

"Evet. Dışarı çıktık."

"Nereye?"

"Etrafında."

"Etrafta olmak bir cevap değil, Gwyneth. Nereye gittin sen?"

"Parka...uh...parka." Seçmek için çok aptalca, ezik bir yer ama yalan söylemekte iyi değilim ve aklıma ilk gelen bu oldu. Nate'in tepkisini ölçmek için evine falan demeliydim.

Ama buna gerek yok, çünkü şu anda bana yaklaşıyor, aslında takip ediyor, çenesi gergin ve geniş omuzları ufku yutuyor, en azından benim için.

"Christoph'la birlikte onun bisikletinin arkasında parka gittiniz, doğru mu?"

"Evet."

"Peki sen ne yaptın?" "Bir

şeyler."

"Ne tür şeyler?"

"Konuşmak ve..." Sözümü kesiyorum, çünkü tam önümde duruyor ve ben onun kokusuyla ve ondan yayılan erkeksi sıcaklıkla sarhoş olmuş .

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Göğüs.

"Ve ne?"

Sarsılıyorum ve başım duvara çarpıyor ama bunun bir önemi yok. O karşımda bu kadar büyükken acı ve gerçeklik duygusunu kaybediyorum. İri cüssesi beni çok küçük hissettiriyor ve kalçalarımı sıkıyorum çünkü uyarılmamın kokusunu aldığından eminim, aramızdaki boyut farkı beni tahrik ettiği için verdiğim tepki.

" et. Başka ne ? Sana dokundu mu?" "Ne?"

"Ellerini bu yüze mi sürdü?" Yanağımı okşuyor, teni sıcak.
Ya da belki de benimdir, çünkü yanmanın eşiğindeyim.

"Hayır."

Avucunu boğazıma, patlamak ve kalbimi dışarı atmak üzere olan nabız noktasına doğru sürüklüyor. "Peki ya burası? Şerefsiz sana burada mı dokundu?"

"Hayır..."

Az önce yüzüme dokunan el şimdi boğazıma sarılmıştı. Sıkıca. Oksijenimi kesecek kadar değil ama tüm dikkatimi ona ve başparmağının sıyırdığı çenemdeki sinir uçlarına odaklamamı sağlayacak kadar sıkı.

Diğer eliyle gömleğimi tutup çekiyor ve bir erkeğin sahip olması gerekenden daha kolay bir şekilde yırtarak açıyor. Uçuşan düğmeleri görmüyorum ama merdivenlere dağılırken çıkardıkları sesi duyuyorum.

Göğüslerim dışarı fırlıyor ve sütyenle örtülü olmalarına rağmen bu uzun sürmüyor. Sütyeni aşağı çekip omzumdaki askıları koparıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, ses o kadar tahrik edici ki benden geldiğini anlayamıyorum.

Her geçen saniye ağrıyan ve sertleşen iki sert pembe meme ucuyla uçlanmış soluk çıplak göğüslerimi ortaya çıkarıyor.

Ve onlara çarpan havanın bununla hiçbir ilgisi yoktur.

Onları iri elleriyle, o güçlü, damarlı elleriyle kavrıyor ve uçlarını öyle bir kuvvetle sıkıyor ki inlememe neden oluyor.

"Bu göğüslere dokundu mu? Hissetti mi, Gwyneth?"

"Hayır...dokunmadı."

"Denedi mi? Sen izin verdin mi?"

"Hayır..." Aynı anda hem sızlanmayı hem de inlemeyi durduramıyorum çünkü göğüslerimi birbirine çarpıyor, meme uçlarımı sıkıyor ve onları daha önce hiç deneyimlemediğim kadar sıkı ve hassas hale getiriyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İçimden zevk dalgaları akıyor ve külotumda uyarılma birikmesine neden oluyor ve onun da bunu hissedeceğini biliyorum. Boğazımı serbest bırakıp eteğimin fermuarını açarak ayak bileklerimin etrafına düşmesine izin verdiğinde beni ne kadar etkilediğini öğrenmek üzere.

Külotumun üzerinden beni kavrıyor, uzun parmaklarını, parmak uçlarımda yükselmeme neden olan öfkeli bir sahiplenmeyle muhtaç göbeğime sokuyor.

"Buraya ne dersin?"

Bir parça oksijen için mücadele ediyorum çünkü konuşamıyorum. Düşünemiyorum bile. Yoğunluğu çok çiğ ve kalın, hala tutuşundan karıncalanan boğazımı sarıyor.

"Söyle bana, bebeğim. Amıma dokundu mu?"

"Hayır..."

"Yapmadı, ha?" Meme uçlarımı sıkıyor, sonra parmaklarını damlayan kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyor ve açıklığımı okşuyor ve sadece kumaşın içinden olsa da, sadece Nate'in beni sürükleyebileceği o sınıra yaklaşıyorum.

Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin önemli olmadığı sınır. Dünyanın yargılaması, etiketlemesi ve saçmalıkları olmadan sadece ben ve onun olduğu sınır.

"Ona dokunamaz," nefes
veriyorum. "Peki neden?"

"Çünkü o senin."

Çenesi sıkılıyor ve şu anda ne kadar tahrik olduğunu anlayabiliyorum çünkü burun delikleri alevleniyor ve sahiplenme duygusu dalga dalga üzerime geliyor. Bu yüzden şeyler söylüyorum; biliyorum ki bunlar onun kontrolünü kaybetmesine ve dünyamı paramparça edebilecek güçlü bir dominant haline gelmesine neden oluyor.

Sonra küfrediyor ve beni o kadar çok istiyor ki, buna engel olamıyor düşüncesi beni daha da ıslatıyor. Diğer erkekler küfrederken sesleri kaba çıkar, o ise günahtan daha ateşli.

"Benimki ne?" Sesi daha kalın, daha derin.

"Benim amım. O senin."

"Siktir."

"Evet, lütfen sik beni."

Gözlerini kapatıyor ve çenesi sert bir çizgi halinde olsa da, bir çeşit sabır yaratmaya çalıştığını düşünüyorum, ama gözlerini açtığında sakin değil. Aksine, erkeksi yüzünü kaplayan gölgeler yüzünden gözleri neredeyse simsiyah.

"Az önce ne dedin sen, bebeğim?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Becer beni." Artık sadece bir mırıltı, biraz emin değilim çünkü hem meme uçlarıma hem de klitorisime sertçe bastırıyor, sıkı uçlarla oynuyor, başparmağı ve işaret parmağı arasında alay ediyor ve yuvarlıyor. Ve baskı beni sersemletiyor ve altına almak üzere.

Ben de izin verdim.

Orgazm üzerimden geçerken uzuvlarımın gevşemesine izin veriyorum. Uzun, pürüzsüz ve zahmetsiz, tıpkı onunla ilgili her şey gibi.

Sonra beni yukarı kaldırıyor ve külotumu çıkarıyor, zevk sersemliğimle fark ediyorum, bu yüzden yardım etmek için titreyen bacaklarımı birer birer kaldırıyorum.

O hâlâ takım elbisesini giymişken ben -yırtık gömleğim ve sütyenim dışında- tamamen çıplağım ve nedense bu durum ateşimi bir kademe daha yükseltiyor. İşleri daha da dayanılmaz hale getirmek için külotumu cebine sokuyor. Şimdiye kadar vanilya rengi iç çamaşırlarımdan bir koleksiyon yapmış olmalı ve ben de aynı renkte olanları tekrar tekrar alıyorum.

Ve sonra elleri tekrar üzerimde, biri beni belimden kavrıyor ve diğeri kaygan açıklığıma kayıyor. "Sadece klitoris orgazmından sonra yaprak gibi titriyorsun ve sikimi bu dar amcığa sokabileceğini mi sanıyorsun?"

"Deneyebilirim."

"Ya dayanamazsan? Ya acıdığı için ağlamaya başlarsan?" " yok."

Dudaklarım titriyor ve boğazım o kadar kuru ki

Yutmak için rahatsız edici. "Çünkü sonrasında iyi hissettireceksin. Ağladıktan sonra beni gülümseteceksin."

"Yapacağımdan o kadar eminsin ki, ha?"

"Evet."

"Ama benim oyuncağım olacağını ve oyuncaklar

kırılır." "Ben kırılmam."

Kalçamı bırakıp pantolonunun kemerini çözerken yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor. İçimden çıkan küçük nefese engel olamıyorum.

O çok *büyük*.

Ereksiyonunu karnımda, kıçımda, amımda - her yerde - hissettim ve muhtemelen büyük olduğunu tahmin ettim, ama hiçbir şey beni önümdeki manzaraya hazırlayamazdı.

Aleti sadece uzun ve kalın değil, aynı zamanda damarlı ve sert, o kadar sert ki ağzım sulanıyor ve amım parmaklarının etrafında kenetleniyor.

Şeffaf bir sıvı damlası yanlardan aşağı yuvarlanıyor ve uzunluğunu pompalayan eline yapışıyor. Nazik değil, her ne kadar

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Yavaş ve kendine dokunma şekliyle transa geçiyorum. O kadar uyumlu ki keşke benim elim ya da daha iyisi ağzım olsaydı diyorum.

"Çok büyük," diye mırıldanıyorum nefes nefese.

"Fikrini mi değiştirdin? Büyük aletimin küçük amcığını parçalayacağından mı korktun?"

Tanrım. Gerçekten böyle şeyler söylemeyi bırakmalı yoksa odaklanamayacağım. Boş ver, zaten odaklanamıyorum.

Ya da belki de ona, bu ana ve o sikin içime nasıl sığacağına *çok* odaklandım.

"Fikrimi değiştirdim. Sanırım bu beni kıracak." Dudağımı ısırdım. "Kıracak."

"Sorun değil." Elimi aletine değil yüzüne götürüyorum ve soğuk, terli parmaklarımı kirli sakalında gezdiriyorum. "Çünkü o sensin."

Çenesindeki kasların avucumun altında gerildiğini hissedebiliyorum ve sınırına geldiğini biliyorum, belki benden bile fazla, çünkü inliyor. Derin ve sert ve parmaklarını içimden çekmesiyle eş zamanlı.

"Şimdi gerçekten boku yedin, bebeğim."

Bir eliyle kıçımın altından tutup beni havaya kaldırdığında çığlık atıyorum. O kadar zahmetsiz ki, sanki bir insanı taşımıyor ve kollarımı boynuna dolamak için yüzünü bırakmak zorunda kalıyorum.

Sonra karnının sert çıkıntıları ile duvar arasında sıkışıp kaldım. Ondan biraz daha yukarıdayım, ayaklarım havada sallanırken ilk kez ona bakıyorum.

"Bacaklarını bana dola ve sıkı tutun."

Sikinin tepesini hassas kıvrımlarımda aşağı yukarı kaydırırken bacaklarımı dar, kaslı beline doluyorum. Bu his bana işkence gibi geliyor ve içgüdüsel olarak kalçalarımı sallıyorum.

"Hissettin mi? Seni daha sonra becerebilsin diye aletimi kayganlaştırıyorsun. Beni ıslattığını hissediyor musun?"

"Evet..." Utanç yanaklarımı ve boynumu ısıtıyor ama ikimizin de daha fazla ıslanmasına engel olamıyorum, ta ki uyarılmam kalçalarımı ve onun gömleğini kaplayana kadar. Bundan zevk alıyor gibi görünüyor, çünkü her tarafımıza bulaştırmaya devam ediyor.

"Çok dağınıksın, Gwyneth'im."

Bana Gwyneth'*im* dediği için neredeyse boşalıyordum. Aletinin kıvrımlarıma sürtünmesinin şiddeti ve ritmi artıyor, ta ki ben

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir ipliğe bağlıyım. Ve tam ipin kopacağını ve uçurumdan aşağı yuvarlanacağımı düşündüğüm anda, o içeri kayıyor. Sert ya da şiddetli değil, ama tek seferde.

Bir. Git.

Kocaman sikinin her santimi aynı anda içimde ve çok derin. O kadar derin ki inleyip soluyorum ve içim parçalanıyormuş gibi hissediyorum.

Çünkü bence öyleler.

Vay anasını. İğne çok acıtıyor. Hayal ettiğimden daha iyi acıyor. Bu anla ilgili duyduğum tüm hikayeler saçmaydı. Ölmek ya da ağlamak ister gibi acıyacağını söylediler ve ben ağlamak istiyorum, ama acıdan tamamen farklı bir nedenden dolayı.

Ne kadar ruhani, ne kadar dolu, ne kadar derin ve doğru hissettirdiği gibi.

Nate düşüncelerimi paylaşmıyor gibi görünüyor, çünkü sert ve ağır bir şekilde nefes almasına rağmen tamamen donup kalıyor. Ve karanlığın rengindeki gözleri benimkilere bakarken biraz genişliyor.

"Siktir, siktir, siktir!" Küfürleri alçak sesle başlıyor, sonra sesi yükseliyor. "Sen bakire misin?"

"Artık öyle olduğumu sanmıyorum."

"Neden bana söylemedin, Gwyneth?" "Önemli

olduğuna inanmadım."

"Tabii ki önemli. İlk seferinde seni duvara karşı sikmezdim. Nazik olurdum."

"Nazik olmasından hoşlanmıyorum." Alnına düşen saç telini okşuyorum. "Ben tam olarak senin yaptığın gibi seviyorum; kaba ve özür dilemeyen."

"Sertliğin ne demek olduğunu bile bilmiyorsun." Kalçalarını biraz sallıyor, yavaşça itiyor ve her şeyin kutsal anası, içimden geçen zevk patlamaları başa çıkılamayacak kadar yoğun.

"Bana öğretebilirsin. Bunu yapmana bayılıyorum." Ben de kalçalarımı sallıyorum ve bu onun hızını biraz artırmasını sağlıyor.

"Acı çekiyor musun?" Ellerinden biri arkamda yılan gibi kıvrılıyor ve diğeri kalçamı o kadar sıkı tutuyor ki parmakları derimi kazıyor. Sanırım beni şu anda sikinin ona emrettiği kadar sert bir şekilde almamak sabırsızlanıyor.

"Yapmıyorum." Birkaç kez daha sikinin üzerine indim. "Bu yüzden bana kolay gelme ve kendini tutmayı aklından bile geçirme. Bana her şeyini ver."

"Sikerim böyle işi."

Ve aynen böyle, yapıyor. Bana her şeyini verdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İlk başta derin, yavaş itişlerle içimde hareket ediyor ve ben ne kadar iyi hissettirdiğini, ne kadar dolu olduğunu haykırıyorum.

Sonra daha da hızlanıyor ve beni ona zincirleyen tutuşunun sıkılığı olmasa bedenim düşecekmiş hissediyorum.

Her vuruşu çok lezzetli ve şehvetli ve hepsini içime çekmeye devam etmek istiyorum. İticiliği, omuzlarındaki güç ve hatta benim uzun inlemelerim ve yavaş sızlanmalarım.

Ama yapamıyorum, çünkü doruk noktasının vahşi yapısının beni altına çekmek üzere olduğunu hissedebiliyorum.

"Bir bakire. *Siktir*." Göğsüme doğru homurdanıyor, bir meme ucunu ağzına alıp emiyor, sonra ben burada ve şimdi parçalanmak üzere olana kadar ısırıyor. "Neden lanet bir bakiresin, Gwyneth?"

"Ben... seks yapmak istemedim..." İçimde olup biten onca şey varken nasıl konuşuyorum bilmiyorum. Her şey çok çiğ ve yüksek.

"Neden?"

"doğru kişiyi bulamadım." "Bulamadın, ha?"

"Hayır." Sanırım içten içe bunu onun için saklıyordum. Bu yanımı keşfedecek ilk erkeğin o olmasını istiyordum ama bunu söyleyemiyordum. *Söyleyemedim*.

"Ama yine de gelip aldım, değil mi?" "Aldınız."

"Çünkü o benim amım ve sadece bana ait olması gerekiyor, değil mi?"

"Evet..."

Söyleyecek başka sözüm yok, çünkü geliyorum. Doruk noktası beni altına çekiyor ve rehin alıyor ve ben bunun yoğunluğundan çığlık atıyorum.

Nate bana izin veriyor, adını haykırmama izin veriyor ve bunu ne kadar sevdiğimi, bana yaptıklarını ne kadar sevdiğimi söylüyor. Genellikle çığlık atmamı engellemek için ağzıma bir şey tıkıyor, parmaklarını ya da bir giysi parçasını, ama şimdi beni susturmaya bile çalışmıyor.

Kısa süre sonra, alçak, derin homurtusunu duyuyorum ve içimde sıkılaştığını ve daha da kalınlaştığını hissediyorum. Amımın duvarları onun sikinin etrafında kenetleniyor, sonsuza kadar orada kalmasını istiyorum.

Ve sonra sıcaklık var. Göğüslerimde. Çünkü son saniyede çekildi, beni yere bıraktı ve göğsüme boşaldı.

Hayal kırıklığına çok benzeyen kasvetli bir duygunun neden göğsümde tünediği hakkında hiçbir fikrim yok.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ama moral bozukluğum kısa sürdü. Titrek ayaklarımın üzerinde dururken, solgun göğüslerimin üzerinde, meme uçlarıma yapışmış, karnımdan aşağıya ve yırttığı gömleğin üzerine damlayan döllerine bakmaktan kendimi alamıyorum.

Nate bunu izlemiyor ama. Kaşlarını çatarak bacaklarıma bakıyor. Ben de aşağıya bakıyorum ve odaklanamadığım görüşüm sayesinde bacağımdan aşağıya, ayak bileğime doğru süzülen, sonra da beyaz spor ayakkabılarımı kırmızıya boyayan bir kan izi seçiyorum.

Kadın oluşumun kanıtlarını gözlemlerken aramızda uzun bir sessizlik anı uzanıyor.

"Siktir." Beni kaldırıp kollarında gelin gibi taşırken küfrü alçak sesle, neredeyse fısıltı şeklindeydi.

İç çekerek ona sarılıyorum, sonra boğazının çukurunu öpüyorum ve derin bir uykuya teslim oluyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NATHANIEL

Gwyneth derin uykuda.

Ona bakmadan duramıyorum. Yüzünün narin hatlarına, uzun, kalın kirpiklerinin yanaklarının üzerinde hafifçe dalgalanışına. Ateşli saçlarının yüzünü nasıl çerçevelediğine.

Ama en önemlisi, kana bakmaktan kendimi alamıyorum.

Bakire kanı, çünkü daha önce hiç seks yapmadı. İçine bir penis girmesine izin vermedi ve ben de bir hayvan gibi davranıp onu duvara yasladım.

Eğer bir parça bile kontrolüm olsaydı, durur ve onu yatağa taşırdım. Her zaman yaptığım gibi prezervatif takardım. Ama o bacaklarını bana dolamış, sanki o anı benim kadar uzun zamandır bekliyormuş gibi bana karşı sallanırken tüm bu düşünceler yok oldu.

Düşünmek yoktu, nokta.

Daha iyi bilmeliydim. *Gerçekten* daha iyi bilmeliydim.

Onu muslin perdeleri ve kabarık yastıkları olan prenses yatağında bırakıyorum ve aletimi yıkamak için banyosuna gidiyorum.

Benim dölümün kalıntıları ve onun kanıyla kaplı. Ve ona bakmadan duramıyorum. Onun bana ait olduğunun kanıtına. Başka kimseyi seçmediğinin kanıtına. Sadece beni.

Kör edici bir sahiplenme dalgası beni ele geçiriyor. Diğer zamanlardan daha sert ve daha şiddetli çünkü berbat bir parçam bundan hoşlanıyor.

Sikerim böyle işi. Sadece hoşuma gitmekle kalmıyor, bu sözleri söylerken onu parçaladığımı hatırlayınca aletim sertleşiyor. Kimseye vermek istemediğini.

Benden başka kimse yok.

Yavaşça başımı sallıyorum ve ıslak bir havluyla boyumu siliyorum, onun beni bir mengene gibi sıkmasını hatırlayarak boşalma dürtüsüne direniyorum.

Neyim ben? Bir ergen mi?

İşimi bitirdikten hemen sonra neden seksi düşüneyim ki?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Genelde yapmam. Benim için önemli olan her zaman inmektir. Ne eksik, ne fazla. Kadınların da bunu bildiğinden emin olurum, böylece sevişme ve orgazm dolu bir geceden sonra hiçbir şey beklemesinler.

Ama *genellikle* oralla da yetinmem. Ben tamamen eylemin kendisiyle ilgiliyim. Sikişmek. Ancak, bir parçam Gwyneth ile on günden fazla bir süre buna direndi. Onu lanet radarımdan çıkarmak için sonuçsuz bir girişimde aletime ve kendime işkence ettim.

Ama ağzından çıkan her kelimede, her orgazmda ve her seksi seste kararlılığım kırılıyordu. Bardağı taşıran son damla, onu o normal olmayan bisikletin üzerinde Christoph denen herifle görmek ve onunla yalnız olduğunu bilmek oldu.

Bu yüzden mümkün olan en basit ve hayvani yolla iddiamı ortaya koymalıydım. Şu anda bile bana ne olduğunu bilmiyorum.

Ben böyle değilim.

Duvarlara karşı sikişmem. Bakireleri sikmem. Ve kesinlikle prezervatifsiz sikişmem.

Gwyneth tüm kurallarımı yerle bir etti. Mantığımı bulandırıyor ve bunu durdurmalıyım. Durdurmalıyım amına koyayım. Ama şu anda aklımdaki son şey bu.

Kendimi içeri sokuyorum, sonra birkaç havlu alıp ılık suyla ıslatıyorum ve odasına geri dönüyorum. Sırtüstü uzanmış, kollarını kaygısız bir şekilde başının üzerine atmış, sadece yırtık gömleği ve sutyeni omuzlarına ve gövdesine gelişigüzel yapışmış.

Ve kan. Kalçalarının arasında kurumuş ve bacaklarından aşağıya, şimdi kırmızıya bulanmış olan lanet olası beyaz spor ayakkabılarına kadar inmiş.

Yatağın kenarına oturuyorum, havluları komodinin üzerine yerleştiriyorum, sonra vahşice yırttığım kıyafet parçalarını çıkarıyorum. Ellerimde bir oyuncak bebek gibi, ne kadar manevra yapsam ve hareket ettirsem de uykuda tamamen kayboluyor.

Onu böyle derin bir uykuda görmek çok garip. Uykusuzluk çekiyor, bu yüzden gece geç saatlerde yemek yapıyor ya da korku filmi izliyor. Onu sık sık kanepede baş aşağı, bacakları havada ve başı yana eğik uyurken buluyorum. O pozisyonda boynunu kırmasın diye her gece onu odasına taşıyorum.

Spor ayakkabılarını çıkardıktan sonra pembe, şişmiş amına sıcak bir havlu koyuyorum. İç çekiyor, tutarsız bir şeyler mırıldanıyor. Uykusunda konuşuyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çocukken ne zaman annesini çağırsa Kingsley çıldırırdı.

Bundan hep nefret etmiştir. Gwyneth'in bir anneye ihtiyacı olmasından ve kadının kendisinden. Gwyneth'in annesinden başka kimseye duyduğunu görmediğim bir tutkuyla nefret ediyor.

Kızının sadece ona ihtiyacı olduğunu, ona sahip olmanın yeterli olduğunu düşünür ama yanılmaktadır. Gwyneth annesini özlüyor, onunla hiç tanışmamış olmasına rağmen. Terk edilme olayından bahsettikten sonra bundan daha da emin oldum. Bu olay onu hâlâ yaralıyor ve King bu konudaki duygularını halının altına süpürmekle hata etti. Bununla uzun zaman önce, çocukken ve uykusunda konuşurken yüzleşmesi gerekiyordu.

Kanı sildim ve göründüğü kadar çok değildi. Şükürler olsun, çünkü az önceki manzara onu acile götürmeyi düşünmeme neden oldu.

Sonra kurumuş döllerimi göğüslerinden, meme uçlarından ve karnından temizlemek için zaman ayırıyorum. Bu manzarayı hafızama kazımak istiyorum, böylece daha sonra hayal edebilirim.

İşim bittikten sonra battaniyeyi çenesine kadar örtüyorum, ama bu onun baştan çıkarıcı soluk tenini ve güzel göğüslerini saklamak için büyük bir utanç.

"Dondurma..." diye mırıldanıyor ve dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamıyorum.

Bu konuda sağlıksız bir takıntısı var. Ve milkshake. Ve vanilyalı her şey, temel olarak. Yediğim içtiğim her şeye katıyor, beni kendi tarafına çekmeye çalışıyor.

Bir elimi uzatıp inatçı kumral bir tutamı alnından uzaklaştırıyorum ve elim orada kalıyor, sonra yavaşça kızarmış yanağına doğru kayıyor.

Suçlu hissetmem gerektiğini biliyorum. En iyi arkadaşımın kızını becerdiğim ve bunu sevdiğim için kendimi dövmeli ve gezegendeki her tanrıya itiraf etmeliyim. Bunu tekrarlamayı düşündüğüm için. Dengesiz olduğum ve onun ilki olduğum gerçeğini sevdiğim için.

Ama ben değilim.

Çünkü ben hasta bir piçim ve bu konuda özür dileyecek değilim.

Eğer eylemi yapmayı bırakmayacaksanız itiraf etmenin ne anlamı var? Ve hayır, kesinlikle bırakmaya niyetim yok.

Onun tadına baktıktan sonra olmaz.

Artık resmen benim olduğu zaman olmaz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Siktir. Bu boktan düşüncelere bir son vermem gerekiyor, çünkü aletim onları harekete geçirme ihtiyacıyla pantolonuma baskı yapıyor.

Elimi çekmeye başlıyorum ama küçük eliyle yakalıyor ve sanki yeni yastığı benmişim gibi usulca yanağının altına yerleştiriyor.

Normalde kendimi geri çeker ve odama giderdim. Kendi uyku sorunlarımla başa çıkmak için egzersiz yapardım ama bu sefer yapmadım.

Bu sefer yan yatıyorum, yüzüm ona dönük, yumuşak yüzüne ve hülyalı ifadesine bakıyorum. Sonra ellerim o yüzün üzerinde ve kulağının arkasındaki saçlarını okşuyorum.

"Gitme..." diye mırıldanıyor ve muhtemelen babası ya da belki de annesiyle ilgili.

Ama "Hiçbir yere gitmeyeceğim bebeğim." diyen benim.

ACI IÇINDE UYANIYORUM.

Aletim. O kadar sert ki, acıyor.

Boğazımın derinliklerinde inliyorum ve gözlerimi açıyorum. Genelde hiçbir şey giymeden uyurum çünkü kıyafetlerden kaynaklanan herhangi bir sürtünme bu lanet rahatsızlığa neden olur.

Tam uzanıp düzeltecekken bakışlarım renkli bukalemuna takılıyor. Çok parlak ve ışıltılı, sanki yeşil diğer tüm renkleri katletmiş gibi.

"Burada uyudun," diye ağzından kaçırıyor, sanki bu sözleri söyleyebilmek için uyanmamı bekliyormuş gibi.

Hay sikeyim. Burada uyudum ve sabah oldu bile. Genelde bu kadar kolay uyumam. Önce spor salonunda vücudumu yormadığım sürece hiç uyumam.

Ama yaptım. Dün gece. Kıyafetlerim üzerimdeyken bile.

"Başka seçeneğim yoktu. Elimi rehin aldın." Çenemi eğip hâlâ yanağının altında duran avucuma ve bileğimi nasıl kavradığına bakıyorum.

"Umurumda değil. Yine de sayılır." Biraz daha yaklaşıyor ve kalçası azgın ereksiyonuma değdiğinde homurdanıyorum.

Bunun üzerine gözleri büyüyerek yere bakıyor. "Acı verici

görünüyor." "Kimin hatası bu?"

Oturuyor ve çarşaf düşüyor, gözlerimin otomatik olarak gittiği göğüslerini ortaya çıkarıyor. Benim yanımda çıplaklığı içinde bu kadar rahat olmasına bayılıyorum. Artık benden saklanmaya bile çalışmıyor. "Benimkiler mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet, öyle. Peki bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Başını sallıyor, gözleri parlıyor olsa da, hala parlak yeşille patlıyor.

"Bu, onunla ilgileneceğin anlamına geliyor."

Dişleri dudağının köşesine batıyor. "Yapacak

mıyım?" "Sikimi çıkar, Gwyneth."

Bacaklarımın arasına giriyor, küçük elleri önce fermuarımı, sonra da boxer külotumu karıştırıyor, ta ki kalın ereksiyonumu ellerinin arasına alana kadar.

"Şimdi ne yapacağım?" Aletimden yüzüme bakıyor ve yine o güven. Ona ne yapması gerektiğini söyleyeceğime güveniyor ve bunu yerine getirecek. Soru sormadan.

"Şimdi, o güzel dudaklarını üzerine koy ve em."

Beni aşağıdan yukarıya doğru birkaç kez okşuyor ve ben . Onun her masum hareketinde sikim daha da sertleşiyor. Ama gözlerindeki bakışta hiç saflık yok.

"Hep bunu yapmak istemişimdir." Dudaklarını yalıyor. "Pratik yaptım."

Başka birini emerkenki görüntüsü gözümü kırmızı bir sisle kaplıyor. Dudaklarını o normal olmayan bisikletli çocuğa açışının görüntüsü bana lanet bir şiddetle çarpıyor.

Mantıksız, hiçbir anlam ifade etmiyor ama orada ve göğsümde bir yangın başlatıyor.

"Antrenman mı yaptın?" Hissetmediğim bir sakinlikle soruyorum.

"Evet, neden muzun en sevdiğim meyve olduğunu sanıyorsun? Ama sen daha büyüksün... ve... hepsini içine alabileceğimi sanmıyorum. Ama istiyorum." Başını eğiyor ve sikimin tepesini ve bir damla meniyi yalıyor.

Beni ağzına aldığında sert bir nefes çekiyorum, emerken ve yanaklarını çukurlaştırırken mümkün olduğunca çok şeyimi alıyor. Hareketleri deneyimsiz ama bu bile başlı başına bir tahrik unsuru. Tecrübe eksikliğini saf coşkusuyla telafi ediyor.

Emerken ve yalarken kafası aşağı yukarı sallanıyor ve ben onu o tellerden tutuyorum, elim tellerin içine giriyor.

Sanki tutuşum onu teşvik ediyormuş gibi, hareketleri uzuyor ama kontrolden çıkıyor. Parmakları taşaklarımı okşarken hızını hiç düşürmüyor.

"Siktir," diye homurdandım. "Ağzını seviyorum, Gwyneth."

Hızını artırıyor ve ben kalçalarımı sallayıp boğazının arkasına vururken onu yerinde tutmak için saçlarını kullanıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nefesi kesiliyor ve boğuluyor ama beni itmeye çalışmıyor. Aksine beni cesaretlendiriyor. Dudaklarını mümkün olan en geniş şekilde açıyor ve ağzını becermeme izin veriyor.

Ve yapıyorum. Sürtünme dayanılmaz hale gelene, tüm kanım teninin benimkiyle buluştuğu yere akana, ağzını uygun gördüğüm şekilde kullanmam için dizginleri bana verene kadar ileri doğru itiyorum.

Kalçalarımın her sarsılışında sırt kaslarım geriliyor ve orgazmın taşaklarımı parçaladığını hissedebiliyorum.

Daha olduğunu anlamadan, boğazından aşağı boşalırken havada bir hırıltı yankılanıyor. "Hepsini yutma," diye emrediyorum sikimi onun ıslak ateşinden çekerken.

Ruh halini ölçmek için her zaman görmek istediğim gözleriyle bana bakıyor.

"Spermimi ağzında tut."

Dudaklarını sıkıca kapatıyor ve çenesinden aşağı bir döl izi akıyor. Doğrulup onu kolundan tutarak kendime doğru çekiyorum ve sonra ağzımı onun ağzına dayıyorum.

Dilimi içeri sokuyorum ve döllerimi onun ağzından içiyorum. Şimdi onunla karışmış ve tadı vanilya gibi. Bunu daha önce yapmayı hiç düşünmemiştim ama bu da ona özel bir şey.

Şu anda bana karşı kıvranan kız, beni öperken çıplak göğüsleri göğsüme yapışmış ve kendimi ondan içmeme izin veriyor.

Ona yaptığım şeyi içmeme izin veriyor.

Ve onu daha sert, daha hızlı öpüyorum, tadım gittikten çok sonra ve artık sadece o . Lanet vanilya, dondurma ve kekler.

Hırıltılı nefes alırken, boynu kızarırken ve nabzı hızla atarken geri çekiliyorum. Hay sikeyim. Kendimi o kadar kaptırmışım ki nefes almamıza izin vermeyi unutmuşum.

Bana bakıyor, dudakları şişmiş ve ayrılmış ve çok cezbedici. "Sen de beni öptün."

"Ha?"

"Hiç sanmıştım. Yani beni öpmeyeceğini." "Bu
öpüşmek değildi. Kartopu gibiydi." "Bayıldım
buna. Kartopu. Daha çok yapalım."
"Ne de vanilya değilsin." "Seks
konusunda değil sanırım."
"Bunu nereden
biliyorsun?" "Her şeyi
istiyorum." "Her şeyi mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet, her şey."

Onu tekrar becereceğim. Bunu hissedebiliyorum. Ve yapacağım da. Ama önce onu beslemem lazım.

İstemeye istemeye kalktım ve kendimi yatağa attım. "Bir duş al ve benimle aşağıda buluş."

"Biraz daha yatakta kalamaz ?"

"Hayır, Gwyneth. İşimiz var ve dün sana verdiğim iş yükünü hâlâ "

"Diktatör," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Az önce bana ne dedin sen?"

O Haçlar onu kollar üzerinde onu Göğüs, sıkma onu memeler ve onları vurgulayarak. "Sen bir diktatörsün, Nate. İmkansız bir diktatör."

"Aşağı gel. On beş dakikan var." "Ya gelmezsem?"

"Bilmek istemezsin. Terbiyeli ol."

Bunun üzerine dudakları aralanıyor ve ben de yakalayıp hâlâ acıyorken sikmeden önce odadan çıkıyorum.

Odama gidiyorum ve duş alıp kıyafetlerimi giydikten sonra kahvaltı hazırlamaya gidiyorum. Martha beni gördüğünde bir bakış attı. Muhtemelen bizim hakkımızda bir şeyler anlamıştır ama bir şey söylemiyor.

King, kendilerini ilgilendirmeyen işlere karışmamayı bilen personeli nasıl işe alacağını biliyor.

Bana yardım etmeyi teklif etti ve ben de ona bunu halledebileceğimi söyledim, o da diğer işlerini yapmak ayrıldı.

Gwyneth mutfağa geldiğinde işim neredeyse bitmişti.

"," dedim ona arkamı dönmeden. "Birazdan işim bitecek."

Kolları arkadan belime dolanıyor ve çenesini sırtıma yaslıyor.

Yumurtaları kızartmaya ara veriyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Sana sarılıyorum çünkü takım elbisen ve önlüğünle kahvaltı hazırlarken çok seksi görünüyorsun."

İki zıt duygu aynı anda içime işliyor. Biri gurur ve daha önce hiç yaşamadığım garip bir sevinç duygusu. Diğeri ise kırmızı alarm.

Bir şeyi yanlış hesaplamış olabilirim.

Gwyneth'in bir şeyin peşine düştüğünde her şey üzerinde hak iddia etme alışkanlığı gibi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve burada durumun böyle olmadığından emin olmalıyım. İşin içinde "her şey dahil" yok.

Ocağı kapatıp onunla yüzleşiyorum. "Benim hakkımda uygunsuz şeyler mi düşünüyorsun?"

"Evet, bu bir sorun."

"Sadece uygunsuz düşünceler, değil mi?"

Kaşlarının arasında narin bir çatıklık beliriyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmem gereken duygular var mı?"

"Hayır," diyor hızlıca, düşünmeden ve lanet göğsümde bir şeyler parçalanıyor. Duymak istediğim cevap buydu. Öyleyse neden onu omuzlarından tutup sarsmak istiyorum?

"Güzel, çünkü ben bunu yapmam."

"Duygularla mı yoksa bağlılıkla mı ilgilenmiyorsun?"

"İkisi de, bunu sen de biliyorsun."

"Seviyorum." Utangaç küçük sırıtışı bir anlığına düşüyor ve sonra tekrar çiçek açıyor. "Sen de bana karşı bir şeyler hissetme, seni sadece seks için kullanıyorum Nate Amca."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ne sikime bana öyle dedin?"

Geri çekilip bana tatlı bir gülümseme veriyor. "Öylesin, değil mi? Nate Amca."

"Kes şunu."

"Yine de hoşuma gitti."

"Gwyneth."

"Ne var, Nate Amca?"

Onu boğazından yakaladım ve sahte tatlı gülümsemesi düştü. "Bunu bir daha söylersen seni cezalandırırım."

Kıpırdamadan duruyor ama dudakları titriyor ve gözlerinde bu sabahki ruhani yeşilden çok mavi var. Doğal olmayan bir parlaklık da var, sanki gözlerinde nem toplanıyor.

Ona ters ters bakıyorum ve o da bana ters ters bakıyor, bakışları meydan okuyor ve söylenmemiş pek çok şeyle dolu.

Evin içinde bir yerde kopan bir gürültü, göz kamaştırıcı seansımızı böldü. Önce Martha'nın sesi bize ulaştı. "Hanımefendi, içeri giremezsiniz."

Ben daha neler olduğunu anlayamadan, bir daha görmeden bir ömür geçirebileceğim kadın mutfağa dalıyor. Gwyneth'le olan anlaşmamı bilmemesi gereken kadın.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Değerli incilerini sıkarken yüzünde züppe bir ifade var. "Aman Tanrım, Nathaniel! Ne yapıyorsun?"

İç çekerek Gwyneth'i serbest bırakıyorum. "Sana da merhaba anne."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GWYNETH

Ebeveynlerle tanışma kısmını hiç düşünmedim, çünkü Nate ve ben öyle değiliz.

Bütün bunlar kolaylık olsun diye. Farkında olması duygular olmamalı ve ben onu sadece seks için kullanıyorum.

Göt herif.

Lanet olası pislik.

Bazen ondan çok nefret ediyorum ve tamam, ona Nate Amca demek muhtemelen intikam almak için en iyi yol değildi ama o beni incitti. Bana hayatımın en güzel gecesini ve sabahını yaşattıktan sonra beni ikiye böldü. Beni bir kadına dönüştürdü, bana baktı ve yanımda uyudu. Ve her zaman yaptığı gibi gitmedi.

Kaldı.

Hoş ve şakacı olduğundan ve beni mümkün olduğunu fark yüksekliklere çıkardığından bahsetmiyorum bile. Sonra her şeyi yerle bir etti.

Ben de ona karşılık vermek zorunda kaldım. Babamın bana söylediği buydu; eğer biri yumruk atarsa, orada durup onu kabullenmezsin. Elinden gelen en sert şekilde, tüm gücünle ve iki kat saldırganlıkla karşılık vereceksin.

Ben de bunu yaptım ve onu kullandığımı söyledim ve sonra ona Nate Amca dedim çünkü bundan nefret ettiğini biliyorum. Daha önce ona böyle hitap etmemi istemiş olabilir ama son zamanlarda böyle bir şey söz konusu değil. Bana asla ufaklık demeyeceği ve benim de ona asla amca demeyeceğim konusunda konuşulmayan bir kural var.

Ama bunu onu incitmek için söyledim, işe yaradığından değil. Biz ölümlülerle aynı şeyleri hissetmiyor, çünkü o kalbi taştan yapılmış bir tanrı. Ona dokunabilirim ama asla hayat veremem.

Ve şimdi, yanımızda bir kişi daha var ve ben onun taştan kalbine dokunamıyorum bile, çünkü birdenbire onu çevreleyen duvarlar varmış gibi görünüyor. Hayır, onlar sadece duvar değil.

Onlar kale.

Orduların bile geçemeyeceği kadar uzun, sağlam olanlar.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sebebi kişidir. Davetsiz misafir. Debra Weaver. Onu tanıyorum, babamla katıldığım etkinliklerde onu sayısız kez gördüm. Televizyondan bahsetmiyorum bile. Weaver'ın güçlü çiftinin ikinci yarısı, Senatör Brian Weaver'ın eşi ve harika bir kadın.

En azından ben böyle düşünürdüm.

Nate'in onun varlığında kendini nasıl katı bir dış görünüşle çevrelediğini hissetmeden önce. Sanki kalelerine yaklaşan bir orduymuş gibi.

Bir ordu gibi görünmüyor. Aksine, özel dikim bej elbisesi ve siyah yüksek topuklu ayakkabılarıyla şık ve zarif görünüyor. Altın sarısı saçları düzgün bir şekilde toplanmış ve açık renk gözleri dingin bir bakışa sahip. Ayrıca söylendiğinden çok daha genç görünüyor. Yani Nate'in uzun zaman önce ölen ağabeyi ondan çok daha büyüktü, yanlış hatırlamıyorsam on yaş ya da daha fazla. Yani Debra yaklaşık olarak altmışlı yaşlarının sonunda ama ellili yaşlarının başında gibi görünüyor.

Her neyse, sanki acımasız bir öğretmenmiş ve biz de sınıfındaki iki küstah çocukmuşuz gibi bakışlarını aramızda gezdirirken şu anda hiç de eğlenmiş görünmüyor.

Martha Nate'e "Özür dilerim," diyor ama bana bakıyor. "Durduramadım onu."

Martha neden acıyormuş gibi bakıyor? Ben iyiyim. Ben artık
Babamı ziyarete gitmek ve yatağının yanında ağlamak istiyorum çünkü bu terk edilmişlik duyguları beni aniden vuruyor.

Yarı dolu beynimdeki boşluğun tıkırtısını duymuyorum ya da listeme bir milyon kelime daha ekleme ihtiyacı hissetmiyorum.

Bilmiyorum.

"Beni durdurmak mı?" Debra dilini şaklatır. "Burası oğlumun evi ve ne zaman istersem gelebilirim."

Nate ona her zamanki sakin ses tonuyla "Sorun yok Martha," der ve Martha başını eğerek uzaklaşır.

"Burası oğlunun değil, babamın evi," diye düzeltiyorum onu. Çünkü öyle ve kimsenin babama ait bir şeyi almasına izin vermeyeceğim. Kelimelerle bile olsa.

Debra gözlerini bana dikti ve lanet olsun, ne zamandan beri bu kadar yargılayıcı oldular? Televizyonda ve etkinliklerde çok sakin görünüyorlar. "Az önce bana ne dedin, küçük kız?"

"Ben küçük bir kız değilim. Yirmi yaşındayım. Ve burası babamın yeri dedim."

"Şirkete git, Gwyneth," diye soğuk bir şekilde emrediyor Nate ve ses tonundaki ilgisizlikten içten içe irkiliyorum. Bana böyle mi davranacaktı?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şimdi mi? Sanki emir biriymişim gibi mi? Bu durumda, başka bir şeyi daha var.

"Hayır, bir ziyaretçimiz var, o yüzden kalmak istiyorum." Keklerimin, vanilyalı milkshake'imin ve haşlanmış yumurtalarımın dizili olduğu tezgahın yanındaki sandalyeye çöküyorum çünkü Nate bunları hatırlıyor. Ne yemekten, içmekten ve hatta bakmaktan hoşlandığımı biliyor. Sadece nasıl insan olunacağını bilmiyor ve beni kesip biçmekte hiç zorlanmıyor. "İstersen kahvaltıda bize katılabilirsin."

Yüzümü bir çörekle doldururken bunu kastetmiyorum, ama Debra bize yaklaşıyor ya da daha büyük olasılıkla hala bıraktığım yerde, arkamda duran Nate'e doğru gidiyor.

"Buna inanamıyorum. Bu tatsız bir şaka olmalı." Debra'nın sesi dehşete düşmüş gibi geliyor.

"Burada ne yapıyorsun anne?" Nate hâlâ her zamanki etkilenmemiş haliyle konuşuyor ama sözlerinin sonunda bir gerginlik var.

"Telefonlarıma cevap vermiyor ya da geri dönmüyordunuz, bu yüzden gelip kendim görmek zorunda kaldım."

Nate annesinin telefonlarını açmıyor mu? Şimdi düşündüm de, artık tek çocukları olmasına rağmen ailesiyle toplum içine nadiren çıkıyor.

"Susan bana evlendiğini söylediğinde, diğeriyle olduğunu düşünmüştüm. Adı neydi? Doğru, Aspen. Kökeni olmasa da en azından kendine bir isim yaptı ve ben de onun üzerinde çalışabilirim. Onun için bir imaj yaratabilirim. Ama sen bu küçük kızla evlendin? Kingsley'in kızıyla mı? Aklından ne geçiyordu?"

Neredeyse tüm milkshake'imi yutuyorum ve pipetle de uğraşmıyorum ama bu boğazımda yayılan ateşi söndürmüyor. Tüm sözleri beni yakıyor. Onun Aspen'le evlenmesini sorun etmemesi. Aspen'in onun için doğru seçim olduğunu. Benim küçük bir kız olduğumu.

Tanrım, bundan ve yaşımdan nefret ediyorum ve sanırım Debra'dan da nefret ediyorum.

Ve-oh, Susan. Ondan nefret ediyorum. Tabii ki istediğini alamadığı için Debra'ya ispiyonlayacaktı.

"Şirketi ve King'in varlıklarını korumak için," diyor Nate, o rahatsız edici sakinliğiyle, sınırdaymış gibi görünen sakinliğiyle.

"Hâlâ kayıtlı, Nathaniel. İnsanlar bunu öğrenecek ve ben de dedikoduların ve spekülasyonların icabına bakmak zorunda kalacağım. Senin hakkında ne söyleyeceklerini biliyor musun? Bir çocuk istediğini, ondan etkilendiğini söyleyecekler.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Reşit olmadığı ve gözlerinin önünde büyüdüğü zaman. Sana sapık, pedofil ve lanet bir yırtıcı diyecekler!"

Her sözüyle irkiliyorum. O kadar şiddetli irkiliyorum ki milkshake'imin bir tezgâha döküyorum ve tırnaklarımı şaklatıyorum. Sert. Hızlıca.

Aman Tanrım. O haklı. Basın böyle diyecek. Ya beni ya da Nate'i parçalayacaklar. Benim onu baştan çıkardığımı ya da onun beni avladığını söyleyecekler.

Ve kesinlikle ikincisini seçecekler çünkü o Nathaniel Weaver. Weaver İmparatorluğu'nun prensi ve bir senatörün oğlu. Bu yüzden onu alaşağı etmek isteyecekler ve bunun için her yolu deneyecekler.

Her çirkin numarayı.

Basın ailesini seviyor. Onları takip ediyorlar. Sürekli onlar hakkında yazılar yazıyorlar.

Sebastian bir keresinde Japon kökenli kız arkadaşını bir etkinliğe getirdi ve çift hakkında çılgına döndüler. Hatta Sebastian'ın Asyalı bir kız arkadaşa sahip olmasının onu iyi göstermesi nedeniyle reklam için onunla birlikte olduğunu iddia eden iğrenç makaleler bile yazdılar.

Ama onları özel olarak gören herkes Sebastian'ın bu kadına ne kadar taptığını bilir. Onu havada hissedilebilecek bir tutkuyla seviyor ve ona dokunduğu ince ama sahiplenici yollarla tadına varıyor.

Onlar dünyadaki en belalı çiftlerden biri ve kimse beni bunun aksini ikna edemez. Kesinlikle kendi çıkarları için yalanlar söyleyen çürümüş medya değil.

Her neyse, Weaver'lar her zaman ilgi odağı. Basın da Nate'i ve ailesini rezil etmekten çekinmeyecektir. Ailesi imajlarını korumak için onu evlatlıktan reddetmek zorunda kalacak ve-

"O yirmi yaşında ve reşit olmayan bir çocuk değil. Ona bakmayı ya da akılsız bir çocukmuş gibi davranmayı bırakın ve ne var biliyor musunuz? Basının canı cehenneme."

Tuttuğumu bilmediğim bir nefes içimden fışkırıyor. O kadar uzun ki ciğerlerimin yandığını ve ateşin küllerinin boğazımın dibine yerleştiğini hissediyorum.

Nate'e bakıyorum çünkü minnettarım. Bu sözleri söylemesine gerek yoktu ama söyledi ve şimdi nihayet nefes alabiliyorum.

"Nathaniel!" Debra incilerini sıkıca tutuyor. "Bu ciddi bir mesele. Baban ve benim geldiğimiz noktayı tehlikeye atmana izin vermeyeceğim."

"Ben de ciddiyim anne. Eğer bunu bir sorun olarak görüyorsanız, önceden veya daha sonra medya oynatımınızla bunu önleyin. Aksi takdirde, umurumda değil

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Siktir. Gwyneth kendi kararlarını verebilecek yaşta ve ne senin ne bir başkasının bu konuda söz hakkı var."

Debra dudaklarını büküyor.

Peki ya ben? Ona sarılmak istiyorum ama sarılamıyorum çünkü o bir pislik ve ona karşı bir şey hissedemem.

Çünkü beni savunuyor olsa da, bunu bir vasi gibi yapıyor. Sadece onun gözetimi altında olduğum bir şekilde.

Ona bağlı olduğum yerde.

Debra, "Bunu onaylamıyorum, Brian da onaylamıyor," diye açıkladı. "Ondan boşanmalısın."

"Kusura bakmayın ama ikinizin de ne düşündüğü umurumda bile değil."

"Nathaniel! Benimle bu tonda konuşmaya nasıl cüret edersin?"

O zaman hissediyorum, duvarlarının sertleştiğini. Her saniye saf metale dönüşüyorlar ve ayağa kalkıp onu kontrol etmek, iyi olduğundan emin olmak istiyorum ama tavırları beni durduruyor. Bu Nate biraz korkutucu ve bu benim doğrudan atlayacağım türden bir korku değil. Bu tür daha karanlık ve omurgamın bir çizgi halinde sarsılmasına neden oluyor.

"Git anne," diye dişlerini gıcırdatıyor. "Ve bir daha buraya gelme."

"Doğru şeyi yapacağına söz verene kadar hareket etmiyorum."

"Doğru şey" mi? Neymiş o anne? Beni yetiştirmeleri için personelin önüne atmak mı? Ya da belki de bana hamileyken benden kurtulmak için her yolu denemektir. Burnunun ucuyla baktığın ilaçları bile aldın, değil mi? Ama ben hayata gelmek için yeterince inatçı ve küstahtım. Sen de beni öldürmek için kullanacağın bir sonraki şeyin ihmal olduğuna karar verdin. Nick zaten , yani benim varlığıma ihtiyaç yoktu, ama ben yaşadım ve o öldü ve bu doğru bir şey değil. Tam tersi olmalıydı. O kazada ben de olmalıydım. O zamanlar babama böyle söylememiş miydin? Nicholas neden öldü? Neden Nathaniel değil? Neden Nicholas olmak zorundaydı?"

Tokat.

Debra Nate'in yanağına bir tokat attıktan sonra ses mutfakta yankılanır.

O zaman kaybederim. Çünkü ateş şimdi beni yakıyor. Ailesinin ona bu şekilde davrandığı düşüncesi beni onun adına bıçak gibi kesiyor ve Debra'nın gitmesini istiyorum. Duvarlarını sertleştirmesini ve onu taşa çevirmesini durdurmasını istiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sözleri sakin olsa da, arkasındaki buz gibi soğukluğu hissedebiliyorum. Dilimde tadını alabiliyorum ve acıtıyor.

Ben de neredeyse yerimden zıplayarak onun önüne geçtim ve yüzümü ona döndüm. "Evimizden defol. *Hemen*."

"Sen, kapa ."

"Hayır, *sen* kapa çeneni. Ve izinsiz girdiğin için seni tutuklaması için polisi aramadan önce dışarı çık. Seni içeri davet ettiğimi hatırlamıyorum. Ve inan bana, izinsiz girme suçlaması basında iyi görünmeyecektir."

İnce dudaklarını bir çizgi halinde büzüyor, sonra serbest bırakıyor. Kollarımı kavuşturmuş, ayakkabılarımı yere vurarak ona dik dik bakmayı sürdürüyorum.

"Bu iş daha bitmedi," diyerek arkasını dönüp gitmeden önce topuklarının sesi koridorda yankılanıyor.

Bir nefes çekiyorum ve yavaşça Nate'in yüzüne dönerken kollarımı serbest bırakıyorum. Benimle gurur duymasını beklemiyordum ama alnının derinliklerine kazınmış bir kaşının olacağını da düşünmemiştim.

"Onunla bir daha asla ama asla konuşma." "Evet,
konuşacağım. Kimsenin seni incitmesine izin
vermeyeceğim."

"Bu senin değil, Gwyneth. Annemle ya da başka biriyle olan seni ilgilendirmez."

"Tam bir pisliksin."

"Artık bunu bildiğine göre, karışmayı bırak ve işine git."

"Beni itmeye devam , geriye hiç kimsen kalmayacak." "Benim için
sorun değil."

"Şu anda senden gerçekten nefret ediyorum."

"Sikimde bile değil. Şimdi arabaya bin ve şirkete git."

Sert nefes alıyor, fark ediyorum, göğüs kasları her hareketinde gömleğini ve önlüğü geriyor. Sanki bir şeyin eşiğindeymiş gibi.

-Ne, bilmiyorum. Umurumda da olmamalı, çünkü sözleri göğsümde derin, kara bir delik açtı.

Onun adını olumsuz kelimeler listesine eklemek için çok mu geç?

Çünkü ona karşı umutsuzca duyarsızlaşmaya ihtiyacım var. Ailesi tarafından incitildiği için acı çekmeyi bırakmam gerekiyor. Acı çekmeyi bırakmam gerekiyor çünkü o soğuk ve frijit ve uzun kaleleri üzerime kapanıyor, beni ortada eziyor.

Ben de çantamı kaptığım gibi evden çıktım ve o kadar dikkatsiz sürdüm ki bu beni korkuttu. Belki de babam o gün böyleydi. Bir şeyler olduğunu biliyordu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ve bir kaza geçirdim.

Bu uğursuz düşünce beni yutkunmaya itiyor ve yavaşlıyorum, çok yavaşlıyorum ve Twenty One Pilots ve NF'den oluşan bir karışık çalma listesi açıyorum çünkü onlar beni sakinleştiriyor. Onlar da benim gibi özeller.

Özel insanlar yanlış anlaşılır ve bu normaldir. Özel insanlar incinir ve bu da normaldir. Çünkü biz bu şekilde özeliz. Hiçbir kale bizi yok edemez ya da dışarıda tutamaz.

Bir süre müziğe daldıktan sonra, tüm bu sabahın karmaşasından farklı bir şeyle meşgul olmaya hazırım. Ama hemen şirkete gitmiyorum, araba şirketine gidiyorum, orada bazı evrakları imzalamam ve babamın en yakın akrabası olduğumu kanıtlamak için kimlik göstermem gerekiyor ki araç kamerasının dosyalarını alabileyim.

Sonra şirkete gidiyorum ve Nate'in dikkatli gözlerinden uzakta huzurun tadını çıkarmak için Jane'in yanına sokuluyorum. Zaten diğer ortaklarla bir toplantısı var, bu yüzden bir süreliğine güvendeyim.

Jane dosyaların farklı tarihlerini sıralamama yardım etmeyi teklif etti.

İkimiz de kulaklıklarımızı takıp oturuyor, kayıtları dinliyor ve yayınları izliyoruz. Tüm bu süre boyunca kendi gözyaşlarımda boğuluyorum. Babamın konuştuğunu, araba kullandığını ve hayatta olduğunu görmek göğsümde bir top oluşturuyor. Her saniye genişliyor ve hiç söneceğini sanmıyorum. Ya da belki bir çeşit kalp krizi geçireceğim. Panik atak. Ya da herhangi bir kriz.

Babamın arabasına binmesini beklediğim son kişiyi gördüğümde duraksıyorum. Aspen.

Kapıyı çekip açıyor ve yolcu koltuğuna yığılıyor.

Babam ona "Defol git," diye bağırıyor ve ben bile irkiliyorum.

Sık sık onun başkalarının yanında benim yanımdayken olduğu gibi biri olmadığını unutuyorum.

Size karşı müşfik bir baba olabilirdi, ama diğer herkese karşı acımasız bir şeytandı. Onun sözleri bana bir gerçeklik olarak geri döndü.

"Sebepsiz yere zorluk çıkarmayı bırakmalısın Kingsley," diyor ona, sesi onunki kadar sert.

"Benim şartlarım var ve bunlar kesin."

"*Saçma sapan* koşullar. Bu koşulları kabul etmelerini beklemeniz mümkün değil."

"Bunu barışçıl bir şekilde yapacaklar ve anlaşacaklar ya da biz mahkemeye gideceğiz ve onları zorlayacağız. Her iki durumda da ben kazanacağım."

"Barışçıl bir şekilde yapılmasını bile , değil mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Barışçıl yollar sıkıcıdır. Şimdi, defol. Seninle bu on yıl için yeterince konuştum."

Arabadan inerken ona parmağını çeviriyor.

"Lanet olası cadı," diye mırıldanıyor babam nefesinin altından ve uzaklaşıyor.

Tüm bu alışverişe şüpheyle yaklaşıyorum, ama devam ediyorum ve çoğunlukla asistanıyla iş ve mahkeme hakkında yaptığı telefon görüşmelerini dinliyorum. Çoğu benimle, akşam yemeği için ne istediğimi soruyor.

Benimle her konuştuğunda yüz ifadesindeki yumuşamayı izlediğimde gözlerimde nem birikiyor. Her şeyi kanıksamıştım. Sevgisini, ilgisini, varlığını. Ve şimdi, bunların hiçbirine sahip değilim.

Jane omzuma dokunuyor ve ben de ona bakıp kulaklığımı çıkarıyorum. Bana kendisininkini veriyor ve dizüstü bilgisayarı işaret ediyor. "Bence bunu dinlemelisin."

Kulaklıkları taktım ve oynat tuşuna bastım. Ekrandaki görüntüde babam araba kullanıyordu. Kaza gününden kalma takım elbisesini giyiyor ve gözlerinin altında koyu halkalar var.

Gösterge panelinde bilinmeyen bir numara yanıp söner ve babam "Onu bulduğunuzu söyleyin" diye cevap verir.

Koltuğumda daha da yaklaşıyorum ama karşımdakinin ne dediğini duyamıyorum çünkü babam kulaklıkla dinliyor. Yine de yüzündeki değişimi, granite dönüştüğünü ve parmak eklemlerinin direksiyon simidinde sıkılaştığını görüyorum.

"Bu olamaz..." Sesi alçak, neredeyse bir mırıltı. "Gwen'in annesi olamaz. Tekrar bak."

Görüşmeyi bitiriyor, kulaklığı yere atıyor, sonra direksiyona arka arkaya birkaç kez vuruyor. Önündeki gösterge panelinin tıkırtısını neredeyse hissedebiliyorum, çünkü o da benim içimde.

Yanlış duymadım, değil mi? Gwen'in annesi dedi, değil mi? Bu babamın onu aradığı anlamına mı geliyor?

Az önce duyduğuma göre, onu bulmuş. Buldu ve sonra kaza oldu.

Bütün bunlar tesadüf olamaz, değil mi?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NATHANIEL

"Hayatta kalamayacağınızı düşünmüştüm Bayan Weaver."

Yeğenim konferans masasının üzerine kayarak bana bakarken ona ters bakıyorum. Diğer ortaklar gitti ama o piç rolünü oynamak için geride kaldı.

"Onun geleceğini biliyordun ve bana söylemedin mi?"

Ellerini havaya kaldırır. "Hey. Telefonu o gittikten sonra aldım. Bayan Weaver'ın tüm züppe ihtişamıyla öfkeli bir telefondu. Sürekli bilip bilmediğimi sordu, sonra da tabii ki bildiğimi ve bunun ortaya çıkması halinde sonuçlarına katlanmam gerektiğini söyledi. Ama en önemlisi, "küçük kız" onu kovduğu için çok kızgındı. Gwen bunu gerçekten yaptı mı?"

"Gwyneth. Adım Gwyneth." Ve öyle de yaptı. Sebepsiz yere kabalık yapan bir tip olmamasına rağmen annemi kovdu. Zeki diline ve küstahlığına rağmen, bir düşman değil. Ama güçlü bir adalet duygusu var ve onu Bayan Weaver'la o şekilde konuşmaya iten de bu oldu.

Bu sabah gittiğinden beri kasvetli bir ruh hali içindeyim. Bu toplantıyı yeterince mantıklı bir şekilde halledebildiğime şaşırdım.

Bu şekilde olmamalı. Sanki içimde bir şey cansızmış gibi boş, sert ve boyun eğmez hissetmemeliyim. Sanki onun boşluğu artık benimle birlikte ve denesem bile ondan kurtulamam, çünkü bu boşluk, kravatımı ne kadar gevşetirsem gevşeteyim nefes almamı kısıtlıyor.

İçindeki boşluğu bana aktardığı için, onu bulma, kızlık hayalleri kurmayı bırakması için onunla konuşma dürtüsü var. Çünkü hepsi bu, kızlık hayalleri, yanılgılar ve aradaki her şey.

Ama onunla konuşsam bile, bu hayalleri daha da parlatacak. Gwyneth küçük jestlerle büyüyen ama aynı zamanda onlar yüzünden sert düşüşler yaşayan bir insan. Ve ben onun bu çizgiye gelmesine izin veremem.

"Düşündüğümden daha çok King'e benziyor." Sebastian keyifle sırıtıyor ve ben bunu silmek istiyorum. Onu ya da herhangi birini

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onun tarafından eğlendirilen lanet biri. Bu lükse sahip olması gereken tek kişi benim.

Birkaç ay öncesine kadar asla sırıtmaz ya da eğleniyormuş gibi davranmazdı. Ama kız arkadaşı Naomi'ye geri döndüğünden beri, eski sevimli halinin daha fazla parladığını görüyorum ve bu beni rahatlatıyor. Naomi gittikten sonra dönüştüğü huysuz ve aksi kişiden nefret ediyorum. Ama bu benim pahama eğlenmesine izin vereceğim anlamına gelmiyor.

"İşiniz bittiyse, işinizin başına dönün."

"Daha işim bitmedi. Bana hâlâ ne yapacağını söylemedin." "Ne hakkında?"

"Bayan Weaver."

"O ya da başkası umurumda değil."

"Ama haklı olabilir. Tüm bu durum geri tepebilir." "Geri teptiğinde de gereğini yapacağım."

"Bu hiç sana göre değil, Nate."

Ne dediğini anladığım halde ona bakıyorum. Adımlarımı ya da olası etkilerini hesaplamadan hareket eden biri değilim. Gwyneth'le evlenmeye aceleyle karar vermiş olmama rağmen, sonucu inceledim. Sorunlar çıkabileceğini biliyordum çünkü Susan'a ve onun yıkıcı yöntemlerine güvenmiyorum. King'in babası Susan'a, King ve Gwyneth de dahil olmak üzere ailesine basında iftira atmasını yasaklayan bir Gizlilik Sözleşmesi imzalatacak kadar akıllı olsa da, bunun bir garanti olmadığını biliyorum. Her ihtimale karşı bir basın açıklaması bile hazırladım.

Ama bu önlemler birdenbire yeterli gelmemeye başladı. Çünkü o noktada, Gwyneth ile bu kadar ileri gidebileceğimi hesaba katmamıştım.

Onu tadacağımı ve bağımlısı olacağımı hesaba katmamıştım. Artık tünelin ucundaki ışığı göremeyecek kadar onunla sarmaş dolaş olacağımı hesaba katmamıştım.

Hâlâ beklemekte olan Sebastian'a "Bir sorun haline geldiğinde ben hallederim," diyorum.

"Hazırladığınız bir şey var mı?"

"Elbette."

"Peki ya Gwen?"

"Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Alo? O senin karın. Tabii ki biliyor."

Bu hoşuma gitti. *O senin karın.* Ancak söylediği diğer şeyler aynı etkiyi yaratmadı. "O bu işin dışında kalıyor ve bu son sözüm Sebastian.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İşler çirkinleşirse bu konuyu ona açmayı aklından bile geçirme. Onun karışmasını istemiyorum. Anladın mı?"

Yavaşça başını sallıyor ama sanki ilk kez karşılaşıyormuşuz gibi beni izliyor. "Sen farklısın."

"Nasıl farklı?"

"Birkaç hafta önce, yemin ederim ki onu özenle yazılmış bir ifadeyle basının karşısına çıkarırdınız ve masum görünen ama aslında hesaplanmış doğru duygular ve vücut diliyle bu ifadeyi okuması için hazırlardınız. Bunu acıklı bir hikayeye dönüştürürdünüz, çünkü en iyi yaptığınız şey bu, değil mi? Müvekkillerinizin hedeflerini onları birer oyuncuya dönüştürmek ve davaları kazanmak için bir motivasyon aracı olarak kullanırsınız. Buraya kadar böyle geldin."

Öyle.

İşte benim hırsım bu kadar büyük ve sınırsız. Davaları atlama taşı olarak kullanmak için kazanıyorum. Davaları adalet duygusuna sahip olduğum için değil, bir yerlere gelme konusunda doyumsuz bir ihtiyaç duyduğum için kazanıyorum.

Herhangi bir

yere.

Tren gibi.

"O benim müşterilerimden biri değil. En iyi arkadaşımın kızı."

"Hepsi bu mu?" Yine gülümsüyor.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Bu kadar savunmaya geçme amca. Sadece masum bir soru soruyorum. O senin için sadece Kral'ın kızı mı?"

"Siktir git."

"Ve ihtiyacım olan cevabı aldım."

"Sesin neden bu kadar mutlu geliyor? Bu evliliğe karşı olduğunu sanıyordum."

"O zaman ağlarınızdan birine takıldığını ve başka bir atlama taşı olacağını düşünmüştüm, ama durum öyle değilmiş. Belki de başından beri öyle değildi." Masadan atladı ve omzuma dokundu. "İyi şanslar, Nate."

"Ne ile?"

"Bir kez olsun birinin ağına takılmak."

Ve bununla birlikte, mutlu bir melodi mırıldanarak dışarı çıkar.

Sözleri gün boyu kafamın içinde dönüp duruyor, susmayı ya da yok olmayı .

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Eve gitme vakti geldiğinde, Gwyneth'in varlığını görmezden gelmeye çalışmaktan vazgeçmeye hazırım. Grace'e göre bütün günü IT kızıyla geçirmiş ve oranın onun huzurlu yerlerinden biri olduğunu biliyorum, bu yüzden onu çağırmadım. Zaten kendisinden istediğim tüm işleri asistanıma vermişti, o yüzden aramam için bir neden yoktu.

Artık biliyorum.

Şimdi onu oturtup tüm seçeneklerini anlatmam gerekiyor. Gerçek dünyada onları nelerin beklediği hakkında pembe düşüncelere kapılmamaları için müşterilerimle konuştuklarımdan.

Gwyneth'in böyle bir şey yaşamasını asla istemem ama hazırlıklı olmasını istiyorum. Hedef haline gelse bile dik durabilmesini istiyorum.

Bilgi işlem departmanında değil . Sessiz arkadaşı da orada değil. Mühendislerden biri bana Jane ve Christoph ile birlikte ayrıldığını söylediğinde çenem geriliyor.

Tabii ki, yine Christoph.

Arabama doğru giderken telefonumu alıp onu arıyorum ama açmıyor.

Yumruğum direksiyonu öyle sıkı sarıyor ki neredeyse menteşelerinden kıracaktım.

Sonra W&S'den çıkarken onu tekrar aradım. Hala cevap yok.

Gaza basarken kravatımı gevşetiyorum ve rekor sürede eve varıyorum. Lanet telefonuna nasıl cevap vereceğini öğrenmesi gerekiyor.

Ancak eve girdiğimde, yüksek sesli müzik havayı doldurmuyor ve onun akortsuz şarkı söyleme ve kaotik dans etme sesi duyulmuyor.

Çok

sessiz.

Cansız.

Boş.

Tıpkı bana bıraktığı delik gibi.

Martha bugünlük gitti ve burası sadece kocaman, sessiz bir ev. Kısa bir süre önce burası benim sığınağım olurdu. Sessizlik, düzen ve tam disiplinden sonra tercih ettiğim şey bu.

Uğruna çalıştığım, eve gelmek istediğim şey bu. Ama şimdi, aynı sessizlik şiddetli ve çok yanlış geliyor.

Onu tekrar arıyorum ve açmayınca kravatımı çekiyorum.

Kafam onun Christoph'la olan görüntüleriyle dolup taşıyor ve neredeyse kulağımda çalmaya devam eden telefonu kıracaktım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Başka şeyleri de kırmanın eşiğindeyim.

Zihnim ellerinin onun üzerinde olduğu çirkin yerlere gidiyor, ellerinin onun lanet vücudunda olduğu yerlere. Bana ait olan ve benden başka kimsenin dokunmaması gereken aynı bedene.

Ama beni gerçekten kaybettiren şey sadece ona fiziksel olarak dokunması değil, aynı zamanda duygusal olarak da ona ulaşması. Benim asla olamayacağım yerlerde olması.

Bu da beni normal şartlar altında girmeme izin vermeyeceğim saplantılı bir düşünce sürecine sürüklüyor.

Ama bunlar normal değil.

Genellikle zihnimi boşalttığı için işe odaklanmaya karar

verdim. Ama bu gece değil.

Çünkü saatime bakıp duruyorum, dakikalar ve saatler geçiyor.
tarafından.

Kahveme el koymak için içeri dalmasını ve
vanilya aromalı yeşil çay ile değiştirdi. Ona göre çay sağlığım için daha iyi ve benim hastalanmamı istemiyor.

"Şu anda W&S'in koruyucusu gibiyim. Kudretli Nate Weaver'ın hastalandığını düşünsene? Hayır, böyle bir olamaz," dedi geçen gece çayı masama koyarken. Üzerinde sayısız kot şortlarından biri ve solgun omuzlarına dökülen bir atlet vardı ve nemli saçları sırtının küçük kısmını kaplıyordu. Çok sabırsız olduğu için saçlarını asla doğru düzgün kurutmaz.

"Bininci kez söylüyorum, kahveyi tercih ederim, Gwyneth."

"Kahve geceleri uyumanıza izin vermez. Güven bana, çay daha

iyi." "Ve bunun için senin sözüne inanmalı mıyım?"

"Evet. Kişisel bakıcınız olarak ne yaptığımı biliyorum."

"Kişisel bakıcı, ha?"

Sırıttı, saçlarını savurdu, sonra boğazını temizledi. "Evet. Bu
Ben."

"Sana unvan verdiğimi hatırlamıyorum."

"Ben gönüllü oldum. Bu seninle ilgili değil, Nate. Bu W&S'in ve babamın miras."

"Anlıyorum."

"Evet, yani bir nevi buna katlanmak

zorundasın." "Öyle mi?"

"Uh-huh."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Söylesene, kişisel bakıcımın bunu mu giymesi gerekiyordu?" Çenemi, üzerinde büyük harflerle "Good Fucking Girl" yazan bluzuna doğru eğdim.

Göz temasını kesmeden paçasından tuttu ve göğüslerine oturana kadar aşağı çekti. Sütyen takmamıştı, çünkü pembe meme uçlarından biri sivrilmiş ve görünmüştü. Aletim bu alay karşısında pantolonuma doğru gerildi.

"Öyle değil miyim?"

"Sen ne değilsin?"

"İyi bir kız."

"Dikkat dağıtıyorsun, işte sen busun." Masama vurdum. "Buraya gel."

"Neden?" Atletini diğer meme ucunun tepesini görebileceğim kadar gerdi. "Beni iyi bir kız yapacak mısın?"

"Tam tersi olacak. Buraya gel. Şimdi."

Yaptı ve ben de ona sadece o atleti giyerken ne kadar kötü olduğunu gösterdim. Sonra ofisimdeki kanepede uyuyakaldı ve bütün gece boyunca dikkatim daha da dağıldı.

Ama bu, şu anda dikkatimin ne kadar dağınık olduğuyla kıyaslanamaz bile. Saat geç oldu ve hala eve gelmedi, telefonuna cevap vermemesinden bahsetmiyorum bile.

Tam şirkete geri dönüp İK'dan Christoph'un numarasını almayı düşünürken telefonum elimde titriyor.

Ekranda Knox'un adının yanıp söndüğünü gördüğümde umutlarım yıkılıyor. "Ne istiyorsun?" diye cevap veriyorum.

Sanki dışarıda gürültülü bir yerdeymiş gibi kısık bir müzik geliyor. "Sana da merhaba, Nate."

"Fark etmediyseniz diye söylüyorum, mesai saati dışında."

"Evet, bu yüzden arıyorum." Sonra giysilerin hışırtısını ve ayak seslerini duyuyorum. "Bekle."

"Mmmm." Yanında bir kadın mırıldanıyor ya da inliyor, ama emin olamıyorum.

"Sakın bana biriyle yattığını ve bu arada beni aradığını söyleme?"

"Ben bundan daha profesyonelim. Ben sadece... bir şeyi kontrol ediyorum... şimdi benim için sessiz kal, güzelim."

"Hâlâ aramanın ardındaki nedeni öğrenmek için bekliyorum Knox."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ah, doğru ya. Siz Gwen'in yeni vasisi, diktatörü ya da her neyse, değil misiniz? Ayağa kalkamayacak kadar sarhoş olduğunu bilmen gerekir diye düşündüm."

O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki, tekerlekli sandalye duvara çarpıyor. "O seninle mi?"

"Teknik olarak değil."

"Knox, az önce duyduğum sesin onun sesi olmadığını söyle yoksa yemin ederim..."

"Bu o değil. Tanrım, sakin ol Nate. Kulübe geldiğimde onunla karşılaştım."

Başından beri oradaydı. Lanet olası kulüp.

Knox'a bana adresi göndermesi için bağırıyorum ama soğukkanlılığımı koruyamıyorum çünkü bugünün tüm öfkesi ve gerginliği patlamanın eşiğinde.

Ve gazabıma katlanacak olan da o olacak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GWYNETH

Sarhoş değilim.

Evet, sallanıyorum ve vücudum hafif ve sıcak hissediyor, ama bunun tek nedeni müzik.

Ve dans.

Genelde elektrodan hoşlanmam ama enerjinin uğultusu beni yüksekte tutuyor. Christoph ve Jane'i de yanımda sürükledim ve hatta Jen ve Alex'i de bize katılmaları için çağırdım. Jen gelemedi ama Alex tam bir parti adamı olduğu için kısa süre sonra geldi.

Aslında hepsi parti insanı. Ben genelde eğlenceyi bozan kişiyim. Kelime fobisi ve dış dünyaya karşı genel bir fobisi olan.

Ama belki de sarhoşumdur, yüzden çok da önemli değil.

Alex birkaç adım arkamda, hareketli müzikle zıplıyor. Benden biraz daha uzun ama bisiklete bindiği için zayıf ve formda. Chris benimle dans ediyor, bir saat önce eve gitmemiz gerektiğini söylemesine rağmen dönmem için elini kullanmama izin veriyor.

Tekrarlıyor, müziğin üzerine bağırıyor, "Çok içtin, Gwen. Seni bırakayım."

"Hayır! Ben druuunk değilim," diye mırıldanıyorum. Tamam, belki de öyleyim. Ama sadece biraz. "Gwen, ." Chris kolumu tutmaya çalıştı ama ben kendimi çekip
serbest bırakıp sırtımı Alex'in önüne dayadım.

"Sen eve git. Ben kalıyorum." Kıçımı Alex'e doğru sallıyorum, o da kollarını belime doluyor ve birlikte müzik eşliğinde sallanıyoruz. "Alex çok eğlenceli."

Eğlenceli biri çünkü rahat ve otu seviyor ama kimseyi yeterince önemsemiyor. Bu yüzden her zaman Chris'le vakit geçirmeyi tercih ettim. Chris gibi benim biraz çılgın, biraz farklı olduğumu takdir eden insanlar nadir bulunur. Ama mesele de bu, bu gece çılgın ya da farklı olmak istemiyorum. Alex gibi olmak istiyorum. Bugün gördüklerimi ve duyduklarımı unutmak istiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Debra'dan Nate'e ve babama. Babamın annemi aradığını ve onu bulduğunda ölümcül bir kaza geçirdiğini unutmak istiyorum.

Çünkü beni terk etmesi yetmedi, babamı da benden uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Gözlerimde nem birikiyor ve elimin tersiyle siliyorum. Burası kimsenin zayıflığımı göremeyeceği kadar karanlık olduğu için minnettarım.

Karanlık bazen rahatlatıcı oluyor.

Bu gece unutmak için. Bu yüzden çok dar, kıçımı zar zor kapatan ve sırtımın yarısını gösteren sürtükçe bir elbise aldım ve sonra hatırlayabildiğimden daha fazla içki içtim.

Ama sanki dans pistinden farklı bir yerde süzülüyorum. Evet, kıvranan bedenlerin, neşeli müziğin ve mor ışıkların ortasındayım ama değilim. Yine o boşluğun içinde geziniyor, onun beni iliklerime kadar çürütmesine izin veriyorum.

Genellikle, kafamda içi *boş*, *boş* ve *boşluk* kelimelerini tekrarlayarak onu doldurabilir, bir şekilde uzaklaştırabilirim. Ama bu gece değil. Bu gece o kadar çok acıyor ki hiçbir şeyi duyarsızlaştıramıyorum.

"Jane nerede?" Alex ve ben müziğin ritmine göre hareket ederken Chris'e soruyorum.

Onu bir elbise giyip bizimle gelmeye ikna ettiysem de çok tedirgindi çünkü burada çok fazla insan var ve onları boş günlerimde benden daha çok sevmiyor.

Dans etmeyi ya da bir şeyler içmeyi reddetti, sadece standımızın köşesinde bir enerji içeceği ile oturdu, ama artık orada değil.

"Muhtemelen gitmiştir," diye bağırıyor Chris müziğin içinden. "Senin de gitme zamanın geldi, Gwen."

"Neden bu kadar zor davranıyorsun?" Parmaklarımı çenesinin altında gezdiriyorum.

"Evet, dostum." Alex ellerini yan tarafımda gezdirerek beni yokluyor. "Sakin ol."

"Belki de ona öğretmeliyiz." Sırıtıyorum ve hala Alex'e karşı sallanırken, Chris'i yanaklarından tutup önüme yapışacak şekilde kendime çekiyorum.

Sonra kıçımı ve karnımı ereksiyonlarına sürtüyorum, hepsinin birden sertleştiğini hissediyorum. Homurdanmalar ve inlemeler kulaklarımı dolduruyor ve dudaklarımı yalıyorum, ikisinin de benden bu kadar tahrik olması hissiyle sarhoş oluyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bu sen değilsin, Gwen," diye fısıldıyor Chris kulağıma, ses tonunda tahrik olduğu belli.

Göğüslerimi onun göğsüne, kıçımı da Alex'in büyüyen ereksiyonuna yaslıyorum. "Belki de öyledir."

Artık dans etmiyoruz. Birkaç saniye içinde, sahne tam bir sürtünmeye dönüştü ve ben bunu atlatıyorum. Dalganın beni tüketmesine izin veriyorum çünkü ikisi de beni istiyor ve eğer izin verirsem aynı anda bana sahip olacaklar.

Ama gözlerimi kapattığımda, sanki buradaymış gibi yüzünü gördüğüm, ruhumun derinliklerine kazınmış olan Chris ve Alex değil.

Kaşları çatık, çenesinde bir gerginlik var çünkü bundan hoşlanmıyor. Kendisi olmayan iki adama vücudumu sürtmemden hoşlanmıyor. Bu yüzden daha sert yapıyorum, bir sonraki seviyeye taşakları elbiseme değene kadar devam ediyorum ve hissettiğim tek şey onlar oluyor.

Önce sen beni incittin. İncinmek böyle bir şey işte, göt herif.

Bu sözlere inanmak istemem, kendimi başkasına vererek onu incitebileceğime inanmak istemem önemli değil, çünkü bedenim, ruhum ve hatta zihnim bu fikirden nefret ediyor.

Ve kalbim. Şu anda durmam için beni sıkıştırıyor, sıkıyor ve pençeliyor.

İstediğim bu değil. Bunlar beni güvende hissettiren, her an bırakabileceğim ve yine de yere çakılmayacağım eller değil.

"Bu da ne..."

Az önce düşündüğüm o güçlü el bileğime dolanmadan ve nefesimi kesen bir güçle dışarı çekilmeden önce Alex'in şaşkın sesini duyuyorum.

Lütfen bana hayal gücümün gerçek olmayan bir şeyi çağrıştıracak kadar çılgınca çalıştığını söylemeyin.

Gözlerimi açtığımda, önümdeki manzara karşısında nefesim kesiliyor.

Bir bedene doğru bastırılıyorum ama bu ne Alex ne de Chris.

Bu daha sert, daha uzun, daha geniş ve o kadar erkeksi ki bu bir suç olmalı.

O bir suç olmalı.

Çünkü her zaman bu suçu işlemeye, bir noktada yere çakılacağımı bilsem bile beni uçurumdan aşağı itecek o adımı atmaya meyilliyim. Bunun atacağım son adım olacağından emin olsam bile.

Sanırım suçlular da böyle hissediyor. Yakalanabileceklerini, cezalandırılacaklarını bilirler ama yine de bu işe devam ederler. Çünkü suç

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Buna değer.

Ve şu anda bir tanesine bakıyorum. Kendi suçuma ve o boşluk artık ne o kadar lanetleyici ne de ölümcül geliyor. Sadece arka planda gizleniyor, hiçbir şeye dönüşemiyor.

Nate'in üzerimde hep böyle bir etkisi olmuştur. Onun varlığı o kadar keskin ve heybetli ki, her türlü boşluğu yutuyor.

"Bırak onu ." Konuşan Alex'ti, sesi benden daha sarhoş geliyordu.

Aslında onlara odaklanmış değilim çünkü bileğim Nate tarafından rehin alınmış durumda ve yumuşak kıvrımlarım onun sert kaslarına yapışmış durumda ve o da bana dik dik bakıyor. Tanrım, bakışları bile çok ateşli. Kalçalarım sıkılıyor ve meme uçlarım sertleşiyor ve bunun az önce yaptığım gerçek olmayan dansla hiçbir ilgisi yok.

yapıyor.

Çevresel görüşümden, Chris'in ensesini ovuştururken Alex'e başını salladığını görebiliyorum.

Ancak Alex bize doğru bir adım atıyor, daha doğrusu sendeliyor. "Sen de kimsin lan?"

"Ben onun kocasıyım. Ellerini bir daha karımın üzerine koyarsan onları kırarım." Ve işte böyle, Nate beni arkasına çekip kalabalığın arasından ilerledi.

Ayak uydurmak imkansız. Bir, sarhoşum. O kadar sarhoşum ki çift görüyorum ve bacaklarımı hissetmiyorum. İki, sanırım Nate az önce onlara kocam olduğunu söyledi. Kendi kuralını çiğnedi ve arkadaşlarıma evli olduğumuzu söyledi.

Vay anasını.

Sanırım düşündüğümden daha sarhoşum, çünkü tüm bu şeyleri sıralayamıyorum.

Kendi ayaklarıma takılıp düşmeye devam ettiğimde, Nate beni gelin gibi kucağına alıyor. Kollarım otomatik olarak boynuna dolanıyor ve ciyaklıyorum ama tüm o gürültü ve kaos arasında duymuyorum.

Bir kez daha, beni ne kadar kolay taşıdığına, bu hareketin ne kadar zahmetsiz olduğuna, sanki kollarında bir insanı kaldırmıyormuş gibi bir transa kapılıyorum. Herhangi birini değil. Beni. Karısını. Öyle demişti, değil mi?

Karıma bir daha elini sürersen onları kırarım.

Tuttuğu yerde kıpırdanıyorum ama beni yere bıraksın diye değil, sadece onu daha fazla hissetmek için. Sırtıma ve bacaklarımın altına sarılmış gergin kollarının gücünü hissetmek için. Göğsünün sertliğini yanımda hissetmek ve alkolden daha sarhoş edici kokusunu içime çekmek için.

Ama bana hiç dikkat etmiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nate beni hiç izlemiyor, benim onu izlediğim gibi. Benim onu gördüğüm gibi o da beni görmek için durmuyor.

Arka plana ittiğim boşluk itişip kakışıyor ve çirkin başını kaldırıyor ve onu geri itecek gücüm yok.

Bununla savaşacak gücüm yok.

Gece havası üzerimize vuruyor ve o otoparka doğru ilerlerken ben titriyorum. Bizi izleyenlere odaklanmıyorum bile.

Onlar önemli değil.

Hiç yapmadılar. İnsanlar anlamıyor. İnsanlar yargılıyor.

Yargılamıyor. Nate beni asla yargılamadı, çoklu pislik eğilimleri olan bir pislik gibi davrandığında bile. Katıdır ama asla yargılamaz.

Pratiktir ama asla dar görüşlü değildir.

"Nate..." Gecenin sessizliğinde adını fısıldıyorum ve sesim çok sarhoş ve duygusal çıkıyor çünkü hala bana bakmıyor.

"Kapa çeneni, Gwyneth. Şu anda sesini duymak istemiyorum." Sözlerindeki sert öfke yüzüme inen bir tokat gibi, gözyaşlarımı akıtan sert bir tokat. Şimdi göz kapaklarımda toplanıyorlar ve o arabasının kapısını açıp beni yolcu koltuğuna bırakmadan önce onları silme şansım olmuyor.

Emniyet kemerimi bağladıktan sonra ceketini çıkarıp üzerime atıyor. Onun gibi kokuyor-baharat, orman ve lanet. O böyle biri ve hep öyle kalacak.

Benim suçum ve en büyük lanetim.

D listemdeki başka bir kelime.

O sürücü koltuğuna oturduğunda, ceketimi göğsüme bastırarak sıkıca kavrıyorum.

Otoparktan çıkıyor ve sessizlik içinde caddelerde ilerliyor. Ne bir radyo ne de bir kelime var ve zaman geçtikçe ceketini daha sıkı kavrıyorum.

"Bir şey söylemeyecek misin? Herhangi bir şey?" Ağzımı bozmamaya çalışıyorum ama yine de yapıyorum.

"Sana çeneni kapatmanı söyledim, Gwyneth."

"Susmak istemiyorum. Konuşmak istiyorum, tamam mı?" Muhtemelen sıvı cesareti -ya da aptallık ya da her neyse- ama orada ve boğayı boynuzlarından . "Fark etmediysen söyleyeyim, gecemi mahvettin."

"Az önce ne dedin sen?" Bana yan gözle bakıyor ve beni koltuğuma öyle bir yapıştırıyor ki hıçkırıyorum. Ya da belki de bu

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Alkol yüzünden.

"Benim akşamım, Nate. Sen gelene kadar eğleniyordum." İlgisizmişim gibi davranıyorum ve dişlerimin arasından yalan söylüyorum.

Hayır, eğlenmiyordum. Mutsuzdum ve sarhoş beynimle bile sevmediğim bir yola girmiştim.

"O çocuklara karşı eğleniyordun ve ben bunu mahvettim, bunu mu söylüyorsun?"

"Biz... dans ediyorduk."

"Kıçını ve karnını onların siklerine sürttüğünü gördüm, Gwyneth. Ortada dans falan yoktu."

"Belki."

"Beğendin mi?" Sesi sakin ama tüm vücudu gergin, özellikle de direksiyonun üzerindeki eli. O yokken hayalini kurduğum o güçlü, damarlı el.

"Neyi sevdim mi?"

"Onlarla sevişmek, vücudunu onların siklerine sürtmek ve ikisini de şehvetten çılgına çevirmek, öyle ki seni dans pistine bile çıkarabilirlerdi. Hoşuna gitti mi?"

"Belki de yaptım. Belki de ben bir sürtüğüm." Ceketini kenara fırlatıyorum, hâlâ alkolün neden olduğu adrenalinin etkisindeyim.

Emniyet kemerimi çıkarıp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve göğüslerimi gömleğiyle örtülü koluna bastırıyorum.

"Ne halt ediyorsun, Gwyneth?"

"Sana ne kadar sürtük olduğumu gösteriyorum." Dudaklarımı sıcak boynuna bastırıyorum ve elimi göğsünden ereksiyonuna kadar takip ediyorum. Dokunuşumla canlanıyor ve köprücük kemiğini öpmeye devam ederken onu sıkıyorum.

"Koltuğuna geri dön. Şimdi." Bana emrediyor ama dinleyemeyecek kadar kendimden geçmişim. Vücudu benimkine karşı sıkılaşıyor ve göğüslerimi koluna sürtüyorum, sıkı tomurcukları acı verene kadar sertleştiriyorum.

"Meme uçlarım daha önce bu kadar sertleşmemişti, biliyorsun." Serbest elini tutuyorum ve parmaklarını kıvrımlarıma batırana kadar elbisemin altına kaydırıyorum. "Ben de bu kadar ıslak değildim. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Bana bakmıyor, tüm dikkati yolda, ama elini amımdan da çekmiyor. "Ne?"

Dudaklarım kulağının kabuğuyla buluşuyor ve fısıldıyorum, "Bu sadece senin için bir sürtük olduğum anlamına geliyor, Nate."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Değişim zar zor fark ediliyor ama burun deliklerinin genişlemesinden ve çenesindeki tiklerden anlaşılıyor. Parmakları göbeğimde sıkılaşıyor ve ben inliyorum, ıslaklığımın külotumu ıslattığını ve elini ve kalçalarımı karıştırdığını hissediyorum. Beş yıl boyunca hep böyle oldum.

Dağınıklık.

Ve bu şimdiye kadar yaratılmış en güzel karmaşalardan biri. Onun yarattığı bir şey. Beslemeye devam ettiği bir şey.

"Hayır, değilsin." Elini üzerimden çekti ve araba durdu. Çoktan eve varmıştık ama şu anda bunu daha az umursayamazdım çünkü bana dokunmayı bırakmıştı.

"Ne? Neden?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sanırım buluşmadıkları zaman daha çok hoşuma gidiyor, çünkü orada beni altına alıp derinliklerine gömmek üzere olan güçlü bir akıntı var.

"Benim olana başkalarının dokunmasına izin veriyorsan benim fahişem değilsin.

Çekil ."

Tam tersini yapıyorum ve kucağına oturana kadar beceriksizce öne doğru yuvarlanıyorum. Bacaklarım onun iki yanına doğru uzanıyor, böylece oturabiliyorum. Ama hiçbir yere oturmuyorum. Elbisemi kaldırıyorum ve kendimi onun ereksiyonunun üzerine indiriyorum, böylece siki sırılsıklam külotuma sürtünüyor.

Onu içimde hatırladıkça içim kasılıyor ve kendimi onun çıkıntısına doğru kaydırırken bu görüntü beni çılgına çeviriyor.

"Gwyneth, dur."

Başımı çılgınca sallıyorum. "Yalan söyledim. Hoşuma , pek sayılmaz." "Neyi sevmedin?"

"Alex ve Chris'e karşı taşlama." "O zaman ne sikime yaptın bunu?"

"Çünkü..." Dudaklarımı ıslattım. "Çünkü unutmak istedim."

"Neyi unutmak?"

"Sen... diğer şeylerin yanı sıra. Ama işe yaramadı. Tek düşünebildiğim sendin." Alt dudağımı ısırıyorum çünkü ereksiyonu şişmiş kıvrımlarıma doğru büyüyor ve ona karşı sallanmaktan kendimi alamıyorum. O kadar ıslanana kadar ileri geri, kalçalarım kanıtlarla sırılsıklam olana kadar.

Güçlü eli belimi sarıyor, şimdi karnıma yapışmış olan elbisenin altından. Ben aşağı inerken kalçalarını yukarı kaldırıyor ve ben inliyorum. "Beni düşündün, ha?"

"Evet."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne düşündün?"

"Güçlü ellerin ve sert göğsün. Sikini ve ne kadar büyük olduğunu da düşündüm." Şimdi onu kuru kuru beceriyorum, hareketlerim onun itişleriyle çılgınca bir hal alıyor.

"Başka ne var?"

"Amımın seni ne kadar istediğini düşündüm. Başkasını değil, seni."

"Benim kukum olduğu mi?"

"Evet. Öyle."

"Ve sen bir sürtüksün. *Benim* ."

"Öyleyim." O sormadı ama ben yine de cevaplıyorum. Aşağı yukarı kayıyorum, çıkıntısının üzerinde kendimi beceriyorum ve yaklaşıyorum, o kadar yaklaşıyorum ki bacaklarım titriyor.

"Sürtüğüm bir daha benden başkasının ona dokunmasına izin

verecek mi?" "Hayır... Hayır... Vermeyeceğim..."

"Doğru, çünkü eğer yaparsan, hayatlarını mahvederim, Gwyneth. Ciddiyim."

Sonra boşalıyorum. O kadar sert ve yoğun ki çığlık atıyorum. Yüksek sesle ve sansürsüz çığlık atıyorum, birisinin geçip beni onun fahişesi olarak görebileceğini umursamıyorum.

Birinin beni çığlık atarken, nefes nefese Nate'in adını inlerken görebileceğini.

Aslında, yapmalılar.

Birinin beni onun üzerinde paramparça ederken görmesini isterdim.

Sözleri beni bu kadar azdırmamalı. Bana dokundukları için insanları inciteceği sözüne gelmemeliyim, ama geliyorum ve bu o kadar uzun sürüyor ki bir daha ineceğimi sanmıyorum.

Kanımdaki alkol başımın dönmesine neden olurken, donuk gözlerle ona bakıyorum, hala ona karşı ileri geri sallanıyorum. Bir noktada eli de belime dolanıyor ve artık her şey tamamlanmış gibi hissediyorum.

Karanlık bakışlarında bir şey var. Ne olduğunu bilmiyorum ama orada ve beni aynı anda pek çok duyguyla dolduruyor.

Onu öpmek için eğildim. Ağzım, on beş yaşımdan beri hayalini kurduğum ve on sekiz yaşımda ilk kez tadına baktığım dudaklarına birkaç santim uzaklıkta.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

En öpmek istememem gereken ama kendime engel olamadığım yasak dudaklar.

Ama ben onlara dokunamadan geri çekilip kapıyı açıyor ve ben de geri çekiliyorum, kan dolaşımımdaki alkol yüzünden hareket etmem gecikiyor.

ama kalbimin parçalara ayrıldığını hissediyorum.

Ne düşünüyordum ki? Erkekler sürtüklerini öpmez. Onları karıları yapsalar bile.

Kendimi onun kucağına yerleştirdiğim kadar beceriksizce onun üzerinden iniyorum ve ilk o iniyor.

Muhtemelen beni taşımak için arabanın önünde bekliyor ama ben onun önünden eve doğru koşuyorum. Sıcak bastı.

Çok sıcak.

Adımlarım sallantılı ve tutarsız. Ama yanıyorum ve bunun geçmesi gerekiyor. Bu ve şu anda göğsümde meydana gelen lanet kırılma.

Ayaklarım ışıklı havuzun kenarında durdu. Su.

Fermuarımı açıyorum ve elbiseyi vücudumdan aşağı itiyorum, sonra külotumu çekip çıkarıyorum, böylece tamamen çıplak kalıyorum.

"Gwyneth, yapma," diye sesleniyor Nate uzaktan, ama ben dinlemiyorum. Çünkü bu yanığın sebebi o. Bunu yapmak zorunda olmamın sebebi o.

Derin bir nefes alıp .

İçimde şok dalgaları oluşuyor ama yanık . İçimdeki yangın için su var mı? Çünkü patlamak üzereyim.

Ciğerlerim yanıyor ve bunun nefes almadığım için olduğunu fark ediyorum.

İşte o zaman başka bir şeyin de farkına varıyorum.

Hareket edemiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NATHANIEL

"Siktir!" Ayakkabılarımı tekmeleyip havuza doğru koştum.

Gwyneth'in atladığı yer çünkü düşünmüyordu ve zil sarhoştu. Eğer beynine erişimi olsaydı, yüzmeyi bilmediğini .

Havuzun sığ ucundayken bile her zaman bir çeşit koltuk değneği olan bir tiptir. King ona ne kadar öğretmeye çalıştıysa da yüzmeyi asla öğrenemedi.

Yeniden ortaya çıkmadıkça saniyeler bir ömür gibi geçip gidiyor. Koltuk değnekleri elinden alındığında genelde yaptığı gibi sağa sola sallanmıyor bile.

Onun peşinden soğuk suyun derinliklerine dalarken içimden küfrediyorum.

Ona ulaşmak için ne kadar çok zaman harcarsam, lanet kalbim o kadar sert atıyor. Onu kolundan tutup yüzeye çıkardıktan sonra bile yavaşlamıyor. Nefes almak için sıçrıyor, öksürüyor ve suda boğuluyor.

Bacakları belime dolanıyor ve beni bir can simidi gibi kullanıyor. Ayakta durabileceğim yere kadar yüzerken tüm vücudu benimkine sarılıyor.

Onu omuzlarından tutup sarsıyorum. "Az önce ne düşünüyordun lan?"

"Ben... düşünmüyordum..."

"Ne bok yemeye düşünmüyorsun? Ölmek mi istiyorsun? Bu mudur, Gwyneth?"

"Hayır,

sadece..."

"Sadece ne?"

"Yandı. Sadece yanmayı bırakmasını istedim," diye mırıldanıyor ve o lanet gözlerindeki suyu kırpıştırarak uzaklaştırıyor. Şimdi daha maviler, suyun yüzeyini yansıtıyorlar.

"Ne yandı?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Her şeyi." Omuzları elimde çöktü. "Suyun bunu düzelteceğini düşünmüştüm."

"İçinde nasıl yüzüleceğini bilmediğin su." "Oh."

"Doğru. Lanet olsun. Ben burada olmasaydım ne olurdu?" İrkildi ama bir şey söylemedi.

"Cevap ver bana. Tek başına olsaydın ne olurdu Gwyneth?"

"Ben... boğulabilirdim."

Yumuşak bir sesle söylediği sözler göğsüme saplanıyor ve etkisinden kurtulmak için bir saniyeliğine gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Onu kurtaracak kimse yokken suda boğulduğu, guruldadığı ve boğulduğu düşüncesi, çocukken korktuğum canavar gibi.

Görünüşe göre canavarlar hayatınızın herhangi bir döneminde ortaya çıkabilir. Sadece bu lanet kadının buna sebep olacağını hiç düşünmemiştim.

Sonra gözlerimi açıp kan çanağına dönmüş gözlerine, yüzüne ve boynuna yapışmış saç tellerine baktığımda, bunun sadece boğulma ihtimaliyle ilgili olmadığını fark ediyorum.

Onun herhangi bir şekilde incinmesi ve benim orada olmamamla ilgili. Bu beni öldürür.

Ona kızgın olsam bile, onu sarhoşken ve iki erkeğe sürtünürken yakaladığım için hala kırmızı görsem bile. Lanet olası *iki*.

O anda tüm otokontrolüm tükendi, çünkü bana kalsaydı, onu onların önünde sahiplenir ve kime ait olduğunu tüm dünyaya gösterirdim.

Onu onların önünde sikerdim, sonra da gözlerini kör ederdim.

Ama bu öfke ve şiddetli sahiplenme duygusu, burada tek başına kalsaydı ölebileceği korkusuyla kıyaslanamaz bile.

Bir zamanlar sevimli olduğunu düşündüğüm pervasız davranışlarının onu benden alabileceğini.

"Bu doğru. Boğulacaktın." Parmaklarımın ucuyla omuzlarına bastırıyorum. "Bu saçmalık asla tekrarlanmayacak. Anladın mı?"

"Tamam."

"Ve yirmi bir yaşına gelene kadar bir daha içki içmeyeceksin ve sorumlu bir şekilde içmenin ne demek olduğunu bileceksin."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Alnında narin bir çatıklık beliriyor ve "Benimle çocukmuşum gibi konuşmayı kes. Bundan nefret ediyorum."

"O zaman davranma. Ve son kez söylüyorum, seni aradığımda telefonuna cevap ver."

Alt dudağını ısırıyor ama bir şey söylemiyor.

"Ciddiyim, Gwyneth. Bir daha haber vermeden ortadan kaybolamazsın." "Neden?"

"Ne demek neden?"

"Ortadan kaybolup kaybolmamam neden umurunda olsun ki? Telefonlarına cevap verip vermemem?"

Çenemi sıkıyorum ama ben şey söyleyemeden belime doladığı bacaklarını sıkıyor. "Kocam olduğun için mi?"

"Evet."

"Chris ve Alex'e bunu söyledin. Sen benim kocam olduğunu söyledin, ben de senin karın."

"Öylesin." Bu sözleri yüksek sesle söylemekten hoşlanacağımı hiç düşünmezdim, ama bu ifadeyi açık açık söylediğim anda göğsümden bir ağırlık kalktı.

"Ve beni önemsiyorsun."

"Önemsiyorum."

"Karınız gibi mi yoksa en iyi arkadaşınızın kızı gibi mi?" "İkisi de."

Bunun üzerine burnunu kıvırıyor ama bir avucunu yanağıma yerleştiriyor. "Ama bu sadece seks, yani ben senin ödül karın gibiyim."

"Benim kadar çok şeye sahipken benim ödül karım olamazsın, Gwyneth."

"Doğru. Ama yine de sadece seks."

Bir şey söylemiyorum ama söylememe de gerek yok çünkü bakışlarında sudan başka bir şey parlıyor ve gri, yeşil ve maviyle savaşıyor, kontrolü tamamen ele geçirmek için onları katlediyor.

Belimi bırakıyor ve havuzun kenarına doğru kısa bir yolculuk yapacağını düşünüyorum ama suyun altına dalıyor.

Yine umursamaz mı davranacak? Gwyneth ve alkolün iyi arkadaşlar olmadığı açık ve gelecekte onu alkolden uzak tutmam gerekiyor.

Tam altına girip onu sarsmak üzereyken, iki eliyle kalçalarımı kavrıyor ve kemerimi çözüyor.

Bu da ne...?

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Arabada beni kuru siktiğinden beri yarı sert olan sikim, minik elleriyle serbest bıraktığında kalınlaşıyor ve sertleşiyor. Sonra tekrar yüzeye çıkıyor, gömleğimi tutuyor.

Su soluk teniyle tezat oluşturuyor, memelerinin pembe uçları sertleşiyor. Birini tutup sıkıyorum ve inlemesine neden oluyorum.

"Ne yapıyorsun, Gwyneth?"

Kollarını boynuma doluyor, suyu kullanarak kendini yukarı kaldırıyor ve göz hizama geliyor. "Becer beni, kocacığım."

Kaslarım geriliyor ve burun deliklerim onun kendinden emin ama şakacı tonu karşısında genişliyor. "Sarhoşsun, karıcığım."

"Seni götürebilirim."

"Sikimi o daracık amcığa sığdırabileceğinden emin misin? Geçen sefer çok büyük olduğunu söylemiştin."

"Biraz acısa da sorun değil. Hoşuma gidiyor." Kıpırdanıyor, göğüslerini göğsüme bastırıyor. "Becer beni ve canımı yak."

"Neden canının yanmasını istiyorsun?"

"Çünkü bu bana her şeyini verdiğin anlamına geliyor. Ve ben de bunu kabul edeceğim." Gözlerinde bir meydan okuma var, suyun ortasında parlayan saf bir ateş.

"Neyi alacaksın?"

"ve sunmadığınız her şey."

Parmaklarım kalça kemiğinin etine giriyor ve bu ne nazik ne de yumuşak. Sert ve özür dilemeyen bir hareket çünkü sözlerindeki meydan okuma hala yanıyor ve söndürülmesi gerekiyor.

"Haddini bilmen gerek, Gwyneth."

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve kulağıma doğru mırıldanıyor, "Yap beni."

Onu havuzun duvarına yaslıyorum ve sırtı duvara çarptığında nefesi kesiliyor.

"Şimdi seks yapacak mıyız?" Sesi biraz alçak ama boğucu ve gırtlaktan geliyor.

"Seks yapmayacağız. Seni becereceğim, karıcığım."

İki elimi kıçının yanaklarının altına koyup ayırıyorum ve onu yukarı kaldırıyorum, sonra tamamen içine girene kadar aşağı indiriyorum. Tek seferde.

İnliyor, amcığı kenetlenip beni içine çekerken uzunluğumun etrafında titriyor.

"Gördün mü? Beni alamazsın."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yapabilirim..." diye fısıldıyor.

"Buna ne dersin?" Sudan dolayı minimum kayganlıkla onu sallamaya ve içine sokmaya başladım. Sonra kıçını daha geniş açıyorum, böylece aletime daha fazla erişim sağlıyorum, böylece eskisinden daha derine giriyorum.

"Oh, lanet olsun..." Başını geriye

atıyor. "Dil."

"Ama ben... uh... çok iyi hissettiriyor." Kalçalarını sallıyor, göğüslerini yüzüme doğru itiyor ve ben de bir meme ucunu ağzıma alıyorum, o titreyene ve tutarsız zevk sesleri havada yankılanana kadar kemiriyorum.

Onu bu kadar memnun, bu kadar kaybolmuş ve hislerin saldırısına dayanamaz halde görmek şimdiye kadar yaşadığım en tatmin edici şeydi.

Hızımı artırdığımda bana sımsıkı tutunurken tırnakları kürek kemiklerime batıyor. Meme ucunu bırakıp göğüslerinin kremsi derisini ısırıyorum, bu da onun haykırmasına ve ayaklarının topuklarını kıçıma sokmasına neden oluyor.

Dudaklarım, dilim ve dişlerim göğüslerine ve boynuna doğru bir yolculuğa çıkıyor ve arkasında dev kırmızı izler bırakıyor. Sonra bir elimle kıçını tutuyorum ve saçlarından bir tutam yakalıyorum, nabız noktasının hassas etinde ziyafet çekmek için onu geri çekiyorum. Onu yiyip bitiriyorum ve en büyük izi bırakıyorum. İnsanlar görecek ve onun bana ait olduğunu bilecek.

Onu işaretledim. Onu sahiplendim. O benim.

Saçlarını bıraktıktan sonra kıçından iki avuç tutup sıkıyorum. "Bu senin için yeterince sert mi, bebeğim?"

"Daha fazla." Nefes nefese, kalçalarını benimkilerle buluşmak için çeviriyor ve kısmen başarısız oluyor. "Lütfen... Daha fazlasını istiyorum."

Sıkı kanalını itiyorum, neredeyse tamamen dışarı çekiyorum ve tekrar içeri giriyorum. Sonra onu kaldırıyorum, böylece neredeyse gitmeme izin veriyor ve onu uzunluğumun üzerine indiriyorum. İnliyor, sonra inliyor ve tüm gücüyle bana tutunuyor.

"Bu sana karşı ağırdan almamam gerektiği anlamına mı geliyor?" "Hayır, yapma. Ben böyle seviyorum."

"Ne şekilde?"

"Sert. Kontrolden çıktı." Gözleri yaşlarla parlıyor. "Kontrolden çıkmanı seviyorum."

Bu bana tüm çekingenliğimi kaybettirdi ve onu zıplatan bir hızla içine girdim, göğüsleri baştan çıkarıcı bir şekilde yakındı, bu yüzden bir tanesini içeri aldım

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ağzıma alıp kemiriyor ve emiyorum. Onu öyle bir kıvranmaya ve titremeye zorluyorum ki patlayarak birleşmemizden dolayı etrafımızda dalgalar oluşuyor.

Hala kıçının yanaklarını ayırırken, başparmağımı açıklığın içine kaydırıyorum ve meme ucuna karşı konuşuyorum. "Yakında bu kıça sahip olacağım bebeğim ve bu pis ve kirli olacak. Canın da yanacak. Aletimin amını kanattığı zamandan daha beter."

"Evet... lütfen..." Beni boğuyor, çözülürken amcığı beni boğuyor.

Bir şaheserler vardır, bir de Gwyneth'in orgazm olurkenki yüzü. Başı arkaya düşer ve gözleri sarkıp cildi kızarırken yeşilin en koyusu irislerini bastırır. Titrer, tüm vücudu vücudunu saran hislerin bir tercümesi olarak şok reaksiyonuna girer.

Dudakları aralanıyor, ya da üzerinde bir şey olması için yalvarıyor. Kendi dudaklarım gibi.

İçimdeki dürtüye boyun eğmemek için her şeyi yapmam gerekiyor. Tehlikeli bir dürtü bu ve bu yüzden onu daha sert beceriyorum, başparmağımı kıçına kadar sokuyorum, ta ki sıkı kas halkası onu yutana ve benimle dolana kadar.

, düşünebildiği ya da hissedebildiği tek kişi ben olana

kadar. Sadece ben.

"Bir daha erkeklerin etrafında dolaşmayacaksın, anladın mı?"

"Evet, evet..." diye bağırıyor, tırnakları sırtımda ve pazu kaslarımda geziniyor.

"Sana benden başka kimse

dokunmayacak." "Mmm...evet!"

"Şimdi, söyle."

"Senden başka kimse bana dokunamaz."

"Çünkü sen benimsin."

"Ben seninim."

Bu sözler ve onun bunaltıcı sıcaklığı kendi orgazmımı cezbediyor ve onu kendime çekip çıkarmaya çalışıyorum.

Çünkü lanet bir prezervatif kullanmadım. Yine mi?

Bir yanım onu döllerimle ve bebeğimle doldurmak istiyor ama o yanım tam bir pislik. Hâlâ çok genç ve annesinin hikâyesini ona yeniden yaşatmamın imkânı yok.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Tırnaklarını omuzlarıma, ayaklarını da kıçıma batırarak, "Ben... atıştayım..." diyor. "Sakın çekme. Hissetmek istiyorum."

"Siktir, siktir, siktir," diye küfrediyorum taşaklarım tükenene kadar uzun ve derin bir şekilde içine boşalırken.

Başparmağım ve sikim onun içindeyken ve ağzım göğüs ucundayken ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz.

Gwyneth bana bakıyor ve söndürmek istediğim ateş hâlâ orada, canlı ve kararlı.

Suyla söndürülemeyecek türden bir yangını var. Olsa olsa suyu buharlaştırır.

Ve bu ateş şimdi bana yöneldi.

İnlemesine neden olan son bir ısırıktan sonra meme ucunu bırakıyorum. Sonra parmakları boynumun arkasında aşağı yukarı kayıyor. "Hey, kocacığım."

"Ne, karıcığım?"

"Bence duşta tekrar seks yapmalıyız." "Yani seni

becermeli miyim?"

"Evet, o." Saçlarımdan bir avuç alıp parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor. "Bunu yapmana bayılıyorum. Sik beni."

"O zaman sen tatmin olana kadar yapmaya devam

edeceğim." "Ya hiç tatmin olmazsam?"

"O zaman hızımı artıracağım."

Bunun üzerine gözleri parlıyor. "Yapacak mısın?"

"Sen nasıl istersen, karıcığım."

"Gerçekten hoşlandığım şeyi yapacağını sanmıyorum." Omuzları kamburlaşıyor, ama bana daha önceki ateşiyle, söndürülmeyi reddeden ateşiyle dolu muzip, düşünceli bir gülümseme veriyor. "Henüz."

Sikeyim.

Bu kadın gerçekten benim olacak, değil mi?

Sadece onun yüzünden istisnalara izin vermekle kalmadım, şimdi beynim de asla cevaplanmasını istemediğim soruları gündeme getiriyor.

Ya olursa türünden.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GWYNETH

Bir mahkeme salonundayım.

Yani, evet, babam avukat mikrofonunu aldığında daha önce bir tanesine girmiştim. Esprili ama çok zeki bir avukattır, konuştuğunda herkesin dikkat kesildiği bir tiptir.

Ama Nate'in stajyeri olduğumdan beri bunu yapmadım. O zamanlar hazır olmadığımı söylemişti ama bugün masamın yanında durdu ve "Benimle geliyorsun Shaw" dedi.

İşteyken bana soyadımla hitap etmesi çok seksi. Hala evli olduğumuzu bilmiyorlar, çünkü bir hafta önce o gece ona ve Alex'e yaptıklarım için özür diledikten sonra Chris'e yalvardım.

Yanlışlıkla da olsa Jane'e de söyledi. Bana tuhaf tuhaf baktı ama o da sırrımı saklayacağına söz verdi. Şimdi, bazı istihbarat bilgilerinin anahtarını elimde tutuyormuşum gibi hissetmeden onlarla rahatça konuşabildiğim için kendimi biraz daha rahat hissediyorum.

Chris hala neden Nate'e karşı bir şeyler hissettiğimi anlamıyor ama Jane anlıyor ve bu sorun değil. Nate'in beni uyardığı gibi başka kimsenin anlamaması da sorun değil.

Ateşli sarhoş havuz seksinden sonraki sabah beni oturttu, rahatlatıcı içeceğimi elime verdi - vanilyalı milkshake'imi - ve bana annesinin muhtemelen haklı olduğunu ve tüm bunların geri tepeceğini söyledi. Buna hazırlıklı olmam gerektiğini ve suçu benim üstlenmeme izin vermeyeceğini söyledi.

Nate, kendisini istedikleri gibi resmetmelerine izin vereceğini, çünkü kendisi hakkında ne düşündüklerini daha az önemseyemeyeceğini söyledi.

Yine de söylemediği şeyi duydum. Benim hakkımda ne söylediklerini önemsiyormuş. Bana yaklaşmalarını istemiyor ve hatta kendisi gibi sert bir basın açıklaması bile hazırlamış ve ismime zerre kadar dokunmuyor.

Nate bunu bilmiyor, ama ilişkimiz çıkarsa işler onun istediği gibi gitmeyecek. Milyonuncu kez, o ve diğer herkes

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bunu benim seçtiğimi ve kendi kararlarımı verebilecek yaşta olduğumu öğrenecek.

Dünyanın tepesinde bağırmak istediğim pek çok şey var. Nate'le ne kadar uyumlu olduğumuzu ve bir aktiviteyi çatışmadan ne kadar kolay yapabildiğimizi. Herkesin benim ona ait olduğumu, kendimi hiç onun kollarında yattığım zamanki kadar huzurlu hissetmediğimi görmesini istiyorum.

Beni deli gibi siktiği zamanki kadar güzel hissetmediğimi.

Bazen onun sinsice fotoğraflarını çekiyorum; çıplak yemek pişirirken çıplak sırtının - evet, bazen bunu kesinlikle yapıyor ve çıplak da uyuyor çünkü kıyafetler onu, daha doğrusu sikini rahatsız ediyor. Sapık tarafım keşke bu bilgiyi daha önce bilseydim diyor.

Ama konudan sapıyorum. Birazcık.

Gerçi onun çektiğim tek fotoğrafı bunlar değil. Ben Nate'in her şeyinin koleksiyoncusuyum, hatırladın mı? Bu da canlı ve mutlu tutmam gereken bir koleksiyonum olduğu anlamına geliyor. Bu yüzden onun kucağında yatarken ve göğsünde uyurken arada bir selfie çekiyorum.

Ancak en sevdiğim an, uyandığımda elini boğazıma doladığı andı. O kadar ıslanmıştım ki fotoğrafı çekerken parmaklarım titriyordu.

Gözleri hâlâ kapalıyken yarı uykulu bir sesle "Bunlardan herhangi birini gönderiyor musun?" dedi.

İrkildim ve telefonumu yastığın altına attım. "Ne?"

Gözleri benimkilerle buluştu ve ne kadar karanlık oldukları düşünüldüğünde içlerinde çok fazla ışık vardı. "Dini olarak çektiğin fotoğraflar, Gwyneth. Onları yayınlıyor musun?"

"Sen... biliyor muydun?"

"Elbette biliyordum. Pek kurnaz sayılmazsın."

Yanaklarım ve kulaklarım yandı. "Ben de sinsi olduğumu sanıyordum."

"Yeterince değil." Boğazımı sıkıca tuttu. "Sen hâlâ soruma cevap ver. Bir şey gönderiyor musunuz?"

"Belki de bir sosyal medya hesabı edinmeli ve kendiniz görmelisiniz."

"Gwyneth." Sesi sertleşti ve bir uyarı tonuna büründü. "Eğer herhangi bir yerde uygunsuz bir fotoğrafını bulursam..."

"Ben olsam bunu yapmazdım. Ayrıca, şu anda uygunsuz resimlerden daha eğlenceli bir şey yapıyoruz."

Gözlerini kısmıştı ve boğazımı tutuş şeklinden sabırsızlanmaya başladığını anlayabiliyordum. "Peki neymiş o?"

"Susuzluk tuzakları."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Göndereceğin tek susuzluk tuzağı, bu lanet boğazın etrafındaki elim olacak."

Konuşmanın geri kalanını hatırlamıyorum çünkü üzerime çıktı ve boğazımı bırakmadan beni sert ve hızlı bir şekilde becerdi.

Büyük konuşmama rağmen, birlikte çektirdiğimiz hiçbir fotoğrafı yayınlamadım. Basının ona herhangi bir şekilde zarar vermesi konusunda paranoyak olmamın yanı sıra biraz da bencilim. Nate'le ilgili hiçbir şeyi dünyayla paylaşmak istemiyorum.

Dava et beni.

Her neyse, şu anda bir hukuk davasının avukatı olduğu bir duruşmadayım ve birkaç koltuk arkasında oturuyorum çünkü yanında yardımcı avukatlarından biri var. Yine de sorun değil. Buradayım ve Nate'in avukat olmasını izliyorum. Bugünlerde büyük şirketlerle perde arkasından ilgilendiği için bu çok nadir bir durum.

Bu yüzden onu mahkeme salonunun ortasında şık takım elbisesi içinde görmek beni biraz sersemletiyor. Tamam, çok. Bu sabah takım elbisesini giymesine yardım ettim, daha doğrusu kravatını. Bu konuda sağlıksız bir saplantım olabilir.

Ve aslında onun her şeyini.

Beni herkesin becerebileceğinden daha fazla ve varlığından bile haberdar olmadığım pozisyonlarda beceriyor. Bazen ben kek pişirmeye çalışırken mutfak tezgahının üzerinde oluyor. Diğer zamanlarda, habersizce gelip beni duvara yasladığı duşta oluyor. Çoğu zaman ofisinde, masasında, kanepesinde. Herhangi bir yerde, gerçekten.

Ben de en az onun kadar doyumsuzum, çünkü bana dokunmadığı zamanlarda, sırf kucağına oturmamı ya da masasına eğilmemi emretsin diye şımarıklık yapıyorum.

Bu yüksek bir şey ve ben zirveye ulaşmak istemiyorum. Ama bu sadece seksle ilgili değil. Birlikte yemek yememiz, birlikte yemek yapmamız ve ona bir hobi bulmak için bulduğum tüm aktivitelere katılması.

Artık bana müziğin sesinin yüksek olduğunu bile söylemiyor. Sadece orada duruyor ve beni kucaklayıp sikmeden önce dans etmemi izliyor.

Ve en sevdiğim grubun artık onunla anılması hiç adil değil. Ne zaman şarkı listemi duysam, Nate'in beni becerdiğini düşünüyorum. Ne zaman dondurmamı yesem ya da milkshake'imi içsem, bunları bana onun getirdiğini düşünüyorum.

Sadece bedenimi soyup ruhuma saldırmakla kalmadı, aynı zamanda kalbimin de peşine düştü. Beni öpmediği her seferinde tadını kaybeden aptal vanilya kalbimin.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum ve sadece seks ve arkadaşlık konusunda tamamen iyiymişim gibi davranıyorum.

Önemli değil, tamam mı? Onun beni kullandığı kadar ben de onu kullanıyorum.

Yalan.

Sen lanet bir yalancısın, Gwen.

Sesi bastırıp Nate'e odaklanıyorum çünkü şimdi o konuşuyor ve kahretsin, sesi nasıl normalden daha otoriter çıkabiliyor? Herkesin dikkati ona odaklanmış durumda ve kesinlikle gözlerini kırpıştıran tek kişi ben değilim. Kimse onun gösterisinin bir anını bile kaçırmak istemiyor - şu anda öyle hissediyorum. Tek kişilik bir gösteri ve hepimiz şahidiz.

Her zaman gözleri kamaştıran bir karizmaya sahip olmuştur.

Yine de not defterimi açıp not almak için kendimi zorluyorum. Konuşmasındaki noktaları, bir tanığı çapraz sorguya çekme şeklini not ediyorum. Bir gün, orada olan ben olacağım ve o da burada beni izliyor olacak. Babamla birlikte. Uyandığında.

Çünkü o yapacak.

Doktorların ne dediği umurumda değil, onunla konuştuğumda elimi sıkıyor. Babam geri gelecek ve bana annemi neden aradığını söyleyecek.

Araç kamerasından öğrendiklerimden sonra konuyu Nate'e açmaya çalıştım.

"Sence babam annemi mi arıyordu?" Bir keresinde birlikte korku filmi izlerken ona sormuştum. Artık bunu yapıyoruz, birlikte film izliyoruz ve yüzüyoruz - ya da ben ona tutunurken o yüzüyor. Sanırım seks her zaman denklemin bir parçası olduğu için birlikte aktiviteler yapmamız konusunda ısrarcı.

Ama o anda seks yapmıyorduk. Sadece bir film izliyor ve ne kadar klişe olduğuyla dalga geçiyorduk, ben başımı onun kucağına koymuş, bacaklarımı kanepenin arkasına yaslamıştım.

Bir an bana baktı, sonra gözlerini kıstı. "Bunu neden soruyorsun?"

"Sadece merak ettim."

"Olma. King annenle her ne yaşıyorsa bu ikisi arasında."

"Umm, merhaba? Ben onların birliğinden doğan biriyim, bu yüzden sanırım bu konuda söz hakkım var, çok teşekkür ederim."

"Yapmıyorsun ve ben seni sikip atmadan önce iğnelemeyi bırak."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bunu kesinlikle yaptı, beni becerdi, ama tamamen dışarıda değil.

Yani evet, Nate bu konuda benim müttefikim değil. Bana yardım edebilecek tek kişi muhtemelen Aspen, çünkü babamın kazasının asıl sebebinin o olma ihtimalinden bahseden kişi oydu. Ama onunla konuşmak için yeterli cesareti toplayamadım. Ayrıca, annem hakkında bir şey bilmiyor. Aspen ve babam aslında oturup hayatları hakkında hikayeler paylaşmazlar.

Yargıç, duruşmanın gelecek hafta devam edeceğini ve bugünlük işimizin bittiğini bildiriyor.

Nate ve firmadaki diğer kişilerle birlikte ayrılıyorum ama onlar asansörde basın toplantısı vesaire hakkında konuşurken ben arka planda kalıyorum.

Otoparka geldiğimizde, Nate avukat arkadaşlarına önce çıkmalarını söyledi.

Başımı eğdim ve arabasının yolcu koltuğuna geçtim. Buraya kendim de gelebilirdim ama onunla gelmemi söyledi.

Nate bindi ve ben de ona baktım. "Orada harikaydın."

"Ve sen lanet olası dikkat dağıtıcıydın." Eğildi ve emniyet kemerini göğsümün üzerinden çekti.

"Ben mi?" Bana bakmadı bile, *sanmıyorum*. Nasıl dikkatini dağıtabilirdim ki?

"Öyleydin. Hem de çok."

Hâlâ orada, üzerime eğilmiş, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta ve ben onu içime çekiyorum. Tanrım, ona karşı ne zaman duyarsızlaşacağım? Normalde bazı kelimelere verdiğim tepkiyi şimdiye kadar aşmış olurdum ama söz konusu o olduğunda durum iyiye değil kötüye gidiyor gibi görünüyor.

Ama yine de, Nate hiçbir zaman bir kelime olmadı. O tam bir kitap. "Bu kötü bir kız olduğum anlamına mı geliyor, kocacığım?"

"Son derece, karıcığım."

Bu bizim bir oyunumuz, genellikle beni bitkin düşene kadar sikecek ve sonra her şeye yeniden başlayacak.

"Öyleyse eve gidelim. Bu öğleden sonra hiçbir şeyin yok. Grace ile kontrol ettim."

"Yüksek sesli müziğini dinleyebilmek ve dansını izleyebilmek için eve erken gitmemi mi istiyorsun?"

"Sen de katılabilirsin ya da her neyse. Ve hayatımın aşkını *yüksek sesle* arama.

müzik."

"Hayatınızın aşkı mı?" Kaşlarını kaldırıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

". Kıskanmayın."

Öyle. Hem de çok. Ve sahiplenici de. Ne zaman bir erkekle, özellikle de Chris'le yakınlaşsam ya da arkadaşça davransam, genellikle soğukkanlılığını kaybetmenin eşiğine geliyor. Ama öz yeğeni Sebastian'ın bile bir ilişkisi var ve o da bir hedef.

Bunu Nate'e asla söylemeyeceğim ama onun bu yönünü seviyorum. Kendince önemsediği anlamına geliyor.

"Sen benimkini becerirken neden kıskanayım ki karıcığım?" Eli aşağı iniyor ve pantolonumun üzerinden beni kavrıyor. "Amım da aynı fikirde."

Pencereden dışarı bakarken gözlerim yuvalarından fırladı. "Nate! Halkın içindeyiz." "Ne olmuş yani?"

"Biz...biz yapamayız. Eğer öğrenirlerse, her şey açığa çıkar ve o zaman... o zaman sana ve babama saldırırlar. Bunu kaldıramam... Yapamam..."

"Hey..." Eli artık göbeğimde değil, çünkü yanaklarımı avuçluyor. "Sik onları, tamam mı? Şimdi nefes al. Rahatla. Seni korkutacaksa herkesin içinde sana dokunmayacağım."

Elimi onun elinin etrafına sararken hava emiyorum. "Bu *seni* korkutmuyor Dışarı mı?"

"Hayır."

"Keşke ben de senin kadar özgüvenli ve iddialı olsaydım."

"Öylesin, bebeğim. Güçlüsün. Eğer biri sana aksini söylerse, onu ."

Buna gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bu aynı zamanda benim kişisel bakıcım olduğun anlamına mı geliyor?"

"Bu belli değil mi?"

"Gardiyanım gibi mi?"

"Lanet kocan gibi, Gwyneth."

Alt dudağımı ısırıyorum, sonra bırakıyorum.

"Tamam." "Tamam mı?"

"Evet,

tamam." "Söz

mü?"

Yine gülümsedim. Pislik genlerine sahip biri için, iyi biri olabiliyor. "Söz veriyorum. Şimdi eve gidelim."

"Daha iyi planlarım var."

Kalbim küt küt atıyor çünkü Nate'in bizim için nadiren planları oluyor. Evet, birlikte yaşıyor, yemek pişiriyor, yiyor, sevişiyor, uyuyor ve yine sevişiyoruz ama bunların hepsi evin kozası içinde.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve beni dışarı çıkaracağını düşünmeye cesaret edemiyorum. Yoksa yakalanırız.

Ama şimdi planları

var. "Ne tür planlar?"

"Seni süpürüp , karıcığım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GWYNETH

Nate beni ıssız bir yere götürdü.

Tam olarak değil ama ona yakın. Eyalet dışında bir dağda bulunan Nate'e ait şirin bir kır evine gidiyoruz. Buraya gelmek için bir saat araba kullandık ve şimdi yolun geri kalanını yürümek zorundayız, bu da yarım saattir homurdanıp durduğum bir şey.

İkimiz de yürüyüş kıyafetleri ve botları giymemize rağmen, her adım işkence gibi geliyor. Fiziksel aktivitelerle aram iyi değildir, tamam mı?

Nate de bunu biliyor olmalı çünkü iç çekip beni kucağına alıyor ve sırtında taşıyor. Tüm rahatsızlıklar unutuluyor ve bedenim onunkine yapışırken küçük bir çığlık atıyorum. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni tutuşundaki rahatlığa her zaman hayran kalacağım.

"Kendimi prenses gibi hissediyorum," diye kulağına doğru konuşuyorum ve çenesinde bir kas sıçramasına yol açıyorum.

"Öyle mi?"

"Baksana beni taşıyacak biri var. Şanslı mıyım neyim?" Göğüslerimi onun sırtına sürtüyorum.

Bacağımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Kes
." "Neyi durdurayım?" İlgisizmişim gibi
davranıyorum.

"Bana sürtünmeyi kes yoksa seni ağaca doğru beceririm ve yolun geri kalanını yürümek zorunda kalırsın."

Sikişme kısmı cazip ama tek başıma yürüme kısmı o kadar da değil. Bir uzlaşma olarak, çantamızı taşırken tutuyor olmasına rağmen bacaklarımı beline dolayarak sıkıca kavrıyorum. Nate bu yönden güçlü. Beni ve çantamı kaldırabilir ve yine de kimsenin işi değilmiş gibi yürüyüş yapabilir.

Ayrıca kolumu boynuna dolayarak yüzünü okşuyorum. Genellikle beni durdururdu ya da geçmişte durdurmuştu. Ama şimdi vazgeçti. Tıpkı beni kendi yatağımda uyutmaya çalışmaktan vazgeçtiği gibi. Ya onun kucağında ya da onun yatağında uyuyorum. Ayrıca yüksek sesli müzikten nefret etmekten de vazgeçti - anda onu bir Twenty One Pilots hayranına dönüştürüyorum. NF de, eğer söz olursa. Ona söyledim

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir keresinde ona NF ile aynı ismi paylaşmalarının çok hoş bir tesadüf olduğunu söyledim, ama o sadece ters ters baktı. Şarkıcılar konusunda bile bu şekilde kıskançtır ve bu benim biraz fazla hoşuma gidiyor olabilir.

Her neyse, kahve de vazgeçtiği şeyler listesinde. Evet, artık yeşil vanilyalı çayımı daha çok seviyor. Yakında vanilyayı da sevecek.

Yavaş ama emin adımlarla onun fikrini değiştiriyorum. Ne zaman "Hayır, bu kesin ve tartışmaya açık değil" dese, beni dinleyene kadar konuyu yeniden açıyorum.

Susan olayı gibi. Yakında bir duruşma olacak ve o tanıklık etmemem gerektiğini söyledi ama ben ayak diredim ve ısrar ettim. Aspen de benimle aynı fikirdeydi, ki bu bir ilkti, ama artık ikiye biriz, yani kesinlikle ifade vereceğim.

Belki yeterince kararlı olursam, onun "duygulara yer yok" kuralını da değiştirebilirim, ancak bu konuda herhangi bir yanılgım yok. Derinlerde, o sert ve soğuk bir adam ve kalelerinin duvarlarına tırmanmak için yeterli dayanıklılığa sahip olduğumu sanmıyorum.

Ama o dayanıklılığı inşa edebilirim.

Evet, fiziksel aktiviteden nefret ama dayanıklılıktan yanayım.

Sonunda kulübeye vardık. Dışarısı eski ahşap sütunlarıyla bir korku filminden fırlamış gibi görünüyor ama içerisi... rahat.

Ahşap döşeme öğleden sonra güneşinin altında parlıyor ve perdeler küçük yaşam alanına sarımsı bir ışık saçıyor. Renkli bir kanepe ve sandalyeler var. Halı bile neşeli renk ve şekillerden oluşan bir mozaik.

Nate vücudundan sıyrılmama yardım ediyor ve muhteşem yüzünde neredeyse bir damla ter yok. Kocam takım elbise içinde keskin ve yakışıklı görünüyor, ancak göğsüne doğru uzanan ve güçlü pazularını ikinci bir deri gibi saran yürüyüş kıyafetleri içinde ağız sulandırıyor.

Biraz daha az mükemmel olabilirdi, ama yine de onun gibi tanrıların kusurları yoktur.

Girişte yürüyüş botlarımızı çıkarırken "Bunu kendin dekore etmedin, değil mi?" diye sordum.

"Nereden bildin?" "Bu

senin tarzın değil."

"Tarzımı biliyor musun?"

"Tabii ki. Evinize daha önce de gelmiştim ve her yer gri falan.
Renkli şeylere on metrelik sopayla bile dokunmazsınız."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kollarını bana doluyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. "Sana dokunuyorum, değil mi?"

"Ben renkli değilim."

"Sen tanıdığım en renkli şeysin, Gwyneth."

Neredeyse hıçkıracaktım ve onu her gördüğünde bakılamayacak kadar parlak olduğu için saklanan on beş yaşındaki kıza dönüşecektim.

Böyle şeyler söylemeyi gerçekten bırakması gerekiyor, çünkü kalbim bunu yanlış anlamaya başlayacak ve sonra elimizde büyük bir sorun olacak. Benim ona aşık olmam gibi.

Sanki daha önce yapmamışsın gibi, Gwen.

Bu fikri aklımdan kovuyorum ve ondan uzaklaşıyorum çünkü ellerinin üzerimde olmasına karşı kesinlikle duyarsız değilim. Onları listeye koymadım ve koymak da istemiyorum.

Kulübede dolaşırken, televizyonun yanında dizilmiş anime karakterlerinin küçük figürlerine dokunuyorum. "Bunlara da sahip olamayacağın kesin."

"Burası eskiden Nicholas'la benim saklanma yerimizdi. Ailemizden ve şehirden bir süreliğine uzaklaşmak için yazları beni buraya getirirdi. "

Pembe saçlı bir kız heykelciği alıyorum ve dönüp ona bakıyorum. Kardeşinden bahsedince yüz hatları çöktü ve kalelerinin duvarları yeniden yükselmeye başladı.

Oh, Tanrım. Debra'nın ziyaretinden sonra bunu nasıl düşünemedim? Sadece ailesiyle ilgili değil, değil mi?

"Yakın mıydınız?"

Belli belirsiz başını sallıyor, sonra mutfağa yöneliyor ve tezgahın arkasında kayboluyor. "Ben yemek yapacağım. Sen git duş al."

"Yardım edeceğim." Onun yanına kayıyorum.

Bir daha kale yapmasına asla izin vermeyeceğim. Onlardan nefret ediyorum. Kalelerinden, soğukluğundan ve kimsenin bakmadığı yaralarından. Kimsenin içeri girmesine izin vermeyecek kadar soğuk ve insanlar da genellikle ondan korktukları için bunu denemiyorlar.

Ben değil.

Geçmişte, genç ve bilgisiz olduğum zamanlarda biraz korkmuş olabilirim ama artık korkmuyorum.

Getirdiğimiz sebzelerden bazılarını çıkarıp musluğun altında yıkamaya başladım. "Nicholas nasıl bir insandı?"

"Weaver klanının varisi."

"Kardeşin değil mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"O da var ama onun en önemli rolü vaat edilen prens olmasıydı ve ona öyle davranıldı."

"Peki ya sen?" "Peki ya ben?"

"Sen de Weaver ailesinin bir üyesisin."

"Sadece ismen. Hiçbir konuda Nick kadar iyi değildim, ister dersler, ister spor, hatta ister var olmak olsun. O hepsinde başarılıydı ve benim iki numara olmam gerekiyordu."

"Sen iki numara değilsin, Nate." *Sen benim bir numaramsın.* Ama bunu söylemiyorum, çünkü bu duygusal ve karmaşık bir hal alır. Duygular böyledir. Dağınık. "Ailenin gözdesi olduğu için ondan nefret mi ediyordun?"

"Bazen öyle hissediyordum ama Nick'ten asla gerçekten nefret edemezdim." "Neden?"

Sebzeleri doğrarken yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. "Çünkü o benim ebeveynimdi. Benden on yaş büyük olduğu için bu rolü çok kolay üstlendi. Bana bakıldığından, iyi beslendiğimden ve iyi uyuduğumdan emin olan oydu. Hastalandığımda bütün geceyi yanımda geçiren oydu, çünkü annemin umurunda bile değildi. Bir babanın oğluna ne öğretmesi gerektiğini bana o öğretti. Yine, çünkü babam benimle ilgilenemeyecek kadar kendinden geçmişti. Onun sayesinde dünyanın neyle ilgili olduğunu biliyorum."

"Kulağa çok hoş geliyor."

"Öyleydi. Nick aynı zamanda doğal bir liderdi, bu yüzden ailemin izinden gitmesi onun için en mantıklı şeydi. Onun için harika planları vardı ve küçüklüğünden beri siyasi kariyerini planlamışlardı. Ama annemin onaylamadığı orta sınıf bir kadınla evlenerek hepsini bir kenara attı. Bu konuda lanet bir drama başlattılar, özellikle de annem. Çok kötü davrandı ve Nick'in karısı Julia'dan boşanmasını isteyerek onu incitti."

Tanrım. Debra sadece oğullarının boşanmasını isteyen bir kaltak. Ya da kendi seçtiği kadınlarla evlenmelerini, sanırım. "Yani sana yaptığı gibi mi?"

"Bana gösterdiği tepki Nick ve Julia'ya gösterdiğiyle kıyaslanamaz bile. Tam bir kabustu ve Julia'nın işinden kovulması için nüfuzunu kullandı ve onu New York'ta kara listeye aldı."

"Nick ne yaptı?" Malzemeleri hazırlamasına yardım etmeye odaklanmış gibi davranmayı bırakıp tezgâha yaslanarak ona bakıyorum.

"Başta karşı çıktı ama çok fazla drama ve günlük kavgalar vardı arada kalmıştı. Ama sonra aileme bir seçenek sundu - ya

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Julia'yı rahat bırakmalarını yoksa onun için yaptıkları tüm planları yakacağını söyledi. Onu evlatlıktan reddetmekle tehdit ettiler ve kardeşimi hiç o anki kadar rahatlamış görmemiştim. Sanki doğduğundan beri bir yük taşıyordu ve sonunda ondan kurtulabilecekti. Evlatlıktan reddedilmeyi seçti, Julia'yı aldı ve ülkeyi terk etti. İşte böyle. Birkaç yıl sonra, o ve karısı bir kazada öldüler ve Sebastian bizimle yaşamaya başladı."

O zaman anladım. Acıyı. Omuzları kamburlaşıyor ve hareketleri sertleşiyor.

Kaleleri inşa etmesinin nedeni soğuk değil, acı.

"Bunun için ondan nefret ediyorsun, değil mi? Seni hiç umursamayan ebeveynlerinle yalnız bıraktığı için nefret ediyorsun. Seni terk etti."

"Yeterince büyüktüm. Beni terk etmedi."

"Kaç yaşındaydın? O gittiğinde on yaşında mıydın? Yeterince büyük değildin, Nate."

"Yapması gerekeni yaptı. Ailemin pençesinden kurtulmak istediği için onu suçlamıyorum. Onun yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım."

"Hayır, yapmazdın. Ailesi öldükten sonra Sebastian'a baktınız ve onu asla büyükanne ve büyükbabasının pençesine bırakmadınız. Birkaç yıl önce yaramazlık yaptığında bile ona sırtını dönmedin. Çünkü onun babası ya da sizin gibi olmasını istemediniz, değil mi? Kendi geleceğini seçebilmesi için tüm seçeneklere sahip olmasını istedin."

"Bunu hak ediyor."

"Ve o zamanlar hem annen hem de baban ve kardeşin tarafından terk edilmemeyi hak ediyordun. Onlar pislik herifler."

Doğramaya ara veriyor. "Nick'e pislik demek yok."

"Ama öyleydi. Yalnız kalacağını biliyordu ama yine de gitti çünkü bencildi. Tıpkı annem gibi. Onlar gibi insanlar arkalarında kimi bıraktıklarını umursamıyorlar ve sonra biz hiç olmamışız gibi hayatlarına devam ediyorlar ve bu yanlış, tamam mı? Bu berbat bir durum ve boş günlerde canımı acıtıyor çünkü sürekli düşünüyorum, yeterince iyi değil miydim? Ben onun hayatında kolayca bir kenara attığı ve hayatına devam ettiği bir taş mıydım? Gereksiz miydim?"

"Hey." Beni omuzlarımdan tutuyor ve büyük, güçlü ellerinin sıcaklığı tenimin altına sızıyor. Bu bir güvenlik ağı, tüm gücümle tutunabileceğim ve kopup beni bırakacağından endişelenmeyeceğim bir ağ.

"Gereksiz değilsin, Gwyneth. Beni duyuyor musun?"

"Sen de gereksiz değilsin, tamam mı? Senin değerini ancak kardeşini kaybettikten sonra anlayan aileni sikeyim. Onları yumruklamak istiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Özellikle de annen. O gelmiş geçmiş en kötü kadın. En azından benim annem en başından beri ortadan kaybolmaya karar vermişti; Debra oradaydı ama anne sıfatını hak edecek hiçbir şey yapmadı. Bir dahaki sefere onu gördüğümde tüm bunları ona anlatacağım."

"Yapacaksın, ha?"

"Evet, ben de mecazi olarak onu yumruklayacağım. Fiziksel olarak yapamam yoksa bana saldırı davası açar ve sonra medyaya acıklı bir hikaye anlatır ve ona inanırlar. Yikes."

"Bu akıllıca." Başparmağını gözümün altında gezdiriyor ve orada nem olduğunu fark ediyorum ve o da bunu siliyor. "Gerçi ben senin avukatın olduğumda hiç şansı olmayacak."

"Tabii ki yapmayacak. Sen tanıdığım en iyi avukatsın. Babamı saymazsak."

"Ben mi?"

"Sen en iyisisin, Nate. Bunu her gün herkesten duyuyor olmalısın."

"Senden değil."

"Ve bu önemli mi?"

"Önemli."

"Beni övmene bayıldığım zamanlar gibi mi?"

"Uslu durduğun zaman, ki bu nadir bir ." "Oh,

lütfen. Kötü bir kız olduğumda hoşuna gidiyor."

"Öyle mi, karıcığım?"

"Uh-huh." Kollarımı ona doluyorum çünkü bundan hoşlanıyorum. Bana sanki yemek yerine bana sahip olacakmış gibi bakması ve bana dokunması hoşuma gidiyor. Damarlı ellerinin yüzümü okşamasını ve beni öyle sıkı kavramasını seviyorum ki onun yanında küçücük kalıyorum.

Ama en çok onu seviyorum ve onu vücudumun her hücresine kazımak, sunduğu her şeyi almak ve onu tamamen benim yapmak istiyorum.

Bir ölümlü bir tanrıyı tuzağa düşürmeye çalışıyor.

Bu hikayelerin hepsi trajediyle bitmiyor mu? Herkes iki farklı dünyanın çarpışmasının imkansız olduğunu söyler. Ayrı kalmalılar, uzaktan izlemeliler.

Ama ben ona dokundum, o da bana dokundu. Ve sadece fiziksel olarak değil. Şu anda ilişkimizde bir rahatlık var ve bu huzurlu, normal ve aynı zamanda heyecanlı ve eğlenceli hissettiriyor.

Dolu. Nate'in üzerimdeki etkisi böyle bir şey, beni doyuruyor ve ben de bu doygunluğu istiyorum. Buna ihtiyacım var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ve bu ona bağımlı olduğum için değil. İnsanlar arasında bir tanrı olduğunu görerek büyüdüğüm için değil.

Beni doldurmasının nedeni bunlar değil. Çünkü o Nate. Soğuk, sert ve kırık bir tarafı olan Nate. Çok yüksek kaleleri olan ama yine de içine bir göz atmam için onları açan kişi.

Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin beni incitmesine izin vermeyen koruyucu, sahiplenici Nate.

Bazen kendisi yapsa bile.

Dudaklarının benimle buluşmayı reddettiği her geçen gün bıçağı beni daha derinden bıçaklasa bile.

Bir zamanlar onu unuttuğumu sanıyordum. Meğer

hâlâ beni öpmesini .

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NATHANIEL

Gwyneth yürüyüş yapmayı sevmediğini söyledi.

Sonra bu sabah erkenden uyandı, kıyafetlerini giydi ve "Beni yürüyüşe çıkar kocacığım" dedi.

Ben de tam olarak bunu yaptım, sonra nasıl davranması ve flört etmemesi gerektiğini öğretmek için onu bir ağaca yaslayarak becerdim. Gerçi, onun durumunda, bu sadece daha fazla hareket etmesine neden oluyor.

Hafta sonu boyunca doğa yürüyüşleri onu o kadar çok etkiledi ki artık onu sırtımda taşımama bile ihtiyaç duymuyor. Yine de yapıyorum çünkü minik vücudu etrafımı sarıyor ve saçlarımla, yüzümle, boynumla ve ellerinin ulaşabildiği her yerle oynuyor.

Dokunaklı bir insan. Kendini bağlı hissetmek için fiziksel temasa ihtiyaç duyan biri. Ancak etrafta dolaşıp herkese dokunmaz, sadece güvenli olduğunu düşündüğü yakın çevresine dokunur.

Şu anda o çemberin tam ortasındayım ve bu çok çılgınca.
sür.

Onun yanında geçirilen her zaman öyledir. Uyurken bile.
Vücudunu üzerime uzatıyor ve yüzünü boynuma saklıyor. Ya da başını kucağıma koyar ve bacaklarını havaya kaldırır.

Şu anda olduğu gibi.

Olumsuz kelimeler listesini okuyor ve kendini bunlara karşı duyarsızlaştırmak için nasıl çok çalıştığını anlatıyordu. Gwyneth sadece bir hikaye anlatıcısı değil, aynı zamanda eğlenceli bir hikaye anlatıcısı, bu yüzden özellikle hukuk davaları için iyi bir avukat olacağını biliyorum. Kendi hikayelerini anlatabilecek ve izleyicileri yakalayabilecek ve en iyi avukatları yapan da budur. Knox gibi sadece sisteme karşı kin beslediği için hukuku seçenler bile iyi birer hikaye anlatıcısı oldukları sürece başarılı olabilirler.

"Babamın bundan hiç haberi olmadı," diyor uykulu bir sesle, sonra gözlerini kapatıyor.

Sanki King onun hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu terapiye sokan oydu çünkü ona ve ihtiyaçlarına çok iyi uyum sağlamıştı. Uykusunda konuştuğu için bunu yaptığını düşünüyordu ama aynı zamanda depresyon belirtileri gösterdiği içindi. Annesinin onu arkasına bakmadan bir kenara attığını tesadüfen öğrendikten sonra bu belirtileri göstermeye başlamış.

Onu uyandırmak istemediğim için defteri yavaşça parmaklarından çekiyorum. Uykusuzluğu son zamanlarda daha iyi hale geldi ve bazen gece boyunca uyuyor.

Defteri hâlâ elimde tutarak yavaşça bacaklarını indiriyorum. Kucağıma tırmanırken gözlerini açmıyor, kollarını omuzlarıma doluyor ve yüzünü boynuma saklıyor.

Nefes alış verişi yavaşça düzeliyor ve boğazımın boşluğuna doğru iç çekiyor. Küçük hava püskürmesi sikimi sertleştiriyor ve sıkılı dişlerimin arasından bir nefes bırakıyorum.

Gwyneth beni bir seks bağımlısı yapıyor, onu ne kadar alırsam alayım doyamıyorum. Onun sıcaklığını ne kadar hissedersem hissedeyim ve iniltilerini ne kadar duyarsam duyayım, daha fazlasına ihtiyacım var. Ve bu bir ihtiyaç. Durduramadığım ya da dizginleyemediğim bir ihtiyaç.

Defterini kapatıp onu yatağına götürmek üzereydim ki sayfa *M* harfine döndü.

İlk kelimeyi gördüğümde göğsüm sıkışıyor. Gwyneth onları renklerine göre sınıflandırdığını söylüyor. Kırmızı, üstesinden gelinmesi en zor olanlar için.

Ve *M* harfinin altındaki ilk kelime kalın kırmızı bir kalemle yazılmış. En başta olumsuz kelimeler listesinde olmaması gereken bir kelime.

Anne.

Altında birkaç kırmızı çizgi var - kalın, dağınık, sert - ve bunu yaptığında çatık kaşlarını ve sert hareketlerini hayal edebiliyorum. *Annenin M* harfinin altındaki en kötü kelime olduğuna karar verdiğinde. Tıpkı *ölümün D* harfinin altındaki en kötü kelime olduğunu düşündüğü gibi.

"Onunla hiç tanışmamış olmana rağmen onu hiç , değil mi?" Kumral saç tellerini alnından uzaklaştırarak uyuyan formuna soruyorum.

King'in onu arayıp aramadığını sormasının nedeni bu olmalı. Onu bulmak istiyor mu? Bunu daha önce hiç dile getirmemişti, ne bana ne de babasına.

Gwyneth'in annesinin anti-fan kulübünün kurucusu olduğu için King'in durumunda bu anlaşılabilir bir durum, ancak benimle bu konu hakkında hiç konuşmadı.

Belki de dinlemiyordum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kıpırdanıyor, boynumda hafifçe inliyor, sonra geri çekilip önce bana, sonra da hala *M* harfinin üzerinde açık duran deftere bakıyor.

İrkilip elimden kaptığı gibi tüm uykusu yüzünden uçup gidiyor. Kanepenin diğer tarafına sendeleyerek ilerliyor ve onu göğsüne yaklaştırıyor.

"Bunun hiçbir anlamı yok." Gülümsüyor ama çaba sarf ederek ve zorlukla.

Bu kadın hayatını kurtarmak için sahte bir gülümseme bile taklit edemiyor ve bu tuhaf bir şekilde sevimli. "Onu bulmak istiyor musun?"

"Hayır!" diyor çok hızlı, çok savunmacı bir şekilde.

"Hey, bu benim, King değil. Onun duygularını korumak için yalan söylemek ya da saklanmak zorunda değilsin."

Yüzünü buruşturdu. "O kadar belli mi ettim?" "Sayılır."

"Onu bulmak istememin nedeni babamın düşündüğü gibi onunla bir ilişki kurmak istemem değil. Sadece ona nedenini sormak istiyorum, anlıyor musun? Neden beni bir kenara atacak kadar önemsiz olduğumu ve yaşayıp yaşamadığımı umursamadığını bilmek istiyorum."

"Anlıyorum."

"Anlıyor musun?"

"Eminim King de bunu kabul etmek istemese ya da onu hayatınızdan silemeyeceğini kabul etmese de anlıyordur."

"Bunu o mu istedi?"

"Susan'ı ezmek dışında amaçlarından biri de bu."

Dizlerinin üzerine çöküyor ve bana yaklaşıyor. "Lütfen söyle bana, Nate. Onu mu arıyordu?"

"Öyleydi." Daha önce bunu bilmesi gerektiğini düşünmemiştim ama eğer hâlâ annesinin hikâyesine bu kadar takılıyorsa, o zaman gerçeği öğrenmeyi hak ediyor. Ya da babasından nefret etmesine neden olmadan ona verebileceğim kadarını.

"Neden?"

"Şuna tutmak onu uzakta itibaren sen Yani sen asla Buluşalım, Hatta tesadüf eseri."

"Oh."

"Sana söylemiştim. Seni korumayı bir üst seviyeye taşıyor." "Onu bulmayı başardı mı?"

"Yaklaşıyordu, ama yaptı mı emin değilim." "O...yaptı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ben...uh..."

"Ne yaptın, Gwyneth?"

"Arabasının araç kamerasını aldım ve bazı görüntüleri izledim. Sanırım bir özel dedektifle konuşuyordu ama onu aramak için numarasını alamadım. Her neyse, babam dedi ki, 'Gwyneth'in annesi olamaz. Tekrar bak.' dedi. Yani onu bulduğunu düşünmüş olmalı. Ve tüm bunlar kazanın olduğu gün oldu. Bu çok büyük bir tesadüf değil mi?"

Tanrım. Onu bir saniyeliğine gözümün önünden uzaklaştırıyorum ve tehlikeli bir dedektiflik oyunu oynamaya başlıyor. Bazen gerçekten kendini koruma duygusu yok. "Neden görüntüleri aldın ki?"

"Şu anda bu neden önemli?"

"Soruya cevap verin. Sizi izlemeye iten neydi?"

Sessizliğini koruyor, alt dudağını ısırıyor ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Sert bakışlarım karşısında, "Aspen babamın geçirdiği kazanın kaza olmadığından şüphelendiğini söyledi," diye geveliyor.

Lanet Aspen. Elimizde somut bir kanıt bile yokken Gwyneth'in kafasına bu tohumları ekmesi konusunda onunla konuşacağım.

Bunun bir kaza olduğuna neredeyse eminim. Eğer bir cinayet olsaydı, dedektifler bana bunu söylerdi ya da ben kendim hissederdim.

"Sen ve Aspen ne zamandan beri arkadaşsınız?"

"Değiliz ama o bana bunu söyledikten sonra babamın kaza günü annemi bulduğunu gördüm, peki ya bu işin arkasında o varsa?"

"Bu çok uzak bir ihtimal."

"Ama ya doğruysa?"

"Bu ihtimal yok denecek kadar az, özellikle de kazanın önceden planlanmış olduğundan yüzde yüz emin olmadığımız için. Bu düşünce zincirini durdurmanız gerekiyor."

"Bu ihtimal var olduğu sürece, pes etmeyeceğim."

"Gwyneth, hayatına devam etmelisin."

"Bu işi sonuna kadar götürdükten sonra yapacağım. Ama bir fikrim var: Bana yardım edersen yoluma daha hızlı devam edebilirim."

"Güzel pazarlık becerileri."

"En iyisinden öğrendim. Sen bana çok şey öğrettin, kocacığım." Sesi nefes nefese çıkıyor ve bana doğru yaklaşırken defterini kanepeye bırakıyor.

Büyük boy gömleğinin askısı krem rengi omzundan düşüyor. Bugün şort giymiyor, sadece gömlek giyiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne gibi?" Tüm vücudum gerilirken sesim kalınlaşıyor, gözlerindeki parlak bakışa ve sıcaklığı benimkiyle karışana kadar bana yaklaşmaya devam etmesine tepki veriyorum.

"Nasıl tok olunur gibi."

"Doymak mı?"

"Evet, bu bir şey. Tok olmayı

seviyorum." "Başka neleri seviyorsun?"

"Senin kaltağın olmak."

Homurdanıyorum ama bunun nedeni sadece sözleri değil, aynı zamanda kucağımda sürünme şekli, gömleği kalçalarına çıkana kadar bacaklarını ayırması.

Elim onun küçük belini kavrıyor ve taş gibi sert aletime karşı kıpırdanıyor. "Demek benim sürtüğümsün?"

"Öyleyim."

"Sadece

benim mi?"

"Şimdilik."

Göğsüm yanıyor ve bu hissiyattan o kadar nefret ediyorum ki parmaklarımı onun yanına sokuyorum. Gömleğinin altına uzandığımda inliyor ve çıplak amını kavradığımda benim homurtularımla karşılaşıyor.

"Benim için hazır mıydın,

karıcığım?" "Belki?"

Gömleğini avuçladım ve başının üzerine kaldırdım. O da sütyensiz, benim kötü kızım.

Giysiyi kollarının üzerinden çekmek yerine, onu kanepeye yatırdım ve bileklerini onu örten gömlekle bağladım.

"Ne... Ne yapıyorsun?" "Böyle

kal."

"Neden?"

"Soru sorma, mı?"

"Tamam." Ses tonundaki nefessizlik aletimin şortuma doğru gerilmesine neden oluyor.

Bu yüzden ayağa kalktım, onları aşağı ittim ve tişörtümü çıkardım, o da beni sayısız parlak renge dönüşmüş kocaman gözleriyle izliyor, o beni izledikçe hepsi birbirine karışıyor ve karışıyor.

Bana böyle baktığı için gurur duymamalıyım, sanki onun dünyasında var olan tek kişi benmişim gibi, ama duyuyorum.

Ve bu çok coşkulu hissettiriyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Şimdi bacaklarını havada açmanı istiyorum bebeğim, baş aşağı uyurken yaptığın gibi."

Yüzü kırmızının koyu bir tonuna dönüyor, ama bacaklarını kaldırıp açıyor ve bana parlayan amının mükemmel görüntüsünü veriyor.

Kendimi dizlerimin üzerinde onun açıklığında konumlandırıyorum ve aletimi sırılsıklam kıvrımlarında yukarı ve aşağı kaydırıyorum.

Bacakları havada titriyor ve inliyor, sonra inliyor. "Nate..." "Ne?"

"Beni becermeyecek misin?"

Sikimin iki santimini amının içine sokuyorum, sonra çekiyorum, sonra tekrar sokup çıkarıyorum, böylece onun uyarılmasıyla kaplanıyorum. "Bu delikte olmaz, hayır. Bu gece kıçına sahip çıkacağım."

Titriyor, gözleri iki kat büyüyor. "Bu kıça
biri mi dokundu, Gwyneth?" Başını çılgınca
sallıyor.

"Sesini kullan."

"Hayır..."

"Onu da mı benim için saklıyordun? Bakire amını sakladığın gibi mi?"

Kanalı sikimin etrafında sıkılaşıyor, beni içine çekiyor ve uzun bir nefes veriyor. "Evet... senin için. Ben her zaman senin oldum, Nate."

Sert bir sahiplenme akımı beni taşaklarımdan yakalıyor ve onu aletimin istediği gibi vahşice becermemek için her şeyimi harcıyorum. "Bu geceden sonra her santimin sadece ve sadece benim olacak."

Dudakları aralanır ve bacakları sarkar.

"Onları havada tut, Gwyneth." Kıçının yanaklarını ayırıyorum ve bir parmağımı . Kıçında bir ya da iki parmak varken sürekli amını sikerek onu hazırlıyordum ama çok sıkı.

Ben de onun doğal kayganlaştırıcısını alıp arka deliğine sürüyorum, bu arada klitorisiyle oynuyorum, ta ki kıvranana, tırnakları avuçlarının topuklarına batana kadar.

Sonra sikimin ilk santimini içeri itiyorum ve duruyorum. Gözlerini kapatıyor ve beni boğuyor.

"Rahatla, bebeğim. Seni tutuyorum."

Gözleri yavaşça açılıyor ve rahatlıyor, nefes alıp vermesi biraz yavaşlıyor. Birkaç dakika sallanıyorum, sonra bir parmağımı amına sokarken ikinci santimi içeri itiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İnliyor ve benim için açılıyor, bu yüzden daha fazla itiyorum ve davetkar sıcaklığına bir parmak daha ekliyorum.

Kıçına tamamen girdiğimde ikimiz de nefes nefese kalmıştık. "Çok sıkısın, karıcığım."

"Mmm."

"Acıyor mu?"

"Öyle, ama bu iyi bir acı. Oh, ve...ve dolu...çok dolu..." Bacaklarını daha da açarak bana daha fazla erişim sağlıyor ve parmaklarımı amına sokarken önce yavaşça içine girmeye başlıyorum.

Kanepede kıvranıyor, sırtı kamburlaşıyor ve bacakları yerinde duramıyor. Hala.

Bu yüzden onları büküyorum ve dizleri iki yanına gelene kadar geriye itiyorum.

Başı ve yüzüm boynundan birkaç santim uzakta.

Pozisyon bana hem götünde hem de amında daha fazla derinlik veriyor ve itişlerim daha derine gidiyor. O da bunu hissediyor, çünkü inlemeleri daha yüksek perdeden.

"Sikimin dar kıçını yaladığını hissediyor musun, karıcığım?" Çılgınca başını sallar.

"Bu kıç artık benim de kıçım, değil mi?"

"Evet!" Etrafımda sıkılaşırken ve titremeye başlarken bir nefes veriyor. Çözüldüğünde, uzuvları titrediğinde ve dudakları açıldığında parmaklarım onun uyarılmasıyla ıslanıyor.

Vuruşlarım daha da derinleşiyor ve keskinleşiyor ve hepsini alıyor, hala inliyor ve titriyor.

Hızım arttıkça ve kontrolden çıktıkça hızımı kontrol etmek imkansız. Genelde ama konu Gwyneth olunca hayvanlaşıyorum. Yeterince alamamak. Duramayacağımı bilsem bile Yapmalıyım.

Dudaklarım boynuna yapışıyor ve taşaklarım gerilirken yumuşak derisini emiyorum ve döllerimi kıçına fışkırtıyorum.

Amcığı parmaklarımın etrafında kenetleniyor ve onları daha fazla pompalıyorum, bu da onun uyarılmasını ve başka bir orgazm çığlığı atmasını sağlıyor.

çıktığımda , dudaklarında küçük bir gülümseme belirse de gözleri yarı donuktu.

Terden ıslanmış saç tellerini alnından okşuyorum. "Acı çekiyor musun?"

"Biraz, ama iyi hissettiriyor." "Öyle mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet, belki de beni daha sık götten sikmelisin." "Öyle mi?"

"Uh-huh"

"Bunu kaldırabileceğinden emin misin?"

"Teklif ettiğin her şeyi kabul edebilirim, Nate." Gülümsüyor ve ben de ona eşlik etmekten kendimi alamıyorum. Son zamanlarda onun yanında gülümsemenin ne kadar kolay olduğunu fark ettim.

"Hadi, seninle ilgilenmeme izin ver."

"Bunu seviyorum. Benimle ilgilendiğin zaman yani."

Onu kollarımda taşıyıp duşa götürüyorum ve onu temizlerken amından yavaşça sikiyorum. Sonra saçlarını vanilyalı şampuanıyla yıkıyorum. Yanına almayı unutmadığı için beni boynumdan öpüyor.

Orada bir saatten fazla zaman geçiriyoruz, sikişiyoruz, temizliyoruz ve her şeyi tekrar karıştırıyoruz, özellikle de beni temizlemek için dizlerinin üzerine çöküp taşaklarımı emdikten sonra.

İşimiz bittiğinde onu bir havluya sarıyorum ve saçlarını kurutmak için yatak odasına geri götürüyorum.

"Kendi kendine kuruyacak," diye homurdanarak aynadan bana bakıyor.

"Bu sağlıklı değil. Tembelliği bırak." Parmaklarımı onun saçlarında gezdiriyorum.

ve kokusunu içime çekiyorum. Sıkıcı olması gereken ama şimdi beni her şeyden çok etkileyen kokuyu. Sonra saç kurutma makinesini kapatıyorum ve saç tellerini geriye doğru fırçalıyorum.

"Hey, Nate?"

"Ne?" Dalgınca soruyorum, saçlarına çok odaklanmışım.

"Neden beni hiç öpmüyorsun?"

Duraksıyorum, aynada onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Temkinli, beklenti ve grinin eşiğinde.

"Bu soru da nereden çıktı şimdi?" "Hiç yapmazsın. Sadece tuhaf olduğunu düşündüm." "Ben öpüşmem."

"Sadece sevişiyor musun?" "Doğru. Sadece sevişiyorum." "Ya öpüşmek istersem?"

"Gwyneth, sana söyledim..."

"Bu sadece seks, duygu yok," diye tekrarlıyor, kendi ses tonuna dönmeden önce benim ses tonumu taklit ediyor. "Bunu biliyorum. Ama bu öpüşmekle ilgili, duygularla değil."

"Öpüşmek benim için duygularla ilgili. yüzden yapmıyorum."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Aniden ayağa kalkıyor ve bana bakıyor. Yüzünün etrafında yumuşak bir hale var, boynunda bir gerginlik var ve tırnaklarını sanki bir yerde tutamıyormuş gibi tekrar tekrar şıngırdatıyor.

"Şimdi bile mi?" diye soruyor alçak ve içimi parçalayan bir sesle.

Ama hayır. Beni dehşete düşüren sesi değil, yüzündeki beklenti. Neredeyse gözlerinin yeşilinden parlıyor.

Ama pembe hayaller kurmasına izin veremem. Hayatını beklentiler üzerine kurmasına izin veremem.

Onu tok hissettirdiğimi söyledi, ama bu hiçbir anlamı olmayan sahte bir şeymiş.

Ne de olsa kendim boşluktayken onun boşluğunu nasıl iyileştirebilirdim ki? "Şimdi bile," diyorum.

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. Vücudunun geri kalanına yayılmadan önce çenesinde bir titreme var.

"Canın cehenneme," diye fısıldar ve hışımla odadan çıkar.

Peşinden gitmiyorum, çünkü işler çirkinleşecek. Muhtemelen tekrar konuşmadan önce bir süre sakinleşmesi gerekiyor.

Bir süre e-postalarımı kontrol ettikten sonra oturma odasına gittiğimde onu başı masanın üzerinde, defteri parmaklarının arasında uyurken buluyorum.

Kalın kırmızı harflerle karaladığı *N* harfinin üzerinde açık.

Nate.

Çenem geriliyor ve o şeyi yırtıp atmamak için kendimi zor tutuyorum. Gerçekten adımı bir deftere yazarak benden kurtulacağını mı sanıyor?

Belli ki benimle sikişmeye devam etmesini sağlamak için ne kadar yükseklere ulaşabileceğimi bilmiyor. Onu uyardım ama dinlemedi, bu yüzden tek yapabileceği sonuçlarına katlanmak.

Onu yatağa taşıyorum ve üzerini örterken telefonum komodinin üzerinde titriyor. Hastaneden arıyorlardı.

Parmaklarım esniyor. Önemli bir şey olmasa bu saatte aramazlardı. Telefonumu alıyorum ve cevaplamak için dışarı çıkıyorum.

" Nathaniel Weaver. Kingsley ile her şey yolunda mı?" "Evet."

Hemşirenin sesinde bir neşe var. "Bay Shaw az önce uyandı."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GWYNETH

Babam uyandı.

Baba. Uyandım. Uyan.

Hala inanamıyorum ve hastaneye giderken zihinsel olarak kendimi sarsmaya devam ediyorum.

Sanırım rüya görüyorum.

İlk kaza geçirdiğinde ben de öyle yaptım, baş aşağı uyudum ve rüyamda babamın başını eğdiğini ve bana bu pozisyonda uyumanın sağlıklı olmadığını söylediğini gördüm.

Sonra uyandığımda orada değildi ama gözlerim yaşarmıştı. Tüm yolculuk boyunca düşündüğüm şey buydu. Bunun bir rüya olduğunu düşünüyorum.

-Sonunda uyanacağım ve babam hala komada olacak.

Tırnaklarım birbirine çarpıyor ve onları derime batırıyorum. Acı, bunun bir rüya olmadığı ve Nate'e gelen telefonun gerçek olduğu anlamına geliyor.

Babamın geri döndüğünü.

Yol boyunca hiç konuşmadık. Sadece NF ve Twenty One Pilots çalma listemi dinliyorum ve hastaneye varana kadar dakikaları sayıyorum.

Ne zaman ağzını açsa, notu alıp konuşmaya çalışmayı bırakana kadar sesi yükseltiyorum. Onunla konuşmak istemiyorum, beni kesip açacak daha fazla kelime söylemesini istemiyorum. Çünkü ne var biliyor musun? Siktir et onu.

Soğukluğunu sikeyim.

Onun pislik eğilimlerini

sikeyim. Hepsini siktir et.

Geçmişini ve onu neyin sert bir adama dönüştürdüğünü biliyorum ve bunu anlıyorum. Anlıyorum. Ben de terk edilmiştim, yani bu açıdan birbirimize benziyoruz. Yanımızda olması gereken insanlar tarafından geride bırakılmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyoruz. Bu duyguların kim olduğumuzu nasıl şekillendirdiğini anlıyoruz. Boş bir beynim, bir not defterim var ve başa çıkmak için sağlıksız takıntılar kullanıyorum ama başkalarına zarar vermiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onlara ne kadar çabalarlarsa çabalasınlar, onlar için hiçbir şey hissetmeyeceğimi söylemiyorum.

İncinmiş olmak ona beni incitme hakkı vermez.

Daha önce, zamanımı bekledim ve aptalca onun bana döneceğine inandım. Bir gün benim onun için hissettiklerimin bir parçasını hissedeceğini düşündüm ama ben sadece bir boşluğun peşinden koşuyordum.

İmkansız bir şey.

Yani evet, siktir et onu. Artık adı resmi olarak listede yer aldığına göre, ona karşı duyarsızlaşacağım.

Ya da ben kendime böyle söylüyorum.

Neyse, sadece babama ve gerçeğine odaklanmalıyım.

Ancak hastaneye vardığımızda, temiz traşlı yüzü ve gamzeli çenesiyle yaşlı bir adam olan doktor bize babamın bilincinin yine kapalı olduğunu söyledi.

Bacaklarım neredeyse tutmuyor ve terli avuçlarımı şortuma siliyorum. "Ama... ama... hemşire uyandığını söyledi."

"Öyle yaptı," diyor doktor. "Komutlarıma yanıt verdi ve yirmi dakika boyunca uyanık kaldı ve konuşmaya çalıştı. Komadan çıkma süreci aşamalıdır, bu da zamanla farkındalık kazanacağı anlamına gelir."

"Bu tekrar uyanacağı anlamına mı geliyor?"

"Öyle olduğuna inanıyoruz, evet. Bay Shaw'ın Glasgow Koma Skalası'nda çok ağır bir skoru yoktu ve tamamen iyileşeceğinden eminiz. Babanız iradesi çok güçlü bir adam."

"Biliyorum. Öyle." Gözyaşlarım tekrar göz kapaklarımda toplanıyor ve onları elimin tersiyle siliyorum. "Onu görebilir miyim?"

"Tabii ki."

Uzuvlarım beni zar zor taşısa da babamın odasına doğru fırlıyorum. Nate beni takip etmiyor ve sanırım bunun nedeni doktorla konuşmak istemesi.

Yatak yarası olmasın diye babamın kolunu hareket ettiren bir hemşire var. Çürükleri ve kırık kemikleri iyileştiğinden beri uyuyor gibi görünüyor.

Çok fazla olduğunda ve onu çok özlediğimde, yanına oturur ve Uyuyan Güzel rolüne uymadığına dair şaka yapardım. Buraya her geldiğimde ya ağlardım ya da ağlardım.

Hemşireye "Ben yaparım" dedim ve o da bana izin verdi, her ne kadar izlemek için kalsa da. Babamı nasıl hareket ettireceğimi, saçlarını fazla su olmadan nasıl yıkayacağımı, vücudunu nasıl temizleyeceğimi ve onu mümkün olduğunca nasıl rahat ettireceğimi öğrendim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Baba... benim, Gwen," diye varlığımı duyurduktan sonra kolunu kaldırıp uzatıyorum. Bir ses çıkarıyor, homurdanıyor ya da inliyor, hangisi olduğunu bilmiyorum.

Gözlerimi dikmiş hemşireye bakıyorum ve o da başını sallıyor. "Çünkü kolunu geriyorsun."

"Onu incitiyor muyum?"

"Hayır. Sanırım muhtemelen sesinize tepki veriyor. Onunla konuşmaya devam edin."

Dikkatim tekrar ona kayıyor. "Baba... Duyar duymaz geldim. Gözlerini açtığında burada olmadığım için üzgünüm. Ama senin yanından ayrılmayacağım, tamam mı? Dünyaya karşı biziz, değil mi? Ve sen içinde değilsen ben dünyaya karşı gelemem. Ayrıca, ayrıca... Stajımda çok çalışıyorum ve bu sonbaharda üniversitede kıçımı tekmeleyeceğime eminim. Ve sana yeni bir arkadaşım olduğunu söylemiş miydim? Buna inanabiliyor musunuz? Ben mi arkadaş ediniyorum? Jane başlangıçta babam olduğunu bile bilmiyordu ve senin biraz egoist olduğunu düşünmüş olabilir, ama fikrini değiştirdim ve artık tamamen hayran kulübünün bir üyesi. Onu seninle tanıştırmak istiyorum çünkü senin kazandan sonra bilgi işlem departmanına katıldı. Orada ona Jane diyorlardı ve ben onlara hadlerini bildirdim. Bunun için senin adını kullanmak zorunda kaldım - bunun için üzgünüm - ama söz veriyorum iyi bir amaç için."

Elini elimde okşuyorum ve iç çekiyorum. "Ayrıca gidip kendi kalbimi kırdım, çünkü onu istemeyen birine verdim. Sanırım vanilya rüyalarım var ve onlardan kurtulmam gerekiyor, bu yüzden baba lütfen uyan ve bana nasıl olacağını söyle."

Parmaklarımı sıkıyor ve ben daha çıldıramadan kirpikleri titriyor ve gözleri yavaşça açılıyor.

Neredeyse kalp krizi geçirecektim, gözlerinin mavi-gri rengi ışıkların altında parlarken parmaklarım kolunda duraklıyor. Haftalardır görmediğim bir renk. Şimdi silik, yorgun ama doğrudan bana bakıyor.

Yavaşça göz kırpıyor ama bakışları bende

kalıyor. "Aman Tanrım, baba..."

Parmakları benimkileri sıkıyor ve bir şeyler mırıldanıyor. İlk başta anlamsız geliyor ama sonra yaklaşıyorum ve mırıldandığı kelime göz kapaklarımı nemle dolduruyor. "...Angel..."

"Evet, benim baba. Buradayım."

Tekrar gözlerini kırpıştırıyor, anlaşılmaz bir şey söylüyor ve yavaşça gözlerini kapatıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ne... sorun ne?" Hemşireye sordum.

"Bu normal. Bilinci tamamen yerine gelmeden önce sık sık bilinci gidip gelecektir. Şu anda sadece uyuyor."

"Yeterince uyudun baba. Uyuyan Güzel sana hiç yakışmıyor, o yüzden artık uyanmalısın." Onu azarlamaya çalışıyorum ama onun yerine ağlamaklı bir ses çıkarıyorum.

Elimi tekrar sıkıyor ama gözlerini açmıyor. Onu taşımayı bitirdikten sonra uzun süre yanında kalıyorum. Sabahın çok erken saatleri ve uyumam gerekiyor ama yapamıyorum. Ya ben uyurken uyanırsa?

Kapı kayarak açılıyor ve ben hemşire olduğunu düşünüyorum ama Nate elinde vanilyalı milkshake ile içeri giriyor.

Parmaklarımın arasına yerleştiriyor. "Eve gidip dinlenmelisin ama sanırım artık onun yanından ayrılmayacaksın."

Tırnaklarımı bardağa geçiriyorum. Neden beni okumakta bu kadar iyi olmak zorunda ama yaptıklarının ne kadar acı verici olduğunu bilmiyor?

Hiçbir şey ifade etmiyorsa bana bu kadar yakın .

Benim hakkımda bir şeyler bilmemeli ve bana bunları getirmemeli çünkü bunlar beni huzurlu kılıyor.

"Hemşire gözlerini açtığını ve sizinle konuştuğunu söyledi?" diye soruyor.

Ben sadece milkshake'imden bir yudum alıyorum. Evet, o pislik satın aldı ama bu onun suçu değil ve tüketilmeli.

"Gwyneth." Ses tonunda bir uyarı var çünkü o bir tanrı ve tanrılar görmezden gelinmeyi sevmezler.

Karşı gelinmesinden hoşlanmazlar.

Onun için çok kötü çünkü ben anarşi havasındayım. "Bana

bak."

Bilmiyorum.

"Gwyneth, bana bak dedim."

Tekrar reddettiğimde önüme geçiyor ve iki parmağıyla çenemi kavrıyor. Güçlü ve kuvvetli ve o kadar sıcaklar ki sanki ateşe veriliyor gibiyim.

Bana onaylamaz bir tavırla bakarken cüssesi ufku kaplıyor.
Sanki şu anda onaylamama hakkı varmış gibi.

Başımı ondan . "Dokunma bana."

Çenesinde bir kas kasıldı ve kahverengi gözlerinin rengi öfkeyle koyulaştı. "Az önce ne dedin sen?"

"Bana dokunma dedim, Nate."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sen benim karımsın. Ne zaman istersem sana dokunurum."

"Bunu sadece fiziksel olarak sürdürmeye niyetliysen olmaz."

"Daha önce fiziksel olarak iyiydin. Ne değişti?"

"Ben. *Ben* değiştim Nate ve beni öpmeni bekleyip de öpmediğin her seferinde beni incitmene izin vermeyeceğim."

"Yani bütün bu mu? Lanet bir öpücük mü?"

Sarsıldım ve neredeyse milkshake'i döküyordum. "Mesele öpücük değil, öpücükle birlikte gelen şey. İstemediğin duygular."

"Onları sen de istemedin."

"Sen ciddi misin? Gerçekten duyguları istemediğime inanıyor musun? Seni iki yıl önce neden öptüğümü sanıyorsun? On beş yaşımdan beri senin için yanıp tutuşuyorum Nate! Bana boşluğun benim gerçekliğim olmadığını ve onu dolduramayacağımı ama bazen boş hissetmemin sorun olmadığını söylediğinden beri. Şimdi anlıyorum ki bunun nedeni senin boş olmanın ne demek olduğunu anlamanmış. Sen de terk edildin, sen de geride bırakıldın ve annemin bende bıraktığı gibi bir boşluk kaldı. Bunu daha önce bilmiyordum, senin boş olduğunu, ama derinlerde bir yerde bunu anladım. Bu yüzden seninle bağlantı kurabildim, bu yüzden ne zaman sen yanımda olsan içimde acı ve sıcak bir yanma oluyordu.

"Başta karşı koydum, biliyorsun. Gerçekten, gerçekten karşı koydum, çünkü bu yanlıştı, değil mi? Sen benden on sekiz yaş büyüksün ve babamın en iyi arkadaşısın ve onu incitmek ya da aranızın açılmasına sebep olmak beni öldürürdü. Bu yüzden sen etraftayken saklandım. Dolabıma koştum ve kapıyı kapattım. Gözden uzak olmak için ağaçları kamuflaj olarak kullandım. Ama ne oldu biliyor musun? Kapının aralığından ve ağaçların arkasından seni izlemeye devam ettim. Çünkü yanık durmuyordu. Aksine, bir volkana dönüşene kadar büyümeye ve yükselmeye devam etti. Bu yüzden on sekizinci doğum günümde seni öptüm - volkan patladı ve artık onu durduramadım. Ama sen beni reddettiğinde onu küle çevirdin ve ben de . Ya da en azından denedim. Ama mesele şu ki, o volkan asla uykuda değildi. Özellikle karın olduğumdan beri yavaş yavaş diriliyor. Ve şimdi tekrar patlamak üzere ve sen onu küle çeviriyorsun. *Yine* sevişiyoruz. Yani hayır Nate, duyguları istemediğimden değil. Sahip olduğum tek şey duygular. Empati kurabiliyorum. Hissederim, derin ve sert hissederim. Senden alabileceğim her şeyi almak için senin aptal duygusuzluk kuralını kabul ettim. Zamanla değişeceğine inandım ama durum öyle değil, değil mi? Volkanımı her zaman küle çevireceksin, değil mi?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Patlamam sırasında vücudu geriliyor. Burun delikleri açılıyor ve ağır nefes alıp vermekten göğsü neredeyse patlayacak gibi oluyor. Konuştuğunda sesi sakin ama gergin. "Ne diyorsun, Gwyneth?"

"Bana daha fazlasını vermeye istekli olmadığın sürece bana dokunamayacağını söylüyorum."

"Duygularla işim olmaz ve bu son sözümdür."

"O zaman seks yapmayacağım. Bu da son."

"Gwyneth," diye hırlıyor.

"Ne var, Nate? Ne? Eğer bir fahişe istiyorsan, git sokaktan bir tane seç."

Omuzlarımdan sertçe tutup beni sarsıyor. "Sakın ama sakın kendini bir fahişe olarak *düşünme*, beni duyuyor musun?"

"Bana böyle hissettiriyorsun!" Sesim yükseliyor ve bundan nefret ediyorum çünkü bu doğru değil. Bana kendimi bir fahişe gibi hissettirmiyor, her zaman benimle ilgilenirken ve rahatlığımın onunkinden önce geldiğinden emin olurken değil.

Ama benim de böyle düşünmem gerekiyor, değil mi? Eğer bana karşı bir şey hissetmiyorsa ve hissetmeye de niyeti yoksa, o zaman benim bir fahişeden ne farkım kalır?

Nate beni bir itişle serbest bırakıyor ve ifadesindeki sertlikten irkiliyorum.

"Anlıyorum." Arkasını döndü. "Bir şeye ihtiyacın olursa dışarıda olacağım." Ve odadan çıktı.

Koltuğuma düşüyorum ve milkshake yere çarpıp dökülüyor. Ve onunla birlikte gözyaşlarım.

Çünkü biliyorum, aramızda bir şeyler koptu ve muhtemelen bunu düzeltebilecek hiçbir şey yok.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GWYNETH

"Evine hoş geldin."

Babam oturma odasına girerken gülümsüyor. Artık bana ya da koltuk değneklerine bile ihtiyacı yok. Sadece biraz fiziksel rehabilitasyona ihtiyacı vardı ama zihinsel olarak hiç ihtiyacı yoktu.

On gün içinde yürüyebildi, konuşabildi ve Daniel ve Knox ziyarete geldiklerinde, kazadan birkaç gün önce neredeyse kaybettikleri davalar için onları azarladı bile.

Her şeyi hatırlıyor.

Doktor, beyninde ciddi bir hasar olmadığı için hızlı bir şekilde iyileşebildiğini söyledi.

Ve böylece, babamı geri aldım.

Birlikte evimize doğru yürürken hala inanamıyorum. Gömleğini ve pantolonunu giymesine rağmen eskisi gibi içini doldurmuyor. Kilo vermiş ve sanki omuzlarına ağır bir şey tünemiş gibi sık sık temkinli görünüyor. Ben de o omuzlara masaj yapıyorum, arada bir zıplıyorum çünkü babam gerçekten uzun.

Eleştirel bakışları, sanki bir şey arıyormuş gibi her köşeyi ve her yüzeyi inceleyerek etrafta dolaşıyor.

Ya da birini.

Zıplamayı bırakıyorum ve dikkatini dağıtmak için önüne geçiyorum. "Eve dönmek nasıl bir duygu?"

"Farklı." "Nasıl

farklı?" "Farklı

kokuyor."

Yumruğum büyüklüğünde bir top boğazımda toplanıyor. *Kahretsin.* Bu babamın garip hassas burnu.

Sıra dışı bir şey tespit edeceğini tahmin etmiştim, bu yüzden Martha ve ben Nate sonra evi temizledik. Birkaç gün önce doktor babamın eve dönebileceğini onaylayınca gitti. Kahretsin, ben

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Babamın gardırobunun bir kısmını yıkadım ve her yere benim parfümümü ve babamın kolonyasını sıktım. Onun kokusunu alması mümkün değil.

Sadece paranoyaklaşıyorum, değil mi?

Çünkü babam Nate ve beni bu kadar erken öğrenirse, işler çirkinleşir. Tüm durum zaten çirkin. Daha da çirkinleşmesini istemiyorum. "Dün yaptığım keklerden olmalı."

"değil."

Yutkunuyorum ve kolumu onunkine bağlıyorum. "Sen ister misin?" "Tabii, keklerini özledim."

Mutfağa gidiyoruz ve ben tezgahın arkasında kekleri bir tabağa koymakla meşgulken o tabureye oturuyor.

"Sana söylüyorum baba. Bu kekler W&S'de hit oldu. Son birkaç gündür yapışkan mesajlar alıyorum çünkü seninleydim ve hiç getirmedim."

"Meleğime yapışmaya cüret eden pislikler kim?" Babam kekinden bir ısırık alıyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Çikolata. Vanilya dışında herhangi bir aromanın küfür olduğunu sanıyordum."

"Öyle, ama görünüşe göre çikolata popüler."

"Görünüşe göre. Küstah çikolata."

"Biliyorum, değil mi?" Onu yakından izlemek için tezgâhın üzerine eğildim.

Son zamanlarda bunu çok yapıyorum, onu izliyorum, gerçekten uyanık olduğundan ve tam karşımda emin oluyorum.

Onu tekrar kaybetme düşüncesi beni geceleri uykusuz bırakıyor.

Keki bitirdikten sonra havayı, daha doğrusu beni kokluyor. "Yine o koku."

"Ne kokusu?" Kahretsin. Lanet olsun.

Kekelediğim anda babamın gözleri üzerime dikiliyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor ve boğazımdaki yumak nefes almamı engelleyene kadar büyüyor.

Oh,

Tanrım.

Oh,

Tanrım.

O biliyor. Tam olarak neyin farkında olduğuna dair bir ipucu yok, ama alnındaki çukurdan ve masadaki parmaklarını yumruk yapmamak için nasıl büktüğünden belli.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı, Gwen?"

"Hayır."

"Emin misin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Oh, Tanrım. Şu anda alnında tam bir çatıklık var ve kıyameti koparmanın eşiğinde gibi görünüyor.

Nate'le ilk evlendiğimde babamın tepkisinden korkmuyordum çünkü bunu onun için, bu evi ve mal varlığını korumak için yapıyordum. Ancak bu, Nate'e bekaretimi ve şu anda zar zor atan aptal kalbimi vermeden önceydi.

Bu evliliği gerçekten istemeden önceydi.

Bu yüzden konuyu nasıl açacağımı bilmiyorum. Nate bana hiçbir şey söylemememi ve kendisinin ilgileneceğini söyledi. Ve bu, babam uyandıktan sonra konuştuğumuz birkaç durumdu.

O işkolik hayatına geri döndü ve ben de babama baktım. Bana ihtiyacım olan her şeyi getiriyor, sabahları bana milkshake bırakıyor, buzdolabını dondurma ile dolduruyor ve bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyor.

Ama hepsi bu kadar.

Bana asla dokunmaya çalışmadı, kazara bile olsa ve babam eve gelmeden önce burada geçirdiği süre boyunca bile mesafesini korudu.

O zaman anladım. Fiziksel ilişkimizi kesme şeklimden memnun görünüyor.

Tekrar Nate Amca olmaktan memnun görünüyor.

Babamla ilgili endişelerim bir yana, bu düşünceler geceleri beni uyutmadı ve baş aşağı yatmak da uyumama yardımcı olmadı.

Çünkü şu anda bile, babamın sert bakışları altında yutulurken, "Evet, eminim" diye boğulurken kırık kalbimin parçalarının göğüs kafesime saplandığını hissedebiliyorum.

"O zaman neden tırnaklarınızı şıkırdatıyorsunuz?"

Terli avuçlarımı tezgâhın üzerine koyuyorum, ama bu onun bana daha da kısık gözlerle bakmasına neden oluyor.

"Önemli değil, baba. Gerçekten."

"Komadayken sesler duyuyordum."

"Sesler mi?" Vay anasını. Komadayken konuştuğum her şeyi hatırlıyor mu? Onu kızdırmaktan korktuğum için Nate'in adını anmasam da bizden, onun ne kadar pislik olduğundan ve onunla birlikte olmayı ne kadar sevdiğimden bahsettim. Nate'le uyandığı gece yaptığımız konuşmadan bahsetmiyorum bile.

"Burası hâlâ karmakarışık." Başının yan tarafına vuruyor. "Ama onları organize ediyorum."

"Gerek yok. Muhtemelen önemsiz şeylerdi."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Tam tersine, önemli olduklarına inanıyorum. Bu yüzden bana söylemen gereken bir şey varsa, ben kendim öğrenmeden önce hemen söyle. Ve öğreneceğim, Gwen. Her zaman bulurum."

Kahretsin. *Lanet* olsun.

Elim bileziğime gidiyor ve sanki Nate'i bileziğimde hissedebiliyorum. Sanki orada bir varlık varmış gibi. Bununla ilgileneceğini söyledi ve ben de ona inandım. Şu anda ondan nefret etsem bile.

"Gerçekten bir şey yok, baba. , biraz yürüyelim."

İtiraz etmiyor ama omuzlarında gerginlik ve adımlarında sertlik var.

Öğle yemeğinden sonra odasında kestirmeye gidiyor. Bunu şimdi de yapıyor, uyukluyor ve doktor bunun normal olduğunu söyledi.

Alnından öpüyorum, sonra da onun önünde epik bir sinir krizi geçirmemek için aceleyle aşağı iniyorum.

Havuzun kenarında adımlarken boğazımdaki yumak gittikçe büyüyor, spor ayakkabılarım her adımda betona çarpıyor.

Tırnaklarımı tekrar çıtlatıyorum, avuçlarım terli ve soğuk. Bunun nasıl bir felaket olacağına dair milyonlarca düşünce kafamın içine sızıyor, karanlık düşüncelerimle kalabalıklaşıyor.

Ya babam beni asla affetmezse? Ya daha başlamadan biten aptal aşkım yüzünden onu kaybedersem?

"Sakın bana tekrar atlamayı düşündüğünü söyleme?"

Çığlık atarak duruyorum ve o kadar hızlı dönüyorum ki neredeyse geriye doğru düşüyorum. Güçlü bir el bileğimi sarıyor ve beni ileri doğru çekiyor.

Başım sert bir göğse çarptığında spor ayakkabılarım gıcırdıyor. Uyurken saklandığım göğsün aynısı. Uykuya dalmaya çalışıp başarısız olduğumda düşündüğüm göğüs.

Kokusu bana sertçe çarpıyor, baharatların ve odunların erkeksi notaları başımı döndürüyor ve kan dolaşımıma sızıyor, böylece kalbime girip çıkan tek şey o oluyor.

Bunu ya da onu hissetmeyeli uzun zaman olduğu için olmalı. Bu kadar yakınlaşmayalı, sıcaklığıyla beni sarmayalı ya da bana dokunmayalı uzun zaman olmuştu.

Tanrım. Eli bileğimde. Ve sanki yanan bir ateş tüm tenime yayılmak üzere.

Öyle olmuyor, çünkü kendi başıma ayakta durabildiğim anda bileğimi bırakıp geri çekiliyor. Her zaman bir çeşit güvenli mesafe vardır.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Şimdi aramızda.

Ve mesafeden nefret ediyorum. Uzaklıktan nefret ediyorum.

Ama en nefret ettiğim şey karşımda duran, koyu renk takım elbisesi içinde her zamanki gibi yakışıklı görünen, saçları şekillendirilmiş ve yüzü granit gibi sert olan adam.

Onun yüzünden kalbimle kumar oynadım ve başarısız oldum.

Ya da belki de onu gördüğünde hâlâ kendini hayata döndürmeye çalışan o aptal vanilya kalp yüzündendir. Kalpler anlamıyor, değil mi? Tek umursadıkları hayatta kalmaktır, acı verse bile.

Bu sırada kesilip açılsa ve geriye kalan tek onun kokusunun karıştığı kan olsa bile.

Sonra aklıma geldi. Nate burada.

Babam da burada. Oh, kahretsin.

"Burada ne yapıyorsun? Babam yukarıda ve o uyanmadan gitmelisin. Bana bilmesi gereken bir şey olup olmadığını sordu ve hatta bir şeylerin farklı koktuğunu söyledi. Neden bu kadar hassas bir burnu var bilmiyorum ama var ve ben neredeyse kendimi kaybediyordum ve o biliyor Nate. Bir sorun olduğunu biliyor, çünkü o babam. Bir şeyler biliyor ve ona yalan söyleyemem. Bunu yapamam-"

"Hey. Derin nefes al."

Nefes alıyorum, sonra sertçe nefes veriyorum, kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "Ben... Ben korkuyorum. Onu kızdırmaktan ya da sonunda onu geri aldıktan sonra kaybetmekten korkuyorum. Evde olması ve bu kadar hızlı iyileşmesi bir mucize ve ben... onu kaybetmeyi düşünemiyorum."

"Yapmayacaksın. Bundan emin olacağım." "Gerçekten mi?"

"Hiç söz verip de tutmadığım oldu mu?"

"Hayır, tutmadın."

"O zaman bana son bir kez güven."

"Sen... onunla konuşacak mısın?"

"Bunu yapmamın zamanı geldi. İyileşmesini bekledim ama Susan'la savaşmaya geri dönüp kendi başına öğrenmeden önce ona söyleyen kişi ben olmalıyım."

"Evet, tamam. Anladım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Burada gerçekçi olacağız, Gwyneth. Muhtemelen bunu iyi karşılamayacaktır."

"Oh, Tanrım. O... o çok kızacak." "Kızacak.

Ama bunun acısını ben çıkaracağım."

"Bunu nasıl... nasıl yapacaksın?"

"Bu evliliğe devam etmen için seni ikna ettiğimi ve senin de sadece benim planlarıma uyduğunu söyleyeceğim."

"Ama bu doğru değil. Bunu kabul ettim ve bunun sorumluluğunu alabilecek durumdayım. Sana bana çocukmuşum gibi davranmayı bırakmanı söylemiştim, Nate."

"Mesele o değil." "O

zaman ne hakkında?"

"Onu kaybetmeyi göze alamazsın. O senin baban ve tek ailen."

Bu, gözlerimi yaşartıyor çünkü sözlerinin ardındaki anlam, zar zor atan kalbimi tam kalbimden vuruyor. Babamın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor, bu yüzden onu kaybetmemem için onu kaybetmeyi göze alıyor.

Benim için bir kenara atılmayı göze alacak.

Benim bunu yaşamamdansa tekrar terk edilmeyi tercih ederdi.

Ve bu acıtıyor. Çünkü duygularını ifade etmediğinde benim için suçu üstlenmemesi gerekiyordu. Benim için savaşmak yerine bana dokunmayı bıraktığında.

"Yaptıklarımın sorumluluğunu alacağım, Nate. Bir seks arkadaşı için kendini feda etmek zorunda değilsin."

Yanağındaki bir kas geriliyor ve çenesini sıkıyor. Sabırsızlandığını söyleyebilirim çünkü konuşmadan önce derin derin nefes alıyor. "Sen öyle biri değilsin, bu yüzden o lanet terimleri kullanmayı bırak, Gwyneth."

"Benim yaşımdaki insanlar buna cinsel ilişki diyor. Sikiş arkadaşları. Biz de öyle değil ?"

"Eğer benim seks arkadaşım olsaydın, seni her gördüğümde taleplerini yerine getirmezdim. dört ayak üzerine iter ve sikerdim. Yani hayır, sen bir seks arkadaşı değilsin."

Kafama yerleştirdiği imgeyle içim daralıyor. Yutkunuyorum çünkü kalbim bunu hayata dönmek için sahte bir işaret olarak kabul ediyor.

Vücudum kesinlikle katılıyor çünkü onu özledim. Onun tarafından becerilmeyi ve onun kollarında uyumayı özledim.

Ama beynim daha akıllı, çünkü kontrol onda ve artık taviz vermeyecek.

"O zaman ben neyim, Nate?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Dünyadaki en sinir bozucu insansın, işte busun." "Bana dokunmana izin vermediğim için mi çileden çıkıyorum?"

"Çünkü lanet duyguları istiyorsun. Neden istiyorsun ki? Benden mi? Ne kadar biliyorsun. Ben de boşum. Dediğin gibi, insanların yakınlaşmasını sevmiyorum, çünkü gidiyorlar. Terk ediyorlar, Gwyneth. Bu yüzden duygularla işim olmaz. Yani onları benden istememen gerekiyor."

"Anlamıyor musun? Onları sen olduğun için istiyorum, aptal. Sen ve ben aynıyız. Bu yüzden birbirimizin fikirlerini önemsiyoruz. Bu yüzden uykusuzluğa rağmen birbirimizin yanında uyuyoruz. Çünkü o boşluğun artık gürültü yapmasına izin verilmiyor ve bu huzurlu ve doğru. Son zamanlarda uyuyor musun? Ben uyuyamadım. Boşluk çok gürültülü ve sertti ve seni özledim, ama bunun için kendimden nefret ettim çünkü sen de beni özlemiyorsun."

"" Sesi alçak, zar zor duyuluyor. "Az önce ne dedin-"

Beni yüzümden yakaladığında, dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken güçlü elleri yanaklarımı kavradığında diğer tüm kelimeler kayboluyor.

Bir öpücük.

Beni öpüyor.

O kadar sersemlemiştim ki doğru düzgün düşünemiyordum. Dudaklarının üzerimde olması dışında hiçbir şey düşünemiyorum. Sert ve talepkârlar ve bir iniltiyle açılıyorum çünkü bana ziyafet çekiyor, bir eli boğazımdayken dili benimkine sahip çıkıyor ve diğeri saçlarımı yumrukluyor, öpücüğü derinleştirebilmek için geri çekiyor. Böylece ruhumda daha önce var olduğunu düşünmediğim yerlere ulaşabiliyor.

Nate tarafından öpülmek böyle bir his. Volkanı patlatan ama küle dönüşmesine izin vermeyen o.

Vanilya kalbimi canlandıran ve düzgün bir şekilde nefes almasını sağlayan kişi o. Özgürce.

Hiçbir kısıtlama olmadan.

Alt dudağımı ısırıyor ve dilini tekrar içeri sokup vücudumu ön tarafına yaslayacak şekilde çekerken inliyorum.

Ve sanırım şu anda ölebilirim.

Beni öpmesi, bana sahip çıkması, bana hep dilediğim şekilde dokunması.

Sanki umurunda.

Sanki o da bunun bitmesini istemiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kimin olduğunu iniltiler ve sızlanmalar var ama değil çünkü yaşayanların dünyasına geri kadar .

Benim ellerim de onun üzerinde, gömleğini ve saçlarını karıştırıyor. Onu, onun beni öptüğü kadar sert öpüyorum, iki yıl önceki saf, masum kız gibi değil.

O önemsiz aşık kız gitti. O artık istediğinin peşinden gitmekten korkmayan bir kadın.

Ve şimdi, bu adamı her şeyimle istiyorum.

Bunu ona gösterdim, onu aynı ateşle öperek karşılık verdim.

Ben.

Ve sonra Nate aniden üzerimden itildi ve babam yumruk atarken çığlık attım.

onu havuza uçurdu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NATHANIEL

Su sıçraması gürültülü ama Gwyneth'in çığlığından daha yüksek değil.

Bu sesi ondan ilk kez duyuyorum. İçindeki dehşet göğsümü yırtıyor ve kemiklerime çarpıyor.

Sikeyim.

Onun korkmasını, dehşete düşmesini ya da listesine yazdığı olumsuz duygulardan herhangi birini yaşamasını istemiyorum.

Ama şimdi bu oldu ve geriye dönüp baktığımda King etraftayken ona dokunmamalıydım. Uyuyor olsa bile, çünkü o lanet bir sırtlan ve bir şeyden şüpheleniyorsa uyumaz. İstediğini elde edene kadar lanet bir deli gibi etrafta dolaşacak ve kazacaktır.

Ama durduramadım. Ve bu denemediğim için değil.

Nefret etmeme rağmen ona talep ettiği alanı verdim, çünkü yapılacak doğru şey buydu. Onu kendi karmaşamın içine sürüklemeyecek ya da ona var olmayan bir umut vermeyecektim.

Ancak, onsuz geçirdiğim her gün tam bir cehennemdi.

Konsantrasyon? Sıfır. Uyku? Hiç yok.

Ve bu onun vücuduyla ya da kollarımda ne kadar mükemmel hissettirdiğiyle ilgili değil. Yüzünü boynuma gömüp uyuması ya da müzik eşliğinde dans ederken birlikte yemek yapmamız gibi küçük şeyler.

Bu onun ışığı.

Onun enerjisi ve neşesi. Böyle bir şeye ihtiyacım olmadığını düşünürken hayatıma kattığı anlam.

Ve bunu düşünmeden edemedim. Onun varlığı hakkında, istemediğim ama yine de orada olan ve çoktan iyileştiğini düşündüğüm yaraları açan o anlam hakkında.

Bu yüzden onu öpmek zorunda kaldım.

On sekizinci yaş gününde o öpücüğü çaldığından beri onu her öpmek istediğimde ona sahip çıkmalıydım.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İşte tam o anda arkadaşımın kızı olmaktan çıktı ve kendisi oldu.

Gwyneth.

Sadece Gwyneth.

Ve şimdi, söz konusu arkadaşım bunun için beni öldürecek. Çünkü peşimden suya atladı ve yüzeye çıktığım anda beni ceketimin yakasından tutup yüzüme yumruk attı.

Şiddetinden başım yana düştü. Hay sikeyim. Yumruğu hâlâ gençliğimizdeki kadar güçlü, hatta daha sert. Ben de iyileştiğini ve yeterli güce sahip olmadığını sanıyordum.

"Baba, dur!" Havuzun kenarından gelen çığlıkları içimde gizlenen öfkeyi ortaya çıkarıyor.

Evet, King'in tepkisine ve öfkesine hazırlıklıydım ama onun önünde değil. Onun çirkin tarafını görmesini istemiyorum, ya da benimkini.

Çünkü bu doğrudan o yöne doğru gidiyor.

"Seni öldüreceğim! Hayatın bugün sona erecek, seni lanet olası pislik." Her kelimeyi yüzüme, boynuma, göğsüme, her yerime yumruk atarak telaffuz ediyor.

Dudağımda kan patladığında ya da aldığım her nefeste kaburgalarım sızladığında bile onu durdurmuyorum ya da yumruk atmıyorum.

"Baba, lütfen!" Şu anda havuzun kenarında ağlıyor.

"King, kes şunu," diye bağırdım. "Gwyneth-"

Ağzıma bir yumruk atarak beni susturdu ve neredeyse dişlerim fırlayacaktı. *Orospu çocuğu.*

"Onun lanet adını söyleme. O benim kızım. Benim kızım, Nate!! Kızıma dokunduğunda ne tür bir ölüm dileğin vardı?" *Thwack!* "Diğer kadınlar sana yetmedi mi de onun peşinden gittin?" *Thwack!* "Küçüklüğünden beri onunla ilgili fanteziler kuruyor muydun? Benim arkamdan ona dokunuyor muydun?"

Büyük bir su sıçramasıyla yumruğumu kaldırdım ve doğrudan yüzüne indirdim. Onu yumruklamak istememiştim ama bunu yaptım çünkü söylememesi gereken şeyler söylüyordu. "Bunu asla yapmam ve bunu sen de biliyorsun ama şu anda tam bir pislik gibi davranıyorsun. Yakın zamana kadar benim için asla bir kadın olmadı."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"O bir kadın değil. O benim küçük kızım, seni orospu çocuğu!" Beni saçlarımdan tutup yüzümü suyun içine itiyor, sonra da hareket etmemi engellemek için bacaklarımı onunkilerle kilitliyor.

Beni boğacak.

Orospu çocuğu beni boğmaya niyetli.

Kollarından tutup itiyorum, kafamdaki tutuşunu kaldırmaya çalışıyorum, ama beni yerimde sabit tutan kaba bir gücü var. Nasıl oluyor da bu deli herif komadaydı ve hâlâ iyileşmeye çalışıyor?

Siktiğimin salağı. Beni öldürürse hapse girecek ve Gwyneth'in yanında kimse olmayacak.

İşte o zaman babasının durması için histerik çığlıklarını duyuyorum, ama babası onu dinleyemeyecek kadar kendinden geçmiş durumda.

Ya da herhangi biri. Kafasındaki iblisler dışında.

Ciğerlerim yanıyor ve biraz hava almaya çalışırken klorlu suyu yutuyorum. Kollarını kavrayışım gevşiyor ve görüşümü siyah noktalar dolduruyor.

Ah, lanet olsun.

Beni öldürmeye çalışacağını düşünmüştüm. Ama gerçekten başaracağını değil.

Yine de tek düşünebildiğim Gwyneth'in gözyaşlarına boğulmuş yüzü ve şimdi muhtemelen ikimizi de kaybedecek olması.

Ölümüne.

King hapse.

Sonra yine yapayalnız kalacak.

King'in elinin baskısı başımdan kayboluyor ve diğer tarafa geçtiğimi sanıyorum ama sonra yumuşak avuç içleri beni yanaklarımdan tutup sudan yukarı kaldırıyor.

Yuttuğum her şeyi öksürerek çıkarırken keskin bir nefes alıyorum ve su sıçratıyorum. Boğazımdaki çizik ve yanık kaybolmuyor ama bunların hiçbiri önemli değil.

Gwyneth yüzümü tutarken, vahşi saçlarının ıslak telleri şakaklarına yapışmışken ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken olmaz. "Nate? Beni duyabiliyor musun? İyi misin?"

Konuşamıyorum ve bu sadece boğazımdaki sersemlikten kaynaklanmıyor. Buraya nasıl girmiş? Yüzmeyi bilmiyor.

Arkasından bakıyorum ve King'in yüzü gergin ve ölümcül olsa bile onu ayakta tutmak için belinden tuttuğunu görüyorum ve kesinlikle hala beni öldürme planları var.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hadi oradan. Bu cesur kadın yüzme bilmemesine rağmen suya atladı çünkü King'in her şeyden önce kendi güvenliğine önem verdiğini biliyordu. Beni, Gwyneth'imi kurtarmak için boğulma riskini göze aldı.

"Bir saniye içinde ölmüş olacak." King onu havuzun kenarına doğru itmeye çalışıyor ama o bacaklarını belime doluyor, spor ayakkabıları sırtıma batıyor. Kolları boynuma dolanıyor ve bu da King'i ikimizi de havuzun kenarına getirmeye zorluyor.

Sonra yukarı tırmanır ve elini ona uzatır. "Buraya gel." "Ona zarar vermeyeceğine söz verene kadar olmaz."

"Onun hakkında konuşmak istemiyorsun, Gwen. Bırak gitsin."

Gözlerimin içine bakıyor ve cızırtılı bir sesle konuşmadan önce başımı sallıyorum, "Ben iyiyim. Sudan çık."

yaptığı şey bu değil. Bunun yerine kolunun tersiyle yüzümü, muhtemelen kanı siliyor ve burnunu çekiyor. Babasının geride bıraktığı morluklara dokunduğunda irkiliyorum ve bu da gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesine neden oluyor.

Gwyneth küçüklüğünden beri başkalarının acılarını ve rahatsızlıklarını kendisinden önce hisseden biriydi. King işaretleri fark ettiğinde, onun insanları memnun eden biri olmasını erkenden engellemiş, ancak içinden geçen vahşi duyguları asla evcilleştirememiş.

Onu babasının taklidi olmayan eşsiz bir insan yapan da bu. Şu anda olduğu gibi kolayca incinmeye eğilimli olsa da bu yönüyle özeldir.

Onun acısının sebebi olmak yapmak isteyeceğim en son şey, bu yüzden tepkilerimi mümkün olduğunca bastırmaya çalışıyorum.

King ise bize dik dik bakıyor, çenesinde bir kas geriliyor. "Gwen. Dışarı çık. *Hemen.*"

İrkildi ve kontrolsüzce titremeye başladı. O benim arkadaşım ve onun babası ama onu bir kez daha komaya sokacak kadar sert bir yumruk atmak üzereyim.

Şu anda onu korkutuyor. Bunu biliyorum. Gözlerinde görüyorum, grinin hak iddia ettiği yerde.

Onun kızı olduğu için zalim ya da zorba olduğunu bilmiyor. Onun ne kadar acımasız olabileceğini bilmiyor, ama şimdi görüyor ve gitmek istemediğini söyleyebilirim.

Onun o zalim tarafıyla yüzleşmek istemiyor.

Ama yine başımı sallıyorum, çünkü eğer sallamazsa, deliliği bir kademe daha .

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kadın tereddütle elini onun elinin içine koyar ve adam onu bir hamlede sudan çıkarır.

Nefes alıyorum ve dışarı çıkmaya başlıyorum. Yolun yarısına geldiğimde ayağını göğsüme sıkıştırıyor ve beni tekrar havuza itiyor.

Orospu çocuğu.

"Baba!" Sudan tekrar öksürerek çıktığımda Gwyneth'in çığlığını duyuyorum. Bu gidişle buradan çıkamayacağım. Ama boğulmaktan .

Kenara doğru yüzüyorum ve o yukarıda yüzünde karanlık bir ifadeyle bekliyor, muhtemelen beni tekrar itmeye hazır.

Ama yine de tırmanıyorum.

Ancak o planlarını uygulamaya koyamadan, Gwyneth ellerini iki yana açarak onun önüne çıkar. "Kes şunu baba. Lütfen, dur."

"Sen bu işe karışma. Seninle sonra ilgileneceğim." Onu itmeye başlıyor ama ben havuzdan çıktıktan sonra bile ayakları yere basmaya devam ediyor.

"Bunun dışında kalamam, çünkü bu benimle de ilgili. Onunla birlikte olmayı ben seçtim. Onunla evlenmeyi ben seçtim. Kimse beni buna zorlamadı."

"Sen ne sikimsin?" Onu itti ve bana doğru hamle yapmaya başladı. "Onunla evlendin mi? Kızımla mı evlendin, seni hasta herif?"

Beni havuza atmasına ve bu sefer gerçekten boğmasına hazırım ama zayıf kolları arkadan onu sardığında adımlarının ortasında duruyor. "Baba, lütfen... lütfen dur. Korkuyorum. Dur."

O kadar ağır nefes alıyor ki gözlerinde birkaç kan hücresi patlamış. Yumrukları iki yanında sıkılı ama bana doğru bir hareket yapmıyor.

Sebep ona bağlı. Onun kendisine karşı titrediğini hissediyor ve sesindeki korkuyu duyuyor, tüm hayatını onu korumak için harcadığı aynı korkuyu. Ve şimdi, bunun arkasındaki sebep o.

Burun deliklerinden sertçe nefes alıyor. "Defol git evimden."

"Hayır. Konuşacağız."

"Nate... seni öldürmeden önce git."

"Hayır."

Ses tonumdaki kararlılığı hissetmiş ve yüzümde görmüş olmalı ki bana son bir bakış fırlatıyor ve Gwyneth'i içeri çekiyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Havuzun kenarında birkaç dakika bekliyorum, yüzümdeki suyu siliyorum ve bir kesiğe dokunduğumda yüzümü buruşturuyorum. Çılgın orospu çocuğu, buna karşı bir kuralımız olmasına rağmen görünüşüme saldırdı. Onu suçladığımdan değil ama yine de.

Aradan biraz zaman geçtikten sonra mutfağın arka girişinden geçip çamaşır odasından bir havlu ve birkaç kuru giysi alıyorum. Bunlar King'in giysileri. Gwyneth uyanıp kıyafetlerini yıkadığından beri kafası iyi, o yüzden kıyafetler taze.

Bunun için de beni öldürecek ama İtalyan takımımı mahvetmemeliydi.

Çabucak kurulandıktan sonra King'in haki şortunu giyiyorum. Kollarımı tişörtün kollarından geçiriyorum ve kaburgalarım ağrıyınca irkiliyorum. Göğsüme bakıyorum ve mor bir lekenin oluştuğunu görüyorum. Lanet King ve yumrukları.

Bazen, sanki hala okuldaki her şeyi şiddet kullanarak çözen suçlu gibi hissediyor.

Gömleğimin düğmelerini iliklemek üzereydim ki ayak sesleri duydum. Spor ayakkabılar.

Gwyneth sanki başından beri burada olduğumu biliyormuş gibi içeri süzüldü. Uzun tişörtlerinden birini giymiş, saçları hâlâ dağınık ve ıslak, havluyla bile zor kurutulmuş. Küçük yüz hatlarını bir gölge kaplıyor ve bu gölge gözlerindeki gri ve mavinin savaşıyla daha da belirginleşiyor.

Bana doğru koşuyor ve bir nefes duruyor. "İyi misin?"

"Yaşayacağım."

Parmakları alnımdaki kesiğe değiyor ve irkiliyorum. Gözlerinde yaşlar parlıyor ve elini çekmeye başlıyor ama ben tutuyorum ve avucunu yanağıma yaslıyorum. "Ben iyiyim. Bunu bekliyordum."

"Bundan nefret ediyorum. Babamdan böyle nefret ediyorum. Seni orada neredeyse boğuyordu... Neredeyse ölüyordun, Nate."

"Onun yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım, öldürme kısmı hariç, çünkü bu onu hapse attıracak."

"Nate!" Göğsümdeki çürüğe doğru bastırıyor ve ben inliyorum. "Sorun ne?" Göğsümü incelemeye başladı ve gördüğü manzara karşısında nefesi kesildi.

"Oh, Tanrım."

"Önemli bir şey değil." Gömleğimin düğmelerini ilikliyorum ve o da bana yardım ediyor, parmakları üst kısma ulaştığında titriyor. "Hey, bu bir şey değil. Gençken bundan daha kötü kavgalarımız olmuştu."

"Belki de gitmelisin, Nate. Şimdilik sen git, ben onunla konuşurum.
-"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır, yapmayacaksın.

Yapacağım." "Ama-"

"Onu senden daha uzun süredir tanıyorum ve onunla başa çıkabilirim."

"Ya seni tekrar incitirse?"

"O yapmayacak. Kendimi

koruyabilirim." "Söz mü?"

"Söz veriyorum. Şimdi, nerede o?"

"Ofisinde, sanırım." Tırnaklarını gömleğime geçiriyor, gitmeme izin vermek istemiyor.

Ben de başımı eğip ağzını talep ettim. Bir iniltiyle açılana kadar alt dudağını emiyorum. Ellerim ıslak saçlarını yumrukluyor ve vanilya ile o anda ne hissediyorsa onun karışımından oluşan tadıyla ziyafet çekiyorum. Şu anda, umutsuzluk. Ve bunu kendim için alıyorum, böylece artık bu olumsuz duygulara sahip olmayacak.

Öpüşmeyi hiç sevmedim. Hiç öpüşmedim de, ama nefesim tükenene ve soluduğum tek oksijen o olana kadar onu öpmeye devam etmek istiyorum.

Vücudunun benimkine yapıştığını, yumuşaklığının sertliğime değdiğini ve inlemelerinin havayı doldurduğunu hissetmeye devam etmek istiyorum.

Bu inlemeler ve sesler benim için.

Sadece benim için.

Kısa bir süre önce onu öptüğüm için neredeyse ölüyordum ama yine de bunu tekrarlayacağım. Yine de onun için ölümü göze alacağım.

Ama King bizi tekrar görürse diye hiçbir şeyi riske atmasını istemiyorum. Bu yüzden isteksizce geri çekilip tatlı dudaklarını bırakıyorum.

Nefes nefese kalıyor, gözleri parlak yeşil bir renkle kararıyor, ancak daha önceki gibi bir çöküşün eşiğinde görünmüyor.

"Dikkatli ol," diye fısıldıyor ve kenara çekilmesi için onu ikna ettiğimde gitmeme izin veriyor.

"İyi olacağım," diyorum ona ve arkama bakmadan mutfaktan çıkıyorum. Çünkü bakarsam, onun yanından ayrılmamak için kendimi zor tutacağım.

Eğer yaparsam, onu buradan götürür ve King'e orta parmağımı gösteririm.

Ama böyle bir durumda yapılacak en akıllıca şey bu değil.

Merdivenleri yavaşça çıkıyorum çünkü attığım her adımda kaburgalarım ağrıyor. Deli herif muhtemelen bazılarını zedelemiştir.

Kapıyı çalmadan o pisliğin ofisine daldım. Çünkü onu ve deli kıçını sikeyim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gençken onunla dövüşmeye karar verdiğimde herkes bana "Kral "a meydan okumamamı söyledi. Bunun aptalca ve pervasızca olduğunu ve kıçıma tekmeyi yiyeceğimi söylediler.

Ama ben yaptım. Kral olmanın en iyi yolu bir kralı katletmektir. Ve ben de bunu yapmak için yola çıkmıştım.

Evet, ilk birkaç seferinde beni kum torbası olarak kullandı ama kralın kendisi ayaklarımın dibine düşene kadar pes etmedim.

Ta ki ben onun en kötü arkadaşı ve en iyi düşmanı olana kadar.

Ve şu anda, onun kral olduğu ve benim de onun tahtına göz diktiğim zamanlara geri dönmüş gibiyiz.

Ön havuza bakan penceresindeki sandalyede oturuyor. Muhtemelen ben Gwyneth'i öperken buradaydı ve yumruklarını kullanmaya karar verdi.

Ama şimdi, bana dokunmak istiyormuş gibi görünmüyor, çünkü elinde bir silah var.

"Bu daha akıllıca," diyorum, Gwyneth'in içeri girmesine fırsat vermemek için kapıyı arkamdan kilitleyerek. "Mahvetmeye çalıştığın görünüşüme duyduğun açık kıskançlıktan daha iyi."

"Seni öldürmeden önce kendini açıkla."

Az önce Gwyneth'e yalan olabilirim. İyi olacağımı sanmıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KINGSLEY

İnsanlar tüm hayatlarını suçtan kaçınarak geçirirler ya da bunu denerler.

Ben değil.

Bir gün bunu yapacağımı biliyordum. Bir noktada, babam ve kaltak karısının dediği gibi çılgın genler beni yakalayacak ve ben de kendimi kaybedecektim.

Bu yüzden hukuku seçtim. Kesinlikle çarpık bir adalet duygusundan kaynaklanmıyordu. Sadece bunu aşmak için hukuk öğrenmek ve kazara birini öldürmemek kendime hakim olmak zorundaydım.

Ya da kasıtlı olarak.

Gwen yanımdayken daha kolay oldu, çünkü odaklanmam gereken biri var, yakalanmamam gereken biri. Onu büyütmek zorundaydım, kendi ailemin olmadığı gibi bir ebeveyn olmak zorundaydım. Onu dünyadan koruyan kişi olmak zorundaydım.

Ama onu lanet olası arkadaşımdan koruyamadım.

Eski arkadaşım çünkü beş dakika içinde beynini dağıtacağım.

Öldüreceğimi hep biliyordum. Sadece bunun kardeşim olarak gördüğüm adam olacağını bilmiyordum.

Nate ve ben arkadaşlığımıza alışılagelmiş bir şekilde başlamadık. Çok uzun süre rakip olduk, sonra birbirimizde benzer özellikler gördük. Hırslarımız uğruna farklılıklarımızı bir kenara bırakıp ortak olmaya karar verdik.

Ve zamanla, arkadaş diyebileceğim tek kişinin o olduğunu fark ettim.

Ama artık değil. Çünkü o ölecek.

Söz konusu göt herif masamın önündeki sandalyeye çökmüş, elini hırpalanmış yüzünde gezdiriyor - birkaç kez daha yumruklayıp ifadesini silmem gereken yüzünde. Sanki haksızlığa uğrayan kendisiymiş gibi, sanki sırtından bıçaklanan kendisiymiş gibi iç çekmeye cüret ediyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Dirseklerini dizlerinin üzerine koyuyor ve çenesini ellerinin arkasına yaslıyor. "Üzgün olduğunu biliyorum-"

"Üzgün müsün?" Önünde hışımla duruyorum ve silahı sıkıca kavrıyorum. "Öfkeli olmayı dene. Öldürmeyi dene. O kız benim kızım, benim kanımdan, benim hayattaki ikinci şansım. Ve ben bir saniyeliğine ayrıldım, lanet olası bir saniyeliğine ve sen gelip onu mahvettin. Daha önce hiç olmadığı kadar bana karşı duran bir yabancıya dönüştü."

Koyu renk gözleri bana bakarken dudaklarını büzüyor. "Sana hiç karşı çıkmadı, çünkü sana saygı duyuyordu. Şimdi ise senden çok korkuyor, King. Sende tanımadığı bir insan görüyor. Senin derdin ne lan? Kafa travması seni canavar gibi mi yapıyor?"

"Canavar mı? Bunu yırtıcı bir hayvandan duymak büyük zenginlik."

Bunun üzerine ayağa kalktı ve beni polo tişörtümün yakasından tuttu. "Sakın ama *sakın* bunu tekrarlama. Kendi kızına saygı göster."

Silahı masaya vurdum ve onu gömleğinden tutarak boğdum. "Ona saygı duydun mu? Ellerini onun üzerine koyduğunda, saygıyı düşündün mü? *Beni*?"

"Tabii ki seni düşündüm. Son iki yıldır neden buradan vebadan kaçar gibi kaçtığımı sanıyorsun? Onun yüzünden, King. Çünkü on sekizinci yaş gününde beni öptü ve artık onu asla senin küçük kızın olarak göremezdim. Çünkü sen onun babasıydın ve ben bunu daha fazla kaldıramadım. Çünkü sen benim ortağım ve en iyi arkadaşımsın ve seni kaybetmek istemedim."

O... ne?

Kırmızı bir sis görüşümü kaplıyor ve kendimi patlatmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Az önce Gwen'imin onu öptüğünü mü söyledi, yani ilk onun peşinden gittiğini mi? Hayır, yalan söylüyor ve kendisi için bahaneler uyduruyor olmalı. Eğer ona karşı bir şeyler hissetseydi, bunu fark ederdim...

Ne zaman ondan bahsedilse ya da uğrasa kıpkırmızı kesilen yüzünün görüntüleri zihnimden geçiyor. O da saklanırdı, neredeyse her zaman o etraftayken. Yaklaşık beş yıl önce başladı ve o zamanlar bunun üzerinde fazla düşünmedim, çünkü hiçbir anlamı yoktu.

Hiçbir anlamı yok ve Nate lanet bir yalancı.

Bakışlarım onun hırpalanmış yüzüne düşüyor. "Beni kaybetmek istemediğin o kadar belli ki, çünkü ben ortalıkta yokken ona saldırdın."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ağzından çıkanı kulağın duysun. Ben ona saldırmadım."

"Ah, doğru ya. Onunla *evlenmişsin*. Bu her şeyi daha iyi yapıyor."

"Susan'la yaşadığınız tüm o lanet savaşlar yüzünden buna mecburduk. Uğruna dişinle tırnağınla mücadele ettiğin bu evi alacaktı. Şirkette hisse sahibi olmak ve hayatımızı cehenneme çevirmek için dava açıyordu. Uyanıp uyanmayacağını bilmiyorduk ve Gwyneth mal varlığını korumak istedi. Kaybınızın yasını tutarken bunu sizin için yaptı, çünkü annesi gibi sizin de onu terk ettiğinizi düşünüyordu."

Beni itiyor ve masanın kenarına çarpıyorum. Ellerim yumruk oldu ve nefesim sert ve hızlı geliyor. Gwen'in geçirdiğim kaza yüzünden neler yaşadığını düşünmek için durmadım.

Ben onun tek ailesiyim ve bu evin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Geride bıraktıklarımı korumak için iki kez düşünmezdi, çünkü bunu yaparak beni de korumuş oluyordu.

Çünkü benim küçük meleğim artık o kadar da küçük değil.

Ama bunu düşünmek istemiyorum. Artık büyüdüğüne ve bana ihtiyacı olmadığına inanmak istemiyorum.

"Diyelim ki benim ve şirketin için onunla evlendin. Ama bu sadece kağıt üzerinde olmalıydı."

"Öyleydi."

"Oh, gerçekten mi? O zaman az önce dilini onun boğazının arkasında mı hayal ettim?"

"Bana istediğin kadar küfredebilir, vurabilir ve yumruklayabilirsin, ama onun hakkında konuşurken lanet diline dikkat etmelisin. Ve evet, başlangıçta sadece kağıt üzerindeydi. Onu, şirketi ve seni korumak içindi ama daha fazlası oldu."

"Daha çok, ne gibi? Onu benim çatımın altında becerdiğin gibi mi? Belki de bu ofiste yaptın? Yıllardır beslediğin bir fantezin miydi, seni hasta herif?"

Yumruğunu kaldırdı ve yüzüme yumruk attı. Hiç geri çekilmedi ve yumruğun şiddetiyle kafam yana savruldu.

"Sana sözlerine dikkat etmeni söylemiştim, Kral."

Yumruğumu ağzındaki kesiğe saplıyorum ve onu yakasından tuttuğumda dudaklarından fışkıran kanın görüntüsünden zevk alıyorum. "Kendi kızım hakkında böyle konuşmak istediğimi mi sanıyorsun? Ona dokunduğunu, lanet ellerini onun üzerinde gezdirdiğini ve onu kullandığını düşünmek midemi bulandırıyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Onu ben kullanmadım, Kral. Asla."

"Hadi ama, yirmi yılı aşkın süredir senin tarafındayım ve kadınları seks için kullandığını biliyorum."

" değil. O farklı."

"Cennet yıkılsa da sen değişmezsin Nate. Bu senin berbat genlerinde var, değil mi? Çünkü ailen seni sevmiyordu, çünkü nefret edemediğin ağabeyinin yanında hep ikinci sıradaydın, çünkü o sana bakıyordu. Ama o bile seni pek sevmiyordu, değil mi? Aksi takdirde seni hiç düşünmeden terk etmezdi. Çünkü benim bir hayatım, lanet bir ailem olmasını kıskandın ve gidip onu yok ettin. Devam ettin ve benim küçük meleğimi karanlığınla lekeledin çünkü hayatımda anlamlı olan tek şeyi almak istedin."

Sonra kendini kaybetti ve bana yumruk atmaya başladı. Ben de ona yumruk atıyorum ve yere yuvarlanıyoruz, ikimiz de kanlar içinde kalana kadar birbirimize vuruyor ve tekmeliyoruz, o benden daha çok. Kendini tuttuğunu söyleyebilirim.

Geçmişte Nate hiçbir zaman kendini geri çekecek biri değildi. Ama şu anda, ona ne kadar vurursam vurayım yumruklarının etkisini azaltıyor ve bunun kazadan sonra hala iyileşmekte olduğum için olduğunu sanmıyorum.

Gwen'i onunla ve onu doğuran lanet kadınla yalnız bırakmama neden olan aynı lanet kaza.

Sonunda bittiğinde, Nate yüzünü buruşturup bacaklarını önüne uzatarak duvara yaslanırken ben yuvarlanarak sandalyeye oturuyorum.

Yüzünü siliyor ve homurdanıyor. "Siktir git, King. Lanet olası bir pislik olduğun için siktir git."

"Beni sırtımdan bıçakladığın için de siktir git. O daha bir çocuk. Daha yaşamadı ve sen her şeyi mahvettin."

"O lanet olası bir çocuk değil. Uzun zaman önce öyle olmayı bıraktı ama sen onu sonsuza kadar yanında tutmak için aşırı korumaya devam ediyorsun. O güçlü ve kendine nasıl bakacağını biliyor ve buna alışmaya başlaman gerekiyor."

"Kapa çeneni. Bana kendi kızıma nasıl davranacağımı söyleyemezsin. Ondan uzak duracaksın, duydun mu beni? Uzaklaştırma emri çıkartacağım."

"Bunu onun adına yapamazsın. Ve pislik gibi davranmayı bırak. Onu önemsiyorum, tamam mı? Onu daha önce hiçbir kadını önemsemediğim kadar önemsiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Hayatımı. Sanki hiç kimseyi umursamamışım gibi. Bu ciddi bir mesele. Onun hakkında ciddiyim, King."

Damarlarımda daha önce hiç olmadığı kadar ateş yükseliyor ve onun güzel küçük meleğim Gwen'le olan görüntüleri neredeyse içimi parçalıyor. Mide bulantısı boğazımı tıkıyor ve onu öldürmek istiyorum.

Sendeleyerek ayağa kalktım ve silahı alıp ona doğrulttum. "Ona dokunmamalıydın, Nate. En iyi arkadaşlar arkadaşlarının çocuklarına dokunmaz."

"Yapmamaya çalıştığımı düşünmüyor musun?"

"Daha çok çabalamalıydın." Silahla ona yaklaştım ve alnına dayadım.

"Kaldır şunu, seni aptal. Ben ölürsem ve sen hapse girersen, onun kimsesi olmaz."

Uymak için bir hamle yapmadığımda, silahı aldı ve kanepenin üzerine fırlattı.

"O zaman yakalanmadan seni öldürmenin bir yolunu bulacağım. Şimdi evimden defol git ve bir daha ne bana ne de kızıma yüzünü gösterme."

"Bu imkansız çünkü sen benim ortağımsın ve o da benim karım."

"Hem de nasıl. Ondan boşanacaksın."

"Hayır."

"Az önce ne dedin sen?"

"Boşanmak istemediği sürece, bu gerçekleşmeyecek." Sendeleyerek ayağa kalkıyor, berbat ettiğim kaburgalarını tutuyor - iyi, belki bu şekilde ihanetinden duyduğum acının bir parçasını hissedebilir.

Belki bu şekilde, tek kızımı tek başına bıraktığım için korkunç bir baba olmanın nasıl bir his olduğunu anlayabilir.

Eğer o lanet kazayı geçirmemiş olsaydım, o aramayı yapmamış olsaydım, bunu durdurabilirdim. Kızımı avlamasına izin vermezdim.

Ya da ona yakın olmasına izin verdi.

Bütün bu karmaşayı önleyebilirdim.

Omzuma vurdu. "Biraz dinlen. Sonra konuşuruz."

"Biraz dinlen ve vasiyetini hazırla, çünkü seni sonra öldüreceğim."

Kapıyı açmak için uğraşırken hiçbir şey söylemiyor ve sonra dışarı çıkıyor. Peşinden gittim çünkü Gwen dışarıda bekliyordu. Volta atmaya devam ederken ayaklarının gölgesini gördüm.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Onu görür görmez nefesi kesiliyor, elleriyle ağzını kapatıyor ve renkli gözlerinde yaşlar parlıyor.

"Aman Tanrım, Nate." Sesi kırılgan, elini ona doğru uzatırken çenesi titriyor.

"Gwyneth, buraya gel. Şimdi." Genelde ona bu kadar sert emirler vermem ve o da bunu biliyor çünkü irkiliyor, eli yanına düşüyor.

Nate ona başıyla selam veriyor ve ayakta kalmak için duvardan destek alırken o bana gelene kadar bekliyor.

Gwen ona bakmaya devam ediyor ama ben onu içeri çekip kapıyı yüzüne çarpıyorum.

Bakışları kaygılı ve tırnaklarını çılgınca şıkırdatıyor. Çocuklar yanlış bir şey yaptıklarında ebeveynlerinin bakışlarından kaçarlar, ama Gwen hiç böyle olmadı. Bana yaptığı yanlışları açık açık söyler. Sadece acı çektiğinde ve bunu göstermek istemediğinde göz temasından kaçınır.

Çünkü bu beni de incitirdi ve o asla benim acımın kaynağı olmak istemediğini söyledi.

Ta ki Nate denen şerefsiz onun aklıyla
oynayana kadar. "Özür dilerim, baba."

"Ne için üzgünsün?"

"Seni incitmek. İsteyerek yapmadım, istemedim ama seçebileceğim bir şey değildi, anlıyor musun?"

"Bu senin hatan değil. Seni kullandığı için onun suçu."

Başını kaldırıyor ve gözlerindeki yeşil öne doğru fırlıyor. "Hayır, baba. Hayır. Beni kullanmadı. Asla kullanmadı. Aksine, ilk hamleyi ben yaptım, tamam mı? Onu on sekizinci yaş günümde öptüm çünkü ona karşı büyük bir aşk besliyordum ve kendime bunun yanlış olduğunu ne kadar söylesem de bu aşk geçmedi. *Aşk* kelimesini listeme bile yazdım ama kendimi ona karşı duyarsızlaştıramadım. Yine de denedim, gerçekten denedim baba. Çıktım ve dışarı çıktım. Kendimi onu daha az düşünmeye zorladım, ama bu daha fazla oldu. Duygularım o kadar uzun süre karşılıksız kaldı ki, onlara sahip olduğum için kendimden nefret ettim. Ama ne var biliyor musun? Hissettiklerim için ne senden ne de ondan özür dileyeceğim. Onu seviyorum ve bu kimseyi ilgilendirmez. Bu benim ve bu hislere sahip olmayı ben seçtim baba. Onu sevmeyi ben seçtim. Kimse beni buna zorlamadı."

Ağır ağır nefes alıyor, göğsü çılgınca bir ritimle inip kalkıyor ve yanağından bir damla yaş süzülüyor.

Siktir. Siktir. *Siktir!*

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ölümünü mümkün olan en acı verici hale getireceğim o orospu çocuğu için fazla ileri gitti.

"Gwen, Angel, beni dinleyin. Bu duygular, sadece ben yokken yanında olduğu için ona olan bağımlılığının bir tezahürü olabilir."

"Herkes bu kelimeyi kullanmayı bırakabilir mi? Bu bir bağımlılık, muhtaçlık ya da anlık bir hile değildi. On beş yaşımdan beri ondan hoşlanıyorum ve o hormonal küçük kız duyguları daha fazlasına dönüştü. Birinden hoşlanmanın ne demek olduğunu bildiğimden beri ondan hoşlanıyordum ve bu zamanla daha da derinleşti. Ne hissettiğimi herkesten, senden ve ondan daha iyi biliyorum çünkü ikinizin de aksine duygularımdan korkmuyorum. Ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, ne kadar bunaltıcı olurlarsa olsunlar, onlara sahibim ve dünyanın görmesi için onları bir rozet gibi takıyorum. Bu yüzden bana yanlış bir şey yaptığımı söylemeyin."

Yumruklarım sıkılıyor ve birine, tercihen Nate'e yumruk atma ihtiyacı duyuyorum. Ama onları bırakıyorum çünkü vahşi gözlerle ellerimi izliyor.

Orospu çocuğu haklıydı. Benden korkuyor.

"Sana asla zarar vermem, Angel." Sesimi yumuşatmaya çalıştım. "Onu inciterek zaten incittin baba."

"Yani şimdi onun tarafını mı tutuyorsun? Önce bana ihanet etti, sonra sana dokundu ve şimdi de seni bana karşı mı kışkırtıyor? Sırada ne var?"

"Hayır, baba." Nemli, titreyen ellerini benimkilere doluyor. "Ben ikinizin de tarafındayım. Kavga etmeniz beni öldürüyor. Buna dayanamıyorum."

"İkimizin de tarafında olamazsın."

"Baba..."

"Onunla birlikte olmayacaksın, Gwen. Bu tartışmaya açık bir konu değil."

"Ama neden? Sadece tüm kalbimle sevdiğim biriyle olmama izin vereceğini söylememiş miydin? O kişi Nate, baba."

"Öyle olduğunu düşünüyorsun ama emin olmak için çok gençsin. Hâlâ doğru kişiyle tanışmadın."

"Bu o. Bunu biliyorum. On sekiz yaşımdan beri biliyorum ve yaşımı bir karar faktörü olarak kullanmayı bırakın. Bu sadece bir sayı. Kendi kararlarımı verebilecek yaştayım."

"Nate'le birlikte olmanı asla onaylamayacağım, Gwen. Ya o ya ben."

Boğazına bir hıçkırık düğümleniyor ve başını çılgınca sallıyor. "Baba... bunu yapma, lütfen. Lütfen bana seçim yaptırma."

"O ya da ben. İkisine birden sahip olamazsın."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bana asla zarar vermeyeceğini düşünmüştüm baba."

"Korumuyorum. Seni koruyorum. Seni kaybetmek istemiyorum, Angel."

"Hayır, şu anda beni kırıyorsun. Çünkü her iki seçimde de asla mutlu olamayacağım. Eğer onu seçersem, mutsuz olacağım ve sonunda aramıza girdiği için ondan nefret edeceğim. Ve eğer seni seçersem, beni sadece olduğum gibi kabul eden değil, aynı zamanda beni anlayan ve beni bu yüzden seven tek kişiyi elimden aldığın için senden nefret edeceğim. Tebrikler baba. Her iki durumda da beni kaybedeceksin."

Kapının koluyla oynayıp hışımla odadan çıkıyor ama hıçkırıkları ve burnunu çekmesi o gittikten sonra da aklımdan çıkmıyor.

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve derin bir nefes alıyorum. Onun ağladığını görmek içten dışa doğru kesilmek gibi bir şey.

Bebekken ve ara sıra ağlamak zorunda kaldığında bile, gözyaşlarının akışını durdurmak için elimden geleni yaptım. Şimdi o bir yetişkin olduğu için bu durum beni daha da çok üzüyor.

Uyandığımda bana kimsenin benim olana dokunmasına izin vermediğini ama Nate'in en önemli şeye dokunmasına izin verdiğini söyledi.

Onunla.

Bu yüzden acı çekiyor olsa da, onu her zaman yaptığım gibi teselli etmeyeceğim. Ona çay getirmeyeceğim ve tekrar gülümseyene kadar şakalaşmayacağım. Bu bir zorunluluk. Onu korumak için.

Bu da bana onu lanet annesinden korumam gerektiğini hatırlatıyor,
çok.

O gece yaptığı gibi ortadan kaybolamayan yılan
kendi kızını bir kenara attı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GWYNETH

Babam bir plan yaptı.

Ya da daha çok kovulma gibi.

Nate'e W&S'in Seattle şubesine gitmesini söyledi; birkaç yıldır buradalar ve gözle görülür bir şekilde büyüyorlar. Bu şekilde benden uzak durabilir.

Babam Seattle şubesini önemsediğinden değil, sahip olduğu her şeyle bizi ayırmak istediğinden.

Geçtiğimiz hafta boyunca, malların ayrılması için harekete geçti ve Nate'i vekalet sözleşmesini parçalamakla tehdit etti. Nate bunu yaptı çünkü çoğunlukla babamı yatıştırıyordu. Ayrıca, artık tüm mülkler yasal olarak babama ait olduğu için vekâlete ihtiyacı yok.

Sonra babam benden boşanması için ısrar etti ve o zaman Nate hayır dedi. Ayrılmaya da hayır dedi çünkü "Siktir git Kral." Geçen

gün tam olarak bunları söyledi.

Artık onu pek görmüyorum, çünkü babam aşırı korumacılığını bir kademe daha arttırdı. Açıkçası, artık onunla staj yapıyorum ve beni her yere götürüyor, buna Susan'la yaptığı ve genellikle benim tanık olmamı istemediği acımasız hesaplaşmalar da dahil. Sonra birlikte eve gidiyoruz ve o soğuk bakışlarıyla beni izlemeye devam ediyor.

Komadan sonra babamda bir şeyler değişti.

İlk başta, Nate'le aramızdakileri öğrendi ve kendini kaybetti diye düşündüm ama başka bir şey var.

Bakışlarında sıkıntılı bir ifade ve ruhunda onu tüketiyor gibi görünen bir tedirginlik var. Şimdi daha sert, daha önce hiç tanık olmadığım kadar acımasız. Muhtemelen daha önce de dış dünyaya karşı böyleydi ama bunu bana hiç yöneltmemişti. Bana karşı sert olduğundan değil - bir bakıma hala babam ama aynı zamanda acımasızlaştı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Garip koku alma duyusu da üst seviyelere çıktı. Geçen gün koridorda Nate'le karşılaştık ve el ele tutuştuk, çünkü artık tek yapabildiğimiz bu ve babam onun kokusunu üzerimde hissetti. Şaka yapmıyorum, "Bu piçin kolonyasının sende ne işi var?" dedi.

Yani evet, bir şeyler dönüyor.

Neredeyse kazadan önce darmadağınık ve keyifsiz olduğu zamanlardaki gibi. Olayların tekrarlanacağı korkusu beni geceleri uyutmuyor, evde bir hayalet gibi dolaşıyorum. Özellikle de kazanın ardındaki nedenin cinayet olduğunu reddetme şekliyle.

Arabasına bakım yaptırmayalı uzun zaman olduğunu söyledi ama ses tonu yanlıştı.

Artık her şey yanlış.

Sadece babamla aramızdaki uçurum değil, aynı zamanda Nate ve ben de birbirimizden uzaklaşmaya devam ediyoruz.

Her geçen gün içimdeki boşluk daha da büyüyor, derinleşiyor ve çok yakında beni tamamen yutacak.

Chris ile IT departmanında öğle yemeği yerken Jane bana "Belki de sadece zamana ihtiyaçları vardır" dedi.

"Zamanın bunu düzelteceğini sanmıyorum." Kızartmamı ketçapın içinde kaydırıyorum ama yemiyorum. Son zamanlarda iştahımı kaybettim. "Benden Nate'e karşı yasaklama emri çıkartmamı istedi. Durmayacak."

Chris bir kızartma çalar ve ağzına atar. "Yine de bu bir sürpriz olmamalı."

"Sakın sana deme." Ona pis pis baktım.

"Sadece söylüyorum, Gwen. Babalar kızlarıyla dalga geçilmesinden hoşlanmazlar, özellikle de seninki gibi aşırı korumacı olanlardan."

Jane bunun üzerine yutkunur ve boğazını temizler. "Hâlâ zamanla düzeleceğini düşünüyorum. Onlar en iyi arkadaşlar, değil mi? Bunun bir anlamı olmalı."

"Eğer bir şey derken sürekli Nate'i öldürmekle tehdit etmesini kastediyorsanız, elbette bunun bir anlamı var. Biliyor musun, babam ve soğukluğu hakkında hep hikayeler duyardım ama buna ilk kez şahit oluyorum ve bu çok korkunç. Babamı geri istiyorum."

Chris bir kızartma daha çalıyor. "Bunu yapmanın tek yolunun Nate'den ayrılmak olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallarken gözlerimde nem birikiyor. Çünkü babam yine de bana seçim yaptırıyor. Ona ne kadar yalvarsam ve Nate'e olan hislerimi anlatsam da inanmıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nate'ten ayrılma düşüncesi beni nefessiz bırakıyor, uykusuzluk çekiyorum ve bazen çatlama sesini duyacak kadar boşluğa düşüyorum.

Bütün patates kızartmalarını Chris'e bırakıp kalkıyorum. "Biraz hava alacağım." "Ben de seninle geleceğim." Jane ayağa kalkıyor ve kolunu benimkiyle birleştiriyor.

Ancak Chris tüm kızartmaları aldı ve onsuz gitmemizi söyledi.

"Sen güçlüsün, Gwen. Gerçekten." Asansörde otoparka doğru ilerlerken Jane kolumu okşuyor. "Keşke senin gücüne sahip olsaydım ve bu kadar korkak olmasaydım."

"Sen korkak değilsin, Jane. Sadece insanlardan nefret ediyorsun, ki bunda sorun yok.

İyisin."

Bakışları uzaklarda kayboluyor, hiçbir yere ve hiçbir şeye bakmıyor. "İnsanlardan nefret etmiyorum. Sadece onlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum, bu yüzden uzak durmayı seçiyorum çünkü... Bu konuda iyiyim. Kaçmakta. Uzak durmak. Bu şekilde hayatta kalıyorum. Gerçek şu ki..."

Asansörün kapıları ikinci katta açıldığında çınlıyor ve Knox'un orada durduğunu görmek için başımı kaldırmadan önce Jane'in sertleştiğini hissediyorum. Bir eli cebinde ve yüz hatlarını boş bir ifade kaplıyor.

"Dışarı çık," diye emrediyor, aksanı daha da belirginleşiyor.

Benimle konuştuğunu sanıyorum ama sarsılan Jane oluyor ve tırnakları koluma batıyor. Bunu onun huzurunda ikinci kez yapıyor. Yoksa üçüncüsü mü? Sanırım onu o gece kulüpte Jane ortadan kaybolduğunda görmüştüm.

"Dışarı çık dedim, Jane."

Beni yavaşça bırakıyor ve asansörden çıkıyor. Bana bakıyor ve mırıldanıyor, "Sonra konuşuruz."

"Tamam." Asansör kapıları kapanırken Knox'un dudaklarının zalim bir sırıtışla büküldüğünü yakalıyorum.

Bu garipti.

Otoparkta indiğimde hâlâ o sahneyi düşünüyorum. Bir el ağzımı sarıyor ve ben çığlık atıyorum ama ses boğuk çıkıyor, sonra onun sıcaklığını fark ettiğimde ses kesiliyor. Baharatlar, odunlar ve aidiyetle karışmış bir sıcaklık.

Nate beni bir malzeme odasına sürükledi ve kapalı kapıya çarptı.

İkimiz de sertçe nefes alıyoruz ve göğüslerimiz birbirine yapışmış, birbirimizin kalp atışlarını hissediyoruz. Babamın ona verdiği morluklar sarardı ve kesikler yavaş yavaş iyileşiyor, ama o hala gördüğüm en yakışıklı adam. Uğruna kalbimin yerinden fırlayacağı ve göğüs kafesinden kaçmaya çalışacağı tek adam.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Parmak uçlarımı çenesindeki çizgide ve dudağındaki kesikte gezdiriyorum. Gözlerini kapatıyor, artık uyanmadığım o güzel, o *güzel* koyu renk gözlerini. Ve muhtemelen bir daha asla uyanamayacağım.

"İyi misin?" Sesim duygusal, kalbi kırık çıkıyor ve Nate bunu hissetmiş olmalı çünkü gözlerini açıyor.

"Seni çok özlemem dışında iyiyim." "Ben de seni
özlüyorum. Acıyor, Nate. Her şey acıtıyor." "Daha iyi
yapacağım. Söz veriyorum."

"Ama baba-" Parmağını ağzıma götürdüğünde kelimeler sarsılarak kesiliyor.

"Seni becermek üzereyken ondan bahsetme."

Midemin dibinde bir yangın patlak veriyor ve parmağını ağzımdan yavaşça çıkarıp yerine dudaklarını koyarken yutkunuyorum. Bir iniltiyle açılıyorum, sinir uçlarımın nasıl canlandığının tadını çıkarıyorum.

Çok uzun zamandır ölüydüm ve hayata yeniden dönmem acı tatlı bir şekilde canımı yakıyor.

Öpüşmeyi sevmeyen birine göre Nate, sadece bu hareketiyle bile sizi bütünüyle yutan bir tip. Şu anda ona ait olmayan tek bir santimim bile yok. Ve öpüşmeyi derinleştirmek için beni saçlarımdan ve boynumdan tutuşundaki baskınlık beni çılgına çeviriyor.

Bu da yetmezmiş gibi dudaklarını boynuma götürüyor ve köprücük kemiğimin derisini emiyor. Keskin hava girişleriyle tıslıyorum, şimdiden oluşan morluğu hissediyorum.

"Vanilya kokunu çok özledim."

"Vanilyanın sıkıcı olduğunu sanırdım," nefes
veriyorum. "Senin üzerinde değil."

O kadar kendimden geçmişim ki, iki elini kıçımın altına koyup beni kaldırdığını, sonra da her şeyi yere serdikten sonra beni bir yüzeye yerleştirdiğini zar zor fark ediyorum.

Eteğimi yukarı çekip külotumun üzerinden beni kavradığında tenim karıncalanıyor ve alev alıyor.

"Görüyorum ki benim için
ıslanmışsın, bebeğim." "Sadece senin
için."

"Siktir. Bir daha söyle."

"Sadece senin için ıslanıyorum, kocacığım." Kemerine uzanıyorum ama başını sallıyor.

"O kadar hızlı değil. Bırak da seni doyurayım."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Nate... lütfen... Beni özlemiyor musun?"

"Oh, çok isterim. Ama sen benim uslu kızım olacaksın, değil mi karıcığım?" Külotumu indiriyor ve cebine atıyor. İzlerken dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. Bunu özlemiştim, külotuma el koymasını.

"Bir cevap duymadım."

"Ben de senin kötü kızın

olacağım." "Olacak mısın?"

"Mmm."

Bir kolunu belime doluyor ve beni kenara çekiyor. Parmaklarım omuzlarına yayılıyor ve sonra onu tekrar öpüyorum çünkü buna bayılıyorum. Dilinin benimkiyle oynamasını ve dudaklarımı ısırarak kontrolün kimde olduğunu bana göstermesini seviyorum.

Ve öyle, çünkü kendimi tamamen bıraktım ve hala kendimi çok güçlü hissediyorum. Vücuduma tapınma şekliyle, ellerinin göğüslerimde, belimde ve kalçalarımda sanki bana asla doyamayacakmış gibi gezinmesiyle bunu bana hissettiriyor.

Onu hayvani bir hale getiren bir vahşilikle beni isteyerek kendimi güçlü hissetmemi sağlıyor ve ben de bundan zevk alıyorum.

Beni nasıl istediğini, sonuçlarını ya da dünyanın bizim hakkımızda ne düşündüğünü umursamıyorum.

Hâlâ beni öperken sikini serbest bırakıyor ve içime girebilmek için beni masadan hafifçe kaldırıyor.

"Oh, Tanrım," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, göz kapaklarım yavaşça kapanıyor. "Hayır. Seni becerirken bana bak, karıcığım."

Gözlerimi açıyorum ve yavaş, uzun ve derin bir şekilde içime girerken bakışlarımız kilitleniyor. O kadar derin ki, var olduğunu düşünmediğim bir yere çarpıyor.

Kalçalarını her sallayışında sadece boşluğu doldurmakla kalmıyor, aynı zamanda kalbimde yıllardır işgal ettiği o büyük boşluğa kendini kazıyor.

İznim olmadan büyümeye devam eden ve durmayan boşluk. Dudakları alnımı, yanağımı, burnumu, köprücük kemiğimi buluyor ve fısıldıyor: "Çok güzelsin. Çok bağımlılık yapıcı. Çok lanet benim."

Ve sonra ağzımı talep ediyor, dili horozunun aynı derinliğini taklit ediyor. İkisi de hızlanıyor, dili ve siki, kalçalarının her güçlü sallanışında masanın duvara çarpmasını sağlıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çıldırtıcı bir aciliyet ve kusursuz bir kontrolle sevişir gibi öpüyor. Dudaklarını ve dilini benimkinden hiç ayırmak istemiyormuş gibi öpüyor. Ve ben onun sahiplenici hakimiyetine, beni kesin bir komutla idare etmesine, vücudumun her santimini bilmesine hayranım.

Saldırı altında uzun süre dayanamıyorum.

Başım dönüyor ve görüşüm bulanıklaşıyor ama onun etrafında paramparça olurken gözlerimi kapatmıyorum. Beni görmesini, bende uyandırdığı duyguları ve bunların ne kadar kontrol edilemez olduğunu görmesini istiyorum. Beni görmesini istiyorum, arkadaşının kızını değil, ondan on sekiz yaş küçük olan kızı değil, ona geri dönülmez bir şekilde aşık olan ve onu kaybetme düşüncesiyle yavaş yavaş ölen kadını.

Kendini içime boşaltırken dudaklarından bir homurtu dökülüyor, sıcaklık beni ağzına karşı inletiyor.

Ve sonra beni tekrar öpüyor. Sanki bana da bir şey söylüyormuş gibi sert ve inatçı.

Ne, bilmiyorum.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, aramızda bir tükürük çizgisi oluşuyor ve dudaklarımdan yalayarak içimi ürpertiyor.

"Oraya gitmek istemiyorum," diye fısıldıyorum, onu içimde hissedebilmek için kıpırdanıyorum.

"Burada
kalabiliriz."

"Sonsuza kadar
mı?"

"Eğer istersen."

İçimden çıkmadan ve beni temizlemek için mendil kullanmadan önce bir süre öyle kalıyoruz. Sonra da eski evli çiftler gibi birbirimizin kıyafetlerini düzeltirken bacaklarımın arasına giriyor. Kravatını düzeltirken yüzümde bir gülümseme beliriyor.

"Neye gülüyorsun?"

"Bu. Birlikte huzurlu zaman geçiriyoruz."

"Birlikte yaşarken bunu hep yapardık." "Evet, yapardık.

O günleri özlüyorum."

İki parmağıyla çenemi kaldırıyor. "Yakında o günlere geri döneceğiz."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"King'le ilgili bir şeyim var."

"Sen... sen ona zarar mı vereceksin?" Evet, o zor biri ve son zamanlarda anlaşmazlıklarımız oldu ama kimsenin babama zarar vermesine izin vermem. Hatta

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Nate.

"Tabii ki hayır. O senin baban. Hak etse bile ona asla zarar vermem."

"Sonra ne olacak?"

"Daha fazla kanıtım olduğunda sana

söyleyeceğim." "Neden şimdi

söylemiyorsun?"

"Umutlarını boş yere yükseltmek istemem." Başımın üstünü öpüyor. "Önce sen çık, dışarıda biri varsa diye ben de peşinden geleyim."

Kollarımı ona doluyorum, yüzümü boynuna gömüyorum. Onu içime çekiyorum ve bu çok rahatlatıcı ve doğru. Neden babam ve dünya bunun ne kadar doğru olduğunu göremiyor?

Neden hiç kimseyi Nate'i istediğim kadar istemediğimi ve ona ihtiyaç duymadığımı anlayamıyorlar?

"Gwyneth."

"Bir dakika. Şarj olmama izin verin."

Güçlü eli başımı sarmadan önce inlerken göğsündeki titreşimi hissediyorum.

Dakikalarca öyle kalıyoruz, sadece sarılıyoruz ve kalp atışlarını hissediyoruz. Huzur verici ama her huzur gibi bunun da bir sonu var.

Çünkü savaşlar olmak zorunda. Çünkü ne kadar aksini düşünmek istesem de barıştan daha kalıcıdırlar.

Nate isteksizce beni bırakıyor. "Çok uzun süre yok olduğunu fark etmeden git. Hıncını senden çıkarmasını istemiyorum."

"Beni yine kaçıracak mısın, kocacığım?"

"Kesinlikle, karıcığım."

Gülümsüyorum, dudaklarından öpüyorum ve dikkatlice malzeme odasından çıkıyorum.

Parmak uçlarımda asansöre doğru ilerlerken -Allah'tan spor ayakkabılarım ses çıkarmıyor- bir yandan da etrafımı izliyorum.

Otopark tekinsiz görünüyor, kör edici beyaz ışıkları beni kendime rağmen endişelendiriyor. Sonra başka bir şey içimdeki gerginliği bir kademe daha artırıyor.

Bir yerlerde konuşan çok tanıdık bir ses.

Baba.

Kahretsin. Lanet olsun.

Eğer sadece bir parmak hareketinden sonra üzerimde Nate'in kokusunu alsaydı, şimdi kalp krizi geçirirdi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Arabalardan birinin arkasına çömelip camlardan dışarıyı izliyorum. Babamın kiminle konuştuğunu gördüğümde kaşlarımın arasında bir çatıklık oluşuyor.

Bu... Aspen.

Babam Aspen'le konuşuyor ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez titriyor.

Titriyorum, sanki çeşit sinir krizi geçirmek üzereymişim gibi.

Muhtemelen gitmeli, yıkanmalı ve vücudumun her yerine parfüm dökmeliyim, ama merak beni yeniyor. Arabaları kamuflaj olarak kullanarak, çömelme pozisyonumda yavaşça onlara doğru ilerliyorum.

Tanrım. Bu düşündüğümden de zormuş.

Sonunda bir araba uzaktayım ve onları duyabiliyorum, daha doğrusu babamı duyabiliyorum. Sesi soğuk, Nate'le olduğu zamanki gibi öfkeli değil, ama sesinde hâlâ o korkutucu kenar var. Çakmağını hızlı hızlı açıp kapatıyor.

"Gideceksin. Neresi olduğu umurumda değil ama buradan gideceksin."

Başını sallar. "Hayır... Ben bile... Ben gidemem..."

Onu dirseğinden yakaladı. "Beni dinle, seni lanet cadı. Yirmi yıl önce onu kapımda bıraktığın anda ebeveynlik haklarını kaybettin ve bir daha arkana bakmadın. Onun için asla bir anne olmadın. Onun için bir *hiçsin*. Şimdi de ben seni kırmadan önce o zaman yaptığın gibi sessizce ortadan kaybolacaksın."

Ondan Aspen'e bakarken çenem titriyor. Bahsettiği *kadın* benim, değil mi? Yirmi yıl önce kimse kapısına başka bir bebek bırakmadı.

Ve... *anne* mi dedi*?*

Aspen mi?

Anne mi?

Parmaklarım arkasına saklandığım arabanın metaline batıyor ve yanıyor.

O kadar sıcak yanıyor ki bir sarsıntıyla bırakıyorum ve ayağa fırlıyorum. Bunu o kadar ani, o kadar şiddetli yapıyorum ki ikisinin de dikkati bana doğru kayıyor.

Şimdiye kadar bildiğim hayat kocaman bir yalan gibi

görünüyor. Ve başından beri şaka olan bendim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NATHANIEL

Gwyneth'in bir arabanın arkasından gizlice yaklaştığını gördüğüm an bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım.

Sonra King'in lanet olası yüksek sesi geldi, çünkü o nasıl sessiz kalacağını bilmiyor.

Sonra Aspen'in tüm vücudu titrer ve zar zor dik durur.

Ama umursadığım tek kişi önlerinde duran kız, ağzı açık ve tırnakları hızla birbirine çarpıyor, sanki kendini yaralama görevindeymiş gibi.

Yanına gidip dirseğini tutuyorum çünkü bir şeyin eşiğinde ve bu iyi bir şey değil.

Bakışları benimkine kayıyor ve yutkunurken bakışları sayısız karışık, sessiz renge bürünüyor. "Nate... babamın ona annem dediğini söylediler. Bu doğru değil, değil mi?"

Çenemi sıkıyorum, sonra yumruklarını sıkan King'e bakıyorum çünkü her şeyi berbat ettiğini biliyor. Sessiz kalamazdı. Hayır, olay çıkarmalı ve kızın bunu bu şekilde öğrenmesini sağlamalıydı.

Komadan uyandığından beri hiç de kibar davranmıyor. Aspen'e olan düşmanlığının yersiz olduğunu ben bile görebiliyordum. O da elinden geldiğince sert karşılık verdi ama Aspen onun davalarını sabote edecek kadar ileri gitti ki bu onun yapacağı bir şey değil. Ondan ne kadar nefret etse de geçmişte bunu hiç yapmamıştı.

Ama kafasını çarptıktan sonra, Susan'a yaptığı gibi, acımasızca ve duraksamadan onun peşinden gitmeye başladı, bu da bunun sadece ideolojilerdeki bazı farklılıklar değil, kişisel bir kin olduğu anlamına geliyor.

İşte o zaman daha derine indim - özel dedektifiyle buluştum, onu sarhoş ettim, sonra ona papağan gibi cevapladığı birkaç soru sordum. Ve şüphelerimde haklıydım. King için Gwyneth'in annesini bulmuş ve kaza günü ona anlatmıştı, muhtemelen bu yüzden arabasının kontrolünü kaybetmişti.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Bunca zamandır burnunun dibindeyken yıllardır onu inanabiliyor musun?" Özel dedektif güldü, sonra da tanıştıkları zaman dilimlerinin noktalarını birleştirmede ne kadar zeki olduğunu göstermek için görkemli bir konuşma yaptı. Hatta Aspen'in kaldığı otellerden birinden diş fırçasını çalarak ve King'in kendi isteğiyle verdiği Gwyneth'ten bir örnek kullanarak gizli bir DNA testi bile yaptı.

Bizi ayırmaya çalışmaktan vazgeçsin diye kafasında tutacağım ve kullanmaktan çekinmeyeceğim şey buydu. Ama Gwyneth bildiğine göre artık hepsi geçersiz.

"Doğru mu?" diye tekrarlıyor, şimdi babasına bakıyor. "Bana bunun doğru olmadığını söyle, baba."

"Angel..." Ona doğru adım atıyor, ama ona uzandığı anda, kız sarsılarak bana sarılıyor.

Duraksıyor, çakmağını yakıp söndürüyor, ama yavaş ve sabit hızda değil. Onun tırnak çıtlatması gibi manik bir şekilde yapıyor. "Bu hiç mantıklı değil." Gwyneth yavaşça başını sallar. "Bunu yapamaz. annem olabilir; o sadece otuz beş yaşında. Beni ne zaman doğurdu ki?"

"Hamile olduğumu öğrendiğimde on dört yaşındaydım," diyor Aspen sessizce, ama birbirimizi tanıdığımız yıllar boyunca ilk kez sesi titriyor.

Duygularını gösteren bir tip değildir. Benim gibi, o da duygusallaşmaz bile. Zaten bu yüzden yakınlaştık.

Ama şu anda, o derli toplu görüntüsü ve soğukluğu yok. Belki de bu da benimle olduğu gibi bir cepheydi, çünkü titremelerini engellemek için kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Gwyneth'in bazen yaptığı gibi. Artık anne-kız olduklarını bildiğim için benzerlikleri görebiliyorum. Onun burnu ve saçının daha koyu bir tonu var.

Peki ya şu heterokromi? King'in mavi-gri gözleriyle Aspen'in ela gözlerinin bir karışımı.

"O zaman beni babamın evinin attığında notta yaşını da yazmalıydın. Böylece beni doğuran kadın tarafından terk edilmiş hissetmezdim." Sesinde o kadar çok zehir var ki titriyor.

Aspen sarsılıyor ama geri adım atmak yerine bize doğru yürümeye başlıyor. "Açıklamama izin verin."

"Hayır, hayır, hayır! Bunun için yirmi yılın vardı. Yirmi yıl boyunca doğum günlerimde ağladım çünkü bana annemi hatırlatıyorlardı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

beni aynı gün götürdü."

"Sadece beni dinle. Beş dakika, hayır, üç dakika yeterli."

King, Aspen'in yolunu keser. "Seninle konuşmak istemediğini söyledi. Ortadan kaybol."

"Sen kapa çeneni, kapa çeneni! Hayatımı mahvettin, seni lanet olası pislik, ve bunu hatırlamıyorsun bile, bu yüzden orada durup benden daha iyi olduğunu düşünme. Değilsin."

"Sadece senden daha iyi olduğumu düşünmüyorum, öyleyim. Bu lanet olası bir gerçek. Birkaç saatlik bir bebeği yaşayıp yaşamadığını umursamadan soğukta bir kenara atmadım. Onu ben büyüttüm, ona ben baktım. Sen hayatını umursamadan yaşarken ben onun hem annesi hem de babası oldum. O yüzden o hayatına geri dön ve bizi rahat bırak. Bir kere ortadan kayboldun. Eminim bunu tekrar yapabilirsin."

"Ben ortadan kaybolmadım. Sen kim oluyorsun da beni yargılıyorsun? Çocukken onu karnımda taşırken yanımda mıydın? Geceleri uyuyamadığımda, ona bir şey olacak diye korktuğumda?"

"Hayır, ama yirmi yıl boyunca sen yokken ben oradaydım, cadı. Ve sen gittiğinde de orada olmaya devam edeceğim."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Evet, gideceksin."

"Beni zorlayamazsın, Kingsley." "İzle

beni."

Gözyaşları Gwyneth'in yanaklarından süzülüyor ve ben onları başparmağımla siliyorum. Onları tartışırken ve birbirlerine vurmanın eşiğinde izledikçe daha çok ağlıyor.

Onlardan buna alışkınım - bu kadar şiddetli değil ama benzer şekilde. Gwyneth değil.

Gwyneth'i daha sıkı tutarken, "Durun," diye bağırarak onları susturuyorum. "Bencil olmayı bırakın, bu ikinizle de ilgili değil. Onunla ilgili."

"Angel, endişelenmene gerek yok." King onun elini tuttu. "Yönetim kurulunun onu şirketten uzaklaştırmasını sağlayacağım, sonra da hiç var olmamış gibi ortadan kaybolacak."

"Yönetim kurulunun beni görevden alması için hiçbir neden yok ve yemin ederim Kingsley, el altından herhangi bir yöntem denersen seni dava eder ve paranı alırım. Ayrıca, W&S'den ayrılsam bile şehri terk etmeyeceğim."

"Onu dinleme, Angel. Ondan kesinlikle kurtulacağım ve ikimiz olmaya geri döneceğiz."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır, baba. Hayır. Sen istedin diye onun varlığını unutamam. Benim de duygularım var ve hem de çok fazla. Senin yaptığın gibi onları silemem ya da yokmuş gibi davranamam."

"Gwyneth..." Aspen, King'in yanında durur. "I..."

"Bu seninle konuşmak istediğim anlamına gelmiyor. Sen terk ettikten sonra değil

Ben.

" "Ben . Bunu asla yapmam."

"Bunca yıl aksini kanıtlıyor."

"Öldüğünü sanmıştım!" Aspen onun sözünü kesti, sesi kırıldı

keskin bir nefes almadan önce. "Ellerime ölü bir bebek verdiler ve onun benim olduğunu söylediler. Bana... onun doğumdan sağ çıkamadığını söylediler ve ben... onun sen olduğunu düşündüm. Bunca zamandır senin yasını tutuyordum."

"O zaman nasıl oldu da babamın evinin önüne geldim?"

"Amcam ve karısıydı. Hamile olduğumu öğrendiklerinden beri senden kurtulmamı istiyorlardı ama o zaman çok geçti ve hiçbir klinik bunu yapmazdı. Beni taciz ettiler, dövdüler, merdivenlerden aşağı ittiler ve ölmen için sürekli tekmelediler. Ama ölmedin; sen bir savaşçıydın. Ta ki öyle olmayana kadar, ya da ben öyle sanıyordum. Yirmi yıl boyunca, seni gerektiği gibi koruyamadığım için öldüğüne inandım. Çünkü çok genç ve bilgisizdim ve seni nasıl güvende tutacağımı bilmiyordum."

Gwyneth sanki Aspen'in sözlerinin ardındaki acıyı hissedebiliyormuş gibi burnunu çekiyor. Bu yönüyle empati kurabiliyor, yani ondan nefret etse bile duygularının içine izin verebiliyor. Bir sonra, "Neden babama gitmedin?" diye mırıldanıyor.

Aspen alay eder ve ona ters ters bakar. "tanımıyorduk." "Yüce

İsa." King elini yüzünde gezdirir.

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" Gwyneth soruyor ve adam bakışlarını kaçırınca elini sıkıyor. "Baba, söyle bana. Benden hiçbir şey saklama."

"Ben onu hatırlamıyorum, o da beni hatırlamıyor. Sana hamile kaldığımız gece ben de o da zil zurna sarhoştuk. Karanlık ve dağınıktı ve arkadaşımın evinde uyanıp seks yaptığımı bilmek dışında ne o geceye ne de ona dair neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Bir arkadaşımla bir partiye gittim," diye devam ediyor Aspen. "Ve kendi toleransımı bilmiyordum, bu yüzden olması gerekenden daha fazla içtim. Bir sporcunun bana geldiğini ve konuştuğumuzu hatırlıyorum. On yedi yaşında olduğunu söyledi, ben de yalan söyledim ve ona on altı yaşında olduğumu söyledim, sonra birlikte içmeye başladık ... hepsi bu. I

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ne onu ne de o geceyi pek hatırlamıyorum. Hava kararırken ayrıldığımı hatırlıyorum çünkü ertesi gün sınavlarım vardı ve hala biraz çakırkeyiftim."

"Dokuz ay sonra kapımda belirdin Angel."

"Ama nasıl?" Gwyneth gözlerini Aspen'e diker. "Babamı hatırlamadığını söylediğini sanıyordum."

"Ben yapmadım. Hamile olduğumu anladığımda, seni yengem ve eniştemden korumak için onu bulmaya çalıştım ama bu olayla hiçbir ilgim yoktu. Yengem ve eniştem daha derine inip parti gecesini araştırmış olmalılar çünkü seni Kingsley'e bırakmayı planladıkları çok açıktı. Bana inanmalısın, başka seçeneğim olsaydı seni asla... asla öyle bırakmazdım."

"Ama beni terk ettin." Gwyneth gözlerini siler. "Yirmi yılımı annesiz geçirdim ve sen tekrar ortaya çıktın diye bu durum öylece silinemez."

Aspen'in omuzları kamburlaşıyor ve King sadist gülümsemesini gizlemiyor. "Ben... yalnız kalmak istiyorum." Gwyneth elimi okşuyor ve ben de yavaşça ona izin veriyorum.

Git

. Arabasına doğru koşarken hiçbirimize .

İçimdeki her şey onu takip etmem için haykırıyor, ama yapmıyorum, en azından henüz değil,

Çünkü önce bu iki salağın aklını başına getirmeliyim.

King Zippo'sunu önce açar, sonra kapatır. "Seattle'a git ve cadıyı da yanında götür, Nate. Siz ikiniz sikiş arkadaşlığınıza devam edin ve beni ve kızımı rahat bırakın. Bu arada, hem anneyi hem de kızı becerdin, seni hasta orospu çocuğu."

Ben ona yumruk atamadan Aspen elini kaldırıyor ve suratına sert bir tokat atıyor. O kadar sertti ki, geri çekildi.

Devam etmek üzereydi ama ben onu kolundan tutup geri çektim, kendim de sabırsızlanıyordum. "Ağzından çıkana dikkat etmelisin, King. Aspen ve ben hiç seks yapmadık."

Elini tokat attığı yanağında gezdiriyor ama manik bir şekilde gülümsüyor. "Bunu ödeyeceksin."

Bana karşı mücadele ediyor ve parmağıyla onu işaret ediyor.

"Gitmiyorum." "O seni istemiyor. Kimse istemiyor."

"Belki de kendinden bahsediyorsundur, Kingsley. Kızın artık sana saygı duymuyor ve sen de en iyi arkadaşını kaybettin. Yılın boktan insanı ödülünü kazandığın için tebrikler." Ve bununla birlikte gider.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Onu kıracağım," diyor alçak ve karanlık bir tonda. "Onu rahat bırak."

"Ne? Seks arkadaşını mı koruyorsun?"

"Sana hiç seks yapmadığımızı söyledim. İşlerin daha da çirkinleşmesini istemiyorsan psikozunu biraz azaltmalısın. Hoşuna gitse de gitmese de Aspen, Gwyneth'in annesi. Bir ilişki yaşama ya da tanıdık olarak kalma kararı sadece onlara bağlı. Bu işe karışma."

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa Gwyneth'i kaybedersin. Zaten benim yüzümden senden korkuyor. Onu yönetmeyi bırak, onun patronu olmayı bırak, tüm bu çılgınlıkları bırak ve Susan'la uğraştığın zamana sakla. Kızının sana olan tüm saygısını yitirmesine neden olma, orospu çocuğu."

Çakmağını önce açıp sonra kapatıyor ve yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmiyor. "Gwen'i hâlâ önemsiyor musun?"

"Hiç durmadım."

"Güzel. Bu durumda, benim için bir şey yapacaksın."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GWYNETH

Nate gitti.

Benim varlığımı bilmeyen bir annem olduğunu öğrendiğim gün hayatım paramparça oldu.

Aynı gün babam onu tekrar hayatımdan çıkarmakla tehdit etti.

Aynı gün hiç gözyaşı kalmayana kadar ağladım, sonra eve gitmek yerine Nate'in dairesine gittim çünkü ona ihtiyacım vardı. Başka birine değil, sadece ona.

Kaosu kovabilen ve beni huzurlu hissettirebilen tek kişi o.

Dünyam paramparça olduğunda aklıma gelen tek kişi o. Her şeyi onardığından değil - o benim onarıcım değil. O sadece ben olmama yardım eden diğer yarım.

Boşlukla savaşırken.

Ama orada değildi ve telefonu kapalıydı.

Sebastian'ı aradım ve amcasının nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını söyledi. Hâlâ da bilmiyor. Çünkü Nate arkasında hiçbir şey bırakmadı ve faili de babam.

Babamın bununla bir ilgisi olduğunu kalbimin derinliklerinde hissedebiliyordum. Sadece Nate'i uzaklaştırmakla kalmadı, aynı zamanda onu şeytan yaptı ve benim için iyi olmadığını söyledi.

"Nate gibi insanlar böyle yapar, Angel. İstediklerini elde ettiklerinde tek kelime etmeden çekip giderler."

Ona inanmak istemedim. Hâlâ çoğu zaman inanmıyorum ama iki hafta oldu. İki hafta boyunca doğru düzgün uyuyamadım ya da yemek yiyemedim, çünkü ne zaman uyusam aklıma onun yüzü geliyor. Vanilyalı milkshake, dondurma ve kekler onsuz aynı tadı vermiyor.

Tatsızlar. Tıpkı benim hayatım gibi.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Babam onu göndermeyi reddediyor, bunun kendi seçimi olduğunu ve Nate'e bir şey yaptıramayacağını söylüyor. Katılıyorum, yaptıramaz. Onu benden boşanmaya zorlamakta başarılı olamadı, peki beni terk etmesini nasıl sağladı?

Ve şimdi tüm zamanların. Ona her şeyden daha çok ihtiyacım varken.

İlk başta inanmadım ve her yeri aradım. Belki yer değiştirmiştir diye tüm W&S şubelerini kontrol ettim ama hiçbirinde yoktu. Sonra haber vermeden gittiği için ona kızdım, sonra da çıkışı olmayan o boşluğa düştüm. Şu anda o aşamadayım.

Üzüntü. Görünürde sonu olmayan kahredici bir hüzün.

Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor ve ben gerçekleşmeyecek bir değişim bekliyorum. Gelmeyecek bir son.

Her gün şirkete gelip onun kapalı ofis kapısına bakıyorum, bazen de gizlice içeri girip kanepesinde kestiriyorum. Beni becerdiği ve bana müstehcen sözler fısıldadığı kanepede.

Dikkatini dağıtmamam için oturmamı ve uslu durmamı söylediği ama benim yine de yaramazlık yaptığım kanepe.

Şu anda orada yatıyorum. Kanepesinde, dizlerimi göğsüme çekmiş, onu içime çekiyorum, çünkü onun kokusundan pek bir şey kalmadı. Zamanla kayboluyor ve çok yakında tıpkı onun gibi yok olacak.

Yakında, görünürde hiçbir değişiklik olmadan o içi boş boşluğa geri döneceğim. Kapı tıkırdayarak açılıyor ve babamın geldiğini düşünerek oturur pozisyona geçiyorum.

Geçen gün beni buradan çıkarken gördüğüne yemin edebilirim ama bu konuda yorum yapmadı. Belki de bu bir kerelik bir şeydi ve bu sefer geçiştirmesine izin vermeyecek.

Onunla gerçekten kavga etmek istemiyorum. Evde neredeyse hiç konuşmuyoruz ve bu da yeterince acı verici zaten.

Ama içeri giren o değil. Aspen.

Annem, Aspen. Hâlâ aklım almıyor, o yüzden yapmıyorum. Zamanla geçecek, ya da ben buna inanmak istiyorum.

Beni her gördüğünde benimle konuşmaya çalışıyor ama ben kaçıyorum ya da saklanıyorum çünkü onunla yüzleşemiyorum. Çünkü ondan nefret ediyordum, çok mantıksız nedenlerden dolayı onu kıskanıyordum.

Ve şimdi biyolojik ilişkilerimizi öğrendiğime göre, ona karşı önceki hislerimle yüzleşmek daha da zor.

Sebeplerini ve beni gerçekten terk etmediğini, beni doğurduğunda çok genç olduğunu bilmeme rağmen, bu gerçekleri yenemiyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beynim.

Ben de tekrar kaçmayı, ondan uzak durmayı tercih ettim. Belki de babam haklıydı ve o hiç olmamış gibi davranabilirdim.

Ama bu bir yalan, değil mi?

Her zaman aklımın bir köşesindeydi ve beni istemediği için ağladığım her doğum günümde oradaydı.

göre durum hiç de öyle değilmiş.

Senin yasını tuttum. O söyledi. *Her yıl, senin yasını tuttum.*

Koyu mavi pantolon takımının içinde, omuzlarına dökülen kızıl saçlarıyla kusursuz görünüyor. Her zamanki gibi. Şimdiye kadar gördüğüm en zarif, en klas kadın.

"Lütfen gitme." Güvenli bir mesafede durur, oturmaya teşebbüs etmez. "Ben sadece... seninle konuşmak istiyorum."

"Geçmişte hiç konuşmadık. Sen benden nefret ettin, ben de senden nefret ettim."

"Senden hiç nefret etmedim. Ben sadece... babandan nefret ediyorum ve sen de bir bakıma onun bir uzantısıydın ama artık değilsin. Sen de benim bir uzantımsın."

"Hayır, istemiyorum. Sana söyledim, seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Biliyorum ve anlıyorum, ama sadece bir şans istiyorum, ne kadar küçük olursa olsun, önemsediğimi, her zaman önemsediğimi kanıtlamak için sadece bir şans. Birkaç ay önce, kızıma ait olduğunu düşündüğüm mezarı ziyaret ederken sarhoş oldum, ama şimdi öyle olmadığını biliyorum ve sadece uzaktan izleyebildiğim ve iyi olduğundan emin olduğum için çok minnettarım. Tek istediğim bu. Ama hala bana bunu veremiyorsan, sorun değil. Anlıyorum. Sadece üzgün olduğumu söylemek istiyorum."

Durduramadığım aptalca duygular içime doluyor ve tırnaklarımı şıkırdatmaya başlıyorum. "Ne için?"

"Bunca yıldır orada olmadığım için. Çok özür

dilerim." "Bilmiyordun."

"Yine de yirmi yıl boyunca seni kaybettim. Hâlâ terk edilmiş hissediyordun ve doğum günlerinde sarhoş olmuşum gibi ağlıyordun."

"Yirmi yıl boyunca benim için yas mı

tuttun?" "Tuttum."

"Sanırım ben de senin yasını tuttum, beni terk ettiğini düşünsem bile, yine de senin yasını tuttum."

"Özür dilerim. Çok, çok üzgünüm."

Boğazımı temizleyerek gözyaşlarımı serbest bırakmamaya çalışıyorum ve bir omzumu kaldırıyorum. "Babam vardı. Gerçi bazen çok fazla olabiliyor."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Baban Nate konusunda sana zorluk çıkardığı için üzgünüm. O bir pislik."

Ayağa fırladım. "Nate'in nerede olduğunu biliyor musun?"

Babam Nate ve Aspen arasında her zaman bir şeyler olduğunu ima ediyor ve ben onun ne yaptığını biliyorum. Nate'in onu bana tercih edeceğini çünkü ona daha uygun olduğunu hissettirmeye çalışıyor.

Benim de böyle düşünceler beslediğimi biliyordu ve tipik bir Kingsley Shaw avukatı hamlesiyle beni pes ettirmek için bu düşüncelerle oynadı. Ve neredeyse başarıyordu.

Ancak, Aspen Nate ile gitmedi. Kaldı ve sanırım bu kısmen benim yüzümdendi. Ve her neyse, Nate beni asla şekilde incitmezdi, o da incitmezdi. Onun sözlerini şimdi hissettim. İçlerindeki acı benimkine o kadar benziyor ki göğsümü kestiğini hissedebiliyorum.

Omuzları biraz çöktü. "Hayır, yok."

"Biliyorsun. Her zaman bir şeyler biliyorsun. Sana bir şans vermemi istiyorsan, bana onun nerede olduğunu söyle."

"Bilseydim söylerdim ama gerçekten bilmiyorum. Yine de kesin olarak bildiğim bir şey var."

"Ne?"

"Senden asla vazgeçmez. Bağlanmaya izin vermediğini bilecek kadar uzun süredir onunla birlikteyim. Kimseyi çok fazla önemseyen bir tip değil ama seni önemsiyor. Sana hiç gözlerini ayırmak istemiyormuş gibi bakıyor."

"Ama o yaptı." Sesimdeki duygularla savaşıyorum ve başarısız oluyorum. "O gitti." "King yüzünden."

"Babam kendi isteğiyle ayrıldığını söyledi."

"Baban gerçekleri yalanlarla çarpıtıyor. Bunu her zaman yapıyor. İnan bana, tüm bunların arkasında o var, bu yüzden Nate'i bulmak istiyorsan oraya saldırmalısın."

"Nerede olduğunu sorsam bile bana söylemez."

"Katılıyorum. Yapmayacak. Bir çözüm bulmamız gerekiyor." Bir süre düşünceli görünüyor, gözleri parlak ve onları gördüğüm en odaklanmış halleri.

"Neden... neden bana yardım ediyorsun?"

"Çünkü sen benim kızımsın," diyor sanki bu bir gerçekmiş gibi rahatlıkla. "Benden nefret etmen gerekmiyor mu? Herkes senin bir şeyin olduğunu düşünüyor.

Nate ile. Belki yaptınız ya da hala yapıyorsunuz."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Nate ve ben asla öyle olmadık. Eğer seks denkleme girseydi, birbirimizi uzun zaman önce kaybetmiş olurduk. Bilmiyorsan söyleyeyim, Nate yattığı kadınlarla görüşmeyi keser, çünkü onlar uğraşmak istemediği bir sorun teşkil eder. Senin farklı olduğunu bu şekilde anlıyorum."

"Ve bu senin için sorun değil mi? Yani birlikte olmamız." Onun fikrini önemsememeliydim ama önemsiyorum. İçten içe, gerçekten önemsiyorum.

"Neden olmayayım ki?"

"Çünkü o benden on sekiz yaş büyük ve ben hâlâ gencim."

"Genç değilsin, sen bir kadınsın. Ve kadınların kendi seçimlerini yapma hakkı vardır."

"Babam aynı şeyi düşünmüyor." "Baban pisliğin teki."

Çekiniyorum.

Yüzünü buruşturuyor ve boğazını temizliyor. "Özür dilerim. Bazen onun senin baban olduğunu unutuyorum."

"O kadar da kötü değil, biliyorsun."

"Evet, öyle." Gözlerini bir parıltı kaplıyor ve gözlerini kırpmadan önce kararıyorlar. "Her neyse, Nate'i eve getirmek ister misin?"

"Tabii ki."

"Bu durumda, bir fikrim var."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

KINGSLEY

"Hamileyim baba."

İçtiğim su boğazıma kaçıyor, sıçrayan parçalar masanın üzerine saçılıyor.

Bir babanın aklını neden olabilecek çok az şey vardır. Küçük kızımın, küçük meleğimin bana bu haberi vermesi beni neredeyse komaya sokacaktı.

Akşam yemeği yiyoruz ve sanki bir hafta boyunca ne kadar vanilyalı dondurmaya ihtiyacı olduğundan bahsediyormuş gibi ağzından kaçırdı. Hayır, bu daha kötü. Vanilyalı dondurmadan bahsederken çok ciddiydi. Şimdi, sadece ilgisiz, neredeyse uyuşuk.

Küçük Gwen'im gitti ve geride sadece onun gölgesi kaldı. Ne yemek yiyor ne de iyi uyuyor ve sürekli olarak içine giremediğim bir şaşkınlık içinde.

Ve bu denemenin eksikliğinden değil.

En sevdiği yeşil çayı vanilyayla hazırlıyorum ama ne zaman görse gözleri doluyor. Artık vanilyalı şeylere neredeyse hiç dokunmuyor.

Bir hafta boyunca dondurma bile yemedi. İşte o zaman bir şeylerin gerçekten yanlış gittiğini anladım. Onlarca yıllık bir uyuşturucu bağımlısına bıraktırmak mümkün ama Gwen'i vanilya takıntısından ayırmak mümkün değil.

Öksürüğüm dindikten sonra boğazımı temizliyorum. "Sen nesin?"

"Hamile. İçimde bir bebek var. Büyükbaba olacaksın." Vay be. Tamam.

Baskı altında çalışmakta en iyisi olduğumu söylediklerinde, bundan hiç bahsetmediler.

Kızımın hamile kalacağı haberini . Yirmi yaşında. Eski serseri arkadaşımdan.

Çatal bıçak takımımı masaya çarptım. "İşte bu kadar. O lanet piçi öldüreceğim."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Aslında, ilk tanıştığımızda onu öldürmeliydim. Bu şekilde, bu asla olmazdı.

Normalde, Nate'in hayatını tehdit ettiğimde, Gwen ayağa kalkar ve beni durdururdu. Beni sakinleştirdiğini bildiği için bana sarılır ve elimi tutardı ama yerinden kıpırdamıyor ve tabağındaki jambonu itmeye devam ediyor.

"O zaman beni dul ve bekar bir anne olarak bırakacaksın. Torununun babasız kalacağından bahsetmiyorum bile."

Yumruklarım masanın kenarında sıkılaşıyor ve Zippo'mu yanıma almadığıma pişman oluyorum, çünkü bunun için mükemmel bir zaman.

"Babası Nate mi?"

Sonra bana bakıyor, gözlerinde ateş parlıyor. Onun bu yönünü hep sevmişimdir, kararlılığını ve mücadelesini. Bunu benden aldığını sanıyordum ama şimdi yakından bakınca sanki annesinin gözlerine bakıyormuşum gibi geliyor.

Aspen'i sikeyim.

Onun varlığına ve hayatımdaki en değerli şeyin annesi olduğu için lanet olsun.

Bir zamanlar onu becerdiğime inanamıyorum. Gençliğimde o cadıya aşık olduğum için aptalın tekiydim.

Ateşli bir cadı, ama konudan sapıyorum.

"Tabii ki, babası o. Onu aldattığımı falan mı düşünüyorsun? Beni bundan daha iyi yetiştirdin."

"Öyle demek istemedim." Keşke öyle deseydi. En azından o zaman onun sözünü güzel ve basit bir şekilde kesebilirdim.

Şimdi işler karıştı.

Planlanmamış bir hamilelik yüzünden hayatım ikinci kez keskin bir dönüş yapıyor.

Belki de planlanmıştır.

Gözlerimi Gwen'e dikiyorum. "Ne zamandır hamilesin?" "Beş
haftadır."

"En son ne zaman regl oldun?"

"Yaklaşık altı hafta önce."

" sen vardın. Neden artık değilsin?" "Tarihi geçmişti
ve ben de unutmuştum."

"Genelde randevuyu unutmazsın. Unutkan bir tip değilsin."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Aklımda o kadar çok şey vardı ki, senin geçirdiğin kaza, neredeyse ölüyor olman ve Susan'ın peşime düşmesi gibi. Randevuyu unuttum."

"Kaç tane test yaptırdın?" "Üç."

"Peki ya doktor?" "Bir
kadın doğum uzmanına
gittim."

"Onun ne yaptığını ve ne söylediğini tekrar edebilir misiniz?"

"Kan testi yaptı ve beş haftalık hamile olduğumu söyledi, çünkü hamilelik hormonu tespit ettiler ama adını unuttum." İç çekiyor. "Şimdi beni mahkemede tanıkmışım gibi sorgulamayı bırakacak mısın?"

Koltuğumda sendeliyorum, hala gözlerimi kısıyorum. Genelde insanlar benim hızlı sorularıma dayanamazlar. Rakiplerimi bu şekilde eziyorum çünkü normal insanlar için bir yalan düşünmek uzun zaman alıyor.

Daha önce Gwen üzerinde hiç kullanmadım ama biliyor olabilir. Tepkime hazırlıklı mı geldi? "Yani?"

Çenesini kaldırdı.

"Ne olmuş yani?"

"Doğru olanı yapacak mısın?"

"Doğru olan bebeği aldırmak ve Nate'ten boşanmaktır, böylece kendi hayatını yaşayabilirsin."

"Hayır!"

"Gwen, beni dinle-"

"Hayır, sen beni dinle. Eğer annem beni aldırmış olsaydı, burada olmayacaktım, seni tanımayacaktım ve senin kızın olarak doğmayacaktım. On dört yaşındaydı ve benden kurtulmak istemek için her türlü hakka sahipti. Benden daha gençti, lanet olası bir çocuktu ve bak ne kadar ilerledi. Bu benim hayatım, benim bedenim ve şimdi, on yıl sonra ya da hiçbir zaman bebek sahibi olmak istemediğime karar verme hakkına sahibim. Benim için neyin doğru olduğuna ben karar veririm, sen ya da bir başkası değil baba."

"Tamam, buraya gel." Ona doğru yürüyorum ve omuzlarından tutup yukarı çekiyorum çünkü titriyor. Lanet olsun. Nate haklıydı. Onu korkutuyorum; benim için bir anlamı olan tek insanı korkutuyorum.

Bana tutunurken ağlamaya başladı ve o lanet olası boktan his yeniden ortaya çıktı.

Bir baba olarak işleri berbat etmiş olabileceğim hissi. Önemli olduğunda, olmam gerektiği gibi onun yanında olamadım.

"Angel, ağlamayı kes. Bundan nefret ettiğimi biliyorsun."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Yapamam."

"Gwen... Ben sadece senin için en iyisini istiyorum."

"Baba, görmüyor musun?" Başını kaldırıyor ve ruhuma saplanan o anlamlı gözleriyle bana bakıyor.

O kadar uzun zamandır ona bakıyorum ki artık gerçekten çocuk olmadığını fark edemedim.

O artık bir kadın, benim Gwen'im ve duyguları var - söylediği gibi, çok fazla.

Sikeyim.

Ne zaman bu kadar büyüdü? Küçükken daha kolaydı. Bana sarılır ve süper kahramanlara gerçekten ihtiyacı olmadığını söylerdi çünkü zaten bana sahipti - başkasıyla paylaşmak zorunda olmadığı kendi süper kahramanı.

Ve uzun bir süre boyunca, ihtiyacı olan tek kişinin ben olduğuma inandım, ancak şimdi başka bir süper kahramanı olduğunu zor yoldan öğreniyorum. Geldiğini görmediğim bir tane, ama gerçekten görmeliydim.

Onun yanında saklanmaya ve kızarmaya başladığında ve o da nazikçe evime gelmekten kaçındığında bir şeylerden şüphelenmeliydim.

Onun eşyalarını toplamaya ve kimsenin onlara dokunmasını yasaklamaya başladığında bir şeylerden şüphelenmeliydim. Nate'i sadece idol olarak gördüğünü sanıyordum, ona olan hislerinin ondan ayrı kaldığı için fiziksel acı çekecek kadar derinleşeceğini asla tahmin edemezdim.

"Neyi gördün?" Ben soruyorum.

"O senden sonra başıma gelen en iyi şey ve eğer öfken gözünü bu kadar kör etmeseydi sen de bunu görürdün."

"Yani şimdi benim yerime mi geçiyorsun?"

"Sen benim babamsın. O da benim kocam. İkiniz de diğerinin yerini tutamazsınız. Bu yüzden lütfen, lütfen beni incitmeyi bırak baba. Sana yalvarıyorum."

Lanet olsun.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

NATHANIEL

Bunun zor olacağını biliyordum ama bu kadar dayanılmaz olacağını düşünmemiştim.

İçimde her zaman bir boşluk vardı - istenmeyen çocuk olmanın getirdiği bir yüktü bu. Ama yıllar boyunca bunu iyi idare ettim.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Görünüşe göre, bununla etkili bir şekilde başa çıkmanın hiçbir yolu olmadan sadece uyuşturuyormuşum. İşte bu yüzden buradayım, hiçbir yerin ortasında.

Dağda.

Çok fazla yürüyüş yaptım ve düşündüm, çoğunlukla onun hakkında.

Babası beni test ediyor diye tek kelime etmeden geride bıraktığım kız.

O gün bana "Bir süre uzak dur ve bu arayı gecikmiş bir tatil olarak değerlendir" dedi. "Eğer seninle gerçekten ciddiyse, hayatına devam etmeyecektir. Ama devam ederse, sen de onun hayatından siktir olup gidersin."

Ayrıca benim hisselerimin yüzde onunu istiyor ki bu da ona W&S'de çoğunluğu sağlayacak. Eşit güç dengesini korumak için hisselerimizi asla yabancılara ya da birbirimize satmama konusunda anlaşmıştık. Ama o bu durumu beni sıkıştırmak için kullanıyor.

Yine de kabul ettim. Hisseleri ve şirketi siktir et; onun yanında hiçbir önemi yok.

Diğer şartları arasında ona asla nerede olduğumu söylememek, onunla konuşmamak ve hatta ona herhangi bir bahane sunmamak da vardı. Şerefsiz herif onu terk ettiğim için bana kızmasını istiyor ve bunun sonunda beni unutmasını umuyor.

Ama bazen onun da kendisi kadar inatçı unutuyor.

Eğer beni terk etmek istiyorsa, bunu kendi şartlarıyla yapacaktır, o her ne halt ediyorsa onun yüzünden değil.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu, mevcut durumun tam bir işkence olduğunu inkâr etmiyor. Onun parlak gülümsemelerinden, rahat kahkahalarından ve neşeli varlığından kopmak yavaş yavaş ölmeye benziyor. King'in ilk öğrendiği zamandan farklı. En azından o zaman onu şirkette görebiliyor ve iyi olduğundan emin olabiliyordum.

Şimdi, boş bir sayfa.

Şimdi, onunla ilgili anılarımın kırıntılarına ve kollarımda nasıl hissettiğine tutunuyorum. Hayatıma kattığı renkleri düşünüyor ve onların da ruhum gibi kararmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Yine de çok zor. Ve bugünkü gibi kötü günlerde neredeyse imkansız hale geliyor. İçime özenle hapsettiğim siyah mürekkep o renklerin üzerine dökülüyor ve onları lekeliyor.

Zirveden aşağı inerken suyumdan bir yudum alıyorum. Son zamanlarda yaptığım tek şey buydu, yürüyüş yapmak ve onu düşünmek. Sonra sertleşiyor ve elimi onun sıkı sıcaklığının anısına sokuyorum.

Sonra da iyi olduğundan emin olmak için bir tür sapık gibi sosyal medyasını inceliyorum. Ama iki haftadır hiçbir şey paylaşmamıştı. En sevdiği Twenty One Pilots ya da haftanın NF şarkısı hakkında fangirling güncellemeleri bile yok. King'in onu on altıncı yaş gününde konserlerine götürdüğü zamanlardan kalma bir fotoğraf bile yok.

Hiçbir şey yok.

Sadece telsiz

sessizliği.

Belki de ruh halimi ondan ayrı kalmaktan daha çok karartan şey budur.

Ayaklarım kulübenin önünde durdu. Görmeyi beklediğim son kişi merdivenlerde oturmuş, çakmağını yakıp söndürüyordu. Siyah takım elbisesi ve tehditkâr gözleriyle sıcacık ortamda göze çarpıyor.

"Burada ne yapıyorsun, King?" Sırt çantamı çıkardım ve yana attım.

"Gwen hamile olduğunu söyledi."

Ona doğru adım atıyorum, kaslarım geriliyor. "Öyle mi?"

"Hayır, seni geri getirmem için bana yalan söyledi. Doktorun sahte raporunu gördükten sonra bunu doğruladım. Bunun her yerinde o cadı Aspen'in parmak izleri var çünkü Gwen bana asla kendi rızasıyla yalan söylemezdi. O kadın şimdiden küçük meleğimi bozmaya başladı."

Ahşap merdivenlerin korkuluklarına yaslanıyorum. "Eğer bunun için gelmediysen, neden geldin?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Çünkü ağlamayı kesmiyor ve bu beni mahvediyor. Seni öldürmek istesem bile onun gözyaşlarının sebebi olmak istemiyorum."

"Bu onayladığınız anlamına mı geliyor?"

Merdivenlerde ayağa kalkıyor, böylece üzerimde yükseliyor ve Zippo'yu kapatıyor. "Benden sonra başına gelen en iyi şeyin sen olduğunu, hayatında bana olduğu kadar sana da ihtiyacı olduğunu söyledi. Onun her yerine izini bıraktığın için artık bu konuda söz hakkım yok. Ayrıca, sen benim en iyi arkadaşımsın. Seni herkesten daha iyi tanıyorum ve birine değer verdiğinde bunun ömür boyu sürdüğünün farkındayım."

"Ben ciddiyim, Kral. Ona asla zarar vermem."

"Tabii ki yapmayacaksın. Eğer senin yüzünden ağlarsa, seni öldürürüm. Gerçekten öldürürüm. Burası bana iyi bir mezar yeri için ilham veriyor."

"Kafa travmasının deliliği azaltmadığını görüyorum."

"Siktir git." Tekrar oturuyor, çakmağını çakıyor ve ben de yanına çöküyorum. Taşaklarıma tekme atmadı, bu iyiye işaret.

"O nasıl?" Ben soruyorum.

"Depresyonda. Bir hafta boyunca vanilyalı dondurmasını yemediğinde işlerin sarpa sardığını anlamıştım. Buna inanabiliyor musun?"

"Bu bir rekor."

"Biliyorum." Avuçlarına yaslanıyor ve gökyüzüne bakıyor. "Sana kızımı verdiğime inanamıyorum, orospu çocuğu."

"Onu nasıl takdir edeceğini bilmeyen çocuklardan daha iyiyim." "Bu doğru... Yine de, *lanet olsun*. Seni onunla birlikte düşünmek beni ragey."

"Zamanla daha iyi olacak."

"Siktir git. Yemin ederim Nate, küçük kızıma zarar verirsen seni öldürürüm. Ciddiyim."

"Teşekkürler."

Başını yana eğiyor ve gözlerini kısıyor. "Seni öldürmekle tehdit ediyorum ve sen bana teşekkür mü ediyorsun?"

"Sana teşekkür ediyorum çünkü onu kendinden önce tutuyorsun. bencilsin ama ona karşı öyle değilsin."

"Ya bu olacaktı ya da onu kaybedecektim. Ve git kendini becer, sikik. Ben bencil . Sen bencilsin."

"Bir zamanlar öyle olmuş ama söz konusu o olduğunda bencil değilim. Bir pislik olduğum zamanlarda bile tek istediğim onu korumaktı."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Evet, hayır. Kalpten kalbe bir konuşma yapıp birbirimizin ayak tırnaklarını boyamayacağız."

Gülüyorum ve bu uzun zamandır onunla attığım ilk gerçek kahkaha. "Ayak tırnaklarını boyamak yerine, gerçek bir maça ne dersin, geçen seferki gibi tek taraflı değil."

"Yenilmeye hazır olun."

"İşler değişti diye kendimi geri çekmiyorum." "Hala kıçını tekmeleyeceğim."

"Sikerim böyle işi."

"Hey, damadım olduğun için benimle böyle mi ?" "Bir sikle konuşmanın tek yolu bu."

O biraz gülümsüyor ve ben de ona gülümsüyorum. Birkaç dakika öylece kalıyoruz, gökyüzünü izliyor ve kuşları dinliyoruz.

Bu bizim çalışma yöntemimiz. Sessizlik kelimelerden daha önemlidir. Gürültücü ve genel bir pislik olabilir ama King sessizliği nasıl kullanacağını ve takdir edeceğini de bilir.

Sert sözlerine rağmen bana bir şans veriyor. Gwyneth'e zarar verirsem beni öldüreceği konusunda ciddi olsa da, biraz rahatladığını da söyleyebilirim.

Muhtemelen bunu bana asla söylemeyecek ama içten içe ben olduğum için memnun. King, uğruna gençliğini feda ettiği kızı için kimsenin yeterince iyi olacağını düşünmedi.

"Hisseler sende kalsın, Nate. Ben sadece seni onlarla test ediyordum." Çakmağını kapattı. "Ama bir şartım var."

"Ne?"

"Bir şeyler uyduracaksın ve kurulun Aspen'i W&S'den çıkarmasını sağlayacaksın. Eğer bunu yaparsam, Gwen benden nefret edecek."

"Benden nefret etmeyeceğini mi sanıyorsun? Ayrıca, Aspen'i çıkarmak diye bir şey olmayacak. O kıdemli bir ortak ve elimizdekilerin en iyisi. Sikinle düşünmeyi bırak."

"Aletimle düşünmüyorum."

"Evet, öylesin. Yirmi yılı aşkın süredir seninleyim ve Gwyneth'in annesini bulma konusunda ne kadar takıntılı olduğunu biliyorum. Elbette, onun Aspen olmasını istemedin ama öyle ve bunu kabullenmen gerekiyor."

"Sikeyim hayır."

Başımı sallıyorum ama bir şey söylemiyorum.

King ve Aspen benim ana odağım değil. Tek düşünebildiğim Gwyneth'i geri almak.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bana çok kızmış olmalı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GWYNETH

Nate'in döndüğü gün, bunu hissedebiliyordum.

Cumartesi günü sebepsiz yere erkenden yataktan kalktım ve yemeyeceğim bir sürü kek yaptım, sonra da babama bensiz koşuya çıkmasını söyledim.

Elimde vanilyalı milkshake ile havuzun kenarına oturdum, spor ayakkabılarımı çıkardım ve ayaklarımı suya daldırdım.

Bazen sakinleştirici oluyor çünkü Nate'le burada ateşli bir seks yaptığımız zamanı hatırlıyorum. Ama diğer zamanlarda, tek düşünebildiğim babamın onu boğmaya çalıştığı zaman oluyor.

Bu görüntüyü silkeleyip milkshake'i alıyorum ve güneşin altında ona bakıyorum. "Neyin var senin dostum? Neden tatsızsın?"

"Gerçekten bir milkshake ile mi konuşuyorsun?"

Bu sabah kalktığımdan beri içimde bir his var ama bu his ile gerçek tamamen farklı.

Çünkü bu kadar uzun zaman sonra onun sesini duymak bir şok dalgası gibi içime yayılıyor ve tüm sinirlerimi aydınlatıyor.

Tanrım. Sesi, içindeki o zengin derinlik, beni sıkı bir ilmikle kavrıyor.

Bana bakarken yüzü güneşi engelliyor. Sesini duymak beni bir döngüye soktuysa, güçlü yüz hatlarını görmek beni neredeyse ateşe veriyor - tüm havuz onu söndüremezdi.

Onu son gördüğümden bu yana sadece birkaç hafta geçti ama sanki yıllar geçmiş gibi geliyor. Hatta belki onlarca yıl.

Gözlerim onun tüm yüzünü, yüzündeki çizgileri ve yakışıklılığını alıyor. Sakalları kalınlaşmış ve omuzları bir şekilde daha genişlemiş. O kadar geniş ki güneşi ve ötesindeki dünyayı gizliyorlar. Onun dışında her şeyi engelliyorlar.

Bir zamanlar vanilya kalbimin üzerinde tepinen ama yine de sevildiğini ve takdir edildiğini hissettiren adam.

Onsuz uyuyamadığım adam, çünkü o beynimin bağırmasını durduran huzur.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Buradasın."

"Öyle

görünüyor."

"Neden... Nereye gittin?"

"Kral'ın emrettiği zorunlu tatil için kulübeye."

Onun geri döndüğü, gerçekten burada olduğu ve benim rüya görmediğim gerçeği, kemiklerime kadar bir heyecan sarsıntısı gönderiyor. Ayağa fırlayıp ona sarılmak ve nefesim kesilene kadar öpmek istiyorum.

Ama ben bilmiyorum.

Onun ortadan kaybolmasıyla küle dönen volkan yeniden canlanıyor ve ateş beni neredeyse tüketiyor.

Ve onu.

Milkshake'imi havuzun kenarına bırakarak ayağa kalkıyorum. "Ve sen bunu bana söyleyemedin mi? Nasıl öylece gidebildin?"

"King bir şey söylememe izin vermedi. Beni test ediyordu."

"O zaman şimdi neden buradasın?"

"Çünkü sonunda onayladı." Öyle mi?

Oh, Tanrım. Bu yüzden mi bu sabah dışarı çıkmadan önce bana gülümsedi ve sarıldı? Nate'in burada olduğunu bildiği ve onayladığı için mi?

Mutlu olmam gerektiğini biliyorum ve mutluyum da, ama bu mutluluğum boğazımın arkasında patlayan acıyla gölgeleniyor. "Ya hiç onaylamasaydı? Yıllarca uzak mı kalacaktın?"

"Yok artık. Sadece aramıza biraz mesafe koyarak bir süreliğine sakinleşmesine izin veriyordum."

"Bu kelimeyi sevmiyorum. *Mesafe*. *D* harfinden nefret ediyorum."

Elleriyle yanaklarımı kavrıyor. "Seni asla isteyerek terk etmem, Gwyneth. İhtiyacım olduğunu hiç düşünmediğim kişisin ama sen yakınlaştığından beri hayatım sensiz eksik gibi geliyor."

"Biraz deli olduğum için mi?"

"Çünkü sen özelsin. Ve ayrıca beni herkesten daha iyi anladığın için. Söylediklerimde ciddiydim. Duygularla işim olmaz, onlara hiç inanmadım, kendi ailem beni istemezken bile. Senin gibi ben de doğum günlerimi küçümsüyorum çünkü bana varlığımın bir önemi olmadığını hatırlatıyorlar. Ama söylemediğim şey, on sekizinci doğum gününde parmak uçlarına çıkıp beni öptüğünden beri algılarımın değiştiği. Seni belinden tutup öpmek istedim ve ben öpüşmeyi bile beceremem."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Kalbim sarsılıyor ve kulaklarıma inanamayarak gözlerim büyüyor. Nate'in az önce söylediklerine inanamıyorum. "Beni öpmek mi istedin?"

"Herhangi bir şeyi becermeyi hiç istemediğim kadar çok istedim ama yapamadım çünkü tek düşünebildiğim senin King'in kızı olduğundu. Bu yüzden son birkaç yıldır senden kaçtım. Seni kendimden uzaklaştırmak istedim ama sen kımıldamadın."

"Evet, babam bana asla pes etmemeyi öğretti. Özellikle de değer verdiklerimden."

"O zaman ona minnettar olmalıyım."

"Bana pes etmemeyi öğrettiği için mi?"

"Ve sarhoş bir aptal olduğu ve o kadar gençken seni doğurduğu için."

"Evet, ben de."

"Seni bulduğum için şanslı bir piçim."

"Bazen boş olsam da mı?" "Ben de bazen

boş oluyorum."

" değil." Bir elimi uzatıp kirli sakalının üzerinde gezdiriyorum. "Birbirimizi doldurabiliriz, çünkü aşk budur Nate. Kötü günler ve iyi günler vardır. Evet, kötü günler zor olabilir ve bir sürü boş patlamalar, kırmızı işaretler ve olumsuz duygular içerebilir. Ama bu da sorun değil, çünkü düştüğümüzde birbirimizi yakalamak için oradayız. Kötü günleri iyi günlere çevirmek için oradayız çünkü bunu yapabiliriz. Dünyanın geri kalanını bilmem ama sen ve ben bunu kesinlikle yapabiliriz. Neden biliyor musun?"

Yanağında duran elimi tutuyor ve başparmağıyla elimin arkasına vurarak bende küçük ürpermeler uyandırıyor. "Neden?"

"Çünkü biz bir takımız, Nate. Sadece sen ve

ben." "Sen bir cevhersin, bunu biliyor

muydun?" "Hayır, o yüzden bunu bana her gün

söylemen gerekecek."

"Yaparım amına koyayım. Bana bir hobi bulmaya çalıştığın zamanı

hatırlıyor musun?" "Evet."

"Artık aramana gerek yok. Ben çoktan buldum." "Gerçekten

mi? Neymiş o? Masa oyunları mı?"

"Hayır."

" zaman nedir?" "Sen."

"Ben mi?"

"Neden planladığın her şeyi yapmayı kabul ettiğimi sanıyorsun?"

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Sadece beni yatıştırmaya çalıştığını sanıyordum."

"Ben o kadar bencil değilim. Bunu seninle daha fazla zaman geçirmek için yaptım ve ben bunu yaptıkça sen beni kendine daha çok çektin."

"Israrcı olduğuma sevindim."

"Ben de memnunum." Elimi ağzına götürüyor ve avuç içimi öyle nazikçe öpüyor ki eriyorum. "Yirmi bir yaşına geldiğinde boşanmaya karar verdiğimizi biliyorum ama senden uzak kalma düşüncesine dayanamıyorum. Son birkaç hafta bana bir ömür boyu yetecek kadar işkence oldu."

"Babam karşı bile ben de senden uzak kalamam." "Yani karım

olarak kalacak mısın?"

Alt dudağımı ısırıyorum. "İnsanlar

konuşacak." "Siktir et onları."

"Bu sana herkesin içinde kocam diyebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Her zaman." Ağır ağır nefes alıyor, takım elbisesinin gömleği nefes alıp verişlerinin derinliğiyle geriliyor. "Seni seviyorum bebeğim. Boşluğuna olduğu kadar renkliliğine de aşığım."

"Ben de seni seviyorum, Nate. Sanırım yıllardır sana aşığım."

"Sanırım beni öptüğünden beri seni seviyorum ve hayatımızın geri kalanında da seni ne kadar sevdiğimi göstereceğim."

"Oh, Nate." Parmak uçlarımda yükseliyorum ve tıpkı iki yıl önce bana aşık olduğu o günkü gibi dudaklarım onunkileri buluyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

EPILOG 1 - NATHANIEL

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

ÜÇ YIL SONRA

Bir var.

Bunu söyleyebilirim çünkü Gwyneth benden kaçıyor. O benden asla kaçmaz.

Bazen bir pislik gibi davrandığımı ve onu çıldırttığımı söylediğinde bile. Bana sırtını dönmek ya da surat asmak yerine kucağıma atlıyor ve ona nasıl davranması gerektiğini öğretmemi istiyor.

Ama şimdi, benden kaçıyor. İki gündür.

Ayrıca yatmadan önce olumsuz kelimeler listesine bakıyor bunu nadiren yapıyor. Son üç yıldır kendisi üzerinde daha fazla çalışıyor ve duygularını daha iyi kavrıyor. Hatta onu gülümseten, güldüren ve neşeli bir ruh haline sokan olumlu kelimeler listesi bile var.

Ancak, baktığı liste olumsuz bir liste. Ve bunu iki gece üst üste yaptı.

"Meleğim sonunda seninle birlikte olmanın bir hata olduğunu anladı," dedi King, ona bir şey söyleyip söylemediğini sorduğumda. "Artık senden boşanıp bana geri dönebilir."

"Siktir git, Kral."

"Hey, kayınpederinle böyle mi konuşuyorsun, orospu çocuğu?"

Söylemeye gerek yok, hiç yardımcı olmuyor. Her ne kadar ilişkimize ilk zamanlardaki kadar karşı çıkmasa da, sinirime dokunmak gibi bir huyu var ve tabii ki bunun bedelini ona fazlasıyla ödüyorum.

Ben de Aspen'e Gwyneth'in bir şey söyleyip söylemediğini sordum ama o da pek yardımcı olmadı.

Sebastian'ı aramayı bile düşünüyorum ama o küçük keratayı siktir et, tek yaptığı fırsat buldukça benimle dalga geçmek.

Yeğenim ve ben, her ne kadar bizi Weaver klanına geri çekmeye çalışsalar da, artık çoğunlukla ailemin etkisinden çıktık.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Gwyneth'le evlendiğim haberi ilk çıktığında, medya her şeyi ortaya dökmüştü ama King, Aspen ve benim bir planımız vardı. King evliliğe sıcak baktığını açıkladığı anda haber sıkıcı bir hal aldı ve bir sonraki gündem maddesine geçtiler.

Gwyneth'in bu olayın ortasına getirilmemesine sevindim çünkü benim deli karım orada durup onlara "Evet, onu seviyorum. Bu seni neden ilgilendiriyor ki?" derdi.

O sıralarda bana kendisi söylemişti. Bizi yargılayan herkese orta parmağını göstereceğini.

Bazen hala bakışlara maruz kalıyoruz, ancak her zaman diğerlerinden ayrı bir dünyada yaşadığımız için bu bizim için gerçekten önemli değil.

Hafta sonlarını yürüyüş yaparak ya da King'i kızdırarak geçiriyoruz. Nadiren birlikte çalışıyoruz, çünkü aile hukukuna odaklanıyor, ama her zaman davaları konuşuyoruz. Gwyneth'im tutkulu biri ve hayatımın geri kalanını onun ilgisini çeken konular hakkında konuşmasını dinleyerek geçirebilirim ki bunlar genellikle hukuk, ben ve sikişmek oluyor.

Asla yetinmiyor ve aletim bunun için onu seviyor. Hiç kimseyle güzel karımla olduğum kadar cinsel açıdan uyumlu olmamıştım. Bu eylemin kendisiyle ilgili bile değil, onunla birlikte gelen duygularla ilgili. Bu, bulduğum için şanslı bir piç olduğum lanet aidiyetle ilgili.

Her gün ona bunu hissettirmeye çalışıyorum. Onun varlığının benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle değil eylemlerle kanıtlamaya çalışıyorum.

Birbirimizin dünyası olduğumuz için benden kaçması bütün gün canımı sıkıyor.

Üç yıl önce gerçek bir düğün töreni yaptıktan sonra birlikte satın aldığımız eve gittiğimde, bu işin aslını öğrenmeye hazırım.

Evrak çantamı adaya bırakıyorum. "Gwyneth? Neredesin, bebeğim?"

"Sürpriz!" Önüme atlıyor, gözleri tüm renklerle parıldıyor ve geniş bir gülümseme yüzünü ışıltıya boyuyor.

Bakışlarım onun her hareketini takip ediyor, elbisesinin göğüslerinin üzerinden sıyrılıp dizlerine kadar inişini ve beyaz spor ayakkabılarının biraz çözülmüş halini.

"Sürpriz ne?"

Üzerime atlıyor, kolları boynuma dolanıyor ve bacakları belimin etrafında dönüyor. Ayaklarımı yere basmadan önce geriye doğru sendeliyorum ve bir kolumu onun sırtına doluyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Ben. Sürpriz benim."

"Hmm. Bu benden neden kaçtığını söyleyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Senden kaçmıyordum, doğum günü partini planlıyordum ve evet, ben Doğum günlerini sevmediğini biliyorum ama sen bana doğum günlerimi yeniden sevdirdin ve ben de aynısını yapmayı planlıyorum. Doğum gününde iyi bir şey yapacağım, böylece ailenin seni istemediğini hatırlamayacaksın ve onun yerine beni hatırlayacaksın. Tıpkı benim on sekiz yaşımdaki o öpücüğü gibi."

Bu lanet kadın benim ölümüm olacak. "O zaman neden listene bakıyordun?"

"*Kaygı* kelimesi yüzünden. Beni çok emindim." "Anlamadım, ama sen bana her şeyi anlattın."

"Çünkü beni erken doğum günü hediyen olarak aldın." "Öyle mi?"

"Evet, bu gece senin iyi ve kötü kızın olacağım."

"Ya sana uslu durmanı söylersem?"

"Çok geç." Alt dudağını ısırıyor ve mırıldanıyor, "Bunun altında hiçbir şey giymiyorum, kocacığım."

Kollarımı ona daha sıkı sararak inliyorum. "Seni hak ettiğin gibi becereceğim, karıcığım."

"Evet, lütfen."

Sonra onu yatak odasına taşırken dudaklarım onun dudaklarındaydı ve onu yere bıraktığımda, doğrudan ruhumu gören o renkli gözleriyle bana bakıyordu.

Her zaman onun gözlerindeki bakışı sevdiğimi düşünürdüm ama meğer ben bu büyüleyici gözlerin sadece bana bakmasını seviyormuşum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

EPİLOG 2 - GWYNETH

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

BİR YIL SONRA

"Ağlama... Ben buradayım..." Elimi tombul bir göğse vurarak ve göğsümü emebilmesi için başka bir tombul popoyu tutarak mırıldanıyorum.

Sadece... Hiçbir şey tutmuyorum. Oturmuyorum da ve sadece yatağa dokunuyorum.

İrkiliyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Yatak odamız, duvardaki saat sabahın onunu gösterse de içeriyi karanlık yapan çekilmiş perdeleriyle gözümün önüne geliyor. Bebek telsizini bulmaya çalışıyorum, kalbim o kadar yüksek sesle atıyor ki kulaklarım duyuyor.

Vay anasını.

Kahretsin.

Bebeklerim nerede? Lily'yi emzirirken uyuyakaldığımı ve Logan'ı sabahın ikisinde tekrar sallayarak uyuttuğumu net bir şekilde hatırlıyorum.

Onları bir şekilde kaybettim mi? Nate bir *gece* ofiste geç saatlere kadar çalıştı ve ben ikizlerimizi mi kaybettim?

Üç aylık oldular - sanırım bir yıl önce Nate'in doğum gününden bir gün önce hamile kalmıştım. Haberi öğrenir öğrenmez kendimden geçmiştim ama bunu herkes için söyleyemem. Babam hukuk fakültesi ve diğer şeylerle iyi olup olmayacağımı merak etti, ama ona o yapabiliyorsa benim de yapabileceğimi söyledim.

Ayrıca, Nate kendi başıma bir şey yapmama asla izin vermezdi. Benimle eskisinden daha fazla ilgilendi ve hatta şımarık tavırlarıma her zamankinden daha fazla tahammül etti. İlk üç aylık dönemde duygusal bir karmaşa yaşadım ve en aptalca şeyler için ağladım, ama Nate sadece gözyaşlarımı sildi ve bana sarıldı.

Sonra beni becermeye başladı çünkü bu hormonlara tamamen yardımcı oluyordu ya da ben ona öyle söyledim.

Şişmiş ayaklarımı ovdu ve tüm doğum süreci boyunca elimi tuttu. Yine de, hem onun hem de babamın acımı dindirmedikleri için doktoru ve hastaneyi dava etmekle tehdit ettiklerinden eminim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Koruyucu bir adam tarafından üzerine titrenmesi bir şeydir, ancak hem babaya hem de Nate'e sahip olmak bazen bir kabus olabilir.

Sadece bazen, çünkü dünyadaki en iyi babaya ve en iyi kocaya sahip olduğum için şanslı bir kızım.

Her adımımda bana destek olan bir koca. Artık çocuk istediğime karar vermiş olmam, hukuk fakültesini boşlamama ya da ikinci plana atmama izin verdiği anlamına gelmiyor. Bunun benim hayalim olduğunu ve önemli olduğunu da biliyor.

Bu yüzden bakıcı olmasına rağmen yeni doğan bebeklerimizle çoğu zaman o ilgileniyor. Bana babamı hatırlatıyor, ben küçükken yanımdayken onlara güvenmezdi ve onları her zaman kameralarla falan izlerdi. Onlara karşı yasal yollara başvurabileceğini de sık sık hatırlatırdı, çünkü böyle ekstra olabiliyor.

Nate de çocuklarımıza benzer şekilde davranıyor ama onun yöntemleri daha incelikli. Kimseyi tehdit etmiyor ama sadece normal konuşma tarzıyla bile derdini anlatabiliyor. O lezzetli, sert tavrına doyamıyorum.

İkizlerimiz Logan ve Lily, en hafif tabirle ele avuca sığmazlar ama Nate onları başarıyla uyutuyor. Dün gece, doğumlarından bu yana şirkette tüm gece geçireceği tek geceydi.

Ve belli ki batırmışım çünkü onları göremiyorum.

Gözlerim yaşarıyor ve epik boyutlarda bir erime yaşamak üzereyim, ancak üst kolumda bir Post-it Notu fark ediyorum.

Alexa'ya ışığı açması için komut veriyorum ve Nate'in güzel, kendine özgü el yazısıyla yazılmış kelimeleri okuduğumda tuttuğum tüm nefesler anında sönüyor.

İkizler benimle ve King'le bahçede. Uyu ve hiçbir şey için endişelenme.

Not: Doğum günün kutlu olsun, bebeğim. Babanı kovar kovmaz bizim için planlarım var. Bu arada, yatağının başucuna erken bir doğum günü hediyesi bıraktım.

Bebeklerimin güvenliğiyle ilgili tüm korkular kayboluyor ve yerini babalarına duyduğum öfkeli bir sıcaklık alıyor. Nasıl oldu da bu adamla birlikte oldum? Her gün, bir önceki güne göre ona daha çok hayranlık duyarak uyanıyorum.

Bakışlarım komodinin üzerindeki kutuya takılıyor ve kutuyu açtığımda içinde bir fotoğraf albümü buluyorum. İlk sayfada babam ve Nate'in ikizlerden birini kucağımıza alırken çekilmiş bir fotoğrafı var. Yüzüm mutluluk gözyaşlarıyla dolu ve Nate alnımdan öpüyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İlk aile fotoğrafımız.

Daha duygusallaşamadan albümün kapağında katlanmış bir kâğıt parçası görüyorum. Açarken parmaklarım biraz kararsız kalıyor ve el yazısını hemen tanıyorum.

GWYNETH,

Seninle doğduğun gün tanıştım.

King kapısının önünde bir bebek bulunca çılgına döndü ve kriz kontrolü için düşmanını çağırmanın iyi bir fikir olduğunu düşündü.

Doğrusunu söylemek gerekirse, onunla ve dikkatsizliğiyle dalga geçmeyi planlıyordum, ama evine gittiğimde, sen avazın çıktığı kadar ağlıyordun ve ben ona muhtemelen aç olduğunu söyleyene kadar telaşlıydı.

Seni kollarıma bıraktı ve deli gibi mutfağa uçtu. İlk kez bir bebeği kucağıma alıyordum ve oldukça garipti ama sonra bir şey oldu.

Ağlamayı bıraktın.

Aynen böyle.

Bir şekilde göğsümü delip geçen o renkli, meraklı gözlerle bana baktın.

O zamandan beri hayatımda hep özel bir yeriniz oldu. Sana düşkün bir amca olmayabilirdim ama seni en az King kadar önemsediğime inanıyordum. Bu yüzden kimsenin sana zorbalık etmediğinden ya da zor zamanlar yaşatmadığından emin oldum. Tıpkı yeğenime yaptığım gibi.

Ama sen bunu altı yıl önce mahvettin.

On sekizinci doğum gününde beni öptüğün zaman.

Parmak uçlarına çıktığında, tüm sağduyuyu yok saydığında ve sanki tüm hayatın boyunca bunu yapmak için beklemişsin gibi dudaklarını dudaklarıma çarptığında.

O tek anda, seninle ilgili kafamdaki tüm imajları yıktın. Yeğenim gibi olmak yerine, kafama başka imgeler yerleştirdin. En iyi arkadaşımın çok daha küçük kızı için düşünmemem gereken imgeler.

Seni kollarıma alıp en yakın nesneye çarpmayı ve sadece beni soluyabildiğin ana kadar öpmeyi düşünmemeliydim.

Ama ben yaptım.

Ve bunun için senden nefret ettim.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Sadece seninle olan kolay ilişkimi kaybettiğim için değil, aynı zamanda ne kadar çabalarsam çabalayayım seni artık Kral'ın kızı olarak düşünemediğim için.

O iki yıl tam bir işkenceydi bebeğim. Doğru şeyi yapmakla seni her halükarda almak arasında çok fazla mücadele ettim. Bu yüzden seninle aynı odada bulunmaktan kaçındım; her şeyi berbat edip King'i incitmeyeceğim konusunda kendime güvenemiyordum. Özellikle de sana olan hislerimin ne kadar derin olduğunu bilmediğim için.

Ancak, sen benim karım olduktan sonra özdenetimim kontrolden çıktı. Asla sahip olmama izin verilmeyen canlı enerjini ve taşları kırabilecek kararlılığını suçluyorum.

Benim gibi sağlam biri bile.

Beni sadece kendime alıştırmakla kalmadın, aynı zamanda tüm kırık parçaları yeniden onardın. Bunu dikkatle ve o kadar büyük bir sevgiyle yaptın ki artık sensiz varlığımı hayal bile edemiyorum.

Neşen olmadan. Empatiniz
olmadan.

Hayatıma gözlerindeki kadar parlak renkler kattın. O gözlere ve bulaşıcı gülümsemene uyandığım her gün, kendimi yaşayan en şanslı piç gibi hissediyorum.

Beni seçtiğin için teşekkür
ederim. Benden vazgeçmediğin
için.
Eşim ve çocuklarımın annesi olduğun için.

SEVGILER,
Nathaniel

Okumayı bitirdiğimde bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

Birine yeniden aşık olmak mümkün mü? Çünkü sanırım ben aşık oldum. Bu adama o kadar geri dönülmez bir şekilde aşığım ki bazen ödüm kopuyor.

Bensiz bir hayat düşünemediğini söyledi ama benim için de durum farklı değil. Onun içinde olmadığı bir dünya hayal edemiyorum.

Onun kocam ve çocuklarımın babası olmadığı bir dünyayı hayal edemiyorum.

Mektubu dikkatlice fotoğraf albümünün içine yerleştirdikten sonra komodinin üzerine koyuyorum ve yataktan kalkıyorum. Hızlıca üzerimi değiştiriyorum ve

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

bulduğum ilk şortu, atleti ve spor ayakkabıyı giyip dışarıda koşuyorum.

Nate'i ayakta Lily'yi tutarken, babamı da oturmuş, Logan'ı biberon emerken sallarken buluyorum.

Bebeklerimin görüntüsü hiç eskimiyor. Sanırım onları her gördüğümde daha çok aşık oluyorum. Çok küçük ve masumlar ve ben onlara hayatımı vermek istiyorum.

Ve onlara sahip olmamın nedeni de tam orada, her zaman olduğu gibi dünyadan daha büyük görünüyor.

Nate siyah pantolon ve kaslı vücudunu vurgulayan beyaz bir gömlek giyiyor. Adamın yıllar geçtikçe daha da yakışıklı olduğuna yemin edebilirim. Kırklı yaşlarındaki birinin bu kadar çekici görünmesi yasadışı olmalı, ama gerçekten şikayet etmiyorum.

O hâlâ gördüğüm en güzel adam ve her zaman da öyle kalacak. Ona doğru koşuyorum, kollarımı beline doluyorum, ona ve Lily'ye sarılıyorum,

Sonra parmak uçlarıma çıkıp onu öpüyorum. Bir eliyle kızımızı tutarken diğer eliyle beni kendine çekiyor ve öpücüğü derinleştiriyor.

Onun kucağında erirken duyularım tavan yapıyor ve bağımlılık yaratan tadında kayboluyorum. Beni ne kadar öperse öpsün, yoğunluğu asla kaybolmadı. Aslında, havuzun kenarında dudaklarımı ilk kez sahiplendiği zamanki gibi dünyayı sarsan bir his.

Beni yıllardır öpüyor ama sanki on sekizinci yaş günümde beni öpmediği için beni öpüyormuş gibi hissediyorum.

Yıllardır beni öpüyor ve ben doyamıyorum.

Muhtemelen hiç doyamayacağım.

"Günaydın kocacığım," diye nefes alıyorum ayrıldığımızda.

"Günaydın karıcığım" diye alçak sesle konuşurken gözlerinde karanlık bir arzu ışıltısı parlıyor.

"Doğum günü hediyesi için teşekkür ederim. Onu ve seni seviyorum."

Babam yanımızda belirmeden önce arkamdan bir boğaz temizleme sesi geliyor, Logan'ı taşıyor ve ters ters bakıyor. "Kimse fark etmediyse diye söylüyorum, ben buradayım."

"Merhaba baba."

Yanağından öpüyorum.

"Demek artık bir baban

var?"

"Kıskançlığın belli oluyor, Kral." Nate ona sırıtıyor.

"Sen kapa çeneni, kız hırsızı."

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Baba." Ben gülerek kolunu tutuyorum, o ise sadece başını sallıyor. Aşırı korumacı olduğu için, eline geçen her fırsatta kocama laf atmaktan vazgeçmesini sağlamak imkansız.

Nate'in benimle ilgilenmesini çok seviyor olsa bile.

"Ve torunlarımın önünde PDA yapmayı bırak. Lily'yi bana ver." Babam onu kaptığı gibi ikizlerin her birini bir kolundan tutarak onlarla konuşuyor. "Siz ikiniz zaten büyükbabanızı tercih ediyorsunuz, değil mi?"

Onları eve geri götürürken gülümsüyorum ama Nate kollarını arkadan belime dolayıp çenesini omzuma yaslayınca gülümsemem yarıda kesiliyor.

"İyi uyudun mu?" Boynuma doğru söylediği sözler içimde bir ürperti yaratıyor.

"Evet, ben de en güzel sabahımı yaşadım." Yüzümü ona dönüyorum ve avuçlarımı göğsüne yaslıyorum. "Fotoğraf albümü ve mektup için teşekkür ederim. Ölene kadar el üstünde tutacağım."

" değilsin."

"Çok geç. Çoktan ezberledim bile."

Gülümsüyor ve ben buna kapılıyorum. Benim yanımda bunu ne kadar kolay yaptığına. Bazen gülümsemesinin tek sebebi benmişim gibi geliyor ve bencilce buna bayılıyorum.

benim dünyam olduğu kadar benim de onun dünyası

olmamı seviyorum. "Mutlu yıllar, karıcığım."

"Mutlu yıldönümleri, kocacığım."

Kaşlarının arasında küçük bir çatıklık beliriyor. "Yıldönümü mü?"

"Bana aşık olduğun gün için." Yanağını okşadım. "Benden birkaç yıl sonraydı ama sorun değil. Artık bana bağlısın."

"İşte burada yanılıyorsun, bebeğim. Bana yapışıp kalan sensin."

Ve sonra beni vücuduna yaklaştırıyor ve kaderimi mühürleyen bir tutkuyla öpüyor.

Kaderimiz.

Ben onunum, o da benim.

Muhtemelen doğduğumdan

beri.

SON

Sırada Knox Van Doren'ın yer aldığı *Günah İmparatorluğu* adlı *var*.bağımsız kitap

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu kitapta adı geçen Sebastian'ı merak ediyor musunuz? Onun hikayesini *Kırmızı Dikenler*'de okuyabilirsiniz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

SIRADA NE VAR?

*Arzu İmparatorluğu'*nu okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen adresine yorum bırakın.

Desteğiniz benim için dünyalara bedel.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışmaya susadıysanız, Rina Kent'in Spoiler Odası .adlı Facebook grubuna katılabilirsiniz

Sırada, Kraliyet Elitleri Serisi'nde yardımcı bir karakter olan Knox Van Doren'in yer alacağı, uzun zamandır beklenen *Günah İmparatorluğu* kitabı var. Başroldeki kadın birçokları için sürpriz olacak!

Aşağıda bir önizleme okuyabilirsiniz.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

GÜNAH İMPARATORLUĞU'NUN ÖN GÖSTERİMİ

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bu gece birini sikeceğim.

Kim olduğu umurumda değil.

Neresi olduğu umurumda değil.

Kaybolmadan önce yapılacaklar çıkarmam gerekiyor.

Benim gibi iyi kızlar sevişmeyi ya da yabancı biriyle yapmayı düşünmez. Bize her zaman bacaklarımızı kapalı, kalbimizi mühürlü ve beynimizi uykuda tutmamız öğretildi.

Oh, ve biz lanet edemeyiz. Biz

de yaşayamayız.

Bizler sadece fırsat çıktığında kullanılacak değerli stoklarız.

Benim gibi iyi kızlar kesinlikle sakladığından daha fazla göğüs dekoltesi gösteren kışkırtıcı kırmızı elbiseler giymez. Böyle şeyler almamıza bile izin verilmiyor.

Ama yaptım. Gizlice. Kimse bakmazken.

Şimdi onu giyiyorum, uyluğumun ortasına kadar inen ve sırtımın yarısını açıkta bırakan kırmızı elbiseyi. Doğaçlama yaptım ve askıları arkada birleştirmek için zarif bir zincir kullandım ve şanslı kelebek motifimi ona bağladım - annemin de gideceğim yerden farklı bir yere kaybolmadan önce bana bıraktığı tek şey.

Her hareketimde, kolyenin çıplak sırtıma vuran rahatlatıcı soğukluğunu hissediyorum. Normal insanlar soğuktan nefret eder ama ben teselli buluyorum. Muhtemelen bunun Rus genlerimle bir ilgisi var. Amerika'da doğmuş ve tüm hayatım boyunca burada yaşamış olsam da kökenlerim asla değişmeyecek.

Normal Amerikan yaşam tarzını benimsememe bile izin verilmedi. Eğitim mi? Evde eğitim. Eğlence? Güvenlik tehlikesi. Arkadaş mı? Onlar da ne? Kulüpler ve barlar mı? Evet, onlar bir seçenek değil.

Bu yüzden bir barda olmam tarihe kazınması gereken bir mucize. Adı Black Moon ve New Jersey'de bir arka sokağın sonunda yer alıyor.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Evimi terk edip buraya gelmek için çok çaba sarf ettim, bu yüzden seyahatimin sonuç getirmesi gerekiyor.

Gerçek şu ki, bu konularda kesinlikle uzman değilim, ancak araştırmamı yaptım ve ayrıca güvenlik önlemleri ve buraya gelen insanlar hakkında bir fikir edinmek için sistemlerine girdim.

Güvenlik duvarlarında bulduğum sorunlara bakarak, yeterince iyi olduklarını söyleyebilirim.

Mekân, içeri girdiğim anda beni kendine çeken şık ve rahat bir atmosfere sahip. Dekor siyah ve koyu kahverengi ve ışıklar loş, müşterilere mahremiyet ve anonimlik hissi veriyor.

Benim için mükemmel.

Yine de gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Hem de çok sayıda. Kafatasımı kazıyorlar ve gerçek kimliğimi ortaya çıkarmaya çalışıyorlar - hiçbir koşulda ortaya çıkmaması gereken kimliğimi.

Elim nemli bir hal alıyor ve hem titremesini hem de kalp atışlarımı sakinleştirmek için elimi kaldırıp göğsümün üzerine koyuyorum.

Hepsi kafanın içinde, Ana. Gerçek değil.

Derin bir nefes alarak masalara doğru ilerliyorum ve günlerdir inşa ettiğim ve haftalardır planladığım özgüvenimi kaybetmemeye çalışıyorum.

Bu yönden plancıyımdır. Plansız hiçbir şey olmaz. Hangi bara gideceğim gibi küçük detaylar bile.

Black Moon üst düzey bir bar olduğu için biraz erken geldim, böylece hızlıca içeri girebildim.

Sandalyelerden birine tırmanıyorum ve barda, isim etiketinde *Simon* yazan barmenin tam karşısında oturuyorum. Kıvırcık saçları alnına dökülüyor ve kolları ön kollarını açıkta bırakacak şekilde kıvrılmış beyaz bir gömlek giyiyor. Bana büyüleyici bir sırıtış attığında, bu gece için seçimimi yaptığımı düşünüyorum.

İçimi küçük bir rahatlama dalgası kaplıyor. Daha fazla cesaret toplayıp başka birini aramak zorunda değilim.

"Size ne ikram edebilirim, bayan?"

"Votka martini. Duble olsun, lütfen." Cilveli görünmeye çalışıyorum ama işe yarayıp yaramadığına dair hiçbir fikrim yok. Bu işte gerçekten berbatım.

Ama daha önce çok fırsatım olmadı değil. İlk defa bir bara gidiyorum. Aslında, ilk kez evin dışına yalnız çıkıyorum.

Bu gece her şey için bir ilk.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hemen." Meşgul oluyor ve omzunun üzerinden bana sesleniyor: "Votka seviyorsun sanırım?"

"Birazcık."

Tamam, bu beyaz bir yalandı. Her Rus votkayı sever klişesine uyacağımı hiç düşünmemiştim ama iki yıl önce on sekizinci yaş günümü kutladığımızda votka içmem gerektiği söylendi ve o zamandan beri başka bir tür alkol tüketmeyi reddediyorum.

Simon'ın dudaklarında votkayı bu kadar çok sevmemle eğlenmiş gibi bir gülümseme beliriyor. "Buralarda yeni misin?"

Kahretsin. Kahretsin. Beni anladı, değil mi? Herkes anladı. Eyalet dışında bir yer seçmiş olmam ya da sahte ehliyet ve yaşım önemli değil.

İnsanlar bana bir kez bakınca kim olduğumu ve geldiğimi anlıyor. Hiçbir makyaj ve kırmızı elbise benim kim olduğumu değiştiremez.

Kim olduğumu.

Belki de çok karmaşık hale gelmeden bu işi iptal etmeliyim. Belki planladığımdan daha erken dönebilirim ve-

İçimden başımı sallıyorum. Bu özgürlük için çok çalıştım. Şimdi hepsinden vazgeçmeyeceğim.

Bu yüzden göz temasını kesmeden önce barmene kısa bir süre bakarken sunabileceğim en iyi gülümsemeyi takınıyorum. "Neden soruyorsun?"

"Sadece seni buralarda görmedim, hepsi bu."

İçimden titrek bir nefes çıktığında kaslarım gevşiyor.

Gördün mü? Önemli değil. Burada güvendeyim. Benim çevremden kimsenin buraya gelmeyeceğinden emin oldum.

Martini'yi önüme koydu. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Teşekkürler, Simon."

Sırıtıyor ve bir sohbet başlatmak üzere olduğunu biliyorum. Bunu gözlerindeki rahatlıktan ve vücudunun bana doğru eğilmesinden anlayabiliyorum.

Beden dilini öğrenmek, hayatım boyunca yaşadığım dünyada bana verilen bir şey. Büyük ölçekte önemsiz olabilirim ama bu tür şeylerin farkındayım.

Simon konuşmak için ağzını açıyor ama diğer sandalyeler boş olmasına rağmen davetsiz bir misafirin hemen yanımdaki tabureye kaymasıyla konuşması yarıda kesiliyor.

Oh, lütfen.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Beynimin işleri bir sonraki seviyeye taşımaya istekli olduğu bir aşamaya gelmek için çok fazla planlama yapmam gerekti. Etrafımda insanlar varken iyi değilim.

Gözleri var. Ve çoğu yargılayıcı ve eleştirel ve her zaman beni yakalamaya çalışıyorlar.

Tamam, belki de değiller ama bunu mantıklı bir şekilde açıklayamıyorum. Çünkü yine gözlerini hissediyorum. Bir çift ya da belki iki.

Ve beni izliyorlar. Yakından. Dikkatle. Sanki dış görünüşümü yırtıp, kendimi sarmaladığım kabuğun içine bakabiliyorlarmış gibi.

"Macallan, sek."

Parmaklarım martiniyi sıkıca kavrıyor, sonra yarısını tek boşaltıyorum. O derin, alçak ve sakin ses tonu, dikkatli gözleri hissetmemin nedeni. Beni asla yanlış yönlendirmeyen kalbimin derinliklerinde hissedebiliyorum.

Planımda gözden kaçırdığım korumalardan biri mi? Hayır, bu mümkün değil. Hasta olduğumu ve sabaha kadar kimse beni rahatsız etmesin diye odamda uyuduğumu düşünüyorlar.

Saçlarımı bir perde gibi kullanarak daha iyi görebilmek için başımı yana eğiyorum. Belli etmemeye çalışıyorum, bacaklarım titremiyormuş ve uçuş modum kıçımı kaldırıp buradan kaçmam için beni tekmelemiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum.

Yanımda oturan adamın sesi kadar derin bir varlığı var.
Orada öylece oturuyor olsa bile, sinir bozucu bir nitelik var.

Fiziksel görünüşünün bununla bir ilgisi var. Yakışıklı, şok edici bir . Haksız yere. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en güzel adam.
-Buna aktörler ve süper modeller de dahil. Durup bakmanıza neden olacak türden bir fiziksel mükemmelliğe sahip.

Bu yetmezmiş gibi, uzun boylu, otururken bile bacakları uzun görünüyor ve omuzları kadar geniş ki Armani takımının ceketi gelişmiş kaslarına göre şekilleniyor.

İsterse beni kolayca alt edebilecek kaslar. Bu seçeneği düşünmemeliyim. Hayatımdaki tüm erkekleri göz önünde bulundurduğumda bu konuda endişeli olmalıyım, ama bu adamın beni bir kalp atışında alt edebileceği ve alt edeceği gerçeğini göz ardı edemem.

Kalçalarımı ani bir sıcaklık kaplıyor ve bu hissi kovmak için onları birbirine kenetlemek zorunda kalıyorum. Başka bir şeye odaklanmalıyım, hissetmemem gereken sıvı ateş dışında herhangi bir şeye.

Ama daha kötü bir şeyle çarpıldım. Yüzü.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

size çarpan bir güç. İçinde bir sertlik var, yakınında kim varsa elektrik çarpmak üzere olan bir elektrik zonklaması.

Patlamanın eşiğinde olan bir volkan.

Erkek güzelliğini hiçbir zaman tehlikeli bulmadım ve kim olduğum ve günlük olarak kimlerle karşılaştığım düşünüldüğünde bu bir şey söylüyor.

Ama onunki farklı. Tehlikeli olması gerekmiyor, farkındayım. Güzelliği ders vermek ya da birinin kafasını için orada değil. Tasarım bir takım elbise giyiyor ve Tanrı aşkına Macallan içiyor, bu da bir tür iş adamı olduğu anlamına geliyor. Bileğindeki kalın İsviçre saati küçük bir servete mal olmuş olmalı. Çok lüks.

O lüks biri. Ve çevremdeki tüm erkekler gibi tehlikeli bir şekilde değil. hayat.

Bunun yerine, güçlü ve düzgün bir şekilde. Viskisi gibi. Peki neden ondan yayılan tehlike?

Saçları açık renk ama benim neredeyse beyaz olan platin sarısı saçlarım kadar açık değil. Onunki biraz kestane rengi, biraz kumlu ve alnını ve öldürücü elmacık kemiklerini ortaya çıkaracak şekilde şekillendirilmiş. Düz bir burnu ve ona keskin bir erkeklik veren kare bir çenesi var.

Sonra buldum.

Onu hayatımdaki insanlarla ilişkilendirmemin sebebi.

Gözleri.

Altın bir halkayla yeşilimsi, ya da belki de ela ve ışık eksikliği başka türlü görmeme neden oluyor. Her iki durumda da, bu gözler bir iş adamından başka bir şey olmaması gereken biri için çok yoğun.

bir ateş var.

Hareketsiz gibi görünen ama her an patlayabilecek bir sükûnet unsuru. Arka planda gelişen bir akım. Kenardan izleyen ve saldırmak için doğru anı bekleyen bir yırtıcı.

Ve onlar da bana bakıyorlar.

Kahretsin.

Bakışlarımı hızla martinime geri çekiyorum ve bitiriyorum. Simon'ın yaklaştığını fark edince, "Votka, sek. Duble olsun. Aslında üç olsun."

Son kısmı fısıldadım, sanki içki alışkanlıklarımdan utanıyormuşum gibi. Ve belki de biraz utanıyorum. Geceye sofistike ve martinilerle başladım, ama şimdi sadece votkamı istiyorum, çünkü az önce bana yabancı bir şey oldu.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Bir yabancıyla uzun süreli göz teması kurdum. Bir *yabancıyla*. Ne oluyor lan?

Belki de şimdi koşmalıyım.

Belki de hayatımın bu aptalca kısmını gerçekleştirmeden ortadan kaybolmalıyım.

Plan.

Ne düşünüyordum ? Ben mi, tek gecelik ilişki mi? Ben olmalıydım yeteneklerimi abartmışım.

Simon bana içki getirmeden önce küçük bir tebessüm ediyor. İçkiyi bana uzattığında yarısını bitiriyorum, sonra da dikkatle diğer yarısına bakıyorum.

Özellikle de yanımda kendi içkisini keyifle yudumlayan yabancıya bakmaktan kendimi alıkoymak için. Hareketleri yumuşak, *çok yumuşak*, tahtında uzanmış köylüleri izleyen bir aslan gibi.

"İzleyebilirsin. Benim için sakıncası yok."

İngiliz. Kulağımın dibinde konuşulan aksan günahkâr bir İngiliz aksanı ve şimdi tükürüğümde boğulmak üzereyim çünkü ailem dışında kimse bana bu kadar yakın olmamıştı.

Hiç kimse.

Ama kaçmak yerine donup kaldım. Daha doğrusu, ani saldırı karşısında *donup* kaldım. Mantıksal olarak, bunun aslında bir saldırı olmadığını ve abarttığımı anlıyorum ama beynim bunu kabul etmiyor. Durağan bir halde hapsolmuş durumda ve tek yapabildiğim başımı yavaşça kaldırmak.

Bu kadar yakın olmasına, gözlerinin dıştan çok içten parıldamasına hazır değilim. Ve neden yine bu kadar yakın? Ya da belki de kalp atışlarım boğazımda zonkladığı için hayal ediyorum. "Affedersiniz?"

"İzleyebilirsin dedim, güzelim. Bakmak için içkinden daha iyiyim."

Kibirli. Tamam. Mükemmel puandan bir puan düşülecek.

Yine de o yasadışı aksanıyla bana güzel dememeliydi. Benim bile onaylamadığım birkaç puan daha ekleyebilirdi.

"Votkamı çok severim ama teklifiniz için teşekkürler." Kendimden emin ve rahat görünüyorum ama aslında onun varlığıyla iliklerime kadar sarsılmış durumdayım.

Onun çıldırtıcı derecede çekici varlığı.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Karnımın alt kısmı kısa aralıklarla kasılıyor ve bunun alkolden kaynaklanmadığına bahse girerim.

"Bu senin içkinle yarışmak zorunda olduğum anlamına mı geliyor?" Konuşma tarzında benzersiz bir kalite var, biraz eğlenceli, biraz çapkın ve çok iddialı, bu yüzden ondan biraz nefret ediyorum.

Neden bazı insanlar sosyal oyunu bu kadar iyi oynarken, benim gibi diğerleri kelimeleri zar zor çıkarabiliyor?

"Neden yapasın ki?"

"Sence neden? Dikkatini çekmek için." Sonunda sesi düşüyor ve benim de midem bulanıyor. Bu his o kadar yeni ki, anlayamıyorum.

Boynum ve yanaklarım ısınıyor ve kelebek kolye ucu tenimde lav gibi hissediyorum. "Dikkatimi çekmek mi istiyorsun?"

"Diğer şeylerin yanı

sıra." "Ne gibi?"

Viskisinden bir yudum alıyor, ama yutkunurken adem elmasının sallanmasından sonra yoğun gözleri uzun süre benimkilerden ayrılmıyor. Ben de ağzımda biriken tükürüğü yutmadan edemiyorum, sonra bir yudum daha alıyorum. Ya alkol sinirlerimi gevşetiyor ya da ona bakmaktan kendimi alamadığıma göre bende bir sorun var.

Benden farklı olarak kendi tenine güveniyor gibi görünmesine ya da her hareketini hissettiğim ama göremediğim kaynayan bir kontrolle gerçekleştirmesine.

İşini bitirdikten sonra, İngiliz yabancı dirseğini bara koyuyor, bu da ona yaklaşmasını sağlıyor. O kadar yakın ki kolonyasının kokusunu alıyorum. Misket limonu, temiz çamaşır ve erkek miskinin bir karışımı. Güçlü değil, ama onun varlığı kadar huzur verici, beni duvarların içine hapsediyor.

Yan döndüğünde ve nefesi kulağımın kabuğunu sıyırdığında aramızdaki boşluk yok oluyor. Bu konuda ne kadar uzman olduğumu düşünürsek, uçuş moduna geçmemek için her şeyimi vermem gerekiyor.

Ama bu gece değil.

Bu gece farklı.

"Seni kıvrandırmak gibi." Sözlerinin fısıltısı beni ürpertiyor. Tüm vücudumu saran bu ürpertiyi tüm çabalarıma rağmen bastıramıyorum.

"Hepsi bu mu?" diye soracak cesareti nereden bulduğumu bilmiyorum.

"Oh, çok daha fazlasını yapabilirim." Kulağımın kabuğunu yalıyor ve ben bir iniltiyi bastırmak için dilimi ısırıyorum.

Vay anasını. Sanki afrodizyak almış gibiyim. Bir dokunuş ve eriyorum. Bir dokunuş ve *bir şey* aramak için kalçalarımı kıpırdatıp sıkıyorum.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

Ne, hiçbir fikrim yok.

Hayatım boyunca gizli kaldığım için her şey daha yüksek ve gerçek dışı geliyor. Sanki kendi bedenimi terk etmişim ve farklı bir gerçeklikte var oluyorum.

Tıpkı bu gece için planladığım gibi.

"Kaç yaşındasın?" Sorusu şehvetli, alçak perdeden ve beni tekrar ürpertiyor.

"Yirmi üç," diye yalan söylüyorum, çünkü otuzlu yaşlarının başında görünüyor ve ben çok genç görünmek istemiyorum.

"Hmm." Dili boğazımın çukuruna inerken sesinde bir titreşim var. Sanki amımı yalamış gibi, çünkü amım artık ıslak. Amım, boynum değil.

Tamam, belki boynum da, ama daha fazlası için zonklayan göbeğim.

Sanki bunun bana ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi dilini aynı noktada gezdiriyor ve ısırıyor.

Oh, lanet olsun.

Bunun için ne kadar çaresiz olduğumu göreceğinden korkarak bacaklarımı

.

Kaybolmadan önce ne kadar ihtiyacım olduğunu.

Bu, benim bu yanımı kullanarak beni kapımızı çalan ilk nüfuzlu adamla evlendirmeyi amaçlayan insanlara "siktir git "imdir.

Boğazıma saldırmaya devam ediyor ve eli sırtıma, çıplak sırtıma doğru kayıyor. Teni ateşe benziyor. Kavurucu bir ateş ve beni onunla eritmek üzere, belki de beni azarlayacak, belki de beni cehennem çukurlarına sürükleyecek.

"Peki ya sen?" Bu tür konuşmalarda beklenen şeyin bu olduğunu varsayarak soruyorum.

Gerçi parmakları aynı anda hem kelebek kolyemle hem de etimle oynadığına göre buna sohbet denemez.

"Yirmi sekiz."

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor ve bunun yaşından çok dokunuşu ve sesiyle ilgisi var. Cidden, hiçbir ses onunki kadar günahkârca çekici olmamalı.

Sanki şeytan fısıldıyor ve beni lanetime sürüklüyor. "Senin adın ne?"

Sıcak nefesi boğazıma değiyor ve

Sırtımdaki sahiplenici tutuş tüm vücuduma kıvılcımlar gönderdi.

Karıncalanıyorum, zonkluyorum ve daha önce hiç yaşamadığım bir şey için ağrıyorum.

Hayatımda mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim bir şey.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

"Hayır... isimler," diyebileceğimi düşünmediğim havalı bir sesle söylemeyi başarıyorum.

"Neden?" Boynumdaki bir noktayı ısırıyor ve irkilmeme neden olacak kadar sert. O kadar sert ki sırılsıklam olmuş kalçalarımı sıkıyorum.

"Çünkü anonimlik heyecan vericidir."

Tartışmasını, adımı bilmesini talep etmesini bekliyorum ve her ihtimale karşı bunun için sahte bir adım var, ama o tamamen farklı bir şey yapıyor.

Ayak parmaklarımın kıvrılmasını ve kalbimin çarpmasını sağlayan şey.

Gülüyor, sesi alçak ve uğursuz ve boynuma karşı çok lezzetli. Geri çekildiğinde, yoğun gözleri karardı. Artık eğleniyorlar. Ya da belki de baktığım şey sadizmdir.

Genelde göz temasını bir saniyeden fazla sürdüremem ama onunkine hapsolmuş durumdayım.

Başka tarafa bakamıyorum.

Yapmayacağım.

Çünkü o bakışta kelimeler ve cümleler var. Belki de bir kitap ve tüm sayfalarını karıştırıp şifresini çözemesem de en azından deneyebilirim.

Denemek her şeyin ilk aşamasıdır.

Ancak tepkisinin ardındaki nedeni anlayamadığım için "Neden gülüyorsun?" diye sordum.

"Çünkü az önce bir karar verdim, güzelim."

"Hangisi?"

"Seni becereceğim."

Daha fazlasını okumak için *Günah İmparatorluğu* için ön sipariş verin.

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

EMPIRE SERİSİ

Arzu İmparatorluğu

Günah İmparatorluğu

Nefret İmparatorluğu

Şehvet İmparatorluğu

ROYAL ELITE SERİSİ

Zalim Kral

SapkınKrallık

Kral Çarpık Çelik

Prenses Kara

Şövalye

Kısır Prens

Acımasız İmparatorluk

Kraliyet Eliti Sonsözü

YALANLAR VE GERÇEKLER DÜETİ

Tüm Yalanlar

Tüm Gerçekler

THORNS DUET

Sarı Dikenler (Ücretsiz Önsöz)

Kırmızı Dikenler

Siyah Dikenler

KINGDOM DUET

Bir Yönetimi KrallığınBir Kralın Hükümdarlığı(Ücretsiz Ön Bölüm)

Bir Kraliçenin Yükselişi

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

THRONE DUET

Güç Tahtı

İntikam Tahtı

ALDATMA ÜÇLEMESİ

Karanlık Aldatma Aldatma

Yemini(Ücretsiz Ön Bölüm)

Aldatmacanın Baştan Çıkardığı

Aldatmacanın Tükettiği

NEFRET & AŞK DÜETİ

Benden Nefret

Ediyor Benden

Nefret Etmiyor

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

YAZAR HAKKINDA

Rina Kent, düşmandan aşığa romantizmle ilgili her şeyin uluslararası çoksatan yazarıdır.

Karanlık onun oyun alanı, gerilim en iyi arkadaşı ve kıvrımlar beyninin gıdası. Bununla birlikte, bir şekilde kalbinde romantik olduğunu düşünmeyi seviyor, bu yüzden henüz umutlarını öldürmeyin.

Onun kahramanları anti-kahramanlar ve kötü adamlar çünkü o her zaman kimsenin desteklemediği adamlara aşık olan tuhaf . Kitaplarına bir tutam gizem, sağlıklı bir dozda endişe, bir tutam şiddet ve bolca yoğun tutku serpiştirilmiştir.

Rina özel günlerini Kuzey Afrika'nın huzurlu bir kasabasında bir sonraki komplo fikrinin hayalini kurarak ya da bu fikirler bir araya geldiğinde şeytani bir deha gibi gülerek geçiriyor.

Eğer beni takip etme havasındaysan:

Web Sitesi

Bülten Okuyucu

Grubu Tiktok

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İÇİNDEKİLER

Ayrıca Rina Kent

Yazar Notu

Oynatma Listesi

Önsöz

1. Gwyneth
2. Kingsley
3. Gwyneth
4. Nathaniel
5. Nathaniel
6. Gwyneth
7. Nathaniel
8. Nathaniel
9. Gwyneth
10. Gwyneth
11. Nathaniel
12. Gwyneth
13. Nathaniel
14. Gwyneth
15. Gwyneth
16. Gwyneth
17. Nathaniel
18. Gwyneth
19. Nathaniel
20. Gwyneth
21. Gwyneth
22. Nathaniel
23. Gwyneth
24. Nathaniel
25. Gwyneth

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

26. Nathaniel
27. Gwyneth
28. Gwyneth
29. Nathaniel
30. Gwyneth
31. Gwyneth
32. Nathaniel
33. Kingsley
34. Gwyneth
35. Nathaniel
36. Gwyneth
37. Kingsley
38. Nathaniel
39. Gwyneth

Epilog 1 - Nathaniel

Epilog 2 - Gwyneth

Sırada Ne Var?

Günah İmparatorluğu'nun Önizlemesi

Ayrıca : Rina Kent

YazanYazar Hakkında

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İçindekiler

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
Ayrıca Yazan: Rina Kent
Dedication
Yazar Notu
Blurb
Oynatma Listesi
Önsöz
1. Gwyneth
2. Kingsley
3. Gwyneth
4. Nathaniel
5. Nathaniel
6. Gwyneth
7. Nathaniel
8. Nathaniel
9. Gwyneth
10. Gwyneth
11. Nathaniel
12. Gwyneth
13. Nathaniel
14. Gwyneth
15. Gwyneth
16. Gwyneth
17. Nathaniel
18. Gwyneth
19. Nathaniel
20. Gwyneth
21. Gwyneth
22. Nathaniel
23. Gwyneth
24. Nathaniel
25. Gwyneth
26. Nathaniel

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

27. Gwyneth
28. Gwyneth
29. Nathaniel
30. Gwyneth
31. Gwyneth
32. Nathaniel
33. Kingsley
34. Gwyneth
35. Nathaniel
36. Gwyneth
37. Kingsley
38. Nathaniel
39. Gwyneth
Epilog 1 - Nathaniel
Epilog 2 - Gwyneth
Sırada Ne Var?
Günah İmparatorluğu'nun Önizlemesi de : Rina Kent YazanYazar Hakkında
İçindekiler

Çeviri Kitaplar: https://t.me/cevirigiller

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭🌻🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💖💜🦜💫⚜️